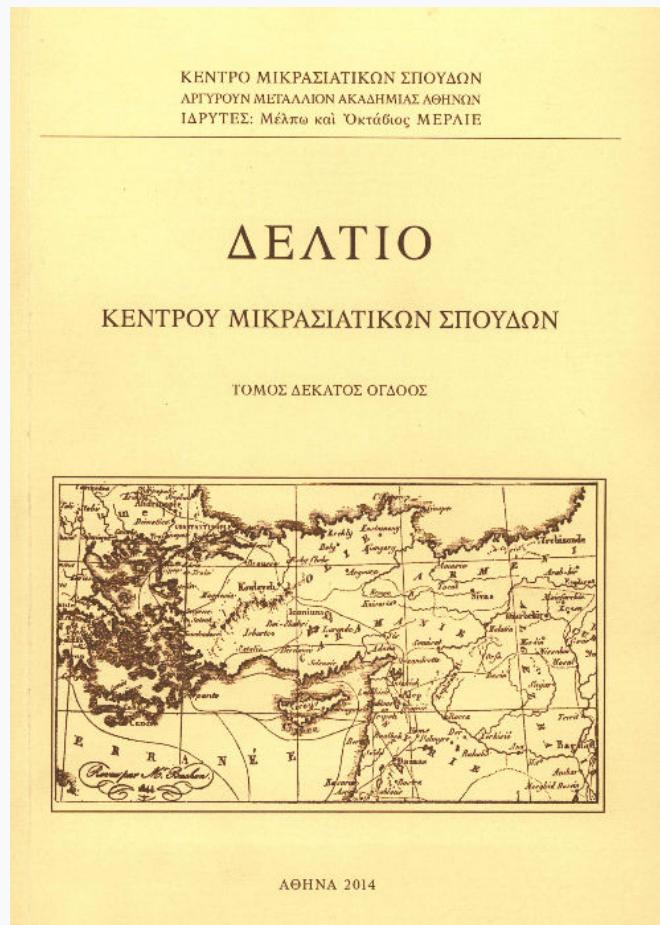

Bulletin of the Centre for Asia Minor Studies

Vol 18 (2014)

Journal dans l'Athènes de 1929-1930

Samuel Baud-Bovy

doi: [10.12681/deltiokms.305](https://doi.org/10.12681/deltiokms.305)

Copyright © 2015, Samuel Baud-Bovy

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Baud-Bovy, S. (2014). Journal dans l'Athènes de 1929-1930. *Bulletin of the Centre for Asia Minor Studies*, 18, 19-287.
<https://doi.org/10.12681/deltiokms.305>

Samuel Baud-Bovy
Journal dans l'Athènes de 1929-1930

Σελίδες

Στὴν Ἀδήνα τοῦ Μεσοπολέμου
Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Samuel Baud-Bovy
Σεπτέμβριος 1929 - Ἰούνιος 1930

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΚΟΣ Φ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Vendredi 20 septembre 1929 (Genève)*

Je les quitte, inquiet de les laisser si peu bien. Le pauvre papa¹ vient me dire au revoir à la gare sous une pluie battante. Elle cesse en France, mais mon compartiment s'y garnit. Nuit médiocre. Il fait presque nuit quand j'arrive à Marseille.

Mes bagages déposés, un thé avalé, je vais faire le tour du vieux port. Avant que le soleil n'y mette son éclat, la vie y est triste, douloureuse. Vociférations de la criée aux poissons, vieilles ou hélás jeunes filles dignes de Ribera, et au milieu, quelques braves gens, bien rangés, qui lisent le Petit Provençal en s'abritant d'un mistral de premier ordre. Mais la couleur de la ville, vue du Pont Transbordeur, est délicate tandis qu'au large moutonnent des vagues inquiétantes. A la gare je retrouve Yvonne² et Gilberte, avec une demoiselle de Fribourg, garde, ai-je compris, assez sotte. Je suis un peu honteux d'avoir engagé Yvonne à venir pour moi de Sanary d'où elle m'a apporté une cage de raisins et de lui faire faire des commissions par ce mistral empoussiéré. Mais nous avons tous beaucoup de plaisir au

* Lors de la transcription et de la traduction du journal, il est évident que diverses questions concernant la conformité à l'original et le rendu du style ont surgi. Ces questions ont été traitées en fonction des conventions suivantes: 1. Pour le texte français l'orthographe et la forme du manuscrit ont été respectées, à l'exception des bêtues manifestes qui ont été tacitement corrigées, tandis que l'orthographe des mots et des phrases en grec a été conservée pour mettre en évidence la relation du rédacteur avec la langue grecque qu'il était en train d'apprendre. Dans la traduction, les mots et les phrases grecs de l'original ont été corrigées pour faciliter la lecture. Les mots et les phrases en grec dans l'original se trouvent en caractères italiques dans la traduction. 2. Les mots entre chevrons (< >) sont difficiles à lire dans l'original et par conséquent ont été transcrits approximativement. 3. Les crochets sans matière ([]) signifient qu'il y a un vide dans l'original. 4. Les mots et les phrases entre accolades ({}) expliquent ou complètent quelques points de l'original. 5. Les mots ou les phrases soulignés dans le manuscrit restent soulignés dans la transcription du texte, mais ne le sont pas dans la traduction. 6. Les notes en bas de page sont ajoutées par M. Dragoumis et B. Bouvier (N.d.E.).

1. Daniel Baud-Bovy, auteur de deux livres connus sur la Grèce avec des photos de Fred Boissonnas (*En Grèce par monts et par vaux*, 1910, *Des Cyclades en Crète au gré du vent*, 1919).

2. Yvonne de Morsier, artiste.

Παρασκευή 20 Σεπτεμβρίου 1929 (Γενεύη)*

Τοὺς ἀφήνω, ἀλλὰ μὲ στενοχωρεῖ ποὺ φεύγω ἐνῶ δὲν εἶναι καλά. 'Ο καημένος ὁ μπαμπάς¹ ἔρχεται ὑπὸ ραγδαία βροχὴ νὰ μ' ἀποχαιρετήσει στὸ σταδμό. Στὴ Γαλλία ἡ βροχὴ κοπάξει, ἀλλὰ τὸ κουπέ μου γεμίζει κόσμο. "Υπνος μέτριος. Εἶναι σχεδὸν σκοτάδι ὅταν φδάνω στὴ Μασσαλία.

Ἀφήνω τὶς ἀποσκευὲς στὸ σταδμό, πίνω ἔνα τσάι καὶ πηγαίνω νὰ κάνω τὸ γύρο τοῦ παλιοῦ λιμανιοῦ. Πρὶν τὸ φωτίσει οἱ ἥλιοι ἀπλώνεται ὀλόγυρα μιὰ δλίψη. Φωνὲς στὴν ψαραγορά, γριές ἥ, ἀλίμονο, κοπελίτσες ἄξιες ἐνὸς Ribera, καὶ στὴ μέση μερικοὶ τίμιοι καὶ καδωσπρέπει πολίτες ποὺ διαβάζουν τὸν «Petit Provençal» προφυλαγμένοι ἀπὸ τὸ ἄγριο μαϊστράλι. Μὰ τὰ χρώματα τῆς πόλης, ιδωμένα ἀπὸ τὴν Pont Transbordeur, εἶναι ἀπαλά, ἐνῶ στ' ἀνοιχτὰ ἀφρίζουν ἀνησυχητικὰ κύματα. Στὸ σταδμὸ ξανανταμώνω μὲ τὴν Yvonne² καὶ τὴν Gilberte. Στὴν παρέα ἔχει προστεθεῖ μιὰ δεσποινὶς ἀπ' τὸ Φρίμπουρ, νοσοκόμα ἀπ' ὅ,τι κατάλαβα, ἀρκετὰ ἀνόητη. Ντρέπομαι λίγο ποὺ ἀγγάρεψα τὴν Yvonne νὰ ἔρθει γιὰ χάρη μου ἀπ' τὸ Sanary, ἀπ' ὅπου μοῦ ἔφερε ἔνα τελάρο σταφύλια, καὶ ποὺ τῆς ζήτησα νὰ μοῦ κάνει διάφορα δελήματα μ' αὐτὸ τὸ μαϊστράλι ποὺ σηκώνει τόση σκόνη. Μὰ περνάμε πολὺ εὐχάριστα στὸν

* Κατὰ τὴν μεταγραφὴν καὶ τὴν μετάφρασην τοῦ ἡμερολογίου προέκυψαν, ὅπως εἶναι φυσικό, διάφορα ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν πιστότητα στὸ πρωτότυπο καὶ τὴν ἀπόδοση τοῦ ὑφους του. Τὰ ζητήματα αὐτὰ ἀντιμετωπίστηκαν μὲ τὴν χρήση τῶν ἀκόλουθων συμβάσεων: 1. Στὸ γαλλικὸ κείμενο διατηρήθηκαν ἡ ὄρθογραφία καὶ ἡ μορφὴ τοῦ χειρογράφου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προφανεῖς ἀβλεψίες στὴ γαλλικὴ γλώσσα ποὺ ἔχουν διορθωθεῖ σωπηρά. Ἐπίσης διατηρήθηκε ἡ ὄρθογραφία τῶν ἐλληνικῶν λέξεων καὶ φράσεων, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ σχέση τοῦ συγγραφέα μὲ τὴν ἐλληνικὴ γλώσσα τὴν ὅποια τότε ἀκόμη μάθαινε. Στὸ ἐλληνικὸ κείμενο οἱ ἐλληνικὲς λέξεις καὶ φράσεις τοῦ πρωτότυπου διορθώθηκαν γιὰ τὴ διευκόλυνση τοῦ ἀναγνώστη. "Ολες οἱ ἐλληνικὲς λέξεις καὶ φράσεις τοῦ πρωτότυπου δηλώνονται μὲ πλάγιους χαρακτῆρες στὴ μετάφραση. 2. Οἱ γωνιώδεις ἀγκύλες (<>) δηλώνουν δυσανάγνωστες λέξεις στὸ πρωτότυπο ποὺ ἔχουν ἀποδοθεῖ κατὰ προσέγγιση. 3. Οἱ τετράγωνες ἀγκύλες χωρὶς περιεχόμενο ([]) σημαίνουν ὅτι στὸ πρωτότυπο ὑπάρχει κενό. 4. Οἱ λέξεις καὶ φράσεις σὲ ἀγκιστροειδῆς ἀγκύλες (||) ἔξηγοῦν ἡ συμπληρώνουν σημεῖα τοῦ πρωτότυπου. 5. "Οπου ὑπῆρχε ὑπογράμμιση στὸ χειρόγραφο διατηρήθηκε κατὰ τὴν μεταγραφὴν ἀλλὰ ὅχι κατὰ τὴν μετάφραση τοῦ κειμένου. 6. Οἱ ὑποσελίδιες ἐπεξηγηματικὲς σημειώσεις εἶναι τοῦ M. Δραγούμη καὶ τοῦ B. Bouvier (Σ.τ.Ε.).

1. Daniel Baud-Bovy, συγγραφέας τῶν δύο γνωστῶν βιβλίων γιὰ τὴν Ἐλλάδα μὲ φωτογραφίες τοῦ Fred Boissonnas (*En Grèce par mont et par vaux*, 1910, *Des Cyclades en Crète au gré du vent*, 1919).

2. Yvonne de Morsier, καλλιτέχνις.

Zoo, extrêmement bien arrangé, un peu vieillot, avec des oiseaux qui paraissent en liberté dans de très vieux arbres. Gilberte est ravie. En revenant par le Château d'Eau d'où Marseille apparaît dans une buée dorée, nous allons revoir les Puvis de Chavanne, beaux mais qui malgré tout ne m'emballent pas.

Excellent déjeuner, même pour moi, au « Bœuf à la Mode ». Je remonte chercher mes bagages en taxi PLM et viens reprendre ces dames pour les conduire à mon bateau. Je ne suis pas fâché d'avoir gardé des souvenirs d'il y a 2 ans, sans lesquels je serais un peu épouvanté. C'est à vrai dire les bakchichs qui m'inquiètent le plus, et le mal de mer. Pourtant cette vue de Marseille est splendide, avec ses collines brûlées, ces digues qui prolongent la terre et l'unissent à la mer. Deux groupes de chanteurs: le vieux, le jeune, plus roué, qui fait plus d'argent. Mais au départ, le jeune « brote » les dernières notes de la Marseillaise, tandis que le vieux couple achève honnêtement son morceau, même quand il se voit hors de portée des pièces de monnaie. Le « Patris », entraîné par plusieurs petits remorqueurs sort du Nouveau Port en faisant un grand détour. Je m'installe en hâte; la mer est suffisamment agitée pour que je m'étende volontiers, tournant le dos à la vue. Un sachet de Naval m'aide à ne pas avoir le mal de mer. Très beau coucher de soleil qui plonge jusque dans la mer presque sans être réfracté. Je suis à une table en majorité grecque de gens sans intérêt, à côté d'une Grecque plus très jeune qui a été faire du chant à Paris. Le soir, clair de lune, grand reflet brillant, mais mes Grecs font terriblement de bruit.

Dimanche 22 septembre

Nous nous réveillons, après une bonne nuit, sur une mer un peu calmée, en face de la triste île d'Elbe. Je lis « Quand le Navire » de Jules Romains, très curieux et prenant, une magnifique apologie du mariage, quelle que soit la créance que mérite le fait lui-même. Je dors beaucoup, passe de la colique à la constipation et vice-versa, et la graisse de mouton du « Patris » m'aide peu à retrouver un équilibre stomacal.

Ζωολογικό Κήπο, ποὺ εἶναι ἄψογα ὁργανωμένος ἀλλὰ λίγο ντεμοντέ, μὲ τὰ πουλιὰ νὰ μοιάζουν ἐλεύθερα ἀνάμεσα στὰ γέρικα δέντρα. Ἡ Gilberte εἶναι γοητευμένη. Ξαναγυρνώντας στὸ Château d'Eau, ἀπ' ὅπου φαίνεται ἡ Μασσαλία σὰν τυλιγμένη σὲ χρυσὴ ἄχνη, βλέπουμε πάλι τὰ ἔργα τοῦ Puvis de Chavannes, ποὺ ἂν καὶ ώραῖα δὲν μ' ἐνδουσιάζουν.

Ἐξαιρετικὸ γεῦμα, ἀκόμη καὶ γιὰ μένα, στὸ «Bœuf à la Mode». Παίρνω ἔνα ταξὶ γιὰ νὰ πάω νὰ πάρω τὶς ἀποσκευές μου κι ἐπιστρέφοντας παραλαμβάνω τὶς κυρίες γιὰ νὰ τὶς ὀδηγήσω στὸ πλοῖο μου. Μοῦ κάνει καλὸ ποὺ διατηρῶ ἀναμνήσεις ἀπ' τὸ προηγούμενο ταξίδι μου πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια γιατὶ χωρὶς αὐτὲς δὰ φοβόμουν λίγο. Αὐτὰ ποὺ μὲ τρομάζουν πιὸ πολὺ εἶναι τὰ φιλοδωρήματα καὶ ἡ ναυτία. Ωστόσο, ἡ δέα τῆς Μασσαλίας εἶναι ὑπέροχη μὲ τοὺς λιοκαμένους λόφους τῆς καὶ τοὺς μώλους ποὺ ἐπεκτείνουν τὴ στεριὰ ἐνώνοντάς την μὲ τὴ δάλασσα. Δυὸ ὄμάδες τραγουδιστῶν μᾶς ἀποχαιρετοῦν: οἱ γέροι καὶ οἱ νέοι, πιὸ πονηροί, ποὺ μαζεύουν περισσότερα. Τὴ στιγμὴ τοῦ ἀπότλου, οἱ νέοι τρῶνε τὶς τελευταῖς νότες τῆς Μασσαλιώτιδας, ἐνῶ οἱ δυὸ γέροι τελειώνουν κανονικὰ τὸ κομμάτι τους ἂν καὶ βλέπουν πῶς δὲν δὰ βγάλουν ἄλλα. Τὸ «Πατρίς», συρόμενο ἀπὸ πολλὰ μικρὰ ρυμουλκά, βγαίνει ἀπὸ τὸ νέο λιμάνι κάνοντας μιὰ μεγάλη στροφή. Βολεύομαι ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα. Ἡ δαλασσοταραχὴ μὲ ἀναγκάζει νὰ ξαπλώσω γυρίζοντας τὴν πλάτη μου στὴ δέα. Παίρνω ἔνα φακελάκι Naval γιὰ ν' ἀποφύγω τὴ ναυτία. Όραιότατο βασίλεμα: ὁ ἥλιος βουτάει στὴ δάλασσα σχεδὸν χωρὶς νὰ λαμπυρίζει. Στὸ τραπέζι κάθομαι μὲ πρόσωπα χωρὶς ἐνδιαφέρον, κυρίως "Ἐλληνες, πλάι σὲ μιὰ ὄχι πιὰ πολὺ νέα Ἐλληνίδα ποὺ σπουδάζει τραγούδι στὸ Παρίσι. Τὸ βράδυ τὸ φεγγάρι, λαμπρό, καδρεφτίζεται στὴ δάλασσα, οἱ "Ἐλληνές μου ὅμως δορυθοῦν ὑπερβολικά.

Κυριακὴ 22 Σεπτεμβρίου

Ξυπνᾶμε ἔπειτα ἀπὸ ἔναν καλὸ ὑπνο σὲ μιὰ δάλασσα κάπως γαληνεμένη ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δλιβερὸ νησὶ τῆς "Ἐλβας. Διαβάζω τὸ «Quand le Navire» τοῦ Jules Romains, βιβλίο παράξενο καὶ συναρπαστικό, ἔνα ἐξαιρετικὸ ἐγκώμιο τοῦ γάμου, ὅτι καὶ νὰ πιστεύει κανεὶς γιὰ τὴν ἀξία του. Κοιμᾶμαι πολύ, περνώντας ἀπὸ τὴν εὐκοιλιότητα στὴ δυσκοιλιότητα κι ἀντίστροφα. Τὰ λίπη τῶν ἀρνίσιων κρεάτων τοῦ «Πατρίς» δὲν βοηθοῦν στὴν ἀποκατάσταση τῆς στομαχικῆς μου ἰσορροπίας.

Le soir, je reste longtemps à l'arrière à regarder la lune s'élever dans les nuages, à voir son reflet s'étendre et diminuer, avant de regagner ma cabine, que son hublot ouvert rend plus accueillante.

Lundi 23 septembre

Par le hublot, j'aperçois des îles que je baptise les Lipari, mais en me levant je rate le Stromboli. Le ciel est gris et seul un rayon tombe sur la triste langue de terre désertique qui rétrécit le détroit de Messine que nous passons vers 11h, très en avance sur notre horaire d'il y a 2 ans. Je reste engourdi sur ma chaise à regarder défiler la côte de Sicile sous un jour blanc. L'après-midi, nous nous trouvons en pleine mer. J'alterne l'Odyssée avec des sommes et du grec moderne. Vers le coucher du soleil, je gagne la poupe où l'on est secoué mais relativement solitaire. Le reflet du soleil couchant tombe exactement dans le sillage du navire. Des airs variés vous fouettent la figure, air de l'Italie que l'on quitte, de la Grèce où l'on va. Dans le ciel, différents nuages évoquent tous les temps; de jolis nuages rosés du couchant.

Mardi 24 septembre

Temps gris; nous sommes en vue des îles grecques, la plupart affreusement arides. L'entrée dans le golfe de Corinthe, par cette vilaine lumière, ne me fait guère d'impression. Les sommets des montagnes sont chargés de nuages; je crois voir la gorge sauvage de Delphes. A l'isthme, dénudé, nous échangeons d'ironiques sifflets avec un petit train qui se dandine dans les sables. Le golfe Saronique est sombre, avec un peu de luminosité sur la plaine d'Eleusis. Par un vent qui vous fouette à vous jeter par terre, dans ma cape byronienne, je monte au plus haut du pont pour voir s'approcher les lumières du Pirée et du Phalère. Sur le navire, tout se défait, on échange quelques cartes, quelques sourires. La nuit est tombée quand nous sommes au Pirée. Et les formalités durent. Un chauffeur envoyé par Melle

Τὸ βράδυ στέκομαι πολὺ στὴν πρύμνη δαυμάζοντας τὴ σελήνη ποὺ ἀνατέλλει ἀνάμεσα στὰ σύννεφα καὶ παρατηρώντας τὴν ἀντανάκλαση της νὰ δυναμώνει καὶ νὰ λιγοστεύει, πρὶν γυρίσω στὴν καμπίνα μου ποὺ τὸ ἀνοιχτὸ φινιστρίνι τὴν κάνει πιὸ φιλόξενη.

Δευτέρα 23 Σεπτεμβρίου

Απ' τὸ φινιστρίνι ἀντικρίζω νησιά, ποὺ δὰ πρέπει νὰ εἶναι τὰ Λίπαρι. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ σηκώνομαι δὲν φαίνεται πιὰ τὸ Στρόμπολι. Ὁ οὐρανὸς εἶναι σταχτῆς καὶ μόνο μιὰ ἀκτίνα φωτίζει τὴ μελαγχολικὴ κι ἔρημη προεξοχὴ ποὺ σχηματίζει τὰ στενὰ τῆς Μεσσήνης. Τὰ διαπλέουμε γύρω στὶς 11:00, πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι πρὶν δυὸ χρόνια. Μισοκοιμισμένος στὴν πολυδρόνα βλέπω νὰ περνᾶν μπροστά μου οἱ ἀκτὲς τῆς Σικελίας. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι μουντή. Τ' ἀπόγευμα βρισκόμαστε στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Ἐναλλάσσω τὴν «Οδύσσεια» μὲ ὑπνάκους καὶ μὲ νέα ἑλληνικά. Κοντὰ στὸ ἡλιοθασίλεμα πηγαίνω στὴν πρύμνη, ὅπου παρὰ τὸ κούνημα ἔχω σχετικὴ ἡσυχία. Ἡ ἀντανάκλαση τοῦ ἡλιου ποὺ δύει πέφτει ἀκριβῶς πάνω στὰ νερὰ τοῦ πλοίου. Ἀντίθετοι ἀνεμοὶ σὲ ραπίζουν στὸ πρόσωπο, ἄλλοι ἀπ' τὴν Ιταλία ποὺ ἀπομακρύνεται κι ἄλλοι ἀπ' τὴν Ἐλλάδα ποὺ πλησιάζει. Στὸν οὐρανὸ μιὰ ποικιλία ἀπὸ σύννεφα ποὺ προμηνύουν κάθε λογῆς καιρού. Ὁμορφα σύννεφα, τριανταφυλλένια ἀπ' τὸ ἡλιοθασίλεμα.

Τρίτη 24 Σεπτεμβρίου

Γκρίζος καιρός. Φαίνονται τὰ ἑλληνικὰ νησιά, τὰ περισσότερα φοβερὰ ἄγονα. Ἡ εἰσοδος στὸν Κορινθιακὸ κόλπο μ' αὐτὸ τὸ ἄσχημο φῶς δὲν μοῦ κάνει καμία ἐντύπωση. Οἱ βουνοκορφὲς εἶναι σκεπασμένες ἀπὸ σύννεφα. Θαρρῶ πάως βλέπω τὸ ἄγριο φαράγγι τῶν Δελφῶν. Στὸν ἀπογυμνωμένο Ισδμὸ ἀνταλλάσσουμε εἰρωνικὰ σφυρίγματα μ' ἔνα τρενάκι ποὺ μπουσουλάει τρεμουλιαστὰ στὴν ἄμμο. Ὁ Σαρωνικὸς εἶναι σκοτεινός, μὲ λίγο φῶς νὰ πέφτει στὴν πεδιάδα τῆς Ἐλευσίνας. Μ' ἔναν ισχυρότατο ἀνεμο, ἵκανὸ νὰ σὲ ρίξει κάτω, τυλιγμένος στὴν μπέρτα μου σὰν τὸν λόρδο Βύρωνα, ἀνεβαίνω στὴ γέφυρα νὰ δῶ τὰ φῶτα τοῦ Πειραιᾶ καὶ τοῦ Φαλήρου νὰ πλησιάζουν. Στὸ πλοῖο ὅλοι τὰ μαζεύονται, ἀνταλλάσσουμε διευδύνσεις καὶ χαμόγελα. Ὁταν φτάνουμε στὸν Πειραιὰ ἔχει νυχτώσει. Κι οἱ διατυπώσεις εἶναι ἀτελείωτες. Εύτυχῶς μὲ σώζει ἔνας σοφέρ ποὺ τὸν

Papadimitriou vient heureusement à mon secours. Les valises partent dans toutes les directions; on fait sauter la serrure de ma malle qui se refuse décidément à fonctionner. Et l'auto, cahotée sur la route en construction ou glissant sur le bd. Syngrou, finit par me hisser au flanc du Lycabette chez les D^{elles} Papadimitriou, où se trouve également leur nièce, une agréable brune aux cheveux coupés et au visage énergique. Ses 2 tantes semblent sortir du Picolo Mondo Antico, avec des yeux saillants, des traits flétris. Une vieille bonne qui m'appelle le docteur les complète. On m'offre un glyko, je mèle un instant le grec au français avant d'aller me coucher dans une chambre tendue de blanc, égayée de tapis et de couvertures rouges à rayures.

Mercredi 25 septembre

Des peintres, maçons, me réveillent. Soleil entre les nuages. Cris de la rue: φαριά, σταφύλια. Je range mes affaires, déjeune tranquillement, descends en ville. Dans l'enfilade de la rue de Bucarest, l'Acropole. Tout le quartier est en construction; on bâtit, on remanie; curieux spectacle. Télégramme, légation, visite à Melle Papadimitriou, correspondance au Jardin Royal, parfumé, et puis déjeuner au Panthéon avant de rentrer siester en lisant et en prenant ces notes. Vers 4 heures, après avoir travaillé Egmont, je sors pour aller voir M. Kougeas,³ rue Sarri; je ne le trouve d'ailleurs pas et monte à l'Acropole par le quartier de Monastiraki. Dans les rues en pente qui dominent les agora, un agent fait main basse sur une bonne douzaine de trottinettes. Il faut voir les têtes apeurées et effrontées des gamins, et les sourires des vieilles qui mettent le nez à la fenêtre. A l'Acropole, je retrouve mes premières impressions de désordre et de petitesse, surtout par ce temps gris et frais. Devant le temple d'Athéna Niké, une jeune Bulgare,

3. Sokrates Kougeas (1876-1966), philologue, professeur à l'Université d'Athènes et membre de l'Académie d'Athènes.

εστειλε ή δεσποινίς Παπαδημητρίου. Οι βαλίτσες σκορπίζουν πρὸς κάθε κατεύθυνση· σπάνε τὴν κλειδαριὰ τοῦ μπαούλου μου ποὺ ἀρνεῖται μὲ πεῖσμα νὰ λειτουργήσει. Καὶ τὸ αὐτοκίνητο, μὲ τραντάγματα στὸ δρόμο ὅπου γίνονται ἔργα η γλιστρώντας στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, μὲ ἀποβιθάζει τελικὰ στὴν πλαγιὰ τοῦ Λυκαβηττοῦ στὸ σπίτι τῶν δεσποινίδων Παπαδημητρίου, ὅπου βρίσκεται κι ἡ ἀνιψιά τους, μιὰ συμπαδητικὴ μελαχρινὴ μὲ κοντὰ μαλλιὰ καὶ δεληματικὴ ὄψη. Οἱ δυὸ δεῖτες τῆς μοιάζουν νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ Picolo Mondo Antico, μὲ τὰ γουρλωμένα μάτια τους καὶ τὰ κουρασμένα χαρακτηριστικά. Τὶς συμπληρώνει μιὰ ἡλικιωμένη ὑπηρέτρια ποὺ μὲ ἀποκαλεῖ «γιατρὲ». Μοῦ προσφέρουν ἔνα γλυκό, μπερδεύω γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ἑλληνικὰ μὲ τὰ γαλλικὰ καὶ τελικὰ πάω νὰ ξαπλώσω σ' ἔνα δωμάτιο μὲ λευκὴ ταπετσαρία, στρωμένο μὲ χαλιὰ καὶ κόκκινα κλινοσκεπάσματα μὲ ρίγες.

Τετάρτη 25 Σεπτεμβρίου

Μὲ ξυπνοῦν μπογιατζῆδες καὶ χτίστες. Ο ἥλιος ἀνάμεσα στὰ σύννεφα. Φωνὲς στὸ δρόμο: φάρια, σταφύλια! Τακτοποιῶ τὰ πράγματα μου, παίρνω ἥσυχα τὸ πρωινό μου καὶ κατεβαίνω στὴν πόλη. Στὸ βάδος τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου, ἡ Ἀκρόπολη. Ή συνοικία ὅλη χτίζεται. Χτίζουν καὶ μεταμορφώνουν: παράξενο δέαμα. Τηλεγράφημα, προξενεῖο, ἐπίσκεψη στὴ δεσποινίδα Παπαδημητρίου, ἀλληλογραφία στὸν γεμάτο ἀρώματα Βασιλικὸ Κῆπο καὶ στὴ συνέχεια γεῦμα στὸ «Πάνθεον», πρὶν γυρίσω γιὰ τὴ μεσημεριανή μου ἀνάπαυση ὅπότε καὶ διαβάζω καὶ κρατῶ αὐτὲς τὶς σημειώσεις. Γύρω στὶς 4:00, ἀφοῦ μελέτησα τὸν «Egmont», βγαίνω νὰ συναντήσω τὸν κύριο Κουγέα³ στὴν ὁδὸ Σαρρῆ. Δὲν τὸν βρίσκω κι ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη περνώντας ἀπ' τὸ Μοναστηράκι. Στὰ ἀνηφορικὰ δρομάκια ποὺ περιβάλλουν τὶς δυὸ ἀγορὲς ἔνας ἀστυνομικὸς κάνει κατάσχεση σὲ καμὶα δωδεκαριὰ πατίνια. Αξίζει νὰ δεῖ κανεὶς τὴν ἀδιάντροπη καὶ τρομαγμένη ἔκφραση ποὺ ἔχουν τὰ χαμίνια καὶ τὶς γριὲς ποὺ χαμογελοῦν ξεμυτίζοντας ἀπ' τὰ παράδυρα. Στὴν Ἀκρόπολη ἐπανέρχεται ἡ ἀρχικὴ μου ἐντύπωση: μοῦ φαίνεται μικρὴ καὶ ἀκατάστατη, ιδιαίτερα μὲ τοῦτο τὸν γκρίζο καὶ δροσερὸ καιρό. Μπροστὰ στὸ ναὸ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, μιὰ

3. Σωκράτης Κουγέας (1876-1966), φιλόλογος, καθηγητὴς Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκός.

je crois, les jambes nues, égratignées et blanchies de poussière, mais dorée de soleil, fait une merveilleuse petite Niké moderne. Mais je suis bientôt repris et remarque quantité de jolis détails qui m'avaient échappé, entre autres dans l'Erechthéion où repousse un petit olivier. Le Parthénon au nord est presque entièrement relevé; ses colonnes de ce côté là n'ont pas été touchées par le lichen rougeâtre du couchant et rappellent celles des Propylées. Je redescends par l'Asclépieion et le théâtre de Dionysos puis par la pluie le long des boulevards pour prendre un ouzo et dîner au Panthéon avant de venir travailler un peu en attendant de me mettre au lit.

Jeudi 26 septembre

Temps aigre et froid. Je vais à l'Acropole en traversant le Jardin royal. Pour la première fois j'ai l'idée de monter dans l'axe des Propylées: quelle beauté. L'espace entre les colonnes centrales donne bien l'idée d'un maximum d'écartement. Et tout ce marbre est d'une noblesse unique. Je vais au Musée me réfugier contre le vent. L'Athéna de la Gigantomachie est bien belle, mais les corés du Ve sont gelées aujourd'hui et ne vivent pas. Les métopes du Parthénon décidément ne me disent guère, mais la frise a des parties splendides. Je redescends vers midi par la grotte de Pan. Grande animation d'âniers vendeurs de raisins et d'autres dans les rues où vole la poussière. Je vais faire une petite visite aux sœurs de Melle Lascaris⁴ avant de rentrer faire une sieste qui par ce froid est presque une ironie.

Oublié de noter qu'à midi, en croyant demander un pilaf spécial, je me fais apporter une grive, délicieuse d'ailleurs. Après Egmont, je pars par les rues les plus élevées au pied du Lycabette pour aller trouver M. Skokos,⁵ un professeur de piano pour qui Melle Lascaris m'a donné une recommandation. Dans un grand désordre de rues,

4. Polymnie Lascaris, a enseigné le grec moderne à Samuel Baud-Bovy, à Paris.

5. Antonios Skokos (1896-1951), pianiste, professeur au Conservatoire d'Athènes.

νεαρή, Βουλγάρα νομίζω, μὲ πόδια γυμνά, γρατζουνισμένα καὶ λευκὰ ἀπ' τὴ σκόνη, μὰ λουσμένη ἀπ' τὸν χρυσαφένιο ἥλιο, μοιάζει μὲ δαυμάσια μικρὴ σύγχρονη Νίκη. Μὰ γρήγορα συγκεντρώνομαι ξανὰ στὰ μνημεῖα καὶ παρατηρῶ πλήδος ώραῖς λεπτομέρειες ποὺ μοῦ εἶχαν ξεφύγει, μεταξὺ ἄλλων στὸ Ἐρέχθειο ὅπου φύτρωσε πάλι μιὰ μικρὴ ἐλιά. Στὸν Παρδενώνα ἡ βόρεια πλευρὰ εἶναι σχεδὸν πλήρως ἀναστηλωμένη· οἱ κίονες ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριὰ εἶναι ἀδικτοὶ ἀπὸ τοὺς κοκκινωποὺς λειχῆνες τοῦ ἥλιοβασιλέματος καὶ δυμίζουν τοὺς κίονες τῶν Προπυλαίων. Κατεβαίνω ἀπ' τὸ Ἀσκληπιεῖο καὶ τὸ Θέατρο τοῦ Διονύσου καὶ μετά, ὑπὸ βροχῆ, τὶς λεωφόρους γιὰ νὰ πιῶ ἔνα οὐζό καὶ νὰ δειπνήσω στὸ «Πάνθεον», πρὶν γυρίσω νὰ δουλέψω λίγο καὶ νὰ πέσω στὸ κρεβάτι.

Πέμπτη 26 Σεπτεμβρίου

Καιρὸς τσουχτερὸς καὶ κρύος. Πηγαίνω στὴν Ἀκρόπολη διασχίζοντας τὸν Βασιλικὸ Κῆπο. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπιλέγω ν' ἀνεβῶ ἀπ' τὸν ἄξονα τῶν Προπυλαίων: τί ὁμορφιά! Τὸ διάστημα ἀνάμεσα στοὺς κεντρικοὺς κίονες δίνει μιὰ καλὴ ἰδέα τῆς μέγιστης ἀπόστασης. Κι ὅλο αὐτὸ τὸ μάρμαρο ἔχει μιὰ μοναδικὴ εὐγένεια. Πηγαίνω στὸ Μουσεῖο γιὰ νὰ προστατευτῶ ἀπ' τὸν ἄνεμο. Ή Ἀδηνᾶ τῆς Γιγαντομαχίας εἶναι ἔξαιρετική, ἀλλὰ οἱ Κόρες τοῦ 5ου αἰώνα σήμερα εἶναι ψυχρές, δὲν ἔχουν πιὰ ζωή. Οἱ μετόπες τοῦ Παρδενώνα ἔξακολουθοῦν νὰ μὴ μ' ἐνδουσιάζουν, ἀλλὰ ἡ ζωφόρος ἔχει ἔξαιρετικὰ κομμάτια. Γύρω στὸ μεσημέρι ξανακατεβαίνω ἀπὸ τὸ σπήλαιο τοῦ Πανός. Μεγάλη κίνηση τῶν μικροπωλητῶν μὲ τὰ γαιδουράκια τους ποὺ διαλαλοῦν σταφύλια καὶ ἄλλα στοὺς δρόμους, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης. Κάνω μιὰ σύντομη ἐπίσκεψη στὶς ἀδελφὲς τῆς δεσποινίδας Λάσκαρη,⁴ προτοῦ ἐπιστρέψω γιὰ τὴ μεσημεριανή μου «σιέστα», ποὺ μ' αὐτὸ τὸ κρύο εἶναι σχεδὸν εἰρωνεία.

Ξέχασα νὰ σημειώσω ὅτι τὸ μεσημέρι, στὴ δέση τοῦ σπέσιαλ πιλαφιοῦ ποὺ νόμιζα πώς εἶχα παραγγείλει, μοῦ φέρονυν μιὰ τσίχλα, πολὺ νόστιμη ὅμως. Μετὰ τὸν «Egmont» ξεκινῶ ἀπὸ τὶς ἀνηφοριὲς τοῦ Λυκαβηττοῦ γιὰ νὰ πάω στὸν κύριο Σκόκο,⁵ τὸν καδηγητὴ τοῦ πιάνου γιὰ τὸν ὄποιο ἡ δεσποινὶς Λάσκαρη μοῦ ἔδωσε μιὰ συστατικὴ ἐπιστολή. Στὸ

4. Πολύμνια Λάσκαρη, καθηγήτρια νέων ἐλληνικῶν τοῦ Samuel στὸ Παρίσι.

5. Ἀντώνιος Σκόκος (1896-1951), πιανίστας, καθηγητὴς Όδείου Αθηνῶν.

toutes de terre battue et dégringolant au petit bonheur, quelques maisons de style moderne, à toit plat et terrasses, font très bien. Elles conviennent mieux à ces pays qu'aux nôtres. Il y a chez M. Skokos toute une famille que je ne démêle pas. Mme [Skokou],⁶ une assez belle Grecque, me dit que son mari est au Conservatoire. J'y vais à pied; il me reçoit fort bien et me donne rendez-vous pour le lendemain soir.

Je flâne longuement, autant qu'on peut flâner dans cette bousculade, le long des rues commerçantes qui s'enchevêtrent entre l'Acropole et la rue du Stade. Cohue qui ne ressemble à rien d'autre, magasins presque en plein vent, ou dans des soupiraux, rues de métiers, celle des bouchers avec des porcs entiers rosis par l'électricité et magnifiques. Et toujours passent les ânes chargés de raisins. Puis vient l'heure nocturne désagréable à Athènes où l'on ne peut plus rien faire et pas encore dîner. Je rôde à la recherche d'un Pausanias introuvable, finis par écrire des lettres dans un café en prenant un ouzo avant d'aller dîner dans mon restaurant de la rue Homère où je m'attrape avec les garçons qui réclament un pourboire en plus du supplément marqué. D'ailleurs la cuisine y est décidément plus indigeste qu'au Panthéon. Il pleut, il fait sombre et froid quand je regagne par les rues glissantes mon logis de la rue Lucien. L'absence de piano me fait reprendre mon violon; je ne puis même pas dire que je joue beaucoup plus mal qu'avant.

Vendredi 27 septembre

Je lis après le petit déjeuner les Korakistika de R. Neroulos, un peu monotones mais typiques pour l'importance qu'elles accordent au ξήτημα⁷ de la langue. Puis par un vent d'une violence inouïe, je monte au Lycabette. Abrité à un rocher, je puis contempler en face de moi l'Acropole

6. Aikaterini Skokou (1900-1979), professeur de piano au Conservatoire d'Athènes.

7. Γλωσσικὸ ξήτημα (glossikó zítima) : La question linguistique grecque est une controverse qui a eu lieu aux XIXe et XXe siècles entre les partisans du grec populaire (δημοτική) et ceux qui préféraient une version plus savante (καθαρεύουσα).

χάος τῶν χωματόδρομων ποὺ κατρακυλοῦν ὅπως τύχει, μερικὰ μοντέρνα σπίτια μὲ ἐπίπεδες στέγες καὶ ταράτσες φαίνονται ώραῖα. Ταιριάζουν καλύτερα ἐδῶ παρὰ στὸν Βορρά. Στοῦ κυρίου Σκόκου θρίσκω μιὰ μεγάλη οἰκογένεια ποὺ ἀδυνατῶ νὰ ξεδιαλύνω. Ἡ κυρία Σκόκου,⁶ μιὰ ἀρκετὰ ώραία Ἑλληνίδα, μὲ πληροφορεῖ ὅτι ὁ σύζυγός της λείπει στὸ Ωδεῖο. Πηγαίνω ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια. Μὲ ὑποδέχεται δερμὰ καὶ μοῦ δίνει ραντεβού γιὰ τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ.

Περιπλανιέμαι γι' ἀρκετὴ ὥρα, ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ περιπλανηδεῖ μὲ τόσο κόσμο, κατὰ μῆκος τῶν ἐμπορικῶν δρόμων ποὺ διασταυρώνονται ἀνάμεσα στὴν Ἀκρόπολη καὶ τὴν ὁδὸ Σταδίου. Πρωτόφαντος συνωστισμός, μαγαζιὰ σχεδὸν ὑπαίθρια ἢ σὲ ἡμιυπόγεια, δρόμοι ἀφιερωμένοι σὲ ἐπαγγέλματα καὶ στὸ δρόμο μὲ τὰ χασάπικα ὀλόκληρα γουρουνόπουλα κόκκινα ἀπὸ τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς, καταπληκτικά. Καὶ περνᾶνε πάντα τὰ γαιδουράκια φορτωμένα μὲ σταφύλια.⁷ Επειτα ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ πέφτει τὸ σκοτάδι, ποὺ εἶναι δυσάρεστη στὴν Ἀδήνα γιατὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε νὰ κάνεις κι εἶναι πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ δειπνήσεις. Βαδίζω ψάχνοντας ἀνεπιτυχῶς γιὰ ἔναν Παυσανία καὶ καταλήγω νὰ γράφω γράμματα σ' ἔνα καφενεῖο, πίνοντας οὐζό, πρὶν πάω στὸ ἐστιατόριό μου τῆς ὁδοῦ Όμηρου, ὅπου τὰ βάζω μὲ τὰ γκαρσόνια ποὺ μοῦ ζητᾶνε ἔξτρα φιλοδώρημα πέρα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἀναγράφεται στὸ λογαριασμό.⁸ Άλλωστε ἡ μαγειρικὴ εἶναι σαφῶς πιὸ βαριὰ ἀπ' ὅ,τι στὸ «Πάνθεον». Βρέχει, σκοτείνιασε κι ἔχει ψύχρα ὅταν μέσα ἀπὸ γλιστεροὺς δρόμους φτάνω στὸ δωμάτιό μου τῆς ὁδοῦ Λουκιανοῦ.⁹ Η ἔλλειψη τοῦ πιάνου μὲ κάνει νὰ ξαναπιάσω τὸ βιολί μου. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι παίζω χειρότερα ἀπὸ πρίν.

Παρασκευὴ 27 Σεπτεμβρίου

Μετὰ τὸ πρωινὸ διαβάζω τὰ «Κορακιστικὰ» τοῦ Ρίζου Νερουλοῦ, λίγο μονότονα ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴ σημασία ποὺ δίνονται στὸ γλωσσικὸ ξήτημα.¹⁰ Επειτα, μ' ἔναν τρομερὸ ἀέρα, ἀνεβαίνω στὸν Λυκαβηττό. Προφυλαγμένος ἀπὸ ἔνα βράχο μπορῶ καὶ δαυμάζω ἀπέναντί μου τὴν Ἀκρόπολη, ὅπου ὁ ἀναστηλωμένος Παρθενώνας ἀποκτᾶ μιὰ ὅψη

6. Αἰκατερίνη Σκόκου (1900-1979), καθηγήτρια πιάνου στὸ Ωδεῖο Ἀδηνῶν.

où le Parthénon reconstruit prend un aspect massif qu'il n'avait pas, éventré. Au-dessus de moi, le ciel est bleu, mais des nuages restent suspendus à l'horizon et la mer n'a pas une couleur franche.

Mais la teinte de cette ville aux toits de brique claire avec ces rues qui sont le sol même du pays est d'une couleur très particulière et c'est me semble-t-il elle et la couleur des roches qui donnent au ciel une autre vibration que chez nous. Au sommet du Lycabette, je me réfugie contre le vent dans la petite église St-Georges au plafond peint d'un joli gris argent. En redescendant je cueille des cyclamens robustes et de larges crocus d'or qui poussent par miracle sur ces pierres roses.⁸ Et je vais chercher contre le vent un abri dans les Latomies du Τουρκοβουνό. Le vent fouette si furieusement les pierres qu'il me fait tressauter dans ma lecture d'un guide d'Athènes en grec moderne. Je redescends trop tard pour aller au Musée et vais faire des démarches pour mon permis d'établissement auprès de « préposés » carotteurs et insolents. Après un déjeuner excellent au Panthéon, je vais sous la pluie me casser le nez à la porte du Musée, qui est fermé jusqu'à 3 h. Une heure à tuer par un temps aigre et triste; je finis après avoir erré dans la vilaine rue de Patissia par m'enfermer dans un Καφενεῖον avec un recueil de nouvelles grecques.

Au Musée où je retourne avec entêtement, je retrouve les archaïques que j'avais eu tant de joie à y découvrir il y a 2 ans: l'homme à la cigale, la stèle d'Aristoclès, le coureur essoufflé, l'homme qui se couronne, le bel Hermès archaïque, les bas-reliefs des jeux, celui des lutteurs et surtout celui des rythmiciens. Par exemple, si le bas-relief d'Eleusis me semble imparfait par sa composition et surtout par le personnage de Triptolème qui me paraît inférieur aux deux déesses, l'Hermès de Praxitèle me fait une impression infiniment plus grande. Le Musée national d'ailleurs est plutôt une galerie qui célèbre la beauté de l'homme comme celui de l'Acropole la grâce de la femme. Pourtant il y a 3 victoires du temple d'Epidaure je crois

8. Un cyclamen et un crocus collés dans le texte.

στέρεα ποὺ δὲν εἶχε μισογκρεμισμένος. Άπο πάνω μου ό ούρανὸς εἶναι γαλάζιος, ἀλλὰ ὑπάρχουν σύννεφα στὸν ὄρίζοντα καὶ τὸ χρῶμα τῆς δάλασσας δὲν εἶναι καθαρό.

“Ομως αὐτὴ ἡ πόλη μ' αὐτὲς τὶς στέγες ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμα τοῦβλα κι αὐτοὺς τοὺς δρόμους τοὺς χωμάτινους ἔχει μιὰ ιδιαίτερη ἀπόχρωση, καὶ μοῦ φαίνεται πώς εἶναι αὐτὴ ἡ ἀπόχρωση καὶ τὸ χρῶμα τῶν βράχων ποὺ δίνουν στὸν ούρανὸν μιὰ διαφορετικὴ ἀνταύγεια ἀπ' ὅ,τι στὰ μέρη τὰ δικά μας. Στὴν κορυφὴ τοῦ Λυκαβηττοῦ βρίσκω νέο καταφύγιο ἀπ' τὸν ἄνεμο στὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἅγιου Γεωργίου μὲ τὴν ὅμορφα βαμμένη ὄφοφὴ σὲ χρῶμα γκρί-ἀσημί. Κατεβαίνοντας μαζεύω τεράστια κυκλάμινα καὶ κρόκους χρυσαφένιους ποὺ σὰν ἀπὸ δαῦμα φυτρώνουν σ' αὐτὲς τὶς ροδόχρωμες πέτρες.⁷ Καὶ πάω νὰ βρῶ στὰ λατομεῖα στὰ Τουρκοβούνια ἔνα ἀκόμα καταφύγιο ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Ο ἄνεμος μαστιγώνει τόσο ἄγρια τὶς πέτρες ποὺ μὲ κάνει νὰ ἀναπηδῶ καθὼς διαβάζω ἔναν ἑλληνικὸ ὄδηγὸ τῶν Ἀδηνῶν. Γυρίζω ἀργὰ καὶ δὲν προλαβαίνω νὰ πάω στὸ Μουσεῖο, ὅπότε πηγαίνω νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἄδεια παραμονῆς μου στοὺς ἐκμεταλλευτὲς καὶ αὐδάδεις «ἀρμοδίους». Ἔπειτα ἀπὸ ἔνα δαυμάσιο γεῦμα στὸ «Πάνθεον» ξεκινῶ μέσα στὴ βροχὴ γιὰ νὰ βρῶ κλειστὴ τὴν πόρτα τοῦ Μουσείου ποὺ δὲν ξανανοίγει πρὶν ἀπὸ τὶς 3:00. Ἔχω νὰ σκοτώσω μιὰ ὥρα, μ' αὐτὸν τὸν τσουχτερὸ καὶ μελαγχολικὸ καιρό. Ἀφοῦ περπάτησα ἀσκοπα στὴν ἀπωθητικὴ λεωφόρο Πατησίων, καταλήγω νὰ κλειστῶ σ' ἔνα καφενεῖο μὲ μιὰ συλλογὴ ἑλληνικῶν διηγημάτων.

Στὸ Μουσεῖο, ὅπου ἐπιστρέφω πεισμωμένος, ξαναβρίσκω τὰ ἀρχαϊκὰ ἐκδέματα ποὺ μὲ τόση χαρὰ εἶχα ἀνακαλύψει πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια: τὸν ἄνδρα μὲ τὸ τζιτζίκι, τὴ στήλη τοῦ Ἀριστοκλέους, τὸν λαχανιασμένο δρομέα, τὸν ἄνδρα ποὺ στεφανώνεται, τὸν ὡραῖο ἀρχαϊκὸ Ἐρμῆ, τὰ ἀνάγλυφα τῶν ἀγώνων ὅπως αὐτὸν μὲ τοὺς παλαιστὲς κι ιδίως ἐκεῖνο μὲ τοὺς χορευτές. Γιὰ παράδειγμα, ἀν τὸ ἀνάγλυφο τῆς Ἐλευσίνας μοῦ φαίνεται ἀτελὲς στὴ σύνθεση, κυρίως λόγω τῆς μορφῆς τοῦ Τριπτόλεμου ποὺ μοιάζει κατώτερη ἀπὸ τῶν δύο δεοτήτων, ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλη μοῦ κάνει πολὺ μεγαλύτερη ἐντύπωση. Στὸ Ἐδνικὸ Μουσεῖο ἔξυμνεῖται περισσότερο ἡ ἀνδρικὴ ὄμορφιὰ ἐνῶ σ' ἐκεῖνο τῆς Ἀκρόπολης ἡ γυναικεία χάρη. Ὑπάρχουν ώστόσο τρεῖς Νίκες, νομίζω ἀπὸ τὸ ιερὸ τῆς

7. Σὲ αὐτὸν τὸ σημεῖο ἔνα κυκλάμινο καὶ ἔνας κρόκος εἶναι κολλημένα στὸ τετράδιο.

qui sont d'une souplesse admirable. J'ai un peu l'impression que nos jugements sur la sculpture grecque auraient besoin d'être révisés et qu'ils reposent sur une connaissance trop partielle des œuvres, quand ce n'est pas sur des erreurs. Les deux danseuses alexandrines de la dalle de Thémis sont des chefs-d'œuvre aussi beaux que la Niké rattachant sa sandale, de même la Ménade couchée sur une pierre. Les monuments funéraires m'impressionnent beaucoup, par le souvenir de ma visite avec papa, par la présence de maman aussi sans doute. Dans les plus courants, il y a souvent une telle intensité de sentiments qu'on en est ému; le dernier regard que jette une femme à ses bijoux, la dernière caresse d'un jeune homme à son chien, le dernier serrement de mains de deux époux.

Toujours le même temps pluvieux quand je sors du Musée, après y avoir admiré la collection des bronzes, d'une très grande variété depuis des vaches à la Michelot jusqu'au splendide Pâris d'Anticythère. Je me console du temps en me gâtant l'estomac avec des loukoums et rentre travailler à la maison et me changer. Je passe à 7h ½ au Conservatoire voir un M. Pappas⁹ qui enseigne la musique byzantine. Heureusement je puis faire décroter mes souliers avant d'aller prendre chez eux M. et Mme Skokos qui me présentent à M. Mitopoulos, le chef d'orchestre d'Athènes, une coupe un peu allemande, mais très sympathique. Il ne passe malheureusement pas la soirée avec nous, et c'est un frère de M. Skokos, commerçant et byzantinologue, un peu ennuyeux, que nous retrouvons dans un restaurant chic où j'ai honte de me faire inviter. Mme Skokos a un rire très agréable, son mari est très intéressant. Tous deux sont pianistes, élèves du Conservatoire de Berlin. Il me met au courant de la vie musicale athénienne, qui me paraît vivante et avancée. Je vais pouvoir bientôt en juger. Nous finissons la soirée chez Giannaki, et je les amuse beaucoup avec mes essais infructueux de baragouin grec. Il fait froid, un clair ciel étoilé quand nous sortons.

9. Nikolaos Pappas (1888-1957), professeur de musique byzantine au Conservatoire d'Athènes.

Έπιδαιύρου, ποὺ ἔχουν μιὰ δαυμαστὴ λυγεράδα. "Έχω λίγο τὴν ἐντύπωση δὅτι οἱ κρίσεις μας γιὰ τὴν ἐλληνικὴ γλυπτικὴ δὰ πρέπει ν' ἀναδεωρηθοῦν, γιατὶ στηρίζονται σὲ περιορισμένη γνώση τῶν ἔργων ἀν ὅχι καὶ σὲ λάδη. Οἱ δυὸ ἀλεξανδρινὲς χορεύτριες τῆς στήλης τῆς Θέμιδας εἶναι ἔξισου ἀριστουργηματικὲς μὲ τὴ Νίκη ποὺ δένει τὸ σανδάλι τῆς ἢ τὴ Μαινάδα ποὺ ἀναπαύεται ξαπλωμένη σὲ μιὰ πέτρα. Τὰ ἐπιτύμβια μνημεῖα πολὺ μ' ἐντυπωσιάζουν, μοῦν δυμίζουν τὴν ἐπίσκεψη μὲ τὸν πατέρα μου καὶ βέβαια τὴν παρουσία τῆς μητέρας μου. Άκομα καὶ στὰ πιὸ συνηδισμένα ὑπάρχει μιὰ συγκινητικὴ συναισθηματικὴ φόρτιση, ὅπως στὴν τελευταίᾳ ματιὰ ποὺ ρίχνει μιὰ γυναίκα στὰ κοσμήματά της, στὸ τελευταῖο χάδι ποὺ δίνει ὁ νέος στὸ σκύλο του, στὴν τελευταίᾳ χειραψία ποὺ ἀνταλλάσσουν δυὸ σύζυγοι.

Ἐξακολουθεῖ νὰ βρέχει ὅταν βγαίνω ἀπ' τὸ Μουσεῖο, ἔχοντας δαυμάσει τὴ συλλογὴ τῶν ὄρειχάλκινων, ποὺ ἔχει μεγάλη ποικιλία, ἀπὸ τὶς ἀγελάδες στὶλ Michelot μέχρι τὸν πανέμορφο Πάρη { "Εφηβο} τῶν Αντικυθήρων. Γιὰ νὰ παρηγορηθῶ γιὰ τὸν καιρὸ χαλάω τὸ στομάχι μου τρώγοντας λουκούμια καὶ γυρίζω στὸ σπίτι γιὰ νὰ ἀλλάξω καὶ νὰ δουλέψω. Στὶς 7:30 περνῶ ἀπ' τὸ Ωδεῖο νὰ δῶ κάποιο κύριο Παππᾶ⁸ ποὺ διδάσκει βυζαντινὴ μουσική. Εύτυχῶς καταφέρων νὰ καθαρίσω τὰ παπούτσια μου ἀπὸ τὶς λάσπες πρὶν πάω νὰ παραλάβω τὸ ζεῦγος Σκόκου, ποὺ μὲ παρουσιάζει στὸν κύριο Μητρόπουλο, τὸν διευθυντὴ τῆς Ὁρχήστρας τῶν Ἀδηνῶν, μὲ κοψιὰ ἐλαφρῶς γερμανική, ἀλλὰ πολὺ συμπαθητικό. Διυτυχῶς δὲν περνάει μαζί μας τὴ βραδιά. Πηγαίνω μὲ κάποια συστολὴ μὲ τὸ ζεῦγος σ' ἔνα λουσάτο ἐστιατόριο ὅπου συναντοῦμε τὸν λίγο βαρετὸ ἀδελφὸ τοῦ κυρίου Σκόκου, ἔμπορο καὶ βυζαντινολόγο. Τη κυρία Σκόκου ἔχει ἔνα εὐχάριστο γέλιο, ὁ δὲ σύζυγός της εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρων. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ πιανίστες, ἀπόφοιτοι τοῦ Ωδείου τοῦ Βερολίνου. Ό κύριος Σκόκος μὲ ἐνημερώνει γιὰ τὴ μουσικὴ ζωὴ τῶν Ἀδηνῶν ποὺ μοῦ φαίνεται ζωντανὴ καὶ προχωρημένη. Σύντομα δὰ εἶμαι σὲ δέση νὰ τὸ διαπιστώσω κι ἐγώ. Μετὰ τὸ φαγητὸ καταλήγουμε στοῦ «Γιαννάκη», ὅπου τοὺς διασκεδάζω πολὺ μὲ τὰ σπασμένα ἐλληνικά μου. "Οταν βγαίνουμε ἡ νύχτα εἶναι κρύα κι ἔχει ξαστεριά.

8. Νικόλαος Παππᾶς (1888-1957), καθηγητὴς Βυζαντινῆς Μουσικῆς στὸ Ωδεῖο Ἀδηνῶν.

Samedi 28 septembre

Mais aujourd'hui, 28 Septembre, il fait de nouveau gris et froid. Je fais un peu de grec avant d'aller perdre mon temps au Conservatoire pour un examen... de chant pour la musique byzantine. De là, je profite de la proximité pour entrer au Céramique. J'y suis de nouveau déçu et je me l'explique quand j'apprends, par les discours d'un guide, que les belles stèles comme celle d'Hégéso sont transportées depuis peu au Musée National. Mais les fouilles des maisons, des portiques du côté de l'agora sont intéressantes, encore qu'il faudrait qu'elles vous soient expliquées.

Je déjeune en courant d'air dans un galaktopolion de la place Omonoia, et rentre lire une nouvelle de Drosinis que je me suis achetée chemin faisant. Comme je m'ennuie chez moi, je décide soudain d'aller voir au Stade les Jeux Panbalkaniques. Le monument vaut une visite; il est de très belles proportions et majestueux, mais il n'a que 4 travées sur 30 qui soient garnies, ce qui est un peu miteux. Les athlètes se roulent dans des couvertures et des manteaux tant ils ont froid, quant aux spectateurs ils sont transis. Beaucoup de ces hommes, les Grecs surtout me paraissent magnifiques, mais je suis un peu loin pour en juger. Certains très beaux moments dans les courses, mais j'ai trop froid pour y tenir. A la course moi aussi je rentre étudier «Jupiter» et mon violon, ressorts un instant pour dîner, puis converse avec mes hôtesses avant de prendre ces notes et de me fourrer au lit.

Dimanche 29 septembre

Après un peu de travail, musical et néo-hellène, je pars pour l'Académie où M. et Mme Skokos m'avaient donné rendez-vous et où je suis un peu déçu de ne trouver que le frère de M. Skokos, d'ailleurs fort gentil, mais avec qui je ne me sens pas beaucoup d'affinités. Il me mène au musée byzantin, mais grâce à sa hâte superficielle, nous ne voyons pas grand chose. Puis il me conduit où je n'aurais pas été sans lui dans le Palais Royal voir les souvenirs du roi Georges. Public de monarchistes. Intérieur affreux, avec des photographies d'images Louis-Philippe, des meubles du plus mauvais goût, des tapisseries de la reine

Σάββατο 28 Σεπτεμβρίου

Άλλα σήμερα, 28 Σεπτεμβρίου, ό καιρός είναι πάλι γκρίζος καὶ κρύος. Μελετῶ λίγο ἑλληνικὰ προτοῦ πάω νὰ χάσω τὴν ὥρα μου στὸ Όδειο γιὰ μιὰ ἔξεταση... φωνῆς ἐνόψει τοῦ μαδήματος βυζαντινῆς μουσικῆς. Άπο ἐκεῖ, καδὼς είναι κοντά, ἐπισκέπτομαι τὸν Κεραμεικό. Καὶ πάλι ἀπογοητεύομαι ἀλλὰ καταλαβαίνω τὸ γιατὶ ὅταν ἀκούω ἀπὸ ἐναν ξεναγὸ ὅτι οἱ ώραιες στῆλες, ὅπως ἐκείνη τῆς Ηγησῶς, μεταφέρθηκαν πρόσφατα στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο. Όστόσο τὰ σπίτια καὶ οἱ στοὺς ποὺ ἀποκάλυψαν οἱ ἀνασκαφὲς στὴν πλευρὰ τῆς Ἀγορᾶς ἔχουν ἐνδιαφέρον, ἀν καὶ δὰ ἥδελα κάποιος νὰ μοῦ τὰ ἐξηγεῖ.

Γευματίζω στὰ πεταχτὰ σ' ἔνα γαλακτοπωλεῖο στὴν πλατεία Ὁμονοίας κι ἐπιστρέφω γιὰ νὰ διαβάσω ἔνα διήγημα τοῦ Δροσίνη ποὺ ἀγόρασα στὸ δρόμο. Μιὰ καὶ πλήττω στὸ σπίτι, ἀποφασίζω ἔξαφνα νὰ πάω στὸ Στάδιο νὰ δῶ τοὺς Παμβαλκανικοὺς Ἀγῶνες. Τὸ μνημεῖο ἀξίζει νὰ τὸ ἐπισκεφθεῖς· ἔχει μεγαλοπρέπεια καὶ πολὺ ώραιες ἀναλογίες, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς 30 κερκίδες μόνο οἱ τέσσερις ἔχουν ἐδῶλια, ποὺ εἶναι λίγο μίζερο. Οἱ ἀδλητὲς κρυώνουν τόσο πολὺ ποὺ τυλίγονται σὲ κουβέρτες καὶ παλτά, καὶ οἱ δεατὲς ξεπαγιάζουν. Ἀρκετοὶ ἀπ' ὅτους τοὺς ἄνδρες, ἵδιαίτερα οἱ Ἑλληνες, μοῦ φαίνονται ύπεροχοι, ἀν καὶ βρίσκομαι μακριά τους γιὰ νὰ κρίνω καλά. Κάποιες καλές στιγμὲς στοὺς ἀγῶνες δρόμου, ἀλλὰ κρυώνω πολὺ γιὰ νὰ μείνω. Τρέχοντας κι ἐγὼ ἐπιστρέφω γιὰ νὰ μελετήσω τὴν «Συμφωνία τοῦ Διός» καὶ τὸ βιολί μου, βγαίνω γιὰ λίγο γιὰ νὰ δειπνήσω, καὶ ἀφοῦ κουβεντιάσω μὲ τὶς κυρίες ποὺ μὲ φιλοξενοῦν γράφω αὐτὲς τὶς σημειώσεις καὶ χώνομαι στὸ κρεβάτι.

Κυριακὴ 29 Σεπτεμβρίου

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη μελέτη, μουσικῆς καὶ νέων ἑλληνικῶν, ἀναχωρῶ γιὰ τὴν Ἀκαδημία ὅπου ἔχω ραντεβού μὲ τοὺς Σκόκους ἀλλὰ ἀπογοητεύομαι λίγο γιατὶ βρίσκω ἐκεῖ μόνο τὸν ἀδελφὸ τοῦ κυρίου Σκόκου, πού, δὲ λέω, εἶναι πολὺ εὐγενικός, ἀλλὰ μὲ τὸν ὄποιο δὲν ἔχω πολλὰ κοινά. Μὲ πηγαίνει στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο, ἀλλὰ δὲν βλέπουμε καὶ πολλὰ ἔξαιτιας τῆς βιασύνης του. Μετὰ μὲ ὁδηγεῖ στὰ Ἀνάκτορα, ὅπου δὲν εἶχα ποτὲ σκοπὸ νὰ πάω, γιὰ νὰ δῶ τὰ ἀναμνηστικὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Τὸ κοινὸ ὄλο βασιλικοί. Ἀπαίσιος ἐσωτερικὸς χῶρος μὲ φωτογραφίες ἐποχῆς Louis Philippe, πολὺ κακόγουστα ἔπιπλα, ταπισερὶ τῆς βασίλισσας

Olga, etc. Puis nous nous promenons dans le Jardin Royal, M. Skokos me parlant de son séjour comme étudiant à Lausanne, ce qui m'intéresse fort peu, puis il m'accompagne au restaurant. Rue du Stade nous rencontrons Stéfane Charmidis, un de nos compagnons de l'Olympe, devenu secrétaire de Venizélos, avec un de ses collègues, M. Roussos. L'après-midi je monte à l'Acropole. Peu à peu je me fais une idée plus nette des monuments, des Propylées surtout, que j'arrivais mal à me représenter. La grande baie centrale, entourée de colonnes que recouvriraient des toits à caissons, devait faire un effet prodigieux. Elle évoque telle qu'elle est l'infini, comme les peupliers de Versailles ou la Lötschenlücke. Le Parthénon se réélève, mais la teinte de ses nouvelles colonnes, maculées de béton, est triste. Et puis, ces grands vides faisaient bien. La frise était en somme faite pour être vue de la base du soubassement. Eclairée comme elle l'était hier, elle fait admirablement. En marchant en sens inverse et en faisant ainsi défiler les colonnes devant elle, on a vraiment l'impression d'un mouvement très rapide, là où le jeune cavalier retient son pétase d'une main, et qui se ralentit là où sont les piétons. Par exemple, je n'aime guère les métopes; elles font trop des sujets détachés et je les imagine mal participant à la beauté de l'ensemble. Les Caryatides font très bien vues en suivant la Voie Sacrée; vues d'ailleurs, je ne les aime pas beaucoup, collées à leur mur. Les colonnes ionniennes du temple sont bien jolies; les chapiteaux ioniens ne sont pas faits du tout comme les doriens, qui ont d'une pièce l'extrémité de la colonne, l'abaque et le coussinet. Ici, les tambours de colonnes sont plus hauts, et sur le dernier, généralement orné, se pose le chapiteau lui-même, arrondi au centre autour duquel se courbent les cornes de bétier. Les colonnes du portique nord me semblent trop espacées; elles donnent une impression de vide. Mais sur l'Acropole, il n'y a pas que les temples, il y a aussi toute l'Attique.

Pendant toute l'après-midi, le temps peu à peu s'élève. Le ciel est d'abord presque tout noir et les Propylées se détachent sur ce fond sombre avec un éclat surprenant. Seul un rayon presque constamment

"Ολγας κτλ. Μετά κάνουμε βόλτα στὸν Βασιλικὸν Κῆπο, ὅπου ὁ κύριος Σκόκος μιλάει γιὰ τὰ φοιτητικά του χρόνια στὴ Λωξάννη, δέμα ποὺ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καδόλου, κι ἔπειτα μὲ συνοδεύει στὸ ἐστιατόριο. Στὴν ὁδὸν Σταδίου συναντᾶμε ἔναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας τοῦ Ολύμπου, τὸν Στέφανο Χαρμίδη, ποὺ τώρα εἶναι γραμματέας τοῦ Βενιζέλου, μαζὶ μὲ ἔναν συνάδελφό του, τὸν κύριο Ροῦσο. Τὸ ἀπόγευμα ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη. Σιγὰ σιγὰ ζεκαδαρίζει ἡ εἰκόνα ποὺ ἔχω γιὰ τὰ μνημεῖα, ιδίως γιὰ τὰ Προπύλαια, ποὺ ὅς τώρα μοῦ ἔταν κάπως δολῆ. Τὸ μεγάλο κεντρικὸν ἄνοιγμα τὸ περιστοιχισμένο ἀπὸ κίονες ποὺ σκέπαζαν ὁροφὲς μὲ φατνώματα δὰ πρέπει νὰ κατέπλησσε. "Οπως εἶναι σήμερα μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση τοῦ ἀπείρου, ὅπως οἱ λεῦκες στὶς Βερσαλλίες ἡ ἡ Löttschenlücke. Η ἀναστήλωση τοῦ Παρθενώνα ὀλοκληρώνεται, ἀλλὰ τὸ χρῶμα τῶν νέων κιόνων του εἶναι δλιθερὸ ἔτσι ὅπως ἔχει κηλιδωθεῖ ἀπ' τὸ μπετόν. "Ασε ποὺ καὶ τὰ μεγάλα κενὰ εἶχαν τὴν ὄμορφιά τους. Η ζωφόρος, τελικά, εἶχε κατασκευαστεῖ γιὰ νὰ φαίνεται ἀπὸ τὸ κρηπιδώμα τοῦ ναοῦ. "Οπως ἔταν χδὲς φωτισμένη ἔταν ὑπέροχη. "Οταν περπατᾶς ἀντίστροφα, κάνοντας ἔτσι τοὺς κίονες νὰ παρελαύνουν μπροστά της, ἔχεις τὴν ἐντύπωση μιᾶς ταχύτατης κίνησης ἐκεῖ ὅπου ὁ νεαρὸς ἵππεας κρατάει μὲ τὸ ἔνα χέρι τὸ σκιάδι του, ἡ ὅποια ἐπιβραδύνεται ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται οἱ πεζοί. Άπὸ τὴν ἄλλη δὲν μοῦ πολυαρέσουν οἱ μετόπες. Τὰ δέματά τους εἶναι ὑπερβολικὰ ἀπόσπασματικὰ καὶ δὲν νομίζω ὅτι συνεισφέρουν στὴν ὄμορφιὰ τοῦ συνόλου. "Οταν ἀκολουθεῖς τὴν πορεία τῆς πομπῆς οἱ Καρυάτιδες εἶναι ώραιότατες. Άλλὰ ἰδωμένες ἀπὸ ἄλλοι δὲν μ' ἀρέσουν ἔτσι ὅπως εἶναι κολλημένες στὸν τοῖχο. Οἱ ιωνικοὶ κίονες τοῦ ναοῦ εἶναι πολὺ ὅμορφοι. Τὰ ιωνικὰ κιονόκρανα εἶναι τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δωρικὰ ποὺ ἔχουν συμπαγὴ τὸν ἄβακα καὶ τὸν ἔχινο. Ἐδῶ οἱ σπόνδυλοι εἶναι πιὸ ψηλοὶ καὶ πάνω στὸν τελευταῖο, συνήδως διακοσμημένο, ἀκουμπάει τὸ ἵδιο τὸ κιονόκρανο στρογγυλεμένο στὴ μέση καὶ γύρω του νὰ συστρέφονται οἱ ἔλικες σὰν κέρατα κριαριοῦ. Οἱ κίονες τῆς βορινῆς πτέρυγας μοῦ φαίνονται ὑπερβολικὰ ἀραιοὶ δίνοντας μιὰ αἰσθηση κενοῦ. Μὰ πάνω στὴν Ἀκρόπολη δὲν βλέπουμε μόνο τοὺς ναούς, βλέπουμε ἐπίσης κι ὅλη τὴν Ἀττική.

Τ' ἀπόγευμα ὁ καιρὸς σιγὰ σιγὰ ἀνοίγει. Ἀρχικὰ ὁ οὐρανὸς εἶναι σχεδὸν κατάμαυρος καὶ τὰ Προπύλαια ζεχωρίζουν πάνω σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ φόντο μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ λάμψη. Μόνο μιὰ ἡλιαχτίδα πέφτει σχεδὸν

tombe sur le golfe Saronique qui miroite comme un plateau d'argent par delà le temple d'Athéna Niké. Et sur l'Attique, c'est tantôt un bourg, tantôt un autre, qui, touchés du soleil, éclatent tout à coup. Dans le Stade, il y a environ 5000 spectateurs pour la suite des Jeux Balkaniques. On entend par instants leurs prodigieuses acclamations. Beaucoup de Grecs sur l'Acropole, des Grecques aussi, bien jolies, vives et timides à la fois. Je redescends sur l'Asclépieion et remonte par les colonnes choragiennes en prenant garde de ne pas me laisser accrocher par les figuiers de Barbarie, chargés de figues violettes, tandis que quelques-uns ont de magnifiques fleurs jaunes. Le soleil descend sur Salamine qui semble lavée d'encre, tant elle apparaît sombre sur l'éclat du soleil du couchant.

Je reviens par le Stade, devant lequel se presse une grande foule, avec toujours, les vendeurs de μέντες, de λεμονάδες, de κουρέλλιες; et j'arrive au flanc du Lycabette juste à temps pour voir le soleil jeter ses derniers rayons, tandis qu'une douce lumière rose se répand sur l'Attique. Après un peu de grec, je resors dîner et monte à mi-chemin du Lycabette, près de la petite auberge où improvisent un violoniste et un chanteur. Etoiles dans le ciel, étoiles sur la ville et dans la rade du Phalère.

Lundi 30 septembre

Je travaille tout le matin mon grec et la merveilleuse « Jupiter » de Mozart. Temps froid et pluvieux. A midi, je déjeune d'un poulet, place Kolonaki, et reprends mon travail, le temps s'éclaircit peu à peu. Et à 5 h ½, je retrouve Effie Nomidès chez Giannaki, un peu changée par son travail de l'hiver, mais charmante d'aimable simplicité. Nous allons nous promener ensemble au Zappeion, en bavardant de son prochain voyage en Amérique, de nos souvenirs de l'Olympe. Le temps s'élève toujours et de beaux nuages fauves flottent au-dessus de l'Acropole. Nous prenons un glyko chez Giannaki avant d'aller retrouver une de ses amies pour prendre des places au théâtre. Et je me trouve ainsi au Kentrikon à 10 h ½, après m'être habillé tant bien que mal, avec Effie,

άσταμάτητα πάνω στὸν Σαρωνικὸ ποὺ γυαλίζει σὰν δίσκος ἀσημένιος πέρα ἀπ' τὸ ναὸ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Καὶ στὴν Ἀττικὴ πότε ἡ μιὰ καὶ πότε ἡ ἄλλη συνοικία λάμπουν ἀπροσδόκητα μόλις τὶς ἀγγίζει ὁ ἥλιος. Στὸ Παναδηναϊκὸ Στάδιο περίπου 5.000 δεατὲς παρακολουθοῦν τὴ συνέχεια τῶν Βαλκανικῶν Ἀγώνων. Ἀκούγονται κατὰ διαλείμματα οἱ οὐρανομήκεις ζητωκραυγές τους. Πολλοὶ Ἐλληνες πάνω στὴν Ἀκρόπολη, ἄνδρες ἀλλὰ καὶ γυναικες, πολὺ ὅμορφες, χωηρὲς καὶ συγχρόνως ντροπαλές. Κατεβαίνω πάλι στὸ Ἀσκληπιεῖο καὶ ξανανεβαίνω ἀπὸ τοὺς χορηγικοὺς κίνες προσέχοντας νὰ μὴν πιαστῷ στὶς φραγκοσυκιές ποὺ εἶναι φορτωμένες ἀπὸ μενεξεδένιους καρπούς, ἐνῶ σὲ μερικὲς ἀνδίζουν ύπεροχα κίτρινα λουλούδια. Ὁ ἥλιος χαμηλώνει πάνω ἀπ' τὴ Σαλαμίνα ποὺ μοιάζει νὰ ἔχει βαφτεῖ μὲν μελάνι, μαύρη μπροστὰ στὴ λάμψη τοῦ ἥλιου ποὺ βασιλεύει.

Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ Στάδιο, ὅπου εἶναι μαξεμένο μεγάλο πλῆθος, κι ἀνάμεσά του ὅπως πάντα οἱ μικροπωλητὲς ποὺ διαλαλοῦν μέντες, λεμονάδες, κουλούρια· καὶ φτάνω στὶς πλαγὶες τοῦ Λυκαβηττοῦ ἵσα ἵσα γιὰ νὰ δῶ τὸ ἥλιοβασίλεμα, καθὼς ἔνα γλυκὸ ρόδινο φῶς ἀπλώνεται στὴν Ἀττικὴ. Ἀφοῦ μελετήσω λίγο ἐλληνικά, βγαίνω νὰ δειπνήσω καὶ ἀνεβαίνω στὰ μισὰ τοῦ Λυκαβηττοῦ, κοντὰ στὸ χάνι, ὅπου αὐτοσχεδιάζουν ἔνας βιολιστὴς καὶ ἔνας τραγουδιστής. Ἀστέρια στὸν οὐρανό, ἀστέρια πάνω ἀπ' τὴν πόλη καὶ τὸν ὄρμο τοῦ Φαλήρου.

Δευτέρα 30 Σεπτεμβρίου

“Ολο τὸ πρὼν μελετῶ τὰ ἑλληνικά μου καὶ τὴ δαυμάσια «Συμφωνία τοῦ Διὸς» τοῦ Mozart. Καιρὸς κρύος καὶ βροχερός. Τὸ μεσημέρι τρώω ἔνα κοτόπουλο στὴν πλατεία Κολωνακίου καὶ ξαναπιάνω τὴ δουλειά μου, ἐνῶ ὁ καιρὸς λίγο λίγο βελτιώνεται. Στὶς 5:30 συναντῶ τὴν “Ἐφη Νομίδη στοῦ «Γιαννάκη», λίγο ἀλλαγμένη ἀπὸ τὴ δουλειὰ τοῦ χειμῶνα, μὰ χαριτωμένη καὶ μ' ἀξιαγάπητη ἀπλότητα. Περπατῶ μαζὶ στὸ Ζάππειο μιλώντας γιὰ τὸ προσεχὲς ταξίδι της στὴν Ἀμερικὴ καὶ γιὰ τὶς κοινές μας ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν “Ολυμπο. Ὁ καιρὸς ὅλο καὶ καλυτερεύει καὶ κάτι ώραῖα πυρρὰ σύννεφα γλιστρᾶνε πάνω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη. Παίρνουμε γλυκὸ στοῦ «Γιαννάκη», προτοῦ πᾶμε σὲ μιὰ φῖλη της ποὺ δὰ μᾶς κλείσει δέσσεις γιὰ τὸ δέατρο. Καὶ στὶς 10:15 βρίσκομαι στὸ «Κεντρικὸν» –ντυμένος κάπως καλὰ– μὲ τὴν “Ἐφη, τὸν πατέρα της, τὴ δεία της καὶ

son père, sa tante et des amis. Pièce de Moraïtini, la «Vie éternelle», thème de Jouvence, traité sans grande originalité, avec une facilité de journaliste. Et puis, le théâtre a vraiment lieu bien tard ici. La présence d'Effie me fait pourtant trouver beaucoup de charme à cette soirée.

Mardi 1er octobre

Après avoir composé une épître en grec à Melle Lascaris, je me laisse tenter par le beau temps et monte avec ma serviette sur le chemin du Lycabette où je m'assois sous un pin parfumé. Un merveilleux temps d'Attique, un sol, un ciel, une mer d'une extrême douceur. Seuls les arbres du Jardin Royal et la baie d'Eleusis ont des accents plus hauts en couleur. Et l'Acropole, devant mes yeux, avec le mur de Thémistocle dans l'ombre, et au-dessus, les temples lumineux. Un vent frais fait tourner les pages de mon carnet tandis que j'écris ces lignes. Le bruit des autos, des avions, les cris de σύκα, σταφύλια ραζάκια montent amortis jusqu'à moi. L'air est d'une légèreté exquise. Après le déjeuner, je lis en faisant la sieste, et vais me promener sous le mur de Thémistocle, au-dessus des petites maisons des réfugiés. Les montagnes à l'ouest sont d'un lilas délicieux. Je vois courir au-dessous de moi de petits moutards à moitié nus qui vont prendre de l'eau avec leurs cruches ou leurs bidons. L'absence de fontaines est pour nous l'une des particularités d'Athènes. Ce temps si beau n'est pas spécialement flatteur pour les monuments de l'Acropole; il les fige un peu. Je vais par le Théseion, magnifiquement doré, à l'Odéon,¹⁰ où je prends comme de coutume pas mal de temps avant d'apprendre les noms des notes byzantines. Je rentre à pied par la rue Sophocle, encore animée à cette heure, et après avoir dîné au petit restaurant de la place Kolonaki, où j'aime le sourire du petit aide-serviteur, je rentre à la maison par une belle nuit étoilée. Dans la cour, la petite voisine dont je ne connais que la voix, gutturale et sonore, tire de l'eau à la pompe en chantant.

10. L'Odéon désigne ici le Conservatoire de musique.

κάποιους φίλους. Παίζεται ή «Αιώνια Ζωὴ» τοῦ Μωραϊτίνη, ἔργο μὲ δέμα τὴ νεότητα, ἐπεξεργασμένο χωρὶς ἴδιαίτερη πρωτοτυπία, μὲ μιὰ δημοσιογραφίστικη εὐκολία. Τὰ δέατρα ἐδῶ ἀνεβάζουν πολὺ ἀργὰ τὶς παραστάσεις τους, ἀλλὰ ή παρουσία τῆς Ἐφης ἔδωσε πολὺ εὐχάριστο τόνο στὴ βραδιά.

Τρίτη Ιη Όκτωβρίου

Ἄφοῦ ἔγραφα μιὰ ἐπιστολὴ στὰ ἑλληνικὰ στὴ δεσποινίδα Λάσκαρη, ἐπιτρέπω στὸν ἑαυτὸν μου νὰ δελεαστεῖ ἀπὸ τὴν καλοκαιρία καὶ παίρνω μὲ τὸ χαρτοφύλακά μου τὸ μονοπάτι γιὰ τὸν Λυκαβηττό, ὅπου κάδομαι κάτω ἀπὸ ἕνα μυρωδάτο πεῦκο. Ἔνας δαυμάσιος ἀττικὸς καιρός, μιὰ γῆ, ἔνας οὐρανός, μιὰ δάλασσα, ὅλα μὲ μιὰ ἔξαισια γλυκύτητα. Μονάχα τὰ δέντρα τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου κι ὁ κόλπος τῆς Ἐλευσίνας εἶναι τονισμένα μὲ πιὸ ἔντονα χρώματα. Καὶ ή Ἀκρόπολη μπροστὰ στὰ μάτια μου μὲ τὰ δεμιστόκλεια τείχη στὴ σκιά, κι ἀπὸ πάνω, φωτεινοί, οἱ ναοί. Ἔνα δροσερὸ ἀεράκι γυρίζει τὰ φύλλα τοῦ σημειωματαρίου μου καδῶς γράφω αὐτές τὶς γραμμές. Οἱ ἥχοι τῶν αὐτοκινήτων, τῶν ἀεροπλάνων, τὰ διαλαλητὰ σύκα, σταφύλια ραζακιὰ ἀνεβαίνουν ἔξασθενημένοι ὡς ἐδῶ πάνω. Ο ἀέρας ἔχει μιὰ μοναδικὴ ἐλαφράδα. Μετὰ τὸ γεῦμα διαβάζω ξαπλωμένος καὶ πηγαίνω νὰ περπατήσω κάτω ἀπ’ τὰ δεμιστόκλεια τείχη, πάνω ἀπ’ τὰ σπιτάκια τῶν προσφύγων. Τὰ βουνὰ στὰ δυτικὰ ἔχουν ἔνα χρῶμα μαβί γλυκύτατο. Πιὸ κάτω κάτι μισόγυμνα πιτσιρίκια τρέχουν γιὰ νὰ γεμίσουν τὶς στάμνες ἡ τοὺς τενεκέδες τους μὲ νερό. Σὲ μᾶς τοὺς ξένους κάνει ἐντύπωση ποὺ ἡ Ἀδήνα δὲν ἔχει βρύσες. Αὐτὴ ή αἰδρία δὲν εἶναι ἴδιαίτερα κολακευτικὴ γιὰ τὰ μνημεῖα τῆς Ἀκρόπολης· κάπως τὰ παγώνει. Ἀπὸ τὸ Θησεῖο, τὸ λουσμένο στὸ χρυσάφι, πηγαίνω στὸ Ωδεῖο, ὅπου ὡς συνήδως παιδεύομαι ἀρκετὰ γιὰ νὰ μάθω τὴν ὄρολογία τῶν βυζαντινῶν φρογγόσημων. Γυρίζω μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σοφοκλέους, ποὺ ἄν καὶ ἀργὰ ἔχει ἀκόμα ἀρκετὴ κίνηση. Κι ἀφοῦ δειπνήσω στὸ μικρὸ ἑσπιατόριο τῆς πλατείας Κολωνακίου, ὅπου μ' ἀρέσει τὸ χαμόγελο τοῦ μικροῦ βοηθοῦ τοῦ σερβιτόρου, γυρίζω σπίτι κάτω ἀπὸ ἔναν ὅμορφο ἔναστρο οὐρανό. Στὴν αὐλή, ἡ γειτονοπούλα, ποὺ γνωρίζω μόνο τὴ φωνὴ της, δυνατὴ καὶ βραχνή, τραβάει νερὸ τραγουδώντας.

Mercredi 2 octobre

Temps enchanteur. Je monte avec mes bouquins sous mon pin du Lyca-bette. Il est plus tôt qu'hier. Une brume rose impalpable unit la terre, la mer et le ciel. Et c'est peu à peu que se découpent les formes, l'Acropole, la baie d'Eleusis. Je lis du Moraïtidis, un nouvelliste qui a beaucoup de charme et d'émotion sans pathétisme. Je m'aperçois à ma confusion que j'ai oublié de mettre un col et je vais réparer cet oubli avant de déjeuner en lisant l'*Εφημερινή*,¹¹ journal anti-vénizéliste. En guise de sieste, je dirige Jupiter et pars vers 3 h et demie pour aller au couvent de Καισαριανή. Il fait chaud encore sur le boulevard de Κιφισσιά, sur le pont qui traverse l'Ilissos presque à sec, et entre les baraquements des réfugiés. Rien ne pousse sur ce sol stérile, pas une herbe; les poules doivent s'y nourrir des ordures jetées à la rue. C'est de cette laideur, de cette pauvreté, qu'est faite la beauté de l'Attique. Sans cette aridité désolante du sol, le pays n'aurait pas ces roses étonnantes qui font vibrer le ciel. Je traverse un lit de torrent complètement à sec, l'Eridan, et suis attiré par quelques arbres, les seuls, des cyprès, par le bruit d'une eau invisible. Est-ce Kaisariani? Il ne semble pas, car je ne vois pas d'église. Aussi, pour chercher ma route, je monte sur une petite éminence rocheuse parfumée de cyclamens, de bruyères aux clochettes bordées de noir, et de je ne sais quelles plantes aromatiques qui dégagent au passage un parfum à vous donner envie d'être abeille. Et pourtant l'on ne voit pas d'abeilles. De cette éminence je ne vois pas le couvent, mais un grand chemin, entre les champs, si l'on peut appeler ainsi des carreaux de terre absolument inféconde mais où des hommes avec confiance tracent des sillons. Je suis ce chemin, attendant toujours au détour d'une gorge de voir apparaître le fameux couvent, dont l'eau paraît-il est fraîche et bonne. J'arrive à la hauteur d'un bois de pins qui se détache sur la mer. L'Acropole, le Lyca-bette, la colline que j'ai passée, s'abaissent à mes pieds et je dois me convaincre

11. Pour *Καθημερινή*.

Τετάρτη 2 Όκτωβρίου

Καιρός μαγευτικός. Άνεβαίνω μὲ τὰ βιβλία μου στὸ πεῦκο μου στὸν Λυκαβηττό. Εἶναι πιὸ νωρὶς ἀπὸ χδές. Μιὰ διάφανη τριανταφυλλένια ὄμιχλη ἐνώνει τὴ γῆ, τὴ δάλασσα καὶ τὸν οὐρανό. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχίζουν νὰ ξεχωρίζουν ἡ Ἀκρόπολη κι ὁ κόλπος τῆς Ἐλευσίνας. Διαβάζω Μωραϊτίδη, ἔναν διηγηματογράφο ποὺ ἔχει πολλὴ χάρη καὶ ἀνεπιτήδευτη συγκίνηση. Μὲς στὴν παραξάλη μου συνειδητοποιῶ ὅτι ξέχασα νὰ φορέσω τὸ γιακά μου καὶ πηγαίνω νὰ τὸν βάλω πρὶν γευματίσω διαβάζοντας τὴν «Καθημερινή», μιὰ ἀντιβενιζελικὴ ἐφημερίδα. Άντι γιὰ μεσημεριανὴ ἀνάπαυση διευθύνω τὴ «Συμφωνία τοῦ Διός» καὶ φεύγω κατὰ τὶς 3:30 γιὰ νὰ ἐπισκεφτῷ τὸ μοναστήρι τῆς Καισαριανῆς. Κάνει ἀκόμη ζέστη στὴ λεωφόρο Κηφισίας, στὴ γέφυρα ποὺ περνᾶ πάνω ἀπὸ τὸν Ἰλισσό, ποὺ εἶναι σχεδὸν χωρὶς καδόλου νερό, καὶ ἀνάμεσα στὰ παραπήγματα τῶν προσφύγων. Τίποτα δὲν φυτρώνει σ' αὐτὸ τὸ ἄγονο ἔδαφος, οὔτε ἔνα χορταράκι· οἱ κότες γιὰ νὰ τραφοῦν ψαχουλεύουν στὰ σκουπίδια ποὺ εἶναι πεταμένα στοὺς δρόμους. Α' αὐτὴν τὴν ἀσχήμια καὶ τὴ φτώχεια εἶναι φτιαγμένη ἡ ὄμορφιὰ τῆς Ἀττικῆς. Χωρὶς αὐτὴν τὴ δλιθερὴ ζεραΐλα τοῦ ἐδάφους, τὸ τοπίο δὲν δὰ εἶχε τοῦτες τὶς ἐκπληκτικὲς ρόδινες ἀποχρώσεις ποὺ κάνουν τὸν οὐρανὸν νὰ πάλλεται. Διασχίζω τὴν κοίτη τοῦ Ἡριδανοῦ, ποὺ εἶναι ἐντελῶς στεγνή, καὶ τὴν προσοχὴ μου τραβοῦν λίγα κυπαρίσσια, τὰ μόνα δέντρα ποὺ βλέπω, καὶ τὸ κελάρυσμα τοῦ νεροῦ ποὺ κυλάει ἀδέατο. Εἶμαι πράγματι στὴν Καισαριανή; Δὲν νομίζω, γιατὶ πουδενὰ δὲν βλέπω ἐκκλησία. Γιὰ νὰ βρῶ τὸ δρόμο ἀνεβαίνω σ' ἔνα λοφάκι γεμάτο βράχους, σπαρμένο μὲ κυκλάμινα, ρείκια μὲ καμπανοῦλες μὲ μαύρη μπορντούρα κι ἄλλα, ἄγνωστα ἀρωματικὰ φυτά, ποὺ καδῶς τὰ πλησιάζεις ἀναδίνουν μὰ μυρωδιὰ ποὺ σὲ κάνει νὰ δέλεις νὰ γίνεις μέλισσα. Άλλα μέλισσες δὲν βλέπω. Α' αὐτὸ τὸ λοφάκι δὲν φαίνεται τὸ μοναστήρι παρὰ μόνο ἔνα μεγάλο μονοπάτι ἀνάμεσα στὰ χωράφια, ἀν μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ ἔτσι αὐτὰ τὰ ἄγονα κομμάτια γῆς, στὰ ὄποια ὅμως οἱ ἀγρότες μὲ ἐμπιστοσύνη χαράζουν μὲ τὸ ἀλέτρι τὰ αὐλάκια τους. Άκολουθῶ αὐτὸ τὸ μονοπάτι περιμένοντας σὲ κάποια στροφὴ ν' ἀντικρίσω τὸ περίφημο μοναστήρι ποὺ λένε ὅτι τὸ νερό του εἶναι δροσερὸ καὶ καλό. Φτάνω στὸ ὑψος ἐνὸς δάσους μὲ πεῦκα ποὺ ξεχωρίζει πάνω στὴ δάλασσα. Ή Ἀκρόπολη, οἱ Λυκαβηττὸς κι ὁ λόφος ἀπ' ὅπου μόλις πέρασα πέφτουν στὰ πόδια μου καὶ πρέπει πιὰ νὰ παραδεχτῷ ὅτι

que j'ai raté le couvent et que je suis sur le chemin de l'Hymette. J'accélère mon allure. Soudain, ce n'est plus du simple calcaire, c'est un marbre splendide qui roule sous mes pieds. J'ai tort de m'en réjouir: la carrière marque la fin du chemin. Tant pis ! Je saute sur les lapias entre lesquels s'ouvrent des cyclamens et d'énormes crocus. Arriverai-je à temps ? Je me donne jusqu'à 6 h moins 5.

Enfin, j'arrive sur le plateau qui constitue la crête. Un renard splendide détale devant moi. Hélas pourquoi faut-il être pressé ? Le spectacle est splendide, unique. A ma gauche, le sommet de l'Hymette, pelé, au-dessous de moi, la large cuvette de l'Attique et partout ailleurs la mer, tout le golfe Saronique, Salamine, Egine, la côte fuyante du Péloponèse, les chaînes successives qui se terminent au Laurion, derrières lesquelles remonte la mer, avec l'Eubée et les premières Cyclades. Le soleil descend, règne, (*βασιλεύει* comme disent les Grecs) au-dessus de Salamine. Un grand pan de lumière, immobile, est posé sur les eaux. Et les cailloux calcaires autour de moi se teintent de rose aux reflets du couchant. Près du sommet, un troupeau de moutons, un pâtre, qui charme sa solitude en jouant d'un chalumeau aigrelet. Mais la nuit, je le sais, tombe vite.

Je dégringole, sans tomber, grâce à mes souliers américains. Tout le golfe luit intensément. Et puis le soleil descend, se teinte de rouge. Par contraste, la baie d'Eleusis prend des reflets verdâtres. Et puis tout devient lilas, toute l'Attique et la mer. Et le soleil rougeoie avant de disparaître. Cette fois la mer prend des teintes opalines que strient des raies rosées. Et la nuit envahit l'Attique. Est-ce l'ombre, est-ce l'éclat du couchant qui trouble mes yeux ? Les montagnes à l'horizon deviennent bleues, et autour de moi, une teinte ocre uniforme se répand. Au lieu où le soleil s'est couché, un peu d'orange, et de rouge, et de rose, demeure longtemps au-dessus des montagnes. Je rattrape un vieux et une jeune fille qui descendent chargés de bruyère et de ronces sèches. En courant constamment, je me trouve bientôt au pied de la montagne, près du couvent sans doute. Le long du lit de l'Eridan, je dépasse une voiture où 2 jeunes gens rapportent

έχασα τὸ δρόμο γιὰ τὸ μοναστήρι κι ὅτι βρίσκομαι στὸ μονοπάτι γιὰ τὸν Ὑμηττό. Ἐπιταχύνω τὸ βῆμα μου. Ξαφνικά, ἀντὶ γιὰ ἀπλὸ ἀσθετόλιθο, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου κυλάει ἔνα ἔξαισιο μάρμαρο. Ἀλλὰ ἄδικα χάρηκα: τὸ λατομεῖο σηματοδοτεῖ τὸ τέλος τοῦ δρόμου. Ἄς εἶναι! Πηδάω πάνω στὶς πέτρες ποὺ ἀνάμεσά τους ἀνδίζουν κυκλάμινα καὶ τεράστιοι κρόκοι. Ἀραγε δὰ φτάσω στὴν ὥρα μου; Πρέπει νὰ τὰ καταφέρω ὥς τὶς 6 παρὰ πέντε.

Ἐπιτέλους φτάνω στὸ ἵσωμα τῆς κορυφογραμμῆς. Μιὰ πανέμορφη ἀλεποὺ μὲ βλέπει καὶ τὸ βάχει στὰ πόδια. Ἄχ, γιατί νὰ βιάζομαι; Τὸ δέ-αμα εἶναι ἐκπληκτικό, μοναδικό. Στ' ἀριστερά μου ἡ κορυφὴ τοῦ Ὑμηττοῦ, γυμνή, στὰ πόδια μου τὸ μεγάλο λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς καὶ στὸ βάθος ἡ δάλασσα, ὀλόκληρος ὁ κόλπος τοῦ Σαρωνικοῦ, ἡ Σαλαμίνα, ἡ Αἴγινα, οἱ μακρινὲς ἀκτὲς τῆς Πελοποννήσου, ἡ ὁροσειρὰ ποὺ καταλήγει στὸ Λαύριο κι ἡ δάλασσα ποὺ φανερώνεται ἀπὸ πίσω μὲ τὴν Εὔβοια καὶ τὶς πρῶτες Κυκλαδές. Ὁ ἥλιος κατεβαίνει, βασιλεύει ὅπως λένε οἱ Ἑλληνες, πάνω ἀπ' τὴ Σαλαμίνα. Ἔνα μεγάλο κομμάτι φῶς, ἀκίνητο, ἀκουμπάει στὸ νερό. Κι οἱ πέτρες γύρω μου ροδίζουν ἀπ' τὶς ἀνταύγειες τοῦ ἥλιοβασιλέματος. Κοντὰ στὴν κορυφὴ ἔνα κοπάδι πρόβατα κι ἔνας βοσκὸς ποὺ ἀπαλύνει τὴ μοναξιά του παίζοντας τὸ «ξινούτσικο» σουραύλι του. Μὰ γρήγορα, τὸ ξέρω, δὰ νυχτώσει.

Παίρνω τὴν κατηφόρα κατρακυλώντας χωρὶς νὰ πέσω χάρη στὰ ἀμερικάνικα παπούτσια μου. Ὁλόκληρος ὁ κόλπος λάμπει ἔντονα. Καὶ καδὼς βυδίζεται ὁ ἥλιος, βάφεται στὰ κόκκινα. Ἀντίδετα ὁ κόλπος τῆς Ἐλευσίνας ἀποκτᾶ ἔνα χρῶμα πρασινωπό. Καὶ μετά, ὅλα χρωματίζονται βιολετιά, ὀλόκληρη ἡ Ἀττικὴ καὶ ἡ δάλασσα. Κι ὁ ἥλιος γίνεται κατακόκκινος καθὼς χάνεται. Τώρα οἱ ρόδινες ἀκτίνες ποὺ χαράζουν τὴ δάλασσα τῆς δίνουν ὄπαλινες ἀποχρώσεις. Κι ἡ νύχτα κατακλύζει τὴν Ἀττική. Εἶναι ὁ ἵσκιος ἡ ἡ λαμπρότητα τοῦ δύοντος ἥλιου ποὺ δολώνει τὰ μάτια μου; Τὰ βουνὰ στὸν ὄριζοντα γίνονται γαλάζια καὶ γύρω μου ἀπλώνεται μιὰ ὄμοιόμορφη ώχραδα. Στὸ σημεῖο ποὺ κρύφτηκε ὁ ἥλιος, λίγο πορτοκαλὶ καὶ κόκκινο καὶ τριανταφυλλὶ μένουν γιὰ ὥρα πάνω ἀπ' τὸ βουνό. Συναντῶ ἔναν γέροντα κι ἔνα κορίτσι ποὺ κατεβαίνουν φορτωμένοι ρείκια καὶ ξερὰ βάτα. Συνεχίζοντας τὴν τρεχάλα πολὺ σύντομα βρίσκομαι στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, φαντάζομαι κοντὰ στὸ μοναστήρι. Κατὰ μῆκος τῆς κοίτης τοῦ Ἡριδανοῦ προσπερνῶ ἔνα ἀμάξι μὲ

aussi de ces broussailles sèches. Et la nuit est là, avec les premières étoiles, les lueurs des lampes dans la ville et sur le port. On chante dans les baraques des réfugiés, des enfants s'y disputent, des soldats passent avec leur bonne amie. Je m'arrête un instant dans un joli café que j'avais repéré à la montée et dont le parfait resinato me coupe les jambes sous couleur de m'en donner. Il est nuit noire quand je retrouve Athènes, mon restaurant de Kolonaki, ma chambre où décidément l'éclairage est bien imparfait pour travailler le soir. Aussi ces notes prises, mes mots grecs repassés, je me fourre au lit, sous ma moustiquaire.

Jeudi 3 octobre

Temps merveilleux. Bruit de voix étouffées dans la cour, pour ne pas réveiller le *γιατρός*. Je pars, ma serviette sous le bras, pour le Jardin Royal. Une douce lumière traverse en les caressant les branches des arbres pour se poser sur les chemins. Les sauges, fraîchement arrosées ont un merveilleux éclat. Je passe sous la Porte d'Adrien. Elle unit un premier ordre romain (la voûte) avec un 2e ordre, corinthien (colonnes et fronton). Je monte à l'Acropole par le portique d'Eumène. A la porte, une jolie brune vend avec succès d'affreux petits marbres blancs. Adossé au mur de la Pinacothèque, je lis une nouvelle maritime de Moraïtidis, tandis que des Allemands envahissent le *τεμενός* de la Niké. Ils s'éloignent enfin. J'en profite pour photographier le temple aérien entre 2 colonnes des Propylées. Le soleil me chasse et je cherche un abri sur le versant nord, d'où je domine la ville tumultueuse. L'Erechthéion aujourd'hui me parle. Je monte à l'intérieur de la tribune des Caryatides. Ses colonnes ionniennes, une fois qu'on en a vu de près les fins détails s'animent à distance. Et puis, au-dessus de la ville moderne, le temple est admirablement placé. Il donne, par l'écart un peu trop grand de ses colonnes, l'idée d'une intelligence toujours en éveil, toujours insatisfaite. Des bandes criardes, des Allemands en peplos ont envahi le Parthénon sans pouvoir lui enlever sa grandeur,

δυὸς νεαροὺς ποὺ κουβαλοῦν κι αὐτοὶ ξερόκλαδα. Καὶ εἶναι πιὰ νύχτα, μὲ τὰ πρῶτα ἀστέρια καὶ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν στὴν πόλη καὶ τὸ λιμάνι. Στὰ παραπήγματα τῶν προσφύγων τραγουδοῦν, τὰ παιδιὰ τσακώνονται, οἱ στρατιῶτες σουλατσάρουν μὲ τὶς ἀγαπητικές τους. Μπαίνω γιὰ λίγο σ' ἔνα ώραϊ καφενεδάκι ποὺ εἶχα προσέξει καδῶς ἀνέβαινα καὶ ποὺ ἡ ἄριστη ρετσίνα του μοῦ κόβει τὰ πόδια ἀντὶ νὰ μὲ τονώσει. Τὸ σκοτάδι εἶναι βαδὺ ὅταν ξαναβρίσκομαι στὴν Ἀδήνα, στὸ ἑστιατόριό μου στὸ Κολωνάκι, στὸ δωμάτιό μου ὅπου ὁ φωτισμὸς πράγματι εἶναι ἀνεπαρκῆς γιὰ νὰ δουλέψω τὸ βράδυ. Μόλις τελειώσω μ' αὐτὲς τὶς σημειώσεις καὶ ἐπαναλάβω τὶς ἑλληνικές μου λέξεις, δὰ χωδᾶ στὸ κρεβάτι κάτω ἀπ' τὴν κουνουπιέρα μου.

Πέμπτη 3 Ὁκτωβρίου

Καιρὸς δαυμάσιος. Φωνὲς πνιχτὲς στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσει ὁ γιατρός. Φεύγω μὲ τὸ χαρτοφύλακα παραμάσχαλα γιὰ τὸν Βασιλικὸ Κῆπο. Ἔνα γλυκὸ φῶς διαπερνάει, χαϊδεύοντάς τα, τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων γιὰ νὰ σταδεῖ στὰ μονοπάτια. Οἱ φρεσκοποτισμένες φασκομηλιὲς ἔχουν μιὰ ὑπέροχη λάμψη. Περνάω κάτω ἀπὸ τὴν Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ. Συνενώνει τὸν ρωμαϊκὸ ρυθμὸ (ή καμάρα) μὲ τὸν κορινθιακό (οἱ κίονες καὶ τὸ ἀέτωμα). Ἄνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη ἀπὸ τὴ στοὰ τοῦ Εὐμένους. Στὴν εἰσόδο μιὰ ὅμορφη μελαχρινὴ μοσχοπουλάει κάτι ἀπαίσια ἄσπρα μαρμαράκια. Ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο τῆς Πινακοδήκης διαβάζω ἔνα ναυτικὸ διήγημα τοῦ Μωραΐτιδη, καδῶς μιὰ ὄμαδα Γερμανῶν κατακλύζει τὸ τέμενος τῆς Νίκης. Ἐπιτέλους ἀπομακρύνονται. Ἐπωφελοῦμαι γιὰ νὰ φωτογραφίσω τὸν ἀέρινο ναὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ κίονες τῶν Προπυλαίων. Ὁ ἥλιος μὲ κυνηγάει καὶ βρίσκω καταφύγιο στὴ βόρεια πλευρά, ἀπ' ὅπου ἔξουσιάζω τὴ δορυθώδη πόλη. Σήμερα τὸ Ἐρέχθειο μὲ συγκινεῖ. Ἄνεβαίνω στὸ ἐσωτερικὸ τῆς πρόστασης τῶν Καρυάτιδων. Οἱ ἰωνικοὶ κίονες ζωντανεύουν ἀπὸ μακριά, ἰδίως ὅταν ἔχει δεῖ κανεὶς τὶς φίνες λεπτομέρειες ἀπὸ κοντά. Κι ἔπειτα, ὁ ναὸς εἶναι δαυμάσια τοποδετημένος πάνω ἀπὸ τὴ σύγχρονη πόλη. Μὲ τὸ κάπως μεγάλο κενὸ ἀνάμεσα στοὺς κίονες του ὁ ναὸς μεταδίδει τὴν ἐντύπωση μιᾶς εὐφυΐας πάντοτε σὲ ἐγρήγορση, πάντοτε ἀνικανοποίητης. Θορυβώδη γκρούπ, Γερμανοὶ μὲ πέπλα κατακλύζουν τὸν Παρθενώνα χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸ μεγαλεῖο,

la beauté de sa lumière. Et je ne puis croire qu'il est déjà midi quand le gardien agite sa sonnette.

Je regagne la place Omonoia par le quartier du Théseion. Il y a dans ces petites rues quelques maisons charmantes, avec des courlettes ombragées de cyprès et de palmiers. Et dans les rues du bas, l'animation de ces échoppes où des hommes martèlent des plaques en cadence, actionnent leurs soufflets, quittent un instant leur travail pour s'acheter une grappe d'énormes φραυλας, est étonnante. Le marché, le long de la rue Ἀδηνᾶς ne l'est pas moins. C'est un vacarme, une bousculade énorme, quelques jolis costumes y sont perdus dans la foule. Mon ιαούρτι Σιλιβρίας pris, je rentre par les rues brûlantes aujourd'hui et je suis interrompu dans ma sieste par la venue de Melle Papadimitriou qui m'a trouvé un professeur de grec. Après sa visite je reprends ma sieste et ce journal. Lettre de papa, comme toujours assombrissante, d'autant plus que les deux gosses de Valentine¹² ont la diptéria. Je sors voir ce soi-disant professeur de grec qui enseigne chez Berlitz où je passe avant de me faire couper les cheveux et de rentrer dîner. Je me fourre au lit en hâte.

Vendredi 4 octobre

Temps plus chaud, mais toujours superbe. Je monte cette fois au sommet même du Lycabette, où je m'étends sur des rochers entre des touffes de cyclamens que ces 3 jours de beau temps ont déjà un peu fanés.

Une fumée sombre traîne sur la ville, et fait ressortir les Propylées et l'Erechthéion en une blancheur éclatante. Un énorme cuirassé est entré au Pirée; des avions volent autour de moi. Que la vie de cette plaine aride est puissante! Mon livre «Με τὰ πανιά» de Moraïtidis m'entraîne «avec les voiles» sur la mer Egée, et les descriptions s'y

12. Valentine Boissonnas, sœur de Samuel Baud-Bovy, mariée avec Henri Boissonnas, fils du photographe.

τὴν ὄμορφιὰ τοῦ φωτός του. Καὶ μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο ὅτι ἔφτασε τὸ μεσημέρι ὅταν ὁ φύλακας χτυπάει τὸ καμπανάκι του.

Γυρίζω στὴν Ὄμόνοια περνώντας ἀπ' τὴ γειτονιὰ τοῦ Θησείου. Σ' αὐτὰ τὰ δρομάκια ὑπάρχουν κάτι χαριτωμένα σπιτάκια μὲ αὐλίτσες ποὺ τίς σκιάζουν κυπαρίσσια καὶ φοινικιές. Καὶ στοὺς παραπέρα δρόμους εἶναι ἐντυπωσιακὴ ἡ κίνηση στὶς παράγκες ὅπου οἱ τεχνίτες σφυρηλατοῦν μὲ ρυθμὸ τὰ μετάλλινα φύλλα, χειρίζονται τὰ φυσερά τους καὶ ἀφήνουν γιὰ λίγο τὴ δουλειά τους γιὰ ν' ἀγοράσουν κάτι τσαμπιὰ μὲ τεράστια σταφύλια φράουλα. Ἰδιαίτερη ἡ κίνηση καὶ στὴν ἀγορὰ τῆς ὁδοῦ Ἀδηνᾶς. Ἐπικρατεῖ θοὴ καὶ συνωστισμὸς καὶ μὲς στὸ πλῆθος χάνονται μερικὲς ὄμορφες φορεσιές. Ἀφοῦ ἔφαγα τὸ γιαούρτι μου Σηλυθρίας ἐπιστρέφω ἀπὸ τοὺς δρόμους, ποὺ σήμερα καīνε, καὶ ἡ μεσημεριανή μου ἀνάπαυση διακόπτεται ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Παπαδημητρίου ποὺ μοῦ ἔχει θρεπτή καδηγητὴ ἐλληνικῶν. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψή της ἐπιστρέφω στὴν μεσημεριανή μου ἀνάπαυση καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο. Γράμμα ἀπὸ τὸν μπαμπά, ποὺ ὅπως πάντα μοῦ μαυρίζει τὴν καρδιά, ἴδιαίτερα αὐτὴ τὴ φορὰ ποὺ μὲ πληροφορεῖ ὅτι καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς Valentine⁹ ἔχουν διφθερίτιδα. Βγαίνω νὰ δῶ αὐτὸν τὸν ὑποτιθέμενο καδηγητὴ τῶν ἐλληνικῶν ποὺ διδάσκει στὸ Ἰνστιτοῦ Berlitz, ἀπ' ὅπου περνάω πρὶν πάω στὸν κουρέα, κι ἐπιστρέφω γιὰ νὰ δειπνήσω. Χώνομαι στὸ κρεβάτι μου ὅσο πιὸ γρήγορα μπορῶ.

Παρασκευὴ 4 Ὁκτωβρίου

Καιρὸς πιὸ ζεστὸς μὰ πάντα δαυμάσιος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνεβαίνω ὥς τὴν κορυφὴ τοῦ Λυκαβηττοῦ ὅπου ξαπλώνομαι στὰ βράχια ἀνάμεσα σὲ συστάδες ἀπὸ κυκλάμινα ποὺ λόγω τῆς τριήμερης καλοκαιρίας ἔχουν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴ χωηράδα τους.

Μία σκοτεινὴ ὄμιχλη πλανιέται πάνω ἀπ' τὴν πόλη κάνοντας νὰ προβάλλουν ἀνάγλυφα τὰ Προπύλαια καὶ τὸ Ἐρέχθειο μὲ ἴδιαίτερα ἀστραφτερὴ λευκότητα. Ἔνα τεράστιο δωρητὴ ἔχει μπεῖ στὸν Πειραιά· ὄλόγυρά μου πετάνε ἀεροπλάνα. Πόση δύναμη ἔχει ἡ χωὴ σ' αὐτὴ τὴν ἄγονη πεδιάδα! Τὸ βιβλίο μου «Μὲ τὰ πανιὰ» τοῦ Μωραϊτίδη μὲ παρασέρνει στὸ Αίγαο

9. Valentine Boissonnas, ἀδελφὴ τοῦ Samuel Baud-Bovy, παντρεμένη μὲ τὸν Henri Boissonnas, γιὸ τοῦ φωτογράφου.

mêlent avec beaucoup d'art aux récits et aux impressions que ressent l'âme religieuse de l'écrivain. Aujourd'hui la sieste est de rigueur. Je l'interromps pour prendre Jupiter, puis mon violon. Et je reçois la visite de M. Kougéas, qui rentre de Salamine. Un grand et gros monsieur, très cordial, avec qui je parle grec et allemand, et qui me pilotera à la Bibliothèque et à l'Université. Il me met un peu en retard pour ma leçon de *θυγατρίνη* où les choses se compliquent. Et en sortant je vais suivre une leçon chez Berlitz, et tout en reconnaissant que la méthode a du bon, je n'ai pas le courage de me mettre à répéter pendant une heure que M. et Mme A. ont diné, dînent et dîneront avec M. B. Je vais reprendre des forces – de la cervelle – au Panthéon et rentre écrire des lettres et ce journal, ce qui me conduit jusqu'à 10 h passées.

Samedi 5 octobre

Toujours le même beau temps. Je retrouve mon creux de rocher que rafraîchit une brise délicieuse et en redescendant à midi, après avoir lu du Moraïtidis, j'ai vraiment l'impression de redescendre de la montagne. Aussi j'allonge un peu ma sieste, avant de travailler le Prélude à l'Après-midi d'un Faune. Au soir tombant, je sors faire des commissions. Sur la place voisine, une douzaine de petites filles font une ronde en chantant, un gracieux et vivant petit tableau. Il me prendrait envie d'aller me joindre à leur ronde. Je passe rue Galanou où <Morea> prend le frais à sa fenêtre, entre les chiens et le chat, et rentre boire une Vichy en mangeant des loukoums. Après un peu de conversation avec mes hôtesses, j'écris à papa avant de me coucher.

Dimanche 6 octobre

Dimanche solitaire, par un temps merveilleux, qu'allège une délicieuse brise. Vers 10 h, je vais au Musée revoir le Pâris d'Anticythère. Il est d'un canon différent des grandes statues classiques, avec un torse un peu massif, mais le mouvement de ses jambes est merveilleux. Puis

πέλαγος. Καὶ οἱ περιγραφὲς μὲ πολλὴ τέχνῃ συμπλέκονται μὲ τὶς ἀφηγήσεις καὶ τὶς ἐντυπώσεις ποὺ συγκινοῦν τὸ δρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ συγγραφέα. Σήμερα ἡ σιέστα ἐπιβάλλεται. Τὴ διακόπτω γιὰ νὰ μελετήσω τὴ «Συμφωνία τοῦ Διός» καὶ μετὰ τὸ βιολί μου. Κι ἔρχεται νὰ μ' ἐπισκεφθεῖ ὁ κύριος Κουγέας ποὺ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴ Σαλαμίνα.⁷ Ένας ψηλὸς καὶ γεμάτος κύριος, πολὺ ἐγκάρδιος, μὲ τὸν ὅποιο μιλάω ἑλληνικὰ καὶ γερμανικὰ καὶ ποὺ δὰ μὲ ξεναγῆσει στὴ Βιβλιοθήκη καὶ τὸ Πανεπιστήμιο. Ἐξαιτίας του καθυστερῶ λίγο στὸ μάθημα τῆς δυξαντινῆς μουσικῆς ὅπου τὰ πράγματα περιπλέκονται. Καὶ βγαίνοντας πηγαίνω νὰ παρακολουθήσω ἔνα μάθημα στὸ Berlitz, καὶ παρόλο ποὺ παραδέχομαι ὅτι ἡ μέδοδος ἔχει τὰ καλά της δὲν ἀντέχω νὰ μὲ βάζουν νὰ ἐπαναλαμβάνω γιὰ μιὰ ὥρα ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Α. δείπνησαν, δειπνοῦν καὶ δὰ δειπνήσουν μὲ τὸν κύριο Β. Πηγαίνω στὸ «Πάνθεον» γιὰ νὰ ἀνακτήσω τὶς –πνευματικὲς– δυνάμεις μου κι ἐπιστρέφω νὰ γράψω ἐπιστολὲς καὶ αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο, κι ἔτσι ἡ ὥρα φτάνει περασμένες δέκα.

Σάββατο 5 Όκτωβρίου

Πάντα ὁ ἔδιος καλὸς καιρός. Ξαναβρίσκω τὸ κοίλωμα στὸ βράχο μου ποὺ τὸν δροσίζει μιὰ γλυκύτατη αύρα.⁸ Εχω τὴν ἐντύπωση ὅτι κατεβαίνω ἀπὸ βουνὸ ὅταν ἐπιστρέφω τὸ μεσημέρι ἔχοντας διαβάσει Μωραϊτίδη. Ἐτοι ἐπιμηκύνω γιὰ λίγο τὴ σιέστα μου προτοῦ ἀφοσιωδῶ στὴ μελέτη τοῦ «Πρελούδιου στὸ ἀπόγευμα ἐνὸς φαύνου». Καθὼς σουρουπώνει βγαίνω γιὰ ψώνια. Στὴ γειτονικὴ πλατεία μιὰ ζωηρὴ καὶ χαριτωμένη σκηνὴ: καμιὰ δωδεκαριά κοριτσάκια χορεύουν κυκλικὰ καὶ τραγουδοῦν. Θὰ ἥδελα νὰ χορέψω κι ἐγὼ μαζί τους. Περνάω ἀπ' τὴν ὁδὸ Γαλανοῦ ὅπου <ό Μωρέας> δροσίζεται στὸ παράδυρό του ἀνάμεσα στὰ σκυλιὰ καὶ τὴ γάτα του, καὶ γυρίζω σπίτι γιὰ νὰ πιῶ ἔνα Vichy τρώγοντας λουκούμια. Κουβεντιάζω γιὰ λίγο μὲ τὶς οἰκοδέσποινες καὶ προτοῦ ξαπλώσω γράψω στὸν μπαμπά.

Κυριακὴ 6 Όκτωβρίου

Μοναχικὴ Κυριακὴ μὲ δαυμάσιο καιρὸ κι ἔνα εὐχάριστο ἀνακουφιστικὸ ἀεράκι. Γύρω στὶς 10 πηγαίνω στὸ Μουσεῖο γιὰ νὰ ξαναδῶ τὸν Πάρη τῶν Ἀντικυθήρων. Διαφέρει στὶς ἀναλογίες ἀπὸ τὰ μεγάλα κλασικὰ ἀγάλματα, μὲ τὸν κάπως βαρὺ κορμό του, ἀλλὰ ἡ κίνηση τῶν κνημῶν

je m'attarde aux vases, d'une variété inouïe : les beaux vases géométriques du Dipylon, avec leurs longues figures, les vases archaïques, avec leurs yeux de face. Les lécythes funéraires reproduisent les sujets des stèles ; les vases empruntent les leurs à la mythologie surtout. Une petite coupe montre une petite femme rose nue toute courbée en avant, un vrai Willette. Je n'ai pas le temps de voir beaucoup des Tanagra. Nombreux Grecs dans le Musée, qui n'ont pas l'air de beaucoup regarder mais donnent les explications décisives des Parisiens. Dans les rues, quelques jolis costumes de paysans. Pendant ma sieste, je travaille du Debussy, puis lis du Papadiamantis avant de monter à l'Acropole, envahie par de vraies foules. Le Parthénon devait être absolument différent des Propylées. Quand il était entier, les sculptures lui étaient nécessaires pour l'animer, les Propylées au contraire étaient des portes, avec un paysage lumineux pour les modifier et les vivifier. Coucher de soleil calme et beau. Le moment où le ciel verdit un peu entre les colonnes est impressionnant.

Je rentre par le Jardin royal. Ces couleurs qui se défont pendant ce bref crépuscule sont une chose extraordinaire. Les pins, les palmiers deviennent irréels. A la maison, je fais un peu de violon avant d'aller dîner et d'écrire quelques lettres. En fait d'écrire des lettres, je rentre à 9 h ½, après avoir vu le plus amusant spectacle. En sortant du Diethnes, dans l'enfilade de la rue de Bucarest, je vois le Lycabette tout illuminé de petites lueurs rouges tremblotantes qui me paraissent suivre les zigs-zags du chemin. Et je m'aperçois qu'elles bougent, qu'elles bougent même très vite, se croisant, se pourchassant sur les lacets du chemin. Pendant ce temps, au sommet, brille le phare allumé pour le congrès de la paix, et deux projecteurs éclairent le Parthénon. Ce n'est qu'une fois à mi-chemin du Lycabette que je m'explique ce fourmillement lumineux. Ce sont tous les éclaireurs d'Athènes, porteurs de lampions qui ἀνεβοκατεβαίνουν du Lycabette. Des clairons leur donnent des ordres, et c'est une dégringolée de petits êtres aux yeux brillants, sautillant de

ύπέροχη. Καθυστερῶ μπροστὰ στὰ ἀγγεῖα μὲ τὴν τεράστια ποικιλία τους: τὰ ὡραῖα γεωμετρικὰ ἀγγεῖα τοῦ Δίπυλου μὲ τὶς μακρόστενες μορφές τους, τὰ ἀρχαϊκὰ μὲ τὰ μάτια ποὺ σὲ κοιτοῦν. Οἱ ταφικὲς λήκυθοι ἀναπαράγουν τὰ δέματα τῶν στηλῶν· τὰ ἀγγεῖα δανείζονται τὰ δικά τους κυρίως ἀπ' τὴ μυδολογία.⁷ Ενα μικρὸ κύπελλο δείχνει μιὰ μικρόσωμη ροδόχρωμη γυναικά γυμνὴ καὶ σκυμμένη πρὸς τὰ μπρός, σωστὴ φιγούρα τοῦ Willette. Δὲν προλαβαίνω νὰ δῶ προσεκτικὰ τίς Ταναγραῖς. Στὸ Μουσεῖο κυκλοφοροῦν πολλοὶ⁸ Ἑλληνες ποὺ δὲν μοιάζουν νὰ πολυπρόσεχουν τὰ ἐκδέματα, ἀλλὰ δίνουν πειστικὲς ἔξηγήσεις σὰν σωστοὶ Παριζιάνοι. Στοὺς δρόμους μερικὲς ὅμορφες χωριάτικες φορεσιές. Κατὰ τὴ μεσημβρινὴ ἀνάπταυση δουλεύω τὸ Debussy καὶ διαβάζω Παπαδιαμάντη. Κατόπιν ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη, ποὺ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμο. Οἱ Παρδενώνας δὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὰ Προπύλαια. «Οταν ἦταν ἀκέραιος, τὰ γλυπτά του ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ νὰ τοῦ δίνουν ζωή. Ἀντίθετα, τὰ Προπύλαια ἦταν πύλες, μὲ ἔναν φωτεινὸ περίγυρο ποὺ τὶς ἄλλαζε καὶ τὶς ζωντάνευε. Γαλήνιο καὶ ὠραῖο ἥλιοβασίλεμα. Ή στιγμὴ ποὺ ὁ οὐρανὸς πρασινίζει ἐλαφρὰ ἀνάμεσα στοὺς κίονες εἶναι ἐντυπωσιακὴ.

Γυρίζω μέσα ἀπὸ τὸν Βασιλικὸ Κῆπο. Αὐτὰ τὰ χρώματα ποὺ σβήνουν σιγὰ σιγὰ σ' αὐτὸ τὸ σύντομο δειλινὸ εἶναι τὸ κάτι ἄλλο. Τὰ πεῦκα, οἱ φοινικιὲς γίνονται ἔχωπραγματικά. Μελετάω λίγο βιολὶ στὸ σπίτι καὶ μετὰ βγαίνω νὰ δειπνήσω καὶ νὰ γράψω μερικὰ γράμματα. Καὶ ἀντὶ νὰ γράψω γράμματα, γυρίζω στὸ σπίτι στὶς 9:30 ἔχοντας παρακολουθήσει τὸ πιὸ διασκεδαστικὸ δέαμα. Βγαίνοντας ἀπ' τὸ «Διεδνὲς» κι ἐνῶ ἡμουν στὴν ὄδὸ Βουκουρεστίου, βλέπω τὸν Λυκαβηττὸ φωτισμένο ἀπὸ μικρὲς κόκκινες τρεμουλιαστὲς φλογίτσες ποὺ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκολουθοῦν τὰ ξιγκ-ξάνγκ τοῦ μονοπατιοῦ. Καὶ τὶς βλέπω νὰ κινοῦνται καὶ μάλιστα πολὺ γρήγορα, νὰ διασταυρώνονται καὶ νὰ κυνηγοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη στὰ στριφογυρίσματα τοῦ μονοπατιοῦ. Τὴν ἴδια ὥρα στὴν κορυφὴ λάμπει ὁ φάρος ποὺ ἄναψε γιὰ τὸ συνέδριο τῆς εἰρήνης, ἐνῶ δυὸ προβολεῖς φωτίζουν τὸν Παρδενώνα. Ἀφοῦ ἔφτασα στὰ μισὰ τοῦ δρόμου γιὰ τὸν Λυκαβηττὸ κατάλαβα τί ἦταν αὐτὸ τὸ λαμπύρισμα: εἶναι ὅλοι οἱ πρόσκοποι τῶν Ἀδηνῶν ποὺ βαστάνε φανάρια κι ἀνέβοκατεθαίνουν στὸν Λυκαβηττό. Οἱ σαλπιγκτὲς τοὺς δίνουν τὰ παραγγέλματα καὶ ἀκολουθοῦν κατρακυλίσματα ἀπὸ μικρὰ ὄντα μὲ λαμπερὰ μάτια ποὺ πηδοῦν ἀπὸ

marche en marche, les uns chantant, les autres s'aidant mutuellement. Je monte jusqu'au sommet. Sur les chemins, c'est un concert de ces délicieuses voix des enfants et des jeunes filles grecques. Nuit admirable, illuminée. En redescendant, je dépasse un jeune homme en gris qui me dépasse à son tour, et nous rions de nos cabrioles. C'est un Grec d'Egypte qui finit par me parler en français, et nous nous quittons bons amis ...après une minute de rencontre.

Lundi 7 octobre

Aujourd'hui, c'est au couvent de H. Sideris, à l'ouest du Lycabette, que je monte travailler. Il me paraît désert, mais un chat noir bientôt apparaît sur sa terrasse et puis j'entrevois un regard humain, d'un Panaït¹³ un peu fou, à travers une porte disjointe, qui m'engage à redescendre. Et je vais continuer ma lecture d'une jolie nouvelle de Papadiamantis dans le bois de pins de l'Ecole Française, plus parfumé, et d'où la vue sur l'Acropole, dont les 3 grands édifices sont nettement distingués, est particulièrement belle. Vers midi, je me perds en allant chercher Joannidis et je suis mûr pour une sieste prolongée. J'écris ces notes en attendant d'aller voir à la Scène Libre le Serment du Mort avec Mme Kotopouli. Le spectacle annoncé pour 10 h ¼ commence à 11 h moins le quart, par suite d'une panne d'électricité. Public pas en toilette du tout; j'ai à ma gauche une énorme Grecque débordante. Aux galeries, public d'étudiants, bruyants, sirotant des cafés. La pièce, de Papantoniou, d'après la chanson «Mávva μὲ τοὺς ἐννιά σου γιοὺς» ne me paraît guère bien construite. A vrai dire, je ne suis que l'action et guère le dialogue. Les décors en outre étant quelconques, la musique de scène aussi, je ne puis guère être emballé, et à 1 h ½ tout le monde commence vraiment à en avoir assez. Succès très relatif, me semble-t-il.

13. Allusion à Panaït Istrati, alors compagnon de Marie-Louise (Bilili), sœur de Samuel.

σκαλοπάτι σε σκαλοπάτι, ἄλλα τραγουδώντας κι ἄλλα βοηθώντας τὸ ἔνα τὸ ἄλλο. Ἀνεβαίνω ὡς τὴν κορυφή. Στὰ μονοπάτια ἀντηχοῦν οἱ ἀπολαυστικὲς φωνὲς τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων. Νύχτα δαυμάσια, ὀλοφύτιστη. Κατεβαίνοντας προσπερνάω ἔναν νέο ἄντρα στὰ γκρίζα ποὺ κι αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του μὲ προσπερνάει καὶ γελάμε μ' αὐτά μας τὰ κυνηγητά. Εἶναι Αἴγυπτιώτης ποὺ καταλήγει νὰ μοῦ μιλάει γαλλικά, καὶ χωρίζουμε σὰν καλοὶ φίλοι... μὲ μόνο ἔνα λεπτὸ γνωριμίας.

Δευτέρα 7 Οκτωβρίου

Σήμερα ἀνεβαίνω γιὰ μελέτη στὸ μοναστήρι τοῦ Ἅγιου Ἰσιδώρου στὰ δυτικὰ τοῦ Λυκαβηττοῦ. Μοιάζει ἐγκαταλελειμένο, ἄλλα γρήγορα ἐμφανίζεται στὸ προαύλιο μιὰ μαύρη γάτα καὶ μετὰ αἰσθάνομαι ἔνα ἀνδρώπινο βλέμμα, κάποιου Panaït¹⁰ λίγο τρελοῦ, μέσα ἀπὸ μιὰ ξεχαρβαλωμένη πόρτα, ποὺ μ' ἀναγκάζει νὰ ξανακατέβω. Καὶ πηγαίνω νὰ συνεχίσω τὸ διάβασμα ἐνὸς ὡραίου διηγήματος τοῦ Παπαδιαμάντη στὸ πευκόδασος τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ποὺ ἀναδίνει ἔνα δαυμάσιο ἄρωμα, καὶ ἀπὸ ὅπου ἡ δέα τῆς Ἀκρόπολης, τῆς ὁποίας ξεχωρίζουν μὲ εὐκρίνεια τὰ τρία μεγάλα κτίρια, εἶναι ἔξοχη. Γύρω στὸ μεσημέρι χάνω τὸ δρόμο μου πηγαίνοντας νὰ βρῶ τὸν Ἰωαννίδη καὶ νιώθω τὴν ἀνάγκη μιᾶς παρατεταμένης μεσημεριανῆς ἀνάπαυσης. Γράφω αὐτὲς τὶς σημειώσεις περιμένοντας νὰ πάω στὴν «Ἐλεύθερη Σκηνὴ» νὰ δῶ τὴν Κοτοπούλη στὸν «Νεκρὸ Ἀδερφό». Ἐξαιτίας μιᾶς βλάβης στὴν ἡλεκτροδότηση ἡ παράσταση ἀντὶ γιὰ τὶς 10 καὶ τέταρτο ἀρχίζει στὶς 11 παρὰ τέταρτο. Οἱ δεατὲς εἶναι ντυμένοι ἀπλά. Στὰ ἀριστερά μου κάθεται μιὰ τεράστια πληθωρικὴ Ἑλληνίδα. Στὰ δεωρεῖα δορυθῶδες κοινὸ ἀπὸ φοιτητὲς ποὺ πίνουν καφέδες. Τὸ ἔργο τοῦ Παπαντωνίου, βασισμένο στὸ δημοτικὸ τραγούδι «Μάνα μὲ τοὺς ἔννια σου γιούς», δὲν μοῦ φαίνεται καλό. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινῆς παρακολουθῶ μόνο τὴ δράση καὶ ὅχι τὸ διάλογο. Ἐπιπλέον τὰ σκηνικὰ εἶναι ἀνάξια λόγου, ὅπως κι ἡ μουσική, δὲν μ' ἐνδουσιάζει καὶ μετὰ ἀπὸ μιάμιση ὥρα ὅλος ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ δυσανασχετεῖ. Ἐπιτυχία πολὺ μέτρια μοῦ φαίνεται.

10. Υπαντιγμὸς γιὰ τὸν Παναῖτ Ιστράτη, σύντροφο γιὰ ἔνα διάστημα τῆς Marie-Luise (Bilili) Baud-Bovy, ἀδελφῆς τοῦ Samuel.

Mardi 8 octobre

Lever tardif, un peu de grec, puis course inutile à la Bibliothèque où je pose une heure en lisant le *Bῆμα*, pour être arrivé 5 min. en retard au rendez-vous que m'a fixé M. Kougeas. Je déjeune, mal, dans un petit restaurant très joliment placé, en plein air, sur l'esplanade qui domine le réservoir de Kolonaki. Vers 4 h par un temps un peu orageux, je passe voir M. Kougeas et m'excuser, vais prendre ma leçon à l'Odéon, passe chez M. Skokos qui me reçoit assez froidement (quel diantre de manquement ai-je pu commettre!) et finis par aller poser place Συντάγματος où Venizélos doit parler. Foule très populaire qui sent assez mauvais et me fait me gratter constamment. Un haut-parleur lui joue des airs de grammo pour lui faire prendre patience. Malgré cela, de soudains remous l'animent. Vers 8h moins 20, arrive l'auto de Venizélos qui vient de conférences à La Haye, à Genève, et de visites à Berlin, Prague, Belgrade et Salonique, et qui va trouver la force de parler pendant 30 min. Il défend sa politique, mêlant son discours de plaisanteries. Il est tout blanc, mais sa voix est pleine d'énergie et il gesticule avec beaucoup d'animation. Le public applaudit, pousse quelques Eύye mais ne me paraît pas enthousiasmé, porté unanimement vers cet homme. Mais, pour moi le spectacle est curieux. On voudrait voir succéder un Cléon à ce Périclès pour se croire transporté au temps des orateurs antiques. Ce n'est qu'une affreuse bousculade pour sortir de la place. Après une bouillabaisse au Diethnes, je rentre prendre ces notes et un repos ...que je voudrais mieux mérité.

Mercredi 9 octobre

Un peu de grec le matin, tandis que quelques gouttes de pluie s'écrasent sur le pavé de la cour. Puis je vais à la Bibliothèque où M. Kougeas me présente à nombre de Messieurs dont φυσικῶς je ne comprends pas le nom. Je rentre travailler à la maison, et à 4 h, repars pour la Bibliothèque

Τρίτη 8 Όκτωβρίου

Σηκώνομαι άργα, μελετῶ λίγο ἑλληνικά, περνάω καμιὰ ὥρα στὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοδήκην διαβάζοντας τὸ «Βῆμα» γιατὶ ἔχασα τὸ ραντεβού μου μὲ τὸν κύριο Κουγέα φτάνοντας μόλις 5 λεπτά ἀργότερα. Γευματίζω, ἀσχημα, σ' ἔνα μικρὸν ὑπαίθριο ἐστιατόριο σὲ πολὺ ὡραῖο σημεῖο, στὴν πλατεία πάνω ἀπὸ τὴν δεξαμενὴ τοῦ Κολωνακίου. Γύρω στὶς 4, μ' ἔναν καιρὸν λίγο βαρύ, περνῶ νὰ δῶ τὸν κύριο Κουγέα γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ, κάνω τὸ μά-θημά μου στὸ Όδειο κι ἐπισκέπτομαι τὸν κύριο Σκόκο ποὺ μὲ ὑποδέχεται μὲ ἀρκετὴ ψυχρότητα (τί τὸ φοβερὸν ἔχω κάνει ἄραγε!) καὶ καταλήγω στὴν πλατεία Συντάγματος ὅπου πρόκειται νὰ μιλήσει ὁ Βενιζέλος. Κό-σμος πολὺ λαϊκὸς ποὺ μυρίζει ἀσχημα καὶ μὲ κάνει νὰ ξύνομαι συνέχεια. Ἀπὸ ἔνα μεγάφωνο ἀκούγεται μουσικὴ γιὰ νὰ κάνουν ὑπομονή. Ὁμως ποὺ καὶ ποὺ ἐπικρατεῖ κάποια ἀναστάτωση. Γύρω στὶς 8 παρὰ εἴκοσι καταφθάνει τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Βενιζέλου. Ἐχει μόλις γυρίσει ἀπὸ συνέ-δρια στὴ Χάγη καὶ τὴ Γενεύη κι ἐπισκέψεις στὸ Βερολίνο, τὴν Πράγα, τὸ Βελιγράδι καὶ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ δὰ βρεῖ τὴ δύναμη νὰ μιλήσει γιὰ μισὴ ὥρα. Ὑπερασπίζεται τὴν πολιτικὴ του παρεμβάλλοντας στὴν ὄμιλία του διάφορα χαριτολογήματα. Εἶναι οὐλόευκος ἀλλὰ ἡ φωνή του γεμάτη ἐνέργεια καὶ χειρονομεῖ μὲ πολλὴ ζωντάνια. Τὸ κοινὸν χειροκροτεῖ, φω-νάζει ποὺ καὶ ποὺ εὐγε, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται ἐνδουσιασμένο, οὐτε μοιάζει νὰ συμφωνεῖ ἀπόλυτα μαζί του. Ὁμως γιὰ μένα τὸ δέαμα παρου-σιάζει ἐνδιαφέρον. Ἄν εἴβλεπα αὐτὸν τὸν Περικλῆ νὰ τὸν διαδέχεται στὸ βῆμα ἔνας Κλέων δὰ μοῦ φαινόταν πῶς ἔχω μεταφερθεῖ στὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων ρητόρων. Χρειάστηκε πολὺ σπρωξίδι γιὰ νὰ φύγω ἀπ' τὴν πλα-τεία μέσα σ' αὐτὸν τὸν τρομερὸ συνωστισμό. Μετὰ ἀπὸ μιὰ ϕαρόσουπα στὸ «Διεδνὲς» ἐπιστρέφω γιὰ νὰ κρατήσω αὐτὲς τὶς σημειώσεις καὶ νὰ ξεκουραστῶ... παρόλο ποὺ δὲν τὸ πολυαξίζω.

Τετάρτη 9 Όκτωβρίου

Μελετῶ λίγο ἑλληνικὰ τὸ πρωί, καθὼς μερικὲς σταγόνες βροχῆς πέ-φτουν στὸ πλακόστρωτο τῆς αὐλῆς. Μετὰ πηγαίνω στὴ Βιβλιοδήκη, ὅπου ὁ κύριος Κουγέας μὲ παρουσιάζει σὲ διάφορους κυρίους ποὺ φυσικά δὲν συγκρατῶ τὰ ὄνόματά τους. Ἐπιστρέφω στὸ σπίτι γιὰ νὰ δουσλέψω καὶ στὶς 4:00 ξαναφεύγω γιὰ τὴ Βιβλιοδήκη ὅπου διαβάζω τὰ

où je lis des chansons publiées par Politis.¹⁴ J'arrose mon dîner au restaurant de Kolonaki par un resinato sous le charme duquel je me sens encore en écrivant ces mots, puis, par un léger clair de lune, avec lequel rivalisent les projecteurs du congrès de la Paix, je vais voir si les Weiglé sont rentrés. Je ne trouve chez eux que... Melle Secrétan qui travaille dans un hôpital du Pirée et que je raccompagne au Monastiraki avant de rentrer sagement me coucher.

Jeudi 10 octobre

Je monte à l'Acropole en passant par le Jardin royal. Temps et lumière admirables. Je grimpe sur les échafaudages devant la frise, et je lis du Papadiamantis devant un des cavaliers du cortège des Panathénées. Au Musée, je vais étudier un peu les détails de la frise entière, et découvre dans la balustrade des Nikés de très belles figures que je n'avais pas encore remarquées. Au Parthénon, la lumière entre les colonnes semble contenir en suspens des parcelles de leur patine et paraît un poudroiemnt rosé. Je ne me lasse pas de découvrir l'Erechthéion et je reste longtemps à essayer d'en faire une photo que malheureusement je rate je crois au dernier moment. L'angle supérieur du toit a une acuité extraordinaire et un éclat splendide sur ce ciel clair.

L'après-midi, je commence la 2e de Beethoven avant d'aller à la Bibliothèque et de retrouver Joannides chez Zacharatos. Nous dinons au Panthéon et passons une soirée agréable. Il me met un peu au courant des différents partis, politiques et artistiques d'Athènes. La lutte, l'αγών semble être pour ces gens un élément indispensable à la vie. Nous allons, au clair de lune qui grandit, jusqu'au temple de Zeus, tandis que les projecteurs de Philopappe et du Palais Royal unissent leurs feux sur l'Acropole.

14. Il s'agit de Nikolaos Politis, fondateur des études de folklore en Grèce.

δημοτικὰ τραγούδια ποὺ δημοσίευσε ὁ Πολίτης.¹¹ Συνοδεύω τὸ δεῖπνο μου στὸ ἔστιατόριο τοῦ Κολωνακίου μὲ μιὰ ρετσίνα ποὺ νιώδω ἀκόμη τὴ γοητεία της καθὼς γράφω αὐτὲς τὶς ἀράδες, κι ὑστερα, κάτω ἀπ' τὸ ἀδύναμο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ τὸ ἀνταγωνίζονται οἱ προβολεῖς τοῦ Συνεδρίου τῆς Εἰρήνης, πάω νὰ δῶ ἀν ἐπέστρεψαν οἱ Weiglé. Βρίσκω ἐκεῖ μόνο... τὴ δεσποινίδα Secrétan ποὺ ἐργάζεται σ' ἔνα νοσοκομεῖο τοῦ Πειραιᾶ καὶ ποὺ τὴ συνοδεύω ώς τὸ Μοναστηράκι προτοῦ ἐπιστρέψω φρόνιμα γιὰ ὑπνο.

Πέμπτη 10 Οκτωβρίου

Άνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη περνώντας ἀπ' τὸν Βασιλικὸ Κῆπο. Καιρὸς καὶ φῶς δαυμάσια. Σκαρφαλώνω στὶς σκαλωσιὲς μπροστὰ ἀπ' τὴ ζωφόρο καὶ διαβάζω Παπαδιαμάντη ἀντίκρυ σ' ἔναν ίππεα τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων. Πηγαίνω στὸ Μουσεῖο νὰ μελετήσω λίγο τὶς λεπτομέρειες ὀλόκληρης τῆς ζωφόρου καὶ ἀνακαλύπτω στὸ δωράκιο τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης μορφὲς ὡραιότατες ποὺ δὲν εἶχα ἀκόμα προσέξει. Στὸν Παρθενώνα τὸ φῶς ἀνάμεσα στοὺς κίονες μοιάζει νὰ περιέχει ψήγματα ἀπὸ τὴν πατίνα τους σὰν ρόδινη σκόνη. Δὲν χορταίνω ν' ἀνακαλύπτω τὶς ὄμορφιες τοῦ Ἐρεχθίου καὶ ἐπιχειρῶ γιὰ πολλὴ ὥρα νὰ βγάλω μιὰ φωτογραφία, δυστυχῶς ἀποτυγχάνοντας τὴν τελευταία στιγμή. Ή πάνω γωνιὰ τῆς στέγης ἔχει μιὰν ἐπιληκτικὴ δέξιτητα καὶ μιὰ δαυμάσια λαμπρότητα πάνω σ' αὐτὸν τὸν καδαρὸ οὐρανό.

Τ' ἀπόγευμα ἔκεινῷ τὴ μελέτη τῆς 2ης {Συμφωνίας} τοῦ Beethoven προτοῦ πάω στὴ Βιβλιοθήκη καὶ μετὰ στὸν «Ζαχαράτο» νὰ συναντήσω τὸν Ἰωαννίδη. Παίρνουμε τὸ δεῖπνο μας στὸ «Πάνθεον» καὶ περνᾶμε μιὰ εὐχάριστη βραδιά. Μὲ ἐνημερώνει γιὰ τὶς διάφορες κλίκες τῆς Ἀδήνας, τὶς πολιτικὲς καὶ καλλιτεχνικές. Ό ἀνταγωνισμὸς –ό ἀγών– γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους μοιάζει ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς καθημερινότητάς τους. Περπατᾶμε ύπὸ τὸ σεληνόφως ώς τὸ ναὸ τοῦ Διός, καθὼς οἱ προβολεῖς τοῦ Φιλοπάππου καὶ τῶν Ἀνακτόρων ἐνώνουν τὸ φῶς τους στὴν Ἀκρόπολη.

11. Πρόκειται γιὰ τὸν Νικόλαο Πολίτη, δεμελιωτὴ τῶν λαογραφικῶν σπουδῶν στὴν Ἑλλάδα.

Vendredi 11 octobre

Je me réveille un peu barbouillé: un peu de refroidissement sur le dîner d'hier soir sans doute. Malgré cela, je monte à l'Acropole. Il y a des nuages aujourd'hui. Une poussière grise semble s'être abattue sur le rose de la plaine attique; la mer n'apparaît bleue que par places. De magnifiques cumulus ourlés d'argent glissent sur l'Hymette et forment un fond splendide aux souples colonnes de l'Erechthéion. Je vais encore revoir la Frise. Décidément, elle est mal exposée et je comprends que je l'aie peu remarquée à mon premier voyage. Elle a pourtant des morceaux splendides: les porteurs de vases, le groupe des dieux, le jeune homme nu maîtrisant leur attelage, les jeunes gens, dont l'un se voile la bouche, qui conduisent un taureau pour le sacrifice, le fragment mutilé des musiciennes. L'Athéna pensive est peut-être l'une des plus captivantes des sculptures du musée, avec les 2 éphèbes de la même salle. Les corés, cette fois encore, me font moins d'impression. Je reviendrai les voir.

Je passe chez Benita qui ne me donne pas de nouvelles, déjeune d'un yaourt et rentre travailler à la maison.

Samedi 12 octobre

Pluie toute la nuit; pluie presque toute la journée: triste temps! Je lis des chansons populaires, le guide d'Athènes de Φιλαδελφεύς¹⁵ et travaille ma Symphonie. A midi rendez-vous avec Joannides et Melle Nomides que je raccompagne chez elle; nous nous donnons rendez-vous pour une course le lendemain; mais par ce temps... Vers 4 h ½ je vais faire une visite aux Weiglé sur qui tombe Bertie Secrétan et à qui ils doivent refuser de la loger. Je fais quelques provisions, dîne, toujours la pluie...

Dimanche 13 octobre

Après avoir passé la nuit à moitié réveillé pour ne pas rater mon train, je m'endors si bien vers 5 h que, sans Melle Papadimitriou qui se lève

15. Alexandre Philadelpheus (1866-1955), archéologue.

Παρασκευή 11 Όκτωβρίου

Σηκώνομαι κάπως βαρύς: είμαι λίγο κρυωμένος, σίγουρα έξαιτίας της χδεσινοβραδινής έξόδου. Παρ' όλα αύτα άνεβαίνω στην Άκροπολη. Όσυρανός σήμερα είναι συννεφιασμένος. Μιά σταχτιά σκόνη μοιάζει να έχει κάτσει πάνω στήν τριανταφυλλένια πεδιάδα της Άττικης· ή δάλασσα γαλάζια μόνον έδω κι έκει. Θαυμάσιοι σωρείτες γύρω γύρω άσημένιοι γλιστρᾶνε πάνω άπ' τὸν Ύμηττὸν καὶ σχηματίζουν ἕνα μοναδικὸ φόντο γιὰ τοὺς λυγεροὺς κίονες τοῦ Ἐρεχθείου. Πηγαίνω νὰ ξαναδῶ τὴ ζωφόρο. Δὲν έχει ἐκτεδεῖ ὅπως δὰ ἔπρεπε, καὶ καταλαβαίνω ὅτι λίγο τὴν πρόσεξα στὸ πρῶτο μου ταξίδι. Ωστόσο περιέχει δαυμάσια κομμάτια: τοὺς ὑδριαφόρους, τὴν ὁμάδα τῶν δεῶν, τὸν γυμνὸ νέο ποὺ κρατᾶ τ' ἄλογά τους, τοὺς ἐφήβους (ὅπου ὁ ἔνας κρύβει τὸ στόμα του) ποὺ ὀδηγοῦν τὸν ταῦρο στὴ δυσία, τὸ δραῦσμα τῶν γυναικῶν μὲ τὰ μουσικὰ ὅργανα. Ἡ σκεπτόμενη Ἀδηνᾶ είναι ἵσως ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐλκυστικὰ γλυπτὰ τοῦ Μουσείου, καθὼς καὶ οἱ δυὸ ἐφηβοὶ στὴν ἵδια αἰδουσα. Οἱ Κόρες γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ μοῦ κάνουν λιγότερη ἐντύπωση. Θὰ ξαναγυρίσω νὰ τὶς δῶ.

Περνάω ἀπ' τὴν Benita {Weiglé} ποὺ δὲν έχει νέα, γευματίζω μ' ἔνα γιαούρτι καὶ γυρίζω σπίτι νὰ δουλέψω.

Σάββατο 12 Όκτωβρίου

Βροχὴ ὅλη τὴ νύχτα· βροχὴ σχεδὸν ὅλη μέρα: καιρὸς μελαγχολικός! Διαβάζω δημοτικὰ τραγούδια, τὸν Ὁδηγὸ τῶν Ἀδηνῶν τοῦ Φιλαδελφέως¹² καὶ μελετῶ τὴ Συμφωνία μου. Τὸ μεσημέρι ραντεβοὺ μὲ τὸν Ἰωαννίδη καὶ τὴ δεσποινίδα Νομίδη ποὺ συνοδεύω ὡς τὸ σπίτι της. Δίνουμε γιὰ αὐριό ραντεβοὺ νὰ πάμε ἐκδρομή. Μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ ὅμως... Κατὰ τὶς 4:30 ἐπισκέπτομαι τοὺς Weiglé ὅπου καταφθάνει καὶ ἡ Bertie Secrétan. Τῆς λένε ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τὴ φιλοξενήσουν. Μετὰ ψώνια, γεῦμα, ἀσταμάτητη βροχὴ.

Κυριακὴ 13 Όκτωβρίου

Ἐχοντας περάσει τὴ νύχτα μισοξύπνιος γιὰ νὰ μὴ χάσω τὸ τρένο, ἀποκοιμέμαι στὶς 5:00 τόσο βαριὰ ὥστε ἀν ἡ δεσποινὶς Παπαδημητρίου δὲν

12. Άλεξανδρος Φιλαδελφεύς (1866-1955), ἀρχαιολόγος.

pour frapper à ma porte à 6 h moins ¼, j'aurais manqué une journée très agréable. Un taxi bondissant dans la boue me conduit gare de Larissa où je retrouve Joannides et l'Odiporikos. D'Olympiens, il n'y a qu'Effie N. (avec ses 2 frères, très gentils), Sarris, le géographe, toujours droit dans son imperméable monacal, et Grigoriadis avec ses jolis cheveux noirs frisés. En outre, un M. Xeliandakis, avec un gros ventre et une femme un peu rasante, un autre ménage assez sympathique qui raconte des anecdotes des îles où ils passent leurs vacances. Nous prenons le train jusqu'à Γκιούρκα, sous un ciel troué de bleu par places mais assez menaçant, à travers l'Attique brunâtre où poussent des oliviers, puis à mesure qu'on s'élève, les pins aux longues aiguilles et les arbousiers (*κόμαρα*). A Giourka, sous la pluie, nous nous empilons dans une auto jusqu'à un premier village (Κάλαμος?). Là le χωροφύλαξ veut nous interdire l'entrée de l'auberge, sous prétexte qu'il est dimanche. On vient enfin à bout de ses scrupules administratifs et nous pénétrons dans une salle assez vaste toute décorée de fresques très jolies, représentant des îles chargées de maisons (Syra peut-être), des pêcheurs, des sous-bois, de grandes étendues de mer que survolent des mouettes japonisantes. Tandis qu'on nous prépare un café, nous entrons dans l'église où se dit la messe et où les gens se promènent en basant les images, entre autres une maman qui lève son bébé dans ses bras devant chaque icône pour qu'il puisse coller sa petite bouche sur ces vitres gluantes. Devant l'iconostase, 4 grands gâteaux placés sur des tables boiteuses récompensent le pappas de son zèle. Le «Pan», un autre groupe sportif, arrive dans le village et nous offre de nous associer à lui pour prendre une auto qui nous rapprochera de la mer. Comme toute proposition nouvelle, celle-ci est acceptée d'enthousiasme et nous repartons bientôt sous une pluie diminuée. Après avoir franchi pas mal de caniveaux, viré à droite et à gauche entre des collines couvertes de bruyères, nous apercevons tout à coup la mer qui est saluée par des cris de joie; le soleil fait de petites percées, mais sans suite. Nous nous séparons dans ce village (Κάλαμος) de nos compagnons qui vont à Αγριαράος et partons par un très joli chemin

μοῦ εἶχε χτυπήσει τὴν πόρτα στὶς 6 παρὰ τέταρτο, δὰ εἶχα χάσει μιὰ μέρα πολὺν εὐχάριστην." Ενα ταξί ποὺ τραντάζεται μέσα στὴ λάσπη μὲ ὀδηγεῖ στὸ σταδιὸν Λαρίσης, κι ἐκεὶ βρίσκω τὸν Ἰωαννίδην καὶ τὰ μέλη τοῦ Ὀδοιπορικοῦ [Ομίλουν]. Ἀπὸ τοὺς ἀναρριχητὲς τοῦ Ὀλύμπου εἶναι μόνο ἡ Ἔφη Ν. (μὲ τοὺς 2 ἀδερφούς της, πολὺ συμπαθητικοῖ), ὁ Σαρρῆς ὁ γεωγράφος, πάντοτε εὐδυτενής στὸ κάπως καλογερίστικο ἀδιάθροχό του, καὶ ὁ Γρηγοριάδης μὲ τὰ ὄμορφα μαῦρα κατσαρὰ μαλλιά του. Ἐπιπλέον κάποιος κύριος Ξελιανδάκης, μὲ μιὰ μεγάλη κοιλιὰ καὶ μιὰ σύζυγο λίγο ἐνοχλητική, κι ἔνα ἄλλο ζευγάρι ἀρκετὰ συμπαθητικὸ ποὺ διηγοῦνται ἀνέκδοτα ἀπ' τὰ νησιὰ ὅπου παραδερίζουν. Πάιρονουμε τὸ τρένο μέχρι τὰ Κιοῦρκα, κάτω ἀπὸ ἔναν οὐρανὸν κατὰ διαστήματα γαλάζιο ἀλλὰ ἀπειλητικό, περνώντας ἀπὸ μιὰν Ἀττικὴν μαυριδερὴν μὲ πολλὰ ἐλαιόδεντρα. Καὶ καθὼς ἀνεβαίνουμε ἀρχίζουν τὰ πεῦκα μὲ τὶς μακριές τους βελόνες κι οἱ κουμαριές. Στὰ Κιοῦρκα, ὑπὸ βροχής, στριψωχνόμαστε σ' ἔνα αὐτοκίνητο ποὺ μᾶς πηγαίνει σ' ἔνα πρῶτο χωριό (Κάλαμος). Ἐκεῖ ὁ χωροφύλακας δὲν δέλει νὰ μᾶς ἀφήσει νὰ μποῦμε στὸ χάνι γιατὶ εἶναι, λέει, Κυριακή. Τελικὰ καταφέρνουμε νὰ τὸν τουμπάρουμε καὶ μπαίνουμε σὲ μιὰ σάλα ἀρκετὰ εὐρύχωρη, διακοσμημένη μὲ ὄμορφες τοιχογραφίες ποὺ παριστάνουν νησιὰ γεμάτα σπιτάκια (ἴσως τὴ Σύρο), ψαράδες, χαμόδεντρα καὶ γλάρους νὰ πετανε πάνω ἀπὸ ἀπέραντες δαλασσινὲς ἐκτάσεις." Οση ὥρα μᾶς ἔτοιμάζουν καφὲ μπαίνουμε στὴν ἐκκλησία, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας, ὅπου οἱ πιστοὶ κυκλοφοροῦν προσκυνώντας τὶς εἰκόνες, ἀνάμεσά τους καὶ μιὰ μητέρα μ' ἔνα μωρὸ ποὺ μπροστὰ σὲ κάδε εἰκόνα τὸ σηκώνει στὴν ἀγκαλιά της γιὰ νὰ κολλήσει τὸ στοματάκι του στὰ λιγδερά τους τζάμια. Μπρὸς ἀπ' τὸ εἰκονοστάσι τέσσερα μεγάλα γλυκίσματα σὲ κάτι κουτσά τραπέζια ἀποξημώνουν τὸν παπὰ γιὰ τὸ ξῆλο του. "Ἐνας ἄλλος φυσιολατρικὸς σύλλογος, ὁ «Πάν», φτάνει κι αὐτὸς στὸ χωριὸ καὶ μᾶς προτείνει νὰ νοικιάσουμε μαζὶ ἔνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ κατέβουμε στὴν παραλία." Οπως κάδε καινούρια πρόταση, ἔτσι κι αὐτὴ γίνεται δεκτὴ μὲ ἐνδουσιασμὸ κι ἀναχωροῦμε καθὼς ἡ βροχὴ λιγοστεύει. Ἀφοῦ διαβήκαμε κάμποσα αὐλάκια καὶ στρίψαμε ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἀνάμεσα σὲ λόφους σκεπασμένους μὲ ρείκια, ἀντικρύζουμε ξαφνικὰ τὴ δάλασσα ποὺ τὴ χαιρετᾶμε μὲ χαρούμενα ξεφωνητά. Ὁ ἥλιος τρυπάει γιὰ λίγο τὰ σύννεφα ἀλλὰ ξανακρύβεται. Σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ (Κάλαμος) ἀφήνουμε τοὺς συντρόφους μας ποὺ κατευδύνονται στὸ Ἀμφιαράειο καὶ παίρνου-

caillouteux qui descend doucement vers la mer. Nous nous arrêtons de temps à autre pour cueillir des mûres sauvages puis, Effie et Joannides étant en tête, repartons au pas accéléré. Vers 1h, nous arrivons aux quelques pauvres cabanes de pêcheurs de Ἅγιοις Ἀπόστολοις. La mer est assez menaçante et rudoie les barques ancrées dans le port, elle est verdâtre et ourlée d'écume vers le bord. En face de nous l'Eubée, très découpée (Εὔβοια) sur laquelle le soleil dirige un mince rayon qui fait briller une partie de la côte. Nous nous abritons du vent dans une auberge (?!), une maison faite de 2 pièces, séparées par un mur qui ne monte même pas jusqu'au toit, l'une au sol de pierre humide, où nous nous tenons, l'autre rehaussée par un plancher de bois. Dans celle-ci vit toute la famille avec les poules et les chats; des enfants pâles qui courent pieds nus par ce froid; la petite fille a des yeux magnifiques dans un visage mélancolique; sa mère avec une large jupe d'une lourde étoffe est très belle aussi. Le toit est fait de paille et l'on voit à travers, les portes joignent mal; le moindre de nos chalets de montagne est plus confortable. Nous nous y installons pourtant fort bien autour de tables que nous disposons en équerre, et arrosions nos provisions d'un excellent retsinato. Puis les uns s'engourdissement, les autres vont chercher des coquillages, je m'efforce de comprendre les histoires qui se racontent. Et nous repartons, montons, toujours sous un ciel gris, parmi les chênes nains (πρίνοι), les ronces, les arbousiers dont les fruits ronds sont excellents; nous arrivons de temps à autre sur des replats cultivés où frémissent les feuilles argentées des oliviers, chargés d'olives vertes et noires. Nous nous perdons un peu et finissons par suivre le fond d'une gorge rocheuse, où coule un petit ruisseau sous des châtaigniers. Une petite bruine nous empêche de bien jouir de ce joli endroit et nous arrivons à un ancien couvent, abandonné, où vit un solitaire. Les cellules donnent sur l'échancrure de la gorge où s'encadre la mer. Une seule est encore un peu habitable. Dans la cour un puits, et sous le couvent, sourd une source claire.

με ἔνα ὅμορφο μονοπάτι στρωμένο μὲ χαλίκια ποὺ κατεβαίνει μὲ μικρὴ κλίση πρὸς τὴ δάλασσα. Πότε πότε στεκόμαστε νὰ μαζέψουμε βατόμουρα καὶ μετὰ συνεχίζουμε πιὸ γρήγορα, μ' ἐπικεφαλῆς τὴν "Εφη καὶ τὸν Ἰωαννίδη. Κατὰ τὴ 1:00 φθάνουμε σὲ κάτι φτωχικὲς ψαράδικες καλύβες στοὺς Ἅγιους Ἀποστόλους. Η δάλασσα εἶναι ἀρκετὰ ἀπειλητικὴ καὶ ταρακουνάει τὶς βάρκες ποὺ εἶναι ἀγκυροβολημένες στὸ λιμάνι. "Εχει χρῶμα πρασινωπὸ κι ἀφρίζει καθὼς τὸ κύμα σπάει στὴν ἀκρογιαλιά. Ἀπέναντί μας ἡ Ευθοία, μὲ τὶς δαντελωτὲς ἀκτές της. Ο ἥλιος κατευθύνει πάνω της μιὰ λεπτὴ ἀκτίνα ποὺ κάνει νὰ λάμπει ἔνα κομμάτι τῆς παραλίας. Γιὰ νὰ προστατευτοῦμε ἀπὸ τὸν ἄνεμο μπαίνουμε σ' ἔνα χάνι (?!), ἔνα σπίτι μὲ δυὸ δωμάτια ποὺ χωρίζονται ἀπὸ ἔναν τοῖχο ποὺ δὲν φτάνει ως τὸ ταβάνι. Στὸ ἔνα δωμάτιο, στὸ ὄποιο καδόμαστε, τὸ πάτωμα εἶναι πέτρινο κι ὑγρὸ καὶ στὸ ἄλλο στρωμένο μὲ σανίδες. Ἐδῶ κατοικεῖ ὅλη ἡ οἰκογένεια μαζὶ μὲ τὶς κότες καὶ τὶς γάτες· παιδιὰ χλωμὰ ποὺ μ' αὐτὸ τὸ κρύο κυκλοφοροῦν χυπόλυτα· τὸ κοριτσάκι ἔχει ύπεροχα μάτια σ' ἔνα πρόσωπο μελαγχολικό· ἡ μητέρα της, κι αὐτὴ πολὺ ὅμορφη, φοράει μιὰ φαρδιὰ φούστα ἀπὸ χοντρὸ υφασμα. Η στέγη εἶναι ἀπὸ ἄχυρο καὶ μπάζει, οἱ πόρτες σκεβρωμένες· ἀκόμα καὶ τὸ πιὸ ταπεινὸ ἀπὸ τὰ δικά μας σαλὲ εἶναι πιὸ ἄνετο. Παρ' ὅλα αὐτὰ καδόμαστε μιὰ χαρὰ γύρω ἀπ' τὰ τραπέζια ποὺ τὰ ἐνώνουμε σχηματίζοντας ἔνα γάμα καὶ συνοδεύουμε τὶς προμήδειές μας μὲ μιὰ ἔξαιρετικὴ ρετσίνα. Μετὰ ἄλλοι λαγοκοιμοῦνται, ἄλλοι πηγαίνουν νὰ μαζέψουν κοχύλια, ἐνῶ ἐγὼ προσπαδῶ νὰ παρακολουθήσω τὶς ιστορίες ποὺ ἀφηγοῦνται. Καὶ ξαναφεύγουμε, σκαρφαλώνουμε, πάντα κάτω ἀπὸ ἔναν γκρίζο οὐρανό, ἀνάμεσα σὲ πρίνους, βάτα καὶ κουμαριές μὲ τοὺς στρογγυλούς, πολὺ νόστιμους καρπούς τους· ποῦ καὶ ποῦ συναντᾶμε μικρὰ ἴσιώματα καλλιεργημένα μὲ ἐλαιόδεντρα. Τὰ ἀσημένια φύλλα τους τρεμουλιάζουν στὸν ἀέρα καὶ τὰ κλαδιά τους εἶναι κατάφορτα μ' ἐλιές πράσινες καὶ μαῦρες. Γιὰ μιὰ στιγμὴ χανόμαστε καὶ καταλήγουμε νὰ περπατᾶμε στὸ βάδος μιᾶς βραχώδους χαράδρας μὲ καστανιές ὅπου κυλάει ἔνα μικρὸ ρυάκι. Μιὰ βροχούλα μᾶς ἐμποδίζει νὰ χαροῦμε αὐτὴ τὴν ώραία τοποθεσία καὶ φτάνουμε σ' ἔνα παλιὸ ἐγκαταλειμμένο μοναστήρι ὅπου ζεῖ ἔνας ἀσκητής. Τὰ κελιὰ εἶναι προσανατολισμένα πρὸς τὸ βαδούλωμα τῆς χαράδρας ποὺ πλαισιώνει τὴ δάλασσα. Μόνο ἔνα εἶναι ἀκόμα κάπως κατοικήσιμο. Στὴν αὐλὴ ὑπάρχει ἔνα πηγάδι καὶ στὴ βάση τοῦ μοναστηριοῦ

Sous les cellules une sorte de cave où se trouve le fond du puits, avec des sortes de sièges de pierre (pour la pénitence des moines, ou pour des tonneaux de κρασί?). Dans la cour aussi, dont les murailles sont éventrées, une jolie église à coupole; à l'extérieur, la décoration est faite par de belles assiettes peintes de Rhodes prises dans la maçonnerie. L'intérieur a de jolies fresques; on y dit la messe 2 fois l'an.

Nous repartons à travers des plateaux fleuris de cyclamens et de bruyères où paissent d'immenses troupeaux de boucs aux cornes bizarrement recourbées, aux nez busqués, et aux robes grises et blanches ou brunes effilochées et tombantes. Nous retrouvons le village où nous avait conduits la seconde auto et prenons un ouzo au café. Une magnifique pappas y fume un narghilé en buvant du résiné. Le « Pan » nous rejoint et nous nous réempilons dans l'auto. Retour très gai; un Italien du Pan entonne des chants populaires grecs et toute la voiture reprend en chœur jusqu'au moment où une panne de benzine nous dépose sur la route, de nuit, par un vent violent qui nous fouette au visage la pluie. Nous partons en chantant, mais en trébuchant dans les fondrières et les ornières. Heureusement la station n'est pas loin où nous nous enfilons un innommable ragoût aux courgettes et où Joannides sous prétexte que c'est sa fête, et avec l'espoir de me souler, vide verre de retsinato sur verre de retsinato. Chacun l'imitant, c'est une troupe plutôt bruyante qui pénètre dans le train de Salonique. *Symphonia* avec le conducteur du train car nos billets d'excursionnistes ne nous donnent pas le droit de le prendre; nous finissons par rester debout dans un couloir de seconde, et le finale de la symphonie se joue sans encombre dans le bureau du chef de gare d'Athènes. Au retour, lettre d'E. Bréguet et de Melle Lascaris.

Lundi 14 octobre

Pluie et vent, vent et pluie. Je travaille à la maison. A 4 h je vais lire à la Bibliothèque des écrits critiques de Palamas.

άναβλύζει μιὰ κρυστάλλινη πηγή. Κάτω ἀπ' τὰ κελιὰ ὑπάρχει ἔνα εἰδος ὑπογείου ὅπου βρίσκεται ὁ πάτος τοῦ πηγαδιοῦ καὶ κάποια πέτρινα καδίσματα (γιὰ τὴν μετάνοια τῶν μοναχῶν ἢ γιὰ βαρέλια μὲ κρασί). Στὴν αὐλὴν μὲ τὸν ἐρειπωμένο περίσολο μιὰ ώραία ἐκκλησία μὲ τροῦλο· τὸ ἐξωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας εἶναι διακοσμημένο μὲ ἐντοιχισμένα ώραία ροδίτικα ςωγραφιστὰ πιάτα. Στὸ ἐσωτερικὸ ὅμορφες τοιχογραφίες. Ό ναὸς λειτουργεῖται δυὸ φορὲς τὸ χρόνο.

Ἄρχιζουμε πάλι νὰ περπατᾶμε μέσα ἀπὸ ἀνδισμένα λιθάδια μὲ κυκλαμινα καὶ ρείκια ὅπου βόσκουν τεράστια κοπάδια ἀπὸ τράγους μὲ περιέργα στριφογυριστὰ κέρατα, κυρτὲς μύτες καὶ γκρίζο, ἀσπρὸ ἢ καφετὶ ξεφτισμένο τρίχωμα. Ξαναβρίσκουμε τὸ χωριὸ ὅπου μᾶς εἶχε ὄδηγήσει τὸ δευτέρο αὐτοκίνητο καὶ περνᾶμε ἀπ' τὸ καφενεῖο νὰ πιοῦμε ἔνα οὐζό. Ἐδῶ ἔνας μεγαλοπρεπῆς παπὰς καπνίζει ναργιλὲ πίνοντας τὴν ρετσίνα του. Ό «Πάνν» μᾶς συναντᾶ καὶ στριμωχνόμαστε πάλι στὸ αὐτοκίνητο. Ἐπιστροφὴ πολὺ χαρούμενη· ἔνας Ἰταλὸς ἀπὸ τὸν «Πάνα» ἀρχίζει νὰ λέει ἐλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια κι ἐμεῖς οἱ ὑπόλοιποι ἀντιφωνοῦμε ὡς τὴν στιγμὴν ποὺ μένουμε ἀπὸ βενζίνη στὴ μέση τοῦ δρόμου. Εἶναι νύχτα καὶ ὁ μανιασμένος ἀέρας χτυπάει τὴν βροχὴ στὰ πρόσωπά μας. Ξεκινάμε τραγουδώντας ἀλλὰ παραπατώντας στὶς λάσπες καὶ στὰ ἵχνη τῶν τροχῶν. Στὸ σταδμό, ποὺ εὐτυχῶς δὲν εἶναι μακριά, καταβροχδίζουμε ἔνα ἀπερίγραπτο ραγοὺ μὲ κολοκυδάκια ἐνῶ ὁ Ἰωαννίδης, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι γιορτάζει καὶ ἔχοντας σκοπὸ νὰ μὲ μεδύσει, ἀδειάζει τὸ ἔνα ποτηράκι ρετσίνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο. Κάνουμε κι ἐμεῖς τὸ ὄδιο κι ἔτσι κεφάτοι ὅπως εἴμαστε ἀνεβαίνουμε στὸ τρένο ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη. Συμφωνία μὲ τὸν ἐλεγκτὴ ἀφοῦ τὰ ἐκδρομικά μας εἰσιτήρια δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ τὸ πάρουμε· ἐντέλει ταξιδεύουμε ὄρθιοι στὸ διάδρομο τῆς δεύτερης δέσης καὶ τὸ φινάλε τῆς συμφωνίας παιζεται χωρίς ἀπρόσοπτα στὸ γραφεῖο τοῦ σταδμάρχη τῶν Ἀθηνῶν. Γυρίζοντας σπίτι γράμμα τῆς Esther Bréguet καὶ τῆς δεσποινίδας Λάσκαρη.

Δευτέρα 14 Οκτωβρίου

Βροχὴ καὶ ἄνεμος, ἄνεμος καὶ βροχή. Δουλεύω στὸ σπίτι. Στὶς 4:00 πηγαίνω νὰ διαβάσω στὴ Βιβλιοθήκη κριτικὰ σημειώματα τοῦ Παλαμᾶ.

Mardi 15 octobre

Même temps, même travail. Le soir, après un chocolat complet, je vais à l'Odéon, où depuis 3 leçons nous n'avançons plus, de nouveaux élèves apparaissant chaque fois.

Mercredi 16 octobre

Après une lettre à la Landwehr pour exiger qu'ils jouent ma nouvelle ouverture lors de leur concert avec ma Cantate, je vais, par un temps légèrement éclairci, à l'Ecole française où Mme Merlier me reçoit très aimablement et me donne beaucoup de renseignements utiles. En la quittant, je vais au Musée avec le guide de Philadelpheus, et si, en cette compagnie je n'ai pas beaucoup d'émotions artistiques, j'apprends passablement de choses.

En rentrant, je trouve de bonnes lettres de papa et de Mme Bron. L'après-midi, 2e de Beethoven, courses inutiles pour une pension et travail à la Bibliothèque. Le soir, chez les Merlier; soirée très charmante; j'ai du plaisir à retrouver chez eux la possibilité d'un échange intellectuel. Ils sont tous deux très simples et semblent envisager la vie avec confiance en opposition avec leur hôte, M. Serrigue,¹⁶ je crois, un cousin des Odier-Delacroix, qui se prépare à faire des fouilles en Syrie et est un terrible pessimiste et sceptique; nous avons une grande discussion sur le bonheur de l'individu et de l'humanité. M. et Mme M. parlent de façon fort intéressante de leur séjour à Skiathos, l'île de Papadiamanti où se trouvait cet été la flotte anglaise de Malte. Rentrée à 1 h par un beau clair de lune.

Jeudi 17 octobre

Malgré ce coucher tardif, je suis levé à 8 h réveillé par le beau temps et je monte à l'Acropole. J'y lis un peu à l'abri du piédestal d'Agrippa derrière lequel apparaît aérien le temple de la victoire.

16. Henri Seyrig (1895-1973), archéologue français, directeur plus tard de l'Institut Français d'Archéologie de Beyrouth.

Τρίτη 15 Οκτωβρίου

Ίδιος καιρός, ίδια δουλειά. Τὸ βράδυ, ἀφοῦ πῆρα μὶα σοκολάτα κομπλέ, πηγαίνω στὸ Ωδεῖο ὅπου ἐδῶ καὶ τρία μαδήματα δὲν προχωρᾶμε γιατὶ ἔρχονται συνέχεια καινούριοι μαδητές.

Τετάρτη 16 Οκτωβρίου

Άφοῦ ἔγραψα στὴ Landwehr γιὰ ν' ἀπαιτήσω νὰ παίξουν τὴ νέα μου οὐβερτούρα στὴ συναυλία ποὺ δὰ παίξουν τὴν Καντάτα μου, μ' ἔναν καιρὸ κάπως πιὸ φωτεινὸ πηγαίνω στὴ Γαλλικὴ Σχολὴ ὅπου ἡ κυρία Μερλιέ μὲ δέχεται πολὺ φιλικὰ καὶ μοῦ δίνει πλῆθος χρήσιμες πληροφορίες. Άφήνοντάς την πηγαίνω στὸ Μουσεῖο μὲ τὸν όδηγὸ τοῦ Φιλαδελφέως ποὺ μολονότι δὲν μὲ συγκινεῖ ἀπὸ πλευρᾶς τέχνης, εἶναι ἀρκετὰ διαφωτιστικός.

Ἐπιστρέφοντας βρίσκω γράμματα τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς κυρίας Bron μὲ καλὰ νέα. Τὸ ἀπόγευμα μελέτη τῆς 2ης {Συμφωνίας} τοῦ Beethoven, ἄκαρπα τρεξίματα γιὰ μὰ πανσίὸν καὶ διάθασμα στὴ Βιβλιοθήκη. Κατόπιν στοὺς Μερλιέ. Πολὺ εὐχάριστη βραδιά. Χαίρομαι ποὺ κοντά τους βρίσκω ὅτι ὑπάρχει ἡ δυνατότητα ἀνταλλαγῆς ἰδεῶν. Εἶναι κι οἱ δυό τους πολὺ ἀπλοὶ καὶ μοιάζουν ν' ἀτενίζουν τὴ ζωὴ μὲ ἐμπιστοσύνη, σὲ ἀντίδεση μὲ τὸν ἄλλο προσκαλεσμένο τους, τὸν κύριο Seyrig¹³ – νομίζω ξάδελφο τῶν Odier-Delacroix – ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ κάνει ἀνασκαφὲς στὴ Συρία κι εἶναι φοβερὰ ἀπαισιόδοξος καὶ σκεπτικιστής· κάνουμε μὰ μεγάλη συζήτηση γιὰ τὴν εύτυχία καὶ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ἀνδρωπότητας. Ο κύριος καὶ ἡ κυρία Μερλιέ λένε ἔξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὴ διαμονή τους στὴ Σκιάδο, τὸ νησὶ τοῦ Παπαδιαμάντη, ὅπου τὸ καλοκαίρι βρισκόταν ὁ ἀγγλικὸς στόλος τῆς Μάλτας. Ἐπιστροφὴ στὴ 1:00 μ' ἔνα ώρατο φεγγαρόφωτο.

Πέμπτη 17 Οκτωβρίου

Ἄν καὶ ξάπλωσα ἀργὰ, ξυπνάω ἀπὸ τὸν καλὸ καιρὸ στὶς 8:00 κι ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη. Διαβάζω λίγο κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τοῦ βάθρου τοῦ Ἀγρίππα πίσω ἀπὸ τὸ ὅποιο ἐμφανίζεται ἀέρινος ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Τὰ

13. Πρόκειται γιὰ τὸν Γάλλο ἀρχαιολόγο Henri Seyrig (1895-1973), διευθυντὴ ἀρχότερα τοῦ Γαλλικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου στὴ Βηρυτό.

Les Propylées sont toujours plus beaux. Il fait un vent assez fort avec de petits nuages blancs dans le ciel bleu pâle. La frise fait admirablement; c'est tantôt l'un, tantôt l'autre des groupes que fait jaillir la lumière. Je lis des chansons populaires en face du Parthénon. A midi, avant d'aller chez les Weiglé, je vais à l'Olympieion; la colonne tombée m'explique le chapiteau corinthien fait de deux tambours superposés, l'inférieur embrassant le supérieur de ses feuilles d'acanthe. Le marbre des colonnes avec leurs cannelures creuses semble transparent. Chez les Weiglé, Bob Wulf qui me montre ses médailles et une Russe. Benita enchantée parce qu'un marchand de raisins lui a annoncé qu'il se suiciderait pour elle. En les quittant, je vais voir une exposition de peinture grecque moderne, dans de jolis locaux, bd. Amélie. Beaucoup de croûtes, ensemble très peu avancé, mais en général du goût. D'une dame Alexandridou-Stephanopoulou des types de Skyros un peu amateurs mais vivants, de Gregoriadis, un joli petit paysage brûlé d'Attique avec des enfants, un peu une transposition du Morisot de la Coll. Chauchard, d'Oikonomidou, une Epirote bien peinte, mais ce qu'il y a de mieux, c'est du Stephanopoulos, une rue de Skyros, toute blanche, 5 femmes en prière devant une église, sans qu'apparaisse un bout de ciel, non plus que sur son 3e tableau, l'«aire», très vivant, un peu Blanchet et original de couleurs. Malgré le beau temps je m'enferme à la Bibl. avec les Πρῶτα Κριτικὰ de Palamas et rentre à 7h en m'achetant des bottines. Lettre de Madelon, les gosses sont guéris.

Le soir, par la pleine lune, je monte à l'Acropole après avoir mangé à Kolonaki un affreux poisson de vase. Une légère brume ou peut-être la fumée d'une maison qui brûle rue Eole estompe l'Acropole qui apparaît sur le ciel sans étoiles où seule règne la lune comme une énorme masse irréelle et vivante à la fois. Tandis que l'Odéon d'Hérode est formidable par cet éclairage artificiel, l'Acropole à mon avis n'y gagne rien. Seul le temple de la Victoire, caressé par cette clarté immobile a beaucoup de charme, un charme étrange, un peu sensuel. Mais les belles colonnes doriques sont faites pour le soleil qui les pénètre, qui leur donne du volume et de la vie.

Προπύλαια εἶναι άκόμα ώραιότερα. Φυσάει δυνατά μὲ μικρὰ ἄσπρα σύννεφα στὸν ἀνοιχτογάλαζο οὐρανό. Ή ζωφόρος τοῦ Παρδενώνα φαίνεται όλοκάδαρα· τὸ φῶς πέφτει πότε στὸ ἔνα καὶ πότε στὸ ἄλλο σύμπλεγμα. Διαβάζω δημοτικὰ τραγουδιά ἀπέναντι ἀπ' τὸν Παρδενώνα. Τὸ μεσημέρι, πρὶν πάνα στοὺς Weiglé, περνῶ ἀπ' τὸ Ὀλυμπιεῖο· ὁ πεσμένος κίονας μοῦ δείχνει ὅτι τὸ κορινθιακὸ κιονόκρανο εἶναι καμωμένο ἀπὸ δυὸ κολλητοὺς σπονδύλους μὲ τὸν κάτω ν' ἀγκαλιάζει τὸν πάνω μὲ τὰ γυριστὰ φύλλα τῆς ἀκάνθου. Τὸ μάρμαρο τῶν κιόνων μὲ τὶς κοῖλες ραθδώσεις μοιάζει διαφανές. Στοὺς Weiglé, ὁ Bob Wulf, ποὺ μοῦ δείχνει τὰ μετάλλια του, καὶ μιὰ Ρωσίδα. Ή Benita εἶναι ἐνδουσιασμένη γιατὶ ἔνας σταφιδέμπορος τῆς ἑξιμολογήθηκε ὅτι γιὰ χάρη τῆς δ' αὐτοκτονοῦσε. Φεύγοντας πηγαίνω νὰ δῶ μιὰ ἔκδεση σύγχρονης ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς σ' ἔναν ώραιο χῶρο στὴ λεωφόρο Ἀμαλίας. Πολλὰ σκουπίδια, τὸ σύνολο ὅχι πολὺ πρωτοποριακό, ἀλλὰ γενικὰ ώραιο. Κάποιας κυρίας Ἀλεξανδρίδου-Στεφανοπούλου, φιγοῦρες Σκυριανῶν λίγο ἐρασιτεχνικὲς ἀλλὰ ζωντανές, τοῦ Γρηγοριάδη, παιδιὰ σ' ἔνα ὅμορφο λιοκαμένο τοπίο τῆς Ἀττικῆς στὸ στὶλ τοῦ Morisot τῆς συλλογῆς Chauchard, τῆς Οἰκονομίδου ἔνας ώραιος πίνακας μιᾶς Ἡπειρώτισσας, ἀλλὰ τὸ καλύτερο εἶναι τοῦ Στεφανόπουλου, ἔνας δρόμος στὴ Σκύρο, κάτασπρος, μὲ πέντε γυναικες ποὺ προσεύχονται μπροστὰ σὲ μιὰ ἐκκλησία χωρὶς καδόλου νὰ φαίνεται ὁ οὐρανός, ὅπως καὶ στὸν τρίτο του πίνακα, «τὸ ἀλώνι», πολὺ ζωντανό, λίγο σὲ στὶλ Blanchet, μὲ πρωτοτυπία στὰ χρώματα. Παρὰ τὸν ώραιο καιρὸ κλείνομαι στὴ Βιβλιοθήκη διαβάζοντας τὰ «Πρώτα Κριτικὰ» τοῦ Παλαμᾶ κι ἐπιστρέφω στὶς 7:00, ἀφοῦ ἀγόρασα ἔνα ζευγάρι μποτίνια. Γράμμα ἀπ' τὴ Madelon ὅτι τὰ παιδιὰ συνηῆλθαν.

Τὸ βράδυ, μὲ τὴν πανσέληνο, ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη, ἀφοῦ ἔφαγα στὸ Κολωνάκι ἔνα ἀπαίσιο φάρι μὲ γεύση βούρκου. Μιὰ ἐλαφριὰ ὄμιχλη, ἡ ἵσως ὁ καπνὸς ἀπὸ μιὰ πυρκαγιὰ στὴν ὁδὸ Αἰόλου σκιάζει τὴν Ἀκρόπολη ποὺ ἐμφανίζεται σ' ἔναν οὐρανὸ χωρὶς ἀστέρια ὅπου δεσπόζει μόνο τὸ φεγγάρι, σὰν μιὰ τεράστια ἔξωπραγματικὴ καὶ συγχρόνως ζωντανὴ μάζα. Αὐτὸς ὁ τεχνητὸς φωτισμὸς ἀναδεικνύει, νομίζω, ἐκπληκτικὰ τὸ Ἡρώδειο, ὅχι ὅμως τὴν Ἀκρόπολη. Μόνο ὁ ναὸς τῆς Νίκης, καδῶς τὸν χαιδεύει αὐτὸ τὸ ἀκίνητο φῶς, ἀποκτᾶ πολλὴ χάρη, μιὰ χάρη παράξενη, κάπως αἰσθησιακή. Άλλὰ οἱ ώραιοι δωρικοὶ κίονες εἶναι καμωμένοι γιὰ τὸν ἥλιο ποὺ τοὺς διαπερνάει, ποὺ τοὺς δίνει ὄγκο καὶ ζωή.

Elles se détachent en silhouettes par cette lumière. Cela crée d'ailleurs de beaux effets, comme la frise que dessine la crête de l'Hymette rythmée par les entrecolonnements. Et le sol même de l'Acropole, le calcaire comme le marbre sont argentés et prennent un étrange aspect métallique. Je rentre par le vieux quartier, où les cyprès semblent avoir pris pour eux toute l'obscurité de cette claire nuit.

Vendredi 18 octobre

Je monte travailler un instant mes chants populaires sur le Lycabette. Ces dernières pluies ont beaucoup verdi la terre; l'Hymette lui aussi n'est plus de ce rose acide qu'il avait jusqu'ici. Je me fais beau pour aller voir Stephanos chez le Πρωθυπουργός mais il y a tant de monde à l'entrée que je me contente d'aller prendre rendez-vous chez Joanides pour notre course de demain et m'acheter des bouquins de musique. L'après-midi j'écris à la maison avant de sortir sur le Lycabette avec le livre de poésies que j'ai acheté ce matin; celles de Calvos me paraissent très belles. Mais je n'ai guère le triste courage de m'attacher à mon bouquin, tant le spectacle est admirable. Toute la plaine est visible avec la plus grande netteté, sans que cela enlève rien à l'atmosphère de sa précieuse qualité. La mer est dégagée de vapeur; on peut y dénombrer les bateaux. Le soleil descend peu à peu sur Salamine. Lentement j'arrive à la petite église où m'appellent des cloches. Le service est très beau, avec un récitant qui a une fort belle voix pas trop nasillarde et chante avec beaucoup de vie. Cette religion est d'une justesse d'échelle étonnante. Le pappas vous est vraiment très proche, tant qu'il est à son lutrin parmi les cierges brûlants et puis lorsqu'il pénètre dans l'iconostase il est tout à coup transféré sur un autre plan et agit ainsi vraiment comme intercesseur. Un rayon de soleil couchant se glisse exactement dans l'axe de la porte et vient tomber devant l'autel. Son faible éclat annonce un soleil déjà fort près de l'horizon et je sors pour le voir se coucher. Il descend derrière les montagnes de Salamine en sorte qu'on voit sur l'eau le pinceau de lumière qui y est encore projeté entre deux sommets de l'île.

Αύτὸ τὸ φῶς τοὺς κάνει νὰ ξεχωρίζουν σὰν σιλουέτες. Αύτὸ δημιουργεῖ ὡραῖα ἐφέ, ὅπως ἡ ζωφόρος τῆς κορυφογραμμῆς τοῦ Ὑμηττοῦ ποὺ δι-ακόπτεται κατὰ διαστήματα ἀπὸ τοὺς κίονες. Καὶ τὸ ἔδιο τὸ ἔδαφος τῆς Ἀκρόπολης, ὁ ἀσβεστόλιθος, ὅπως ἄλλωστε τὸ μάρμαρο, ἀσημίζει ἀποκτώντας μιὰν ὄψη μεταλλικῆ. Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν παλιὰ συνοικία ὅπου τὰ κυπαρίσσια δίνουν τὴν ἐντύπωσην ὅτι ἀπορροφοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους ὅλο τὸ σκοτάδι αὐτῆς τῆς φωτεινῆς νύχτας.

Παρασκευὴ 18 Ὁκτωβρίου

Ἀνεβαίνω γιὰ λίγο στὸν Λυκαβῆττὸ γιὰ νὰ μελετήσω τὰ δημοτικά μου τραγούδια. Ἡ γῆ ἔχει πρασινίσει πολὺ ἀπὸ τὶς τελευταῖς βροχές· ἀλλὰ κι ὁ Ὑμηττὸς δὲν ἔχει πιὰ αὐτὸ τὸ πικρὸ ρὸς ποὺ εἶχε ὡς τώρα. Εὐπρεπίζομαι γιὰ νὰ πάω νὰ δῶ τὸν Στέφανο στὸ γραφεῖο τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἀλλὰ ὁ κόσμος ποὺ περιμένει στὴν εἰσοδο εἶναι τόσο πολὺς ποὺ ἀρκοῦμαι νὰ πάω στὸν Ἰωαννίδη γιὰ νὰ κλείσουμε ραντεβοὺ γιὰ τὴν αὐριανὴ ἐκδρομὴ καὶ ν' ἀγοράσω τετράδια μουσικῆς. Τὸ ἀπόγευμα γράφω στὸ σπίτι προτοῦ ἀνέβω στὸν Λυκαβῆττὸ μὲ τὴν ποιητικὴ ἀνδολογία ποὺ ἀγόρασα τὸ πρωί. Τὰ ποιήματα τοῦ Κάλβου μοῦ φαίνονται πολὺ ὡραῖα. Ἀλλὰ μοῦ λείπει τὸ κουράγιο νὰ συγκεντρωθῶ στὸ βιβλίο μου, τόσο μὲ παρασέρνει ὡς ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου. "Ολὴ ἡ πεδιάδα φαίνεται μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ εὐκρίνεια, χωρὶς αὐτὸν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν πολύτιμη ποιότητα τῆς ἀτμόσφαιρας. Ἡ δάλασσα χωρὶς καταχνιά· μπορεῖ κανεὶς νὰ μετρήσει ἔνα τὰ πλεούμενα. Ὁ ἥλιος κατεβαίνει σιγὰ σιγὰ στὴ Σαλαμίνα. Περπατώντας ἀργὰ φτάνω στὴ μικρὴ ἐκκλησία ὅπου μὲ καλοῦν οἱ καμπάνες. Ἡ ἀκολουθία εἶναι πολὺ ὡραία, μ' ἔναν ψάλτη μὲ ἔξαιρετικὴ φωνή, ὃχι ὑπερβολικὰ ἔρρινη, ποὺ ἀποδίδει τὰ τροπάρια μὲ πολλὴ ζωντάνια. Αὐτὴ ἡ δρησκεία ἔχει ἐκπληκτικὴ ἀκρίβεια κλίμακας. Ὁ παπὰς εἶναι πολὺ κοντά σας ὅταν βρίσκεται στὸ στασίδι ἀνάμεσα στὰ ἀναμμένα κεριά, ἀλλὰ ὅταν μπαίνει στὸ ἵερὸ μεταφέρεται σ' ἔνα ἄλλο ἐπίπεδο καὶ γίνεται ἔνας πραγματικὸς μεσολαβητής. Μιὰ ἀχτίδα ἀπ' τὸν ἥλιο ποὺ δύει γλιστράει μὲ ἀκρίβεια μέσα ἀπ' τὸν ἄξονα τῆς δύρας καὶ πέφτει πάνω στὴν ἀγία τράπεζα. Ἡ ἀσθενικὴ τῆς λάμψη ἀναγγέλλει ὅτι ὁ ἥλιος ἥδη βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὸν ὄριζοντα καὶ βγαίνω γιὰ νὰ τὸν δῶ νὰ βασιλεύει. Κρύβεται πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Σαλαμίνας ἔτσι ποὺ φαίνεται στὸ νερὸ ἡ φωτεινὴ πινελιά ποὺ προσβάλλει ἀκόμα ἀνάμεσα ἀπὸ

La baie du Phalère verdit, tandis que toute l'Attique devient lilas. Et puis il se couche même pour nous, tout rouge cette fois et son disque est échantré par des montagnes invisibles.

Je redescends par l'école française où je pose ma carte chez les Merlier et rentre par la Σχιστὴ πέτρα.¹⁷ L'Acropole est d'un brun rosé maintenant tandis que l'ombre tombe sur la plaine. Après la 2e de Beethoven, je vais prendre un ouzo avec Joannides et les Nomidès, Effie ravissante dans un grand chapeau bleu. Leçon byzantine sans intérêt, pasta et yaourt et puis des lettres, ces notes et il est de nouveau 11 h quand je suis au lit.

Samedi 19 – dimanche 20 octobre

Je retrouve mon rocher du Lycabette, mais depuis quinze jours l'hiver s'est rapproché et je cherche des creux de roche où vienne me caresser le soleil. Je lis de magnifiques odes de Calvos, le seul qui me paraisse avoir retrouvé le souffle de l'antiquité. Vers midi, toutes ces maisons de la plaine attique perdent leur individualité, ce n'est plus qu'une sorte de mer étale, ocre et rose, grisante comme la vraie mer.

Vers 4 h, je vais inutilement à la Bibliothèque, fermée le samedi et je fais mes provisions avant de monter dans les pins du Lycabette pour voir se coucher le soleil. Des nuages commencent à couvrir les montagnes. Je lis un article intéressant sur Psicharis qui vient de mourir avant de redescendre faire un peu de violon; la couleur des pins, de la jeune herbe verte, au couchant, est d'un éclat et d'une étrangeté très grands. J'écris en attendant de retrouver place Κάνιγγος le Pan, Joannidis et les Nomidis.

En m'y rendant par la rue Solon, j'entends un chœur vraiment remarquable d'hommes réunis dans un café. Ces voix dans cette ville ont un très grand caractère. Le samedi soir les magasins restent ouverts

17. La colline de Schisti Petra se délimite par les rues Lycabette, Demakis, Chersonos et Anagnostopoulos.

δυὸς κορυφὲς τοῦ νησιοῦ. Ο Φαληρικὸς ὄρμος πρασινίζει ἐνῷ ἡ ὑπόλοιπη Ἀττικὴ βάφεται βιολετιά. Καὶ μετὰ βασιλεύει ἀκόμη καὶ γιὰ μᾶς, αὐτὴ τὴ φορὰ κατακόκκινος, καὶ ὁ δίσκος του κόβεται ἀπὸ ἀόρατα βουνά.

Ξανακατεβαίνω περνώντας ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Σχολή, ὅπου ἀφήνω τὴν κάρτα μου στοὺς Μερλιέ, κι ἐπιστρέφω μέσω Σχιστῆς Πέτρας.¹⁴ Τὸ χρῶμα τῆς Ἀκρόπολης εἶναι βαδυκόκκινο καθὼς ἡ σκιὰ πέφτει πάνω στὴν πεδιάδα. Μετὰ τὴ 2η {Συμφωνία} τοῦ Beethoven πηγαίνω γιὰ ἔνα οὐ̄ζο μὲ τὸν Ἰωαννίδην καὶ τοὺς Νομίδηδες, ἡ "Ἐφη πανέμορφη μὲ ἔνα μεγάλο γαλάζιο καπέλο. Ἀδιάφορο μάθημα βυζαντινῆς μουσικῆς, πάστα καὶ γιαούρτι κι ὕστερα ἀλληλογραφία, αὐτὲς οἱ σημειώσεις κι ἔχει πάλι πάει II ὅταν πέφτω στὸ κρεβάτι.

Σάββατο 19 – Κυριακὴ 20 Ὁκτωβρίου

Ξαναβρίσκω τὸ βράχο μου στὸν Λυκαβηττό, ἀλλὰ καθὼς ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες πλησίασε ὁ χειμώνας ἀναζητῶ τὶς κοιλότητες ποὺ ἔχουν λίγο ἥλιο. Διαβάζω τὶς ὑπέροχες «Ωδὲς» τοῦ Κάλβου, τοῦ μόνου ποὺ μοιάζει νὰ ἔχει ξαναβρεῖ τὴν πνοὴ τῆς ἀρχαιότητας. Κατὰ τὸ μεσημέρι ὅλα τὰ σπίτια τοῦ ἀττικοῦ λεκανοπεδίου χάνουν τὴν ἀτομικότητά τους καὶ μετατρέπονται σὲ μιὰ ἀκίνητη ροδοκίτρινη μάζα, ζαλιστικὴ κι ἀπέραντη σὰν τὴ δάλασσα.

Κατὰ τὶς 4:00 ἐπισκέπτομαι ἄδικα τὴ Βιβλιοθήκη, ποὺ εἶναι κλειστὴ τὰ Σάββατα, καὶ κάνω τὰ ψώνια μου προτοῦ ἀνέβω στὰ πεῦκα τοῦ Λυκαβηττοῦ νὰ δῶ τὸ ἥλιοβασίλεμα. Σύννεφα ἀρχίζουν νὰ σκεπάζουν τὰ βουνά. Διαβάζω ἔνα ἐνδιαφέρον ἄρδρο γιὰ τὸν Ψυχάρη, ποὺ μόλις πέδανε, πρὶν ξανακατέβω νὰ μελετήσω λίγο βιολί: στὸ σούρουπο τὸ χρῶμα τῶν πεύκων καὶ τῆς φρέσκιας πράσινης χλόης ἀποκτᾶ μιὰν ἐκπληκτική, σχεδὸν ἀλλόκοτη λαμπρότητα. Κάθομαι καὶ γράφω περιμένοντας νὰ περάσει ἡ ὥρα γιὰ νὰ συναντήσω τὰ μέλη τοῦ «Πάνα», τὸν Ἰωαννίδη καὶ τοὺς Νομίδηδες στὴν πλατεία Κάνιγγος.

Περνώντας ἀπὸ τὴν ὄδὸ Σόλωνος ἀκούω μιὰν ἐξαιρετικὴ ἀνδρικὴ χορωδία σ' ἔνα καφενεῖο. Αὐτὲς οἱ φωνὲς σ' αὐτὴ τὴν πόλη ἔχουν πολὺ χαρακτήρα. Τὰ Σαββατόβραδα τὰ μαγαζὶα μένουν ἀνοιχτὰ ὡς ἀργά·

14. Ο Λόφος τῆς Σχιστῆς Πέτρας ὁρίζεται ἀπὸ τὶς ὄδους Λυκαβηττοῦ, Δημάκη, Χερσῶνος καὶ Αναγγωστοπούλου.

indéfiniment; on voit les boulangers rouler leurs pains en couronne, les glisser dans le four. La place Kanningos, elle, est très tranquille, animée seulement par le mouvement des taxis. Sous ses arbres se rassemblent peu à peu les membres du Pan et ceux de notre παρέα en particulier, tandis que se lève la lune derrière le Lycabette. Les nuages du couchant se sont dissipés, le κέφι règne malgré une assez longue attente. Nous nous empilons enfin dans quatre taxis et partons à travers la plaine attique, par une route excellente jusqu'à Μενίδι (Acharnes) puis exécrable ou plutôt inexistante jusqu'au pied du Πάρνητας. La lune argente encore davantage les oliviers qui, par places, croissent sur cette terre aride. Nous quittons nos voitures, un peu inquiets, car de gros nuages blancs se sont amassés sur l'Hymette et le Pentélique. Heureusement la lune, haut dans le ciel, reste dégagée et aussi la montagne où nous montons et où des clubistes envoyés en éclaireurs allument de temps à autre des feux de branches de pins sèches. Par les sentiers caillouteux, dans une rare végétation épineuse, nous montons à la course, c'est-à-dire à la grecque, et nous arrêtons de temps en temps pour attendre les retardataires.

Les lumières de Menidi, d'Athènes plus loin, du Pirée plus loin encore, tremblent sous une espèce de brume. Nous coupons par des raccourcis la route qui monte au Sanatorium et qui n'est qu'établie pour le moment, sans que la chaussée en soit praticable pour des autos, à peine pour des voitures. L'air est assez frais, bien que le notias ait succédé au vorias. Nous faisons une halte assez longue dans un fossé de la route; la gentille Effie partage ma cape et mon sac comme oreiller.

Nous quittons le versant de la montagne qui domine la plaine pour pénétrer dans une grande combe où résonnent les aboiements des chiens du Sanatorium. Nous le laissons sur notre gauche et bientôt, dans le fond d'un vallon où l'on entend ruisseler une eau vive, s'élève la flamme rose lilas d'un grand feu et nous échangeons des cris et des sifflets de bienvenue. Un arbre prodigieux, au tronc énorme, est éclairé par le feu, un noyer peut-être, à vrai dire je ne puis m'en rendre compte. Le feu est établi dans l'enceinte d'une ancienne église, dont il ne reste

βλέπει κανεὶς τοὺς ἀρτοποιοὺς νὰ τυλίγουν τὰ ψωμιά τους σὲ πλεξούδα καὶ νὰ τὰ γλιστροῦν στὸ φοῦρνο. Ἡ πλατεία Κάνιγγος εἶναι πολὺ ἡσυχη, ζωηρεύοντας μόνο ἀπὸ τὴν κίνηση τῶν ταξί. Κάτω ἀπ’ τὰ δέντρα της μαζεύονται σιγὰ σιγὰ τὰ μέλη τοῦ «Πάνα» καὶ ἡ δική μας παρέα εἰδικότερα καθὼς τὸ φεγγάρι ἀνατέλλει πίσω ἀπ’ τὸν Λυκαβηττό. Τὰ σύννεφα τοῦ δειλινοῦ διαλύθηκαν καὶ τὸ κέφι βασιλεύει παρ’ ὅλη τὴν ἀρκετὰ παρατεταμένη ἀνάμονη. Στὸ τέλος χωνόμαστε σὲ τέσσερα ταξὶ καὶ διασχίζουμε τὴν ἀττικὴ πεδιάδα. Ὁ δρόμος εἶναι καλὸς ὡς τὸ Μενίδι (Αχαρνὲς) καὶ κάκιστος, ἔως ἀνύπαρκτος ὡς τοὺς πρόποδες τῆς Πάρνηθας. Τὸ φεγγάρι ἀσημίζει κι ἄλλο τὶς ἐλιές ποὺ ριζώνουν ἐδῶ κι ἐκεῖ σὲ τούτη τὴν ἄγονη γῆ. Βγαίνουμε ἀπ’ τὰ αὐτοκίνητα λίγο ἀνήσυχοι γιατὶ ἔχουν μαζευτεῖ στὸν 'Υμηττὸ καὶ στὴν Πεντέλη βαριὰ ἀσπρα σύννεφα. Εύτυχῶς τὸ φεγγάρι ἔξακολουθεῖ νὰ διακρίνεται ψηλὰ στὸν οὐρανό, καθὼς καὶ τὸ βουνὸ ποὺ σκαρφαλώνουμε καὶ στὸ ὄποιο κάποια μέλη μας ποὺ τοὺς στείλαμε σὰν ἀνίχνευτὲς ἀνάβουν κάθε τόσο φωτιὲς μὲ ξερὰ κλαδιὰ ἀπὸ πεῦκα. Ἀπὸ τὸ γεμάτο χαλίκια μονοπάτι καὶ ἀνάμεσα σὲ ἀραιοὺς ἀγκαδεροὺς δάμνουνς ἀνεβαίνουμε τρέχοντας, δηλαδὴ ἀλλὰ ἐλληνικά, καὶ κάθε τόσο σταματᾶμε γιὰ νὰ περιμένουμε αὐτοὺς ποὺ ἔχουν μείνει πίσω.

Τὰ φῶτα τοῦ Μενιδιοῦ, πιὸ πίσω τῆς Ἀδήνας κι ἀκόμα πιὸ μακριὰ τοῦ Πειραιᾶ, τρέμουν κάτω ἀπὸ ἔνα εἰδὸς ὄμιχλης. Παίρνουμε τὸν πιὸ σύντομο δρόμο ποὺ ἀνεβαίνει πρὸς τὸ Σανατόριο καὶ πού, καθὼς εἶναι ἀκόμα ὑπὸ κατασκευὴ, μπορεῖ νὰ χρησιμεύσει μόνο γιὰ κάρα κι ὅχι γι’ αὐτοκίνητα. Ὁ ἀέρας εἶναι ἀρκετὰ δροσερὸς παρόλο ποὺ ὁ βοριὰς ἔχει ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ νοτιά. Κάνουμε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη στάση σ’ ἔνα χαντάκι τοῦ δρόμου· ἡ γλυκιὰ "Εφη μοιράζεται τὴν κάπα καὶ τὸ σακίδιο μου γιὰ μαξιλάρι.

Φεύγουμε ἀπ’ τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ποὺ δεσπόζει στὴν πεδιάδα γιὰ νὰ χωδοῦμε σὲ μιὰ μεγάλη γούθα ὅπου ἀντηχοῦν τὰ γαβγίσματα τῶν σκυλιῶν τοῦ Σανατόριου. Τὸ ἀφήνουμε στ’ ἀριστερά μας καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο, στὸ βάδος τῆς κοιλάδας ὅπου κελαρύζει ἔνα ρυάκι, ὑψώνεται ἡ ροδοπόρφυρη φλόγα μιᾶς μεγάλης φωτιᾶς καὶ ἀνταλλάσσουμε καλωσορίσματα μὲ φωνὲς καὶ σφυρίγματα. "Ενα καταπληκτικὸ δέντρο, μὲ τεράστιο κορμό, φωτίζεται ἀπ’ τὶς φλόγες. Μοιάζει μὲ καρυδιά, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὸ πῶ μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα. Ἡ φωτιὰ καίει μέσα στὸν περίβολο μιᾶς παλιᾶς μισογκρεμισμένης ἐκκλησίας καὶ μένει ἐλάχιστος χῶρος

qu'une partie où couchent certains d'entre nous, tandis que les autres s'étendent sous la lune et les étoiles, en se protégeant le mieux possible contre la dureté et la froide humidité du sol. Le parfum de la résine brûlée, ce plafond brillant, ces étrangers assis à mes côtés composent une atmosphère délicieuse pour moi. Nous nous endormons ou nous nous laissons engourdir. Le froid nous remet en mouvement; des nuages commencent à passer devant la lune, l'entourant d'un halo; nous montons recueillir des branches sèches et c'est avec une ardeur panique et païenne que nous faisons danser la flamme du feu, dont les étincelles rouges vont rejoindre les étoiles verdissantes du ciel. Peu à peu, le ciel claircit vers le Levant. Nous montons Joannidis et moi sur un sommet secondaire qui domine la plaine; une fraîche rosée couvre les arbustes où nous nous glissons; les nuages se sont retirés; il n'en reste qu'une frise à l'horizon que les premiers rayons bordent d'un or rougi. Devant nous, le Pentélique, l'Hymette, plus loin l'Eubée, derrière les montagnes du golfe de Corinthe. Et le soleil se lève enfin, tandis que s'éveillent les oiseaux dans les pins. Le paysage est assez jurassien, n'était le vert moins sombre des sapins: des chaînes parallèles, de longues crêtes, des vallons tranquilles.

Nous nous séparons: les uns vont monter avec des bidons de couleur marquer le chemin du sommet principal, tandis que nous suivrons la crête un peu en dessous, sur le versant attique, en avançant vers le nord. Dans l'échancrure d'un vallon parallèle à celui où nous avons passé la nuit, s'encadre la plaine, jusqu'à la mer, entre des pins aux longues aiguilles. Nous déjeunons auprès d'une source délicieuse dans l'air frais du matin. Le paysage peu à peu se modifie; c'est maintenant l'Eubée que nous avons en face de nous, derrière des contreforts qui descendent par étages jusqu'à la mer. Nous faisons une halte à l'église de Mola et repartons, traversant continuellement des ravins à la hauteur où sourdent les eaux, et puis de petites crêtes où affleurent des rochers où nous grimpons Joannidis et moi. A notre gauche, apparaît le vrai sommet où je regrette un peu de ne pas être monté car la vue doit y être magnifique sur les deux golfe.

ὅπου ἔχουν ξαπλώσει μερικοὶ ἀπὸ μᾶς, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἀναπαύονται κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι καὶ τὸ ἀστέρια προφυλασσόμενοι ἀπὸ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ὑγρασία τοῦ ἐδάφους ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα. Τὸ ἄρωμα τοῦ καμένου ρετσινιοῦ, αὐτὴ ἡ φωτεινὴ ὄροφή, αὐτοὶ οἱ ἄγνωστοι ποὺ κάδονται δίπλα μου συνδέτουν γιὰ μένα μιὰν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα. Αποκοιμόμαστε ἡ ἀπλὰ γλαρώνουμε. Τὸ κρύο πάλι μᾶς ξεσηκώνει. Τὰ σύννεφα ἀρχίζουν νὰ περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ τὸ φεγγάρι γύρω ἀπὸ τὸ ὄποιο σχηματίζεται ἔνα φωτοστέφανο. Ἀνεβαίνουμε γιὰ νὰ μαζέψουμε ξερόκλαδα καὶ μὲ πανική, παγανιστικὴ ὄρμὴ τὰ ρίχνουμε στὴ φωτιὰ κι ἡ φλόγα, χορεύοντας, στέλνει τὶς κόκκινες σπίδες της νὰ συναντήσουν τὸ ἀστέρια τὸ οὐρανοῦ ποὺ πρασινίζουν. Σιγὰ σιγὰ ὁ οὐρανὸς ἀχνοφέγγει πρὸς τὴν μεριὰ τῆς Ἀνατολῆς. Μὲ τὸν Ἰωαννίδη ἀνεβαίνουμε σὲ μὰ δευτερεύουσα κορυφὴ ποὺ δεσπόζει στὴν πεδιάδα. Μιὰ πρωινὴ δροσιὰ σκεπάζει τὰ χαμόδεντρα ποὺ συναντᾶμε στὸ πέρασμά μας· τὰ σύννεφα ἔχουν ἀποτραβήχει· ἀπομένουν μόνο λίγα στὸν ὄροφοντα ποὺ οἱ πρῶτες ἀκτίνες τὰ βάφουν χρυσοκόκκινα. Μπροστά μας ἡ Πεντέλη, ὁ Ύμηττός, πιὸ πέρα ἡ Εῦβοια, πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ ὁ Κορινθιακὸς κόλπος. Κι ὁ ἥλιος τελικὰ ἀνατέλλει ἐνῶ ξυπνοῦν καὶ τὰ πουλιὰ στὰ πεῦκα. Τὸ τοπίο μοιάζει ἀρκετὰ μὲ τὴν ὄροσειρὰ τοῦ Ιούρα, ἀν ἐξαιρέσω τὰ ἔλατα ποὺ εἶναι πιὸ ἀνοιχτόχρωμα: παράλληλες ὄροσειρές, ράχες μακριές, ὥρεμα λαγκάδια.

Χωρίζουμε. Οἱ μὲν δὰ ἀνέβουν καὶ δὰ σημαδέψουν μὲ μπογιὰ τὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὴν κύρια κορυφή, ἐνῶ ἐμεῖς δ' ἀκολουθοῦμε λίγο πιὸ κάτω τὴν ράχη, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἀττικῆς, προχωρώντας πρὸς τὰ βόρεια. Στὸ βαδούλωμα μᾶς κοιλάδας, παράλληλης μ' ἐκείνη ὅπου διανυκτερεύσαμε, βλέπω σὰν σὲ πλαισίο νὰ ἐκτείνεται ἡ πεδιάδα ὡς τὴ δάλασσα, ἀνάμεσα σὲ πεῦκα μὲ μακρουλὲς βελόνες. Γευματίζουμε μὲς στὴν πρωινὴ δροσιὰ δίπλα σὲ μιὰ δαυμάσια πηγή. Σιγὰ σιγὰ τὸ τοπίο μεταμορφώνεται· τώρα ἀπέναντί μας βλέπουμε τὴν Εῦβοια πίσω ἀπὸ τὰ ἀντερείσματα ποὺ κατεβαίνουν κλιμακωτὰ πρὸς τὴ δάλασσα. Κάνουμε μιὰ στάση στὴν ἐκκλησία τῆς Μόλας καὶ ξαναφεύγουμε διασχίζοντας τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς χαράδρες στὸ ὄψος ὅπου ἀναβλύζουν τὰ νερὰ καὶ μετὰ τὰ μικρὰ βραχώδη φηλώματα ὅπου σκαρφαλώνω μὲ τὸν Ἰωαννίδη. Στ' ἀριστερά μας φανερώνεται ἡ πραγματικὴ κορυφή, ὅπου μετανιώνω λίγο ποὺ δὲν ἀνέβηκα γιατὶ ἀπὸ κεῖ ἡ δέα τῶν δυὸ κόλπων δὰ πρέπει

Puis, par des sentiers terriblement caillouteux mais d'un très grand caractère, nous redescendons jusque dans une gorge au bas de laquelle la végétation change: les châtaigniers succèdent aux pins et quelques pins maritimes se détachent sur les crêtes; et des eaux, de la mousse, de l'herbe.

Nous déjeunons près d'une source où nous retrouvons d'autres membres du Pan partis le matin d'Athènes: jolis groupes, animés mais paisibles, sous ces beaux arbres. Sieste exquise jusqu'à l'heure où descend le soleil. Nous descendons, nous, en suivant le ruisseau qui glisse sous les châtaigniers et les platanes, nous cueillons des branches d'arbousiers et ces jolies baies rouges donnent quelque chose d'une procession antique à notre caravane. Nous dépassons vers le coucher du soleil un troupeau de moutons; le berger a encore la longue canne tordue, le manteau gris, pesant, à larges passemens blancs; les moutons, gris, blancs, noirs, sont légèrement teintés par les couleurs du couchant. Nous traversons ensuite une gorge rocheuse très escarpée et nous trouvons dans une sorte de cirque où montent les fumées bleuâtres de feux pour le charbon de bois. Ils ne comportent pas de cheminée centrale, c'est du pourtour du feu que s'échappent ces fumées âcres qui vous prennent à la gorge.

Tout près de là, nous arrivons à la nuit à la station de []. Grande agitation pour trouver des tables, des chaises pour tout ce monde: fromage, salade de tomates, retsinato surtout. Tous les groupes s'animent; d'une table à l'autre on s'invite, on se fait des visites généralement arrosées, je suis copieusement traité en φιλοξενούμενος. Des chants partent de partout, sans que ces Grecs deviennent grossiers. Et sur le quai de la gare, c'est un chorus qui se forme en chantant Κυρὰ Βαγγελιό. Je me sens un peu vague en rentrant et je fais quelques efforts pour ne pas scandaliser nos hôtes. Sommeil délicieux.

Lundi 21 octobre

Après avoir lu un article plein d'esprit et de justesse de Παῦλος Νιρβάνας sur les gens qui ont la manie de se faire remercier pour ce qu'ils

νὰ εἶναι ἐντυπωσιακή. Κατόπιν, ἀπὸ μονοπάτια ποὺ εἶναι γεμάτα πέτρες μὰ ποὺ ἔχουν κάτι τὸ ἰδιαίτερο, ξανακατεβαίνουμε ὡς ἔνα φαράγγι στὸ βάδος τοῦ ὅποίσυ ἡ βλάστηση ἀλλάζει: οἱ καστανιές διαδέχονται τὰ πεῦκα ἐνῷ μερικὰ δαλασσινὰ πεῦκα ξεχωρίζουν στὰ ψηλώματα· καὶ νερά, βρύα, χορτάρια.

Γευματίζουμε δίπλα σὲ μιὰ πηγὴ ὅπου βρίσκουμε κι ἄλλα μέλη τοῦ «Πάνα» ποὺ ξεκίνησαν τὸ πρώτο ἀπ’ τὴν Ἀδήνα: συμπαδητικὰ γκρούπ, ζωηρὰ μὰ φιλήσυχα, κάτω ἀπ’ αὐτὰ τὰ ώραῖα δέντρα. Ὑπέροχη μεσημεριανὴ ἀνάπταυση ὡς τὴν ὥρα ποὺ χαμηλώνει ὁ ἥλιος. Ἐμεῖς κατεβαίνουμε ἀκολουθώντας τὸ ρυάκι ποὺ γλιστράει κάτω ἀπ’ τίς καστανιές καὶ τὰ πλατάνια, κόβοντας κλαδιά φορτωμένα μὲ κόκκινα κούμαρα, ποὺ καθὼς τὰ κραδαίνουμε δίνουν στὸ καραβάνι μας κάτι ἀπὸ τὸ χαρακτήρα ἀρχαίας πομπῆς. Προχωρώντας πρὸς τὰ δυτικὰ προσπερνάμε ἔνα κοπάδι πρόσθατα· ὁ βοσκὸς βαστάει ἀκόμα τὸ μακρὺ στραβοράθι του, φοράει μιὰ σταχτιά, βαριὰ κάπα μὲ φαρδιές ἄσπρες φάσες· τὰ πρόσθατα σταχτιά, ἄσπρα καὶ μαῦρα βάφονται ἐλαφριὰ ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ δειλινοῦ. Στὴ συνέχεια διασχίζουμε ἔνα βραχῶδες καὶ πολὺ ἀπόκρημνο φαράγγι καὶ μπαίνουμε σ’ ἔνα εἶδος στρογγυλῆς κοιλάδας ἀπὸ ὅπου ἀνεβαίνει ἔνας καπνὸς γαλαζωπὸς ἀπὸ τὰ ξύλα ποὺ ἡ φλόγα μετατρέπει σὲ κάρβουνα. Ό καπνὸς εἶναι ἀποπνικτικὸς καθὼς ἀντὶ νὰ διοχετεύεται σὲ κεντρικὴ καμινάδα σκορπίζεται γύρω γύρω ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν ξύλων.

Τὴν νύχτα φτάνουμε στὸν κοντινὸ σταδμὸ []. {Στὴν ταβέρνα} ὑπάρχει ἀναστάτωση μέχρι νὰ βροῦμε καρέκλες καὶ τραπέζια γιὰ ὅλους: τυρί, ντομάτες καὶ μπόλικη ρετσίνα. «Ολες οἱ ὄμάδες ἔρχονται στὸ κέφι· κυκλοφοροῦμε ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι δεχόμενοι προσκλήσεις γιὰ γενναιόδωρα κεράσματα. «Ολοι μὲ δεωροῦν φιλοξενούμενο καὶ μὲ περιποιοῦνται. Τραγούδια ἀκούγονται ἀπ’ ὅλους ἀλλὰ κανένας ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς «Ἐλληνες δὲν ἐκτραχηλίζεται. Καὶ στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταδμοῦ τραγουδᾶμε ὅλοι μαζὶ τὴν «κυρὰ Βαγγελιώ». Ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι νιώδω λίγο ζαλισμένος καὶ κάνω προσπάθεια νὰ μὴν σκανδαλίσω τὶς σπιτονοικοκυρές μου. Θαυμάσιος ὕπνος.

Δευτέρα 21 Όκτωβρίου

«Ἐχοντας διαβάσει ἔνα πνευματῶδες καὶ πολὺ σωστὸ ἄρδρο τοῦ Παύλου Νιρβάνα γιὰ τοὺς ἀνδρώπους ποὺ ἔχουν τὴ μανία νὰ τοὺς εὐχαριστεῖς

offrent toujours sans jamais le donner, je perds mon temps à aller chercher dans le vilain quartier de Patissia l'institut Pasteur qui a été transféré à Kifissia, et je retrouve dans l'officine antirabique qui l'a remplacé notre chauffeur de samedi soir que nous avions pris pour un ivrogne! Course inutile aussi au Bureau des Etrangers; je pose du moins ma carte chez les Agapitos, mange à Kolonaki un pilaf excellent. L'après-midi j'ai trop sommeil pour ne pas siester. Ce travail accompli, je vais au vrai Institut Pasteur où je prends du sérum antityphique et de là vais travailler à la Bibliothèque. Je me sens un peu froid en sortant et rentre me remettre en dirigeant toute la deuxième avant d'aller faire à Kolonaki un dîner végétarien.

Mardi 22 octobre

Ma première dose de vaccin antityphique prise, je travaille mon grec avant de passer prendre un livre à la Bibliothèque et faire une course inutile à la police des étrangers. Je passe à 4h chez Joannidis, pour rien, prends un thé, vais faire une visite aux Papadimitriou, vais le soir à ma leçon de musique byzantine où pendant $\frac{1}{2}$ d'heures nous faisons du solfège européen. La lune quand je rentre se lève derrière le Lycabette, qui fait une magnifique silhouette sombre, japonaise.

Mercredi 23 octobre

Toute la matinée, je recopie des chansons du recueil de Παχτίκος.¹⁸ Temps assez désagréable, froid et chaud tout ensemble. A 3h je passe prendre Joannidis pour aller voir l'atelier du sculpteur Tombros, un de ses amis, homme solide, d'une 40aine d'années. Il paraît extrêmement sûr de lui-même, voire un peu suffisant, mais je dois reconnaître qu'il a beaucoup de talent. De grandes figures de femmes, très architecturales, des bustes très caractérisés et traités selon

18. Georgios Pachtikos, *260 δημόση ελληνικά ᾠσματα*, Athènes 1905. Les chansons sont imprimées en parasémantique byzantine et Samuel les transcrit en notation.

γιὰ κάποια ἀνύπαρκτη προσφορά τους, χάνω τὸν καιρό μου πηγαίνοντας νὰ βρῶ τὸ Ἰνστιτοῦ Παστέρ στὴν ἀσχημη συνοικία τῶν Πατησίων γιὰ ν' ἀνακαλύψω ὅτι ἔχει μεταφερθεῖ στὴν Κηφισιά. Στὸ λυσσιατρεῖο, ποὺ τὸ ἀντικατέστησε, συναντῶ τὸν ὁδηγὸ τοῦ περασμένου Σαββάτου ποὺ ὅλοι νομίζαμε γιὰ μπεκρή! Κάνω κι ἄλλη μιὰ ἄχρηστη διαδρομὴ στὴν Ὑπηρεσία Ἀλλοδαπῶν μὲ τὴν εὐκαιρία ἀφήνω τὸ ἐπισκεπτήριο μου στοὺς Ἀγαπητοὺς καὶ τρώω ἔνα δαυμάσιο πιλάφι στὸ Κολωνάκι. Τὸ ἀπόγευμα νυστάχω τόσο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ μὴν πάρω ἔναν ὑπνάκο. Καὶ μετὰ πηγαίνω στὸ Ἰνστιτοῦ Παστέρ γιὰ τὸ ἀντιτυφικὸ ἐμβόλιο καὶ ἀπὸ κεῖ στὴ Βιβλιοδήκη γιὰ διάβασμα. Βγαίνοντας κρυώνω λίγο καὶ γυρίζω σπίτι ὅπου διευθύνω ὄλόκληρη τὴ δεύτερη πρὶν καταλήξω στὸ Κολωνάκι γιὰ ἔνα χορτοφαγικὸ δεῖπνο.

Τρίτη 22 Ὁκτωβρίου

“Εχοντας κάνει τὴν πρώτη δόση τοῦ ἀντιτυφικοῦ ἐμβολίου μελετῶ τὰ ἑλληνικά μου προτοῦ περάσω ἀπ' τὴ Βιβλιοδήκη νὰ πάρω ἔνα βιβλίο καὶ πάω ἄδικα στὴν Ὑπηρεσία Ἀλλοδαπῶν. Κατὰ τὶς 4:00 περνῶ ἀπ' τὸν Ἰωαννίδη, χωρὶς ἴδιαίτερο σκοπό, πίνω ἔνα τσάι, κάνω μιὰ ἐπίσκεψη στοὺς Παπαδημητρίους καὶ τὸ βράδυ παρακολουθῶ τὸ μάθημα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ὅπου ἐπὶ τρία τέταρτα ἔξασκουμεδα στὸ εὐρωπαϊκὸ σολφέζ. “Οταν γυρίζω, ή σελήνη ἀνατέλλει πίσω ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸ καὶ ή σκιὰ του, σκοτεινή, μοιάζει μὲ γιαπωνέζικο χαρακτικό.

Τετάρτη 23 Ὁκτωβρίου

“Ολο τὸ πρωὶ ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν ἀντιγραφὴ τῶν τραγουδιῶν τῆς συλλογῆς τοῦ *Παχτίκου*.¹⁵ Ό καιρὸς ἀρκετὰ δυσάρεστος, συγχρόνως κρύος καὶ ζεστός. Στὶς 3 περνῶ ἀπ' τὸν Ἰωαννίδη γιὰ νὰ πᾶμε στὸ ἀτελὲ τοῦ γλύπτη Τόμπρου, ἐνὸς φίλου του. Τύπος γεροδεμένος γύρω στὰ 40, μὲ πολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, σχεδὸν ὑπεροπτικός, ἀλλὰ μὲ πολὺ ταλέντο, ὁφείλω νὰ πῶ. Μεγάλες γυναικεῖς μορφὲς λαμπρὰ ἀρχιτεκτονημένες, προτομὲς μὲ ἔντονο χαρακτήρα καὶ ἐπεξεργασμένες

15. Γεωργίου Παχτίκου, 260 δημώδη ἑλληνικὰ ἄσματα, Ἀθήνα 1905. Τὰ τραγούδια είναι τυπωμένα στὴ βυζαντινὴ παρασημαντικὴ καὶ ὁ Samuel τὰ μεταφέρει στὸ πεντάγραμμο.

l'esprit du modèle, un beau projet de figure pour un monument aux morts du Pirée. Il est contre la taille directe, qui selon lui emprisonne l'artiste dans la matière, alors qu'elle ne doit être qu'un moyen dont il faut tenir compte mais au-dessus duquel il faut s'élever. Puis je vais travailler à la bibliothèque avant de rentrer faire un peu de musique.

Jeudi 24 octobre

Après un peu de copie, je vais au Musée National. Dans la Salle de Thémis, les 2 danseuses soi-disant romaines du théâtre de Dionysos sont de vrais chefs-d'œuvre de souplesse, de vrais Jean Goujon.¹⁹ Dans la grande galerie, la grande «Tanagra» de Délos est très belle de simplicité. Parmi les bas-reliefs et les stèles, que me commente mon Philadelpheus, je fais aussi bien des découvertes, entre autres un apoxyomène d'une grâce merveilleuse. L'après-midi je travaille un peu le Songe d'une Nuit d'Eté, et vers le soir, fuyant l'éclairage pitoyable de ma chambre, je vais faire un petit tour. Le soleil est déjà couché, mais il en reste les couleurs dans le ciel, des bleus, des verts, des oranges un peu faux, comme je me représente le ciel d'Egypte. Les oranges mûrissement dans le Jardin Royal. Le temple de Zeus fait un effet extraordinaire. Ses colonnes patinées de chrome se détachent vers l'Hymette sur un ciel d'acier.

Je monte au Philopappe. Je crois bien que c'est Thibaudet²⁰ qui voyait dans le Parthénon un fronton de l'Acropole. Il concentre en ce moment les derniers rayons et l'image est saisissante de justesse. De Philopappe, on est entouré d'une mer lumineuse, tandis que les deux phares de Salamine et de Glyphada marquent la vraie mer. Je passe inutilement chez Kougeas, rentre par les rues des métiers. Dans certaines minuscules échoppes, il y a bien une douzaine de cordonniers ou de tailleurs étagés les uns

19. Jean Goujon (1815-1868), sculpteur français.

20. Albert Thibaudet (1874-1936), critique de littérature français.

σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ μοντέλου, κι ἔνα χαρακτηριστικὸ προσχέδιο μορφῆς προορισμένης γιὰ τὸ μημεῖο τῶν Πεσόντων στὸν Πειραιά. Ἀποφεύγει τὸ ἄμεσο πελέκημα γιατὶ ὑποστηρίζει ὅτι ἔτσι φυλακίζεται ὁ καλλιτέχνης ἀπὸ τὸ ὑλικό. Κατὰ τὴν γνώμη του τὸ ὑλικὸ εἶναι μόνο ἔνα μέσο ποὺ πρέπει νὰ ὑπολογίζεις καὶ συγχρόνως νὰ ξεπερνᾶς. Στὴ συνέχεια πηγαίνω νὰ δουλέψω στὴ Βιβλιοδήκη προτοῦ ἐπιστρέψω γιὰ νὰ μελετήσω λίγο μουσική.

Πέμπτη 24 Οκτωβρίου

“Υστερα ἀπὸ λίγη ἀντιγραφὴ πηγαίνω στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο. Στὴν αἰδουσα τῆς Θέμιδας οἱ δυὸ λεγόμενες Ρωμαίες χορεύτριες τοῦ δεάτρου τοῦ Διονύσου εἶναι ἀληθινὰ ἀριστουργήματα πλαστικότητας, ἀντάξια του Jean Goujon.¹⁶ Στὴ μεγάλη αἰδουσα ἡ μεγάλη Ταναγραία τῆς Δῆλου φαντάζει πολὺ ὅμορφη μέσα στὴν ἀπλότητά της. Ἀνάμεσα στὰ ἀνάγλυφα καὶ στὶς στῆλες ποὺ ἀναφέρει ὁ Φιλαδελφέας μου κάνω κάμποσες ἀνακαλύψεις, μεταξὺ ἄλλων καὶ ἔναν ἀπὸξυόμενο μὲ ἔξαιρετικὴ χάρη. Τ’ ἀπόγευμα μελετῶ λίγο τὸ «”Ονειρο καλοκαιρινῆς νύχτας» καὶ κατὰ τὸ δειλινό, φεύγοντας ἀπὸ τὸ μίζερο φῶς τοῦ δωματίου μου, βγαίνω νὰ κάνω μιὰ μικρὴ βόλτα. Ο ἥλιος ἔχει βασιλέψει ἀλλὰ ὑπάρχουν ἀκόμα χρώματα στὸν οὐρανό, γαλάζια, πράσινα, πορτοκαλιὰ λίγο μουντά, ὅπως φαντάζομαι πῶς δὰ εἶναι στὸν οὐρανὸ τῆς Αἰγύπτου. Τὰ πορτοκάλια ωριμάζουν στὸν Βασιλικὸ Κῆπο. Ό ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀποτελεῖ μοναδικὸ δέαμα. Οἱ κίονες του μὲ πατίνα χρωμίου ξεχωρίζουν μὲ φόντο τὸν ‘Υμηττὸ σ’ ἔναν οὐρανὸ ἀτσάλινο.

Ανεβαίνω στοῦ Φιλοπάππου. Νομίζω πῶς ἦταν ὁ Thibaudet¹⁷ ποὺ χαρακτήριζε τὸν Παρθενώνα ἀέτωμα τῆς Ἀκρόπολης. Αὐτὴν τὴ στιγμὴ συγκεντρώνει τὶς τελευταῖς ἀκτίνες καὶ ἡ παρομοίωση συναρπάζει μὲ τὴν ἀκρίβειά της. Στοῦ Φιλοπάππου κολυμπάω σὲ μιὰ δάλασσα ἀπὸ φῶς, ἐνῶ οἱ φάροι τῆς Σαλαμίνας καὶ τῆς Γλυφάδας σημαδεύουν τὰ ὅρια τῆς ἀληθινῆς δάλασσας. Περνῶ χωρὶς ἐπιτυχίᾳ ἀπὸ τὸν Κουγέα κι ἐπιστρέψω ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν μαστόρων. Σὲ μερικὲς μικροσκοπικὲς παράγκες καμιὰ ντουζίνα τσαγκάρηδες ἢ ραφτάδες στριψώχνονται

16. Jean Goujon (1515-1568), Γάλλος γλύπτης.

17. Albert Thibaudet (1874-1936), Γάλλος κριτικὸς τῆς λογοτεχνίας.

au-dessus des autres. Je prends un ouzo en écrivant des cartes et je me sens tout à coup très mal à l'aise au Panthéon, aussi je rentre me coucher.

Vendredi 25 octobre

C'est peut-être mon vaccin qui opère et qui me fait passer une assez mauvaise nuit. Je n'en travaille pas moins grec et chansons, avant de passer chez Joannides et Agapitos. Vers 4 h, je vais avec bonheur faire un peu de piano chez les Papadimitriou de la rue Skoupha, puis vais lire à la Bibliothèque quelques pages de l'*Ασάλευτη Ζωή*. Je découvre un *Γαλακτοπωλεῖον* favorable à mon estomac. Cours de musique byzantine, insignifiant. Lettre de papa et gentille carte d'Yvonne de Morsier.

Samedi 26 octobre

Travail à Pevkakia. Les colonnes du Parthénon font des lignes claires sur le fond bleu foncé de la mer. Course inutile – encore – pour ma carte d'identité, puis rue Sophocle pour acheter un livre sur la musique byzantine. Le temps se couvre et il fait extrêmement chaud. Après avoir recopié des chants, je monte voir se coucher le soleil du haut du Lycabette. L'Acropole réussit constamment à être d'une autre valeur que ce qui l'environne. Ce soir, elle est toute sombre, dans le gris rosé de la ville et la mer apparaît lumineuse entre les colonnes du Parthénon. Le soleil se couche dans des nuages où se projettent ses rayons comme s'ils tombaient sur la mer. Après son coucher, le ciel se teinte de rouge, et l'Acropole devient d'un brun fauve.

J'écris à Antoine²¹ avant de me préparer à passer la soirée chez l'oncle des Nomidis pour y fêter la St-Dimitri. Soirée, nuit plutôt, puisque on se réunit à 10 h pour se coucher à 4 h ½, charmante : les Nomidis sont des Constantinopolitains qui ont tous au cœur le regret de la « Ville ». Ils sont simples, cordiaux, Effie et ses amies ont de jolis yeux. Nous dansons, j'accompagne l'oncle et la tante d'Effie qui chantent assez bien, nous jouons à des jeux dits innocents, buvons du vin agréable, un *γλέντι* très réussi.

21. Antoine Bron, ami intime et condisciple de Samuel.

ό ἔνας πάνω στὸν ἄλλο. Πίνω ἔνα οὐζό γράφοντας δελτάρια καὶ ξαφνικὰ αἰσθάνομαι δυσφορία στὸ «Πάνθεον» καὶ πηγαίνω κατευθείαν γιὰ ὑπνο.

Παρασκευὴ 25 Ὁκτωβρίου

Περνῶ ἄσχημη νύχτα, ἵσως ἐξαιτίας τῆς ἐπενέργειας τοῦ ἐμβολίου μου. Ὡστόσο μελετῶ τὰ Ἑλληνικά μου καὶ τὰ τραγούδια μου, προτού περάσω ἀπὸ τὸν Ἰωαννίδη καὶ τὸν Ἀγαπητό. Γύρω στὶς 4:00 πηγαίνω μὲ μεγάλη μου χαρὰ στὸν Παπαδημητρίου στὴν ὁδὸν Σκουφᾶ νὰ παίξω λίγο πιάνο, καὶ μετὰ στὴ Βιβλιοθήκη νὰ διαβάσω μερικὲς σελίδες τῆς «Ἄσάλευτης Ζωῆς». Ἀνακαλύπτω ἔνα γαλακτοπωλεῖο, ὅ,τι πρέπει γιὰ τὸ στομάχι μου. Ασήμαντο μάδημα βυζαντινῆς μουσικῆς. Γράμμα ἀπ’ τὸν πατέρα καὶ εὐγενικὸ δελτάριο ἀπὸ τὴν Yvonne de Morsier.

Σάββατο 26 Ὁκτωβρίου

Δουλειὰ στὰ Πευκάκια. Οἱ κίονες τοῦ Παρδενώνα σχηματίζουν καθαρὲς γραμμὲς μὲ φόντο τὸ βαδὺ γαλάζιο τῆς δάλασσας. Μάταιη –καὶ πάλι– διαδρομὴ γιὰ τὸ δελτίο ταυτότητάς μου, ἔπειτα πηγαίνω στὴ Σοφοκλέους γιὰ ν’ ἀγοράσω ἔνα βιβλίο γιὰ τὴ βυζαντινὴ μουσική. Συννεφιάζει καὶ κάνει ὑπερβολικὴ ζέστη. Ἀφοῦ ἀντέγραψα τραγούδια {ἀπὸ τὸν Παχτίκο} ἀνεβαίνω στὴν κορυφὴ τοῦ Λυκαβηττοῦ νὰ δῶ τὸ ἡλιοβασίλεμα. Ἡ Ἀκρόπολη καταφέρνει πάντα νὰ ἔχει μιὰν ἄλλη ποιότητα ἀπ’ ὅσα τὴν περιβάλλουν. Ἀπόψε εἶναι σκοτεινὴ μέσα στὸ γκριζορόδινο χρῶμα τῆς πόλης καὶ ἡ δάλασσα λαμπυρίζει ἀνάμεσα στὸν κίονες τοῦ Παρδενώνα. Ὁ ἥλιος γέρνει μέσα στὰ σύννεφα κι οἱ ἀκτίνες του προβάλλονται πάνω τους ὅπως ὅταν πέφτουν στὴ δάλασσα. Μετὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα ὁ οὐρανὸς κοκκινίζει κι ἡ Ἀκρόπολη παίρνει ἔνα χρῶμα πυρρόξανδο.

Γράφω στὸν Antoine¹⁸ πρὶν ἐτοιμαστῶ γιὰ νὰ περάσω τὴ βραδιὰ στὸν δεῖο τῶν Νομίδηδων γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Εὐχάριστη βραδιά, νύχτα μᾶλλον, ἀφοῦ κρατάει ἀπὸ τὶς 10:00 ὥς τὶς 4:30 τὸ πρωί: οἱ Νομίδηδες εἶναι Κωνσταντινουπολίτες μὲ ἔντονη νοσταλγία γιὰ τὴν «Πόλη». Εἶναι ἀπλοί, ἐγκάρδιοι, ὡς Ἔφη κι οἱ φίλες της ἔχουν ώραία μάτια. Χορεύουμε, συνοδεύω στὸ πιάνο τὸν δεῖο καὶ τὴ δεία τῆς Ἔφης που εἶναι καλλίφωνοι καὶ παιζουμε διάφορα παιχνίδια κοινωνικῶν συναναστροφῶν, πίνουμε ώραίο κρασί, γλέντι πολὺ πετυχημένο.

18. Antoine Bron, ἐπιστήδιος φίλος καὶ συμφοιτητὴς τοῦ Samuel.

Dimanche 27 octobre

Lever assez tardif, et travail à mes chansons jusqu'à 3 h où je retrouve Joannidis pour aller avec lui à Ekali voir Agapitos. Le temps est merveilleux, l'air est d'une douce fraîcheur. Nous traversons la plaine attique – oliviers et cyprès, et terre rouge, et moutons dans les champs brûlés – et je songe qu'il faudrait un autre vocabulaire pour décrire ce pays: un vert, un rose, ici, ne sont pas les mêmes que chez nous. Ecali est une cité de villas cachées dans les pins, sur les premières pentes du Pentélique. Chez Agapitos, une société sans intérêt joue au bridge – par ce temps unique. Heureusement nous montons sur les terrasses de la maison très confortable qu'il s'est construite pour y voir se coucher le soleil. On ne voit de la mer qu'une partie du golfe de Salamine, enchaînée entre l'île et la terre, et le soleil soudain la fait briller comme une pierre précieuse. Il descend lui-même derrière des nuages, mais sans lancer ces rayons fulgurants qui accompagnent chez nous son coucher. Tout s'argente autour de lui, avec quelques reflets dorés. Nous rentrons par des autos où nous sommes empilés sans pitié.

Tandis que je fais un peu de grec, je reçois une gentille visite de M. Merlier qui vient m'inviter à déjeuner chez eux. Et le soir, pour digérer, je monte à mi chemin du Lycabette. Ces lumières d'Athènes, maintenant qu'elles symbolisent pour moi la disposition de la ville, ont un grand charme. Ces façades crûment éclairées, ce sont les premières maisons de la rue du Stade, ce double cordon de lumières, c'est le boulevard Amélie, ce long ruban lumineux, c'est le bd. Syngros, et ces lumières qui se croisent géométriquement marquent les *συνοικισμοί* des réfugiés. Et de ces trous d'ombre, l'un est le Jardin royal, l'autre le Stade avec la colline des Nymphes, le 3e, l'Acropole. Au fond, derrière les lumières du Pirée et du Phalère, deux points lumineux intermittents, à gauche et à droite, ce sont les phares de Salamine et de Glyphada qui marquent l'ouverture de la mer.

Κυριακὴ 27 Ὁκτωβρίου

Ἐγερση ἀρκετὰ ἀργὰ καὶ δουλεὶα στὰ τραγούδια μου ὅς τὶς 3:00, ὅπότε συναντῶ τὸν Ἰωαννίδην γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Ἐκάλη νὰ δοῦμε τὸν Ἀγαπητό. Ὁ καιρὸς εἶναι δαυμάσιος, κι ὁ ἀέρας ἔχει μιὰ γλυκιὰ δροσιά. Διασχίζουμε τὴν πεδιάδα τῆς Ἀττικῆς –έλιες καὶ κυπαρίσσια, καὶ κοκκινόχωμα καὶ πρόβατα στὰ ξερὰ λιβάδια – καὶ σκέπτομαι πῶς δὰ χρειαζόμουν ἔνα εἰδικὸ λεξιλόγιο γιὰ νὰ περιγράψω αὐτὸ τὸ τοπίο: τὸ πράσινο, τὸ ρόζ, ἐδῶ, δὲν εἶναι ὅπως στὸν τόπο μας. Ἡ Ἐκάλη εἶναι ἔνα προάστιο ἀποτελούμενο ἀπὸ βῆλες κρυμμένες μέσα στὰ πεῦκα στὶς ὑπώρειες τῆς Πεντέλης. Στοῦ Ἀγαπητοῦ μιὰ παρέα ἀδιάφορη παίζει μπρίτς – μ' αὐτὸν τὸν ὑπέροχο καιρό. Εύτυχῶς ἀνεβαίνουμε στὶς ταράτσες αὐτοῦ τοῦ πολὺ ἄνετου σπιτιοῦ ποὺ ἔχεις ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ δοῦμε τὸ ἡλιοβασίλεμα. Βλέπουμε μόνο ἔνα κομμάτι δάλασσας στὸν κόλπο τῆς Σαλαμίνας, περικλεισμένης μεταξὺ τοῦ νησιοῦ καὶ τῆς ξηρᾶς, κι ὁ ἥλιος τὴν κάνει ξαφνικὰ νὰ λάμπει σὰν πολύτιμο πετράδι. Γέρνει πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐκτοξεύει τὶς ἀστραφτερὲς ἀκτίνες ποὺ στὸν τόπο μας συνοδεύουν τὸ βασίλεμά του. "Ολα γύρω του ἀσημίζουν μαζὶ μὲ μερικὲς χρυσίζουσες ἀντανακλάσεις. Ἐπιστρέφουμε μὲ αὐτοκίνητα ὅπου στριμωχνόμαστε χωρὶς ἔλεος.

Καθὼς μελετῶ λίγα ἑλληνικὰ δέχομαι τὴν εὐγενικὴ ἐπίσκεψη τοῦ κυρίου Μερλιέ ποὺ ὥρθε νὰ μὲ προσκαλέσει σπίτι τους σὲ γεῦμα. Καὶ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ χωνέψω, ἀνεβαίνω ὡς τὴ μέσην τοῦ Λυκαβηττοῦ. Τώρα ποὺ τὰ φῶτα τῶν Ἀδηνῶν μοῦ φανερώνουν τὴ διάταξη τῆς πόλης ἀποκτοῦν γιὰ μένα ξεχωριστὴ χάρη. Αὐτὲς οἱ προσόφυεις οἱ ἔντονα φωτισμένες εἶναι τὰ πρῶτα σπίτια τῆς ὁδοῦ Σταδίου, αὐτὴ ἡ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ φῶτα εἶναι ἡ λεωφόρος Ἀμαλίας, ἐκείνη ἡ μακρουλὴ φωτεινὴ κορδέλα εἶναι ἡ λεωφόρος Συγγροῦ κι ἐκεῖνα τὰ φανάρια ποὺ διασταυρώνονται γεωμετρικὰ σηματοδοτοῦν τοὺς συνοικισμοὺς τῶν προσφύγων. Καὶ ἀπ' αὐτὲς τὶς σκοτεινὲς τρύπες ἡ μιὰ εἶναι ὁ Βασιλικὸς Κῆπος, ἡ ἄλλη τὸ Παναδηναϊκὸ Στάδιο μὲ τὸ λόφο τῶν Νυμφῶν κι ἡ τρίτη ἡ Ἀκρόπολη. Στὸ βάδος, πίσω ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ Πειραιᾶ καὶ τοῦ Φαλήρου, οἱ δυὸ κουκκίδες ποὺ ἀναβοσθήνουν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ εἶναι οἱ φάροι τῆς Σαλαμίνας καὶ τῆς Γλυφάδας ἀπ' ὅπου ξανοίγεται τὸ πέλαγος.

Lundi 28 octobre

Matinée perdue en courses pour mon permis de séjour et pour retirer de la galette, dans une banque formidable, aux innombrables comptoirs, la Banque nationale. L'après-midi, après avoir recopié des chansons, je vais lire du Palamas à la Bibliothèque. Ces deux vers de Palamas me semblent très beaux, avec cette espèce de sensualité intellectualisée de Valéry :

*Tὸ μύρο, ὁ γιοῦλι, μοῦ ἔστελνες, κι ἐσὺ τὴ λάμψη, ὁ κρίνο.
Μακριάδε σὰν τ' ἀέρινα φιλάκια τῶν ματιῶν.*

Puis je vais au Cercle des Etudiants, rue du Pirée, une conférence faite par un journaliste, M. Φαλταϊτς, dite et écoutée sérieusement, établissant à l'aide de l'étude onomatopique des noms et par la comparaison avec les autres langues que le grec populaire est une langue préexistante à Homère, et modifiée par les littérateurs! Triste!

Bonne lettre de Valentine. Et papa qui s'imagine être bientôt le seul à porter le chagrin de la mort de maman! Les deux gravures de grand-père,²² Solitude et les Rayons, son portrait, les 2 photos de maman tandis qu'elle m'attendait, l'une avec les sœurs, sur la terrasse, l'autre sur l'escalier de la rue des Granges, que j'ai épinglees hier me font grand plaisir.

Mardi 29 octobre

Je peine sur mes chansons. Déjeuner chez les Merlier avec le secrétaire de l'Ecole française, Péquignon, 2 membres de l'Ecole, Bon, un Bourguignon très type « petit Français » et Devambez, le fils d'un peintre, qui paraît extrêmement fin, et un cousin de Mme Merlier. Conversation intéressante, sur la vie grecque, sur Skiathos où vient de mourir Moraïtidis, peu après s'y être fait moine et où, comme Papadiamandis, il est mort surtout faute de soins. Ces jeunes gens parlent de leur *grafio*, le mot est très typique pour le Français établi en pays étranger, d'Elpénon, domestique de l'Ecole. Devambez fait des fouilles à Thasos. Avec Mme Merlier nous parlons un peu musique

22. Le peintre Auguste Baud-Bovy.

Δευτέρα 28 Οκτωβρίου

Πρωινὸ χαραμισμένο σὲ διαδρομὲς γιὰ τὴν ἄδεια παραμονῆς καὶ γιὰ νὰ πάρω μετρητὰ ἀπὸ μὰ καταπληκτικὴ τράπεζα μὲ ἀναρίθμητα ταμεῖα, τὴν Ἐδνικὴ Τράπεζα. Τ' ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἀντέγραψα τραγούδια {ἀπὸ τὸν Παχτίκο} πηγαίνω στὴ Βιβλιοδήκη νὰ διαβάσω Παλαμᾶ. Αύτοὶ οἱ δυὸ στίχοι τοῦ Παλαμᾶ μοῦ φαίνονται πολὺ ὥραιοι, καθὼς ἔχουν αὐτὸν τὸν πνευματικὸ αἰσθησιασμὸ ποὺ ἀποπνέει ἡ ποίηση τοῦ Valéry:

Τὸ μύρο, ὁ γιοῦλη, μοῦ ἔστελνες, κι ἐσὺ τὴ λάμψη, ὁ κρίνο.

Μακριάδε σὰν τ' ἀέρινα φιλάκια τῶν ματιῶν.

Μετὰ πηγαίνω στὴ Φοιτητικὴ Λέσχη, στὴν ὁδὸ Πειραιῶς, στὴ διάλεξη ἐνὸς δημοσιογράφου, τοῦ κυρίου Φαλτάιτς, ποὺ δόθηκε κι ἀκούστηκε μὲ σοβαρότητα, ὅπου ὑποστηρίζεται μὲ βάση τὸ σχηματισμὸ τῶν λέξεων καὶ σὲ σύγκριση μὲ ἄλλες γλῶσσες ὅτι ἡ κοινὴ ἑλληνικὴ εἶναι γλώσσα ποὺ προϋπηρτεῖ τοῦ Ὁμήρου καὶ τροποποιήθηκε ἀπὸ τοὺς λογοτέχνες! Θλιβερό!

Καλὸ γράμμα ἀπὸ τὴ Valentine. Καὶ ἀπὸ τὸν μπαμπά ποὺ φαντάζεται ὅτι εἶναι πιὰ ὁ μόνος ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ τὸ δάνατο τῆς μαμᾶς! Οἱ δυὸ γκραβούρες τοῦ παπποῦ,¹⁹ «Μοναξιὰ» καὶ «Ἀκτίνες», τὸ πορτρέτο του, οἱ δυὸ φωτογραφίες τῆς μαμᾶς τότε ποὺ ἦταν ἔγκυος σ' ἐμένα, ἡ μὰ μὲ τὶς ἀδελφὲς στὴ Βεράντα, ἡ ἄλλη στὴ σκάλα τῆς ὁδοῦ des Granges, ποὺ τὶς καρφίτσωσα χτές, μοῦ δίνουν πολλὴ χαρά.

Τρίτη 29 Οκτωβρίου

Πασχίζω μὲ τὰ τραγούδια μου. Γευματίζω στοὺς Μερλιὲ μὲ τὸν γραμματέα τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς Réquignon, μὲ δυὸ μέλη τῆς, τὸν Bon, ποὺ εἶναι κλασικὸς τύπος Γάλλου ἀπὸ τὴ Βουργουνδία, καὶ τὸν Devambez, γιὸ ἐνὸς ζωγράφου ποὺ φαίνεται πολὺ φινετσάτος, καθὼς καὶ μὲ ἔναν ἐξάδελφο τῆς κυρίας Μερλιέ. Ἐνδιαφέρουσα κουβέντα γιὰ τὴ ζωὴ στὴν Ἐλλάδα καὶ τὴ Σκιάδο, ὅπου μόλις πέδανε ὁ Μωραϊτίδης λίγο ἀφοῦ καλογέρεψε κι ὅπου, ὥπως κι ὁ Παπαδιαμάντης, ἔχασε τὴ ζωὴ του ἐν μέρει ἀπὸ ἔλλειψη φροντίδας. Οἱ νέοι μιλοῦν γιὰ τὸ «grafio» τους, λέξη τυπικὴ γιὰ τὸν ἐγκατεστημένο σὲ ξένη χώρα Γάλλο, καὶ γιὰ τὸν Ἐλπήνορα, τὸν ὑπηρέτη τῆς Σχολῆς. Ο Devambez κάνει ἀνασκαφὲς στὴ Θάσο. Μὲ τὴν κυρία Μερλιέ μιλᾶμε λίγο γιὰ τὴ βυζαντινὴ καὶ τὴ

19. Ὁ ζωγράφος Auguste Baud-Bovy.

byzantine et populaire. Elle a beaucoup plus d'admiration pour Laloy²³ et Reinach²⁴ que pour M. Emmanuel.²⁵ En sortant de chez eux, je vais faire du piano rue Skoufa, et rentre faire du grec avant d'aller au cours de musique byzantine.

Mercredi 30 octobre

Toujours un temps changeant avec de brusques averses. Je termine la copie de mon Pachtikos, et vais le rendre à la Bibliothèque. L'après-midi, je travaille mon grec et l'ouverture du Songe d'une Nuit d'Eté avant de passer chez le Dr Lorando qui me trouve en parfait état. Bibliothèque puis travail sous la lampe avec lettre à papa.

Jeudi 31 octobre

Temps de printemps. Je monte à l'Acropole. Tout est reverdi, rajeuni par les pluies, les palmiers dans les courlettes du vieux quartier, l'herbe, les cyprès, les oliviers. L'Hymette, la colline de Philopappe sont eux aussi presque désaccordés. Seule la plaine et les collines vers Daphni gardent leur beau rose désertique. Des flaques d'eau demeurent, luisantes dans les creux aménagés dans le rocher pour y éléver les autels et les statues. Je ne me lasse pas d'admirer la finesse d'ornementation de l'Erechthéion. Mais l'Acropole, je ne sais pourquoi, me paraît un peu chaotique aujourd'hui, avec deux de ses monuments comme enterrés sur ses bords. Les Propylées il est vrai n'étaient point faits pour être vus de ce côté. Nous avons tort de nous retourner vers eux. La porte franchie, c'est vers le temple de la déesse qu'il faut regarder. J'entre au Musée, magnifiquement éclairé. L'art de l'argile des Pisistratides (Athéna et Encélade, le Moschophore, les scribes) est bien spécial, un peu froid et schématique; il devait être animé par la couleur;

23. Louis Laloy (1874-1944), musicologue français.

24. Théodore Reinach (1860-1928), archéologue et expert de la musique grecque antique.

25. Maurice Emmanuel (1862-1938), compositeur et musicologue français.

δημοτική μουσική. Περισσότερο δαυμάζει τοὺς Laloy²⁰ καὶ Reinach²¹ παρὰ τὸν M. Emmanuel.²² Μετὰ τοὺς Μερλιέ πηγαίνω γιὰ πιάνο στὴ Σκουφᾶ καὶ ἐπιστρέφω στὸ σπίτι νὰ μελετήσω ἑλληνικὰ πρὶν κατέβω γιὰ τὸ μάθημα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

Τετάρτη 30 Οκτωβρίου

Ο καιρὸς εἶναι πάλι ἄστατος μὲ ξαφνικὲς μπόρες. Τελειώνω τὴν ἀντιγραφὴ τοῦ Παχτίκου καὶ τὸν ἐπιστρέφω στὴ Βιβλιοδήκη. Τ' ἀπόγευμα μελετῶ τὰ ἑλληνικά μου καὶ τὴν εἰσαγωγὴ στὸ «Ονειρο καλοκαιρινῆς νύχτας», προτοῦ περάσω ἀπὸ τὸν γιατρὸ Λοράνδο ποὺ μὲ βρίσκει ἀπόλυτα ὑγή. Βιβλιοδήκη, μετὰ ἐργασία κάτω ἀπ' τὴ λάμπα καὶ γράμμα στὸν πατέρα.

Πέμπτη 31 Οκτωβρίου

Καιρὸς ἀνοιξιάτικος. Ἄνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη. "Ολα ἔχουν πρασινίσει καὶ ξαναζωντανέψει ἀπ' τὶς βροχές, οἱ φοινικιὲς στὶς αὐλὲς τῆς Πλάκας, τὸ χορτάρι, τὰ κυπαρίσσια, τὰ ἐλαιόδεντρα. Ο Ὑμηττὸς καὶ ὁ λόφος τοῦ Φιλοπάππου εἶναι κι αὐτὸι σχεδὸν χωρὶς ἀρμονία. Μόνο ἡ πεδιάδα καὶ οἱ λόφοι πρὸς τὸ Δαφνὶ διατηροῦν τὸ ὥραιο τριανταφυλλὶ τῆς ἐρήμου. Φεγγίζουν τὰ νερὰ στὶς κοιλότητες τῶν βράχων ποὺ ἀνοίχτηκαν γιὰ τοὺς βωμοὺς καὶ τ' ἀγάλματα. Δὲν κουράζομαι νὰ δαυμάζω τὴ λεπτότητα τῆς διακόσμησης τοῦ Ἐρεχθείου. Ἄλλὰ ἡ Ἀκρόπολη, δὲν ξέρω γιατί, σήμερα μοῦ φαίνεται κάπως χαοτική, μὲ δυὸ ἀπ' τὰ μνημεῖα της νὰ μοιάζουν δαμμένα στὶς ἄκρες της. Τὰ Προπύλαια, εἶναι ἀλήθεια, δὲν φτιάχτηκαν γιὰ νὰ τὰ βλέπει κανεὶς ἀπὸ ἔδω. Εἶναι λάδος νὰ τὰ κοιτάζουμε ἀφοῦ τὰ ἔχουμε προσπεράσει. Μετὰ τὴν εἰσόδο πρέπει νὰ κατευδύνουμε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ναὸ τῆς θεᾶς. Μπαίνω στὸ δαυμάσια φωτισμένο Μουσεῖο. Η τέχνη τῆς πηλοπλαστικῆς στὴν ἐποχὴ τῶν Πεισιστρατιδῶν (Ἀδηνᾶ καὶ Ἔγκελαδος, ὁ Μοσχοφόρος, οἱ γραφεῖς) εἶναι ἐντελῶς ἰδιαίτερη, ἀλλὰ λίγο κρύα καὶ σχηματοποιημένη· προφανῶς δὰ τὴ ζωήρευαν τὰ χρώμα

20. Louis Laloy (1874-1944), Γάλλος μουσικολόγος.

21. Théodore Reinach (1860-1928), Γάλλος ἀρχαιολόγος, μελετητὴς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μουσικῆς.

22. Maurice Emmanuel (1862-1938), Γάλλος συνδέτης καὶ μουσικολόγος.

tel qu'il nous apparaît il est d'une captivante étrangeté. J'aime beaucoup les petites plaquettes de l'Athéna Ergané, et pense à Effie, D^r en droit et se taillant elle même ses robes, et aussi – car tout se mêle – à maman, que me rappelle un peu ce type de travailleuse désesée.

Je passe inutilement chez Kougeas et chez les Weiglé, puis vais trouver Joannidis. Après avoir travaillé grec et musique byzantine, je vais me faire couper les cheveux pour aller remercier les Nomidis que je retrouve le soir au Γραφεῖον de l'Odiporikos où je suis tout heureux de rencontrer la bonne figure de M. Naïdis.

Vendredi 1er novembre

Fête de Madelon. Le temps s'est recouvert et je travaille à la maison. L'après-midi, un peu de piano rue Skoufa, tandis que revient le beau temps, et le soir, le soi-disant cours de musique byzantine.

Samedi 2 novembre

Travail à la maison. Lettre de Félice. Vers 5 h, montée à l'Acropole, puis chez les Weiglé, où je trouve Iannakis Choisy.²⁶ Dîner chez eux, toujours envahis par des Russes, dont Carl paraît être excédé.

Dimanche 3 novembre

Réveillé à 6 h par le réveil que m'ont prêté les Carl, je me rends à la gare de Laurion où je retrouve une affluence d'Odiporiciens. Petit train très amusant avec des wagons-couloirs et des sortes de petits salons dont les banquettes se regardent. Toute l'Attique reverdit. Nous entrons dans le Μεσόγειον, une plaine enfermée entre les montagnes côtières et où poussent la vigne, l'olivier, et où lève déjà le blé. Aux stations, on vient nous vendre des châtaignes bouillies. Nous descendons à Kouφαρά, et nous élevons sur le rebord nord de la plaine; le ciel s'est pris; un « jour blanc »

26. Fils de Frank Choisy (voir n. 27).

τα· ἀλλὰ κι ἔτσι ὅπως τὴν βλέπουμε ἔχει μιὰ παράξενη γοητεία. Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ πλακίδια τῆς Ἐργάνης Ἀδηνᾶς καὶ σκέφτομαι τὴν Ἐφη, διδάκτορα τῆς νομικῆς, ποὺ ράθει ἡ ἴδια τὰ φουστάνια της, ἀλλὰ καὶ τὴ μαμά –καδῶς ὅλα μπερδεύονται–, ποὺ μοῦ δυμίζουν λίγο αὐτὸ τὸν τύπο τῆς ἐργάτριας δεᾶς.

Περνάω ἄδικα ἀπὸ τὸν Κουγέα καὶ τοὺς Weiglé, ὕστερα πάω νὰ θρῶ τὸν Ἰωαννίδη. Ἄφοι μελέτησα ἐλληνικὰ καὶ βυζαντινὴ μουσική, πηγαίνω νὰ κουρευτῶ, γιὰ νὰ πάω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς Νομίδηδες. Τοὺς ξανα-βρίσκω τὸ βράδυ στὰ γραφεῖα τοῦ «Οδοιπορικοῦ», ὅπου ἔχω τὴ χαρὰ νὰ συναντήσω τὸν συμπαδέστατο κύριο Ναΐδη.

Παρασκευὴ Ιη Νοεμβρίου

Γιορτάζει ἡ Madelon. Ὁ καιρὸς συννέφιασε καὶ δουλεύω στὸ σπίτι. Τὸ ἀπόγευμα λίγο πιάνο στὴν ὁδὸ Σκουφᾶ, ὁ καιρὸς φτιάχνει καὶ τὸ βράδυ στὸ, ἃς τὸ ποῦμε, μάδημα βυζαντινῆς μουσικῆς.

Σάββατο 2 Νοεμβρίου

Δουλειὰ στὸ σπίτι. Γράμμα ἀπ’ τὴ Félide. Γύρω στὶς 5:00 ἀνάβαση στὴν Ακρόπολη, καὶ κατόπιν στοὺς Weiglé ὅπου συναντῶ τὸν Γιαννάκη Choisy.²³ Δεῖπνο στὸ σπίτι τους, πάντα γεμάτο ἀπὸ Ρώσους ποὺ ὁ Carl μοιάζει νὰ τοὺς ἔχει βαρεθεῖ.

Κυριακὴ 3 Νοεμβρίου

Στὶς 6:00 μὲ ξυπνάει τὸ ξυπνητήρι ποὺ μοῦ δάνεισαν οἱ Carl {Weiglé}, καὶ σπεύδω στὸ σταδιμὸ Λαυρίου ὅπου συναντῶ ἔνα πλῆθος ἐκδρομέων τοῦ Όδοιπορικοῦ. «Ἐνα πολὺ χαριτωμένο τρενάκι μὲ βαγόνια-διάδρομο καὶ κάποιουν εἰδους μικρὰ σαλόνια ὅπου οἱ πάγκοι εἶναι ἀντικριστά.» Ολὴ ἡ Ἀττικὴ πρασινίζει ξανά. Περνάμε στὰ Μεσόγεια, μιὰ πεδιάδα ἀνάμεσα σὲ θουνά, μὲ ἀμπέλια κι ἐλαιόδεντρα κι ὅπου ἔχει ἀρχίσει νὰ βλασταίνει τὸ σιτάρι. Στοὺς σταδιμοὺς ἔρχονται νὰ μᾶς πουλήσουν βραστὰ κάστανα. Κατεβαίνουμε στὸν Κουβαρὰ καὶ βαδίζουμε πρὸς τὴ βόρεια πλευρὰ τῆς πεδιάδας· ὁ οὐρανὸς συννέφιασε· ἔνα μουντὸ φῶς ὑπογραμμίζει τὴ

23. Γιὸς τοῦ Frank Choisy (βλ. ὑποσημ. 24).

qui accuse la monotonie de paysage. Et puis cette caravane est interminable. De jolis tableaux dans le village: portes voûtées avec des femmes en partie voilées portant des cruches de terre sur la tête. Nous nous approchons de la mer, faisons halte sous une haute paroi de rocher, au pied de laquelle, dans un petit trou, un peu d'eau s'est accumulée que boivent mes compagnons. Dans un petit vallon, des paysans sont venus avec leurs mulets pour la cueillette des olives. Ils portent encore le costume. Au moment où nous allons franchir le bord de la plaine, Grigoriadis a la bonne idée de nous entraîner, Joannidis, un jeune homme à la mine ouverte et une belle Diane aux cheveux mi-longs et au corps admirable, Melle Pascalidou, sur une crête qui domine la mer. Nous montons dans un ravin, les mains parfumées de myrte, d'essences résineuses et de bruyères, d'une variété merveilleuse, et arrivons enfin sur une crête entre la Κακιὰ Θάλασσα et la baie de Porto Πάφτη. Nous la suivons jusqu'à son dernier ressaut, une falaise à pic sur la mer. Le paysage me rappelle le cap Nègre près de Pardigon: les mêmes roches rougeâtres, le même bleu verdâtre à l'endroit où la mer se brise contre eux. A notre droite, les chaînes parallèles qui aboutissent au Sounion, puis des îles, Macronisi et Dia, plus loin Andros probablement et une autre île, parallèles, sur lesquelles s'étirent des nuées blanchâtres, vers la gauche, plus près, la baie de Porto Rafti avec son île où se dresse une statue antique, grecque ou romaine, un Marc Aurèle peut-être, mais dont la tête a été brisée et que les gens du peuple appellent le « Tailleur ».

Nous redescendons vers la côte, tandis que le soleil réapparaît. Et la lumière de cette παραλία est très étrange. Des pins très bas, entre lesquels glisse une lumière tamisée, d'un soleil déjà déclinant, du sable, des herbages hésitant entre le gris et le vert où paissent des moutons. Il est 4 h quand nous arrivons à [], au fond de la baie. Une partie des excursionnistes nous y attend avec impatience et nous laisse à peine le temps de manger dans un nuage de mouches. Une auto à poissons nous transporte jusqu'à Marcopoulo. La lumière devient admirable, transforme le paysage, l'idéalise. A M. nous prenons le café sur la place; une sorte de petite Σύνταγμα, avec des cafés tout autour et

μονοτονία τοῦ τοπίου. Ἀσε ποὺ αὐτὸ τὸ καραβάνι εἶναι ἀτέλειωτο. Οἱ εἰκόνες στὸ χωρὶ εἶναι γραφικές: τοξωτὲς πόρτες καὶ γυναικὲς μὲ μισσοκεπασμένο πρόσωπο ποὺ μεταφέρουν στὸ κεφάλι πήλινα σταμνιά. Πλησιάζοντας στὴ δάλασσα στεκόμαστε κάτω ἀπὸ ἔναν ψηλὸ βράχο· οἱ συνοδοιπόροι πίνουν ἀπὸ μιὰ φυσικὴ γούρνα ὅπου ἔχει μαζευτεῖ λίγο νερό. Σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα οἱ χωρικοὶ ἔχουν ἔρθει μὲ τὰ μουλάρια τους γιὰ νὰ μαζέψουν τὶς ἐλιές. Φοροῦν ἀκόμα τὶς τοπικὲς ἐνδυμασίες. Τὴ στιγμὴ ποὺ φθάνουμε στὴν ἄκρη τῆς πεδιάδας ὁ Γρηγοριάδης ἔχει τὴν καλὴ ἔμπνευση νὰ μὲ ὀδηγήσει σ' ἔνα λοφίσκο ποὺ δεσπόζει στὴ δάλασσα, παρέα μὲ τὸν Ἰωαννίδη, ἔναν νέο μὲ εὐχάριστη φυσιογνωμία καὶ τὴ δεσποινίδα Πασχαλίδου, μιὰ σύγχρονη Ἀρτεμη μὲ ὅχι πολὺ μακριὰ μαλλιὰ καὶ ὑπέροχο σῶμα. Ανεβαίνουμε μέσα ἀπὸ μιὰ χαράδρα, μὲ τὰ χέρια μας νὰ μοσχοβολοῦν ἀρώματα μιᾶς δαυμαστῆς ποικιλίας ἀπὸ μυρτίες, ρετσίνια καὶ ρείκια, καὶ φθάνουμε ἐπιτέλους σὲ μιὰ ράχη ἀνάμεσα στὴν Κακιὰ Θάλασσα καὶ τὸν κολπίσκο τοῦ Πόρτο-Ράφτη. Ακολουθοῦμε τὴ ράχη ὡς τὴν τελευταία τῆς προεξοχῆς, ἔναν ἀπόκρημνο βράχο ποὺ κρέμεται πάνω ἀπ' τὴ δάλασσα. Τὸ τοπίο μοῦ δυμίζει τὸ Cap Nègre κοντὰ στὸ Pardigon: οἱ ἵδιοι κοκκινωποὶ βράχοι, τὸ ἵδιο γαλαζοπράσινο χρῶμα στὸ σημεῖο ὅπου σπάει τὸ κύμα. Στὰ δεξιὰ βλέπουμε τὶς παράλληλες ὄροσειρὲς ποὺ καταλήγουν στὸ Σούνιο, καὶ μετὰ τὸ Μακρονήσι καὶ τὴ Τζιά, πιὸ πέρα πιθανὸν τὴν Ἀνδρο καὶ ἔνα ἄλλο νησὶ στὸ πλάι, πάνω στὰ ὁποῖα ἀπλώνονται κάποια σύννεφα ἀσπριδερά. Ἐνῶ πιὸ κοντά, στὰ ἀριστερὰ φαίνεται ὁ κόλπος τοῦ Πόρτο Ράφτη μὲ τὴ νησίδα του, πάνω στὴν ὁποία ὁρδώνεται ἔνα ἀρχαῖο ἄγαλμα, ἐλληνικὸ ἡ ρωμαϊκό, ἵσως ὁ Μάρκος Αύρηλιος, ἀλλὰ μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι, ποὺ ὁ λαὸς τὸ ἔχει ὄνομάσει «ὁ Ράφτης».

Κατεβαίνουμε πάλι πρὸς τὴν ἀκτή, καδῶς ξαναεμφανίζεται ὁ ἥλιος. Τὸ φῶς σ' αὐτὴν τὴν παραλία εἶναι πολὺ παράξενο. Χαμηλὰ πεῦκα, κι ἀνάμεσά τους περνάει σὰν ἀπὸ κόσκινο τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ποὺ ἄρχισε νὰ δύει. Ἀμμος, χορτάρι πότε γκρίζο πότε πράσινο ὅπου βόσκουν πρόβατα. Στὶς 4:00 φθάνουμε στὴν [] στὸ μυχὸ τοῦ κόλπου. Μᾶς περιμένουν ἀνυπόμονα κάμποσοι συνοδοιπόροι καὶ μόλις ποὺ προλαβαίνουμε νὰ κολατσίσουμε μέσα σ' ἔνα σύννεφο ἀπὸ μύγες. Ἐνα φορτηγὸ ποὺ κουβαλάει ψάρια μᾶς πηγαίνει ὡς τὸ Μαρκόπουλο. Τὸ φῶς γίνεται δαυμαστό, μεταμορφώνει τὸ τοπίο, τὸ ἔξιδανικεύει. Στὸ Μαρκόπουλο πίνουμε καφὲ στὴν πλατεία· ἔνα Σύνταγμα σὲ μικρογραφία, μὲ καφενεῖα ὀλόγυρα

quantité de gens, des hommes surtout, portant des sortes de vestes de chasse, à moitié capes, d'un beau bleu, et des jambes dessinées par des culottes très collantes. Beaucoup de gosses aussi et devant les portes, des femmes en costume, la bouche généralement voilée. Grigoriadis nous conduit à une vieille église byzantine, dans un petit jardin que parfume un arbre à fleurs jaunes, en boule, que nos compagnons appellent *yağia*. Sur la face de l'église est encastrée une stèle antique (scène d'adieu) malheureusement mutilée mais qui fait beaucoup d'impression unie ainsi à cette église d'une autre croyance. Intérieur sombre, avec une seule voûte et des peintures qui doivent dater du 17e s.

Nous descendons vers la station et en attendant que le train arrive assistons à une partie de football et visitons les établissements du vin de Marco. Sur le toit des réservoirs, sortent des siphons retournés dans de l'eau, qu'agitent le bouillonnement du vin en fermentation. On nous annonce que notre train a 1h ½ de retard, aussi repartons-nous, Joannidis et moi, pour le village où nous prenons un ouzo. En nous promenant, nous nous arrêtons à la porte d'une cour, au fond de laquelle apparaît, dans une lumière claire, une colonne et une voûte blanche. Le propriétaire qui passe nous demande assez rudement ce que nous faisons là, mais ayant appris que nous admirons sa maison, il nous fait entrer chez lui, nous offre du résiné, nous raconte qu'aujourd'hui il a marié sa nièce et que le mari vient de partir avec elle. La salle est assez grande, de l'époque des Turcs, nous dit-il, avec au centre une grande voûte en plein cintre sur laquelle reposent les troncs non équarris qui supportent le toit et qui apparaissent sous une couche de chaux. Le vieux nous montre une 2e maison, où, devant la photo de son fils, mort à la guerre, il nous récite toute la citation à l'ordre du jour, en *καθαρεύουσα*, et nous reponsions après lui le *Θεὸς σχωρές τοι*. Il nous conduit dans sa 3e maison, où, sur un petit banc, s'empilent de superbes couvertures de laine, aux belles couleurs, la dot de la jeune mariée. Nous nous retrouvons à la station bien avant que notre train y arrive, et rentrons de pleine nuit, en chantant, notre *παρέα* au complet sur la plate-forme arrière.

καὶ πολὺ κόσμο, κυρίως ἄντρες, ποὺ φοροῦν μακριὰ κυνηγετικὰ σακάκια μὲ ὥραῖα γαλάζια χρώματα καὶ παντελόνια ἐφαρμοστὰ στὶς γάμπες. Τριγύρω μας κυκλοφοροῦν πολλὰ παιδιὰ ἐνῶ μπροστὰ ἀπὸ τὶς πόρτες στέκονται γυναῖκες μὲ τοπικὲς φορεσιὲς καὶ τὸ στόμα σκεπασμένο μὲ τὴ μαντίλα τους. Ὁ Γρηγοριάδης μᾶς ὀδηγεῖ σὲ μὰ παλιὰ βιζαντινὴ ἐκκλησία, σ' ἔναν μικρὸ κῆπο ποὺ μοσχοβολάει ἀπὸ ἔνα δέντρο μὲ κίτρινα λουλούδια, ὀλοστρόγγυλα, ποὺ οἱ σύντροφοι μας τὸ λένε γαζία. Στὴν πρόσωψη τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἐντοιχισμένη μιὰ ἀρχαία στήλη (σκηνὴ ἀποχαιρετισμοῦ) δυστυχῶς μισοκατεστραμμένη ἀλλὰ ποὺ κάνει πολλὴ ἐντύπωση ἔτσι καδῶς ἔχει ἐνωδεῖ μ' ἔναν ναὸ ἄλλης θρησκείας. Τὸ ἐσωτερικὸ εἶναι σκοτεινό, μὲ ἔνα μόνο κλίτος καὶ μὲ τοιχογραφίες ποὺ δὰ πρέπει νὰ ἀνάγονται στὸν 17ο αἰώνα.

Κατεβαίνουμε πρὸς τὸ σταδιὸ καὶ περιμένοντας νὰ ἔρθει τὸ τρένο παρακολουθοῦμε ἔναν ποδοσφαιρικὸ ἀγώνα καὶ ἐπισκεπτόμαστε τὶς ἐγκαταστάσεις τῆς οἰνοποιίας «Μαρκό». Απὸ τὰ καπάκια τῶν δεξαμενῶν βγαίνουν ἀναποδογυρισμένα σιφόνια ποὺ καταλήγουν σὲ δοχεῖα μὲ νερὸ ποὺ κοχλάζει ἀπὸ τὸ βράσιμο τοῦ μούστου. Ἐν τῷ μεταξὺ μᾶς ἀνακοινώνουν ὅτι τὸ τρένο δὰ ἔχει μιάμιση ὥρα καθεύδρηση καὶ μὲ τὸν Ἰωαννίδη ξαναπᾶμε στὸ χωρὶο γιὰ νὰ πιοῦμε ἔνα σύζο. Κάνοντας βόλτα σταματᾶμε σὲ μιὰ αὐλόπορτα ἀπὸ τὴν ὁποία φαίνεται, ὥραῖα φωτισμένος, ἔνας κίονας καὶ μιὰ λευκὴ καμάρα. Ὁ ιδιοκτήτης, βλέποντάς μας, μᾶς ρωτάει ἀρκετὰ ἀπότομα τί κάνουμε ἐκεῖ πέρα, ἀλλὰ μαδαίνοντας ὅτι δαυμάζουμε τὸ σπίτι του μᾶς καλεῖ νὰ μποῦμε μέσα, μᾶς προσφέρει ρετσίνα καὶ μᾶς διηγεῖται ὅτι πάντρεψε σήμερα τὴν ἀνιψιά του κι ὅτι ὁ ἄντρας της μόλις τὴν πῆρε κι ἔφυγε. Ἡ σάλα εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη κι ὅπως μᾶς λέει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Τούρκων. Στὸ κέντρο ἔχει μιὰ μεγάλη καμάρα ποὺ πάνω της ἀκουμπάνε ἀκανόνιστα δοκάρια ἀλειμμένα μὲ ἀσέρστη ποὺ στηρίζουν τὴ στέγη. Ὁ γέρος μᾶς δείχνει ἔνα δεύτερο σπίτι, ὅπου μπρὸς ἀπὸ μιὰ φωτογραφία τοῦ γιοῦ του, ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, μᾶς ἀπαγγέλλει ὅλη τὴν ἡμερήσια διαταγὴ στὴν καδαρεύουσα καὶ ἐπαναλαμβάνουμε μετὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸ «Θεὸς σχωρέσ-τον». Στὸ τρίτο σπίτι ποὺ μᾶς πάει βλέπουμε πάνω σ' ἔναν πάγκο μιὰ στοίβα ἀπὸ δαυμάσιες μάλλινες κουβέρτες μὲ ὥραῖα χρώματα. Εἶναι ἡ προίκα τῆς νιόπαντρης. Συναντιόμαστε μὲ τοὺς ἄλλους στὸ σταδιὸ πολὺ πρὶν φτάσει τὸ τρένο μας. Ἐχει νυχτώσει καὶ ταξιδεύουμε τραγουδώντας στὸν πίσω ἑξώστη τοῦ τρένου ὅπου ἔχει συγκεντρωθεῖ ὅλη ἡ παρέα.

Lundi 4 novembre

Beau ciel, beau soleil. Je mets mon dimanche en ordre, puis travaille la Suite en fa de Roussel et la 5e. Vers le soir, je passe rendre leur réveil aux Weiglé chez qui je trouve Benita malade. Le soir je traduis Τὸ γιοφύρι τῆς Ἀρτας.

Mardi 5 novembre

Après avoir étudié mes mots et lu du Moraïtidis, je vais faire visite à Frank Choisy.²⁷ Intérieur assez joli; photos Boissonnas, moulages du Parthénon en petit, portraits, orientaleries, coussins grecs, etc. Il parle de la vie musicale ici, et on sent que, n'y tenant pas la première place, il est porté à la dénigrer. L'après-midi, piano rue Skoufa, course inutile au théâtre Kotopouli où pour la seconde fois une conférence sur Psichari est renvoyée, puis le fameux cours de musique byzantine. Un peu fatigué et fiévreux, je me mets au lit ces notes prises.

Mercredi 6 novembre

Mon aspirine m'a retapé. Je travaille toute la matinée à la maison. Temps gris. Vers 4h, je vais faire un tour au pied de l'Acropole. Les oranges du Jardin royal sont un peu anormales par ce temps gris. Avec mon Philadelpheus, je me promène autour du théâtre de Dionysos, monte jusqu'à la grotte du Levant d'où s'envolent à mon approche, lourdement, deux palombes. Le sentiment de ce riche passé m'étreint soudain tandis que je m'assis sur les gradins du théâtre. Je n'en imagine pas très bien la vue, ne sachant pas la hauteur où s'élevaient les deux temples de Dionysos. Je rentre par l'Olympieion. Il avait de très curieuses proportions, un vaisseau extrêmement long et étroit, et ses colonnes étaient plantées comme une armée, non pas réparties avec délicatesse comme au Parthénon.

27. Violoniste et compositeur genevois, né en 1872, professeur au Conservatoire d'Athènes, qui a vécu de longues années en Grèce.

Δευτέρα 4 Νοεμβρίου

Καδαρὸς οὐρανός, ώραιος ἥλιος. Ὁργανώνω τὴν Κυριακή μου καὶ μετὰ μελετῶ τὴν Σουίτα σὲ φὰ τοῦ Roussel καὶ τὴν 5η {τοῦ Beethoven}. Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα περνῶ ἀπὸ τοὺς Weiglé νὰ τοὺς ἐπιστρέψω τὸ ξυπνητήρι ὅπου βρίσκω τὴν Benita ἀδιάδετη. Καὶ τὸ βράδυ μεταφράζω τὸ «Γιοφύρι τῆς Ἀρτας».

Τρίτη 5 Νοεμβρίου

Άφοῦ μελέτησα τὸ λεξιλόγιό μου καὶ διάβασα Μωραϊτίδη θγαίνω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Frank Choisy.²⁴ Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ του ἀρκετὰ ώραιο· φωτογραφίες τοῦ Boissonnas, μικρὰ ἐκμαγεῖα τοῦ Παρθενώνα, πορτρέτα, ἀντικείμενα ἀνατολικῆς τέχνης, ἐλληνικὰ μαξιλάρια κτλ. Ο ρόλος ποὺ παίζει στὴν ἐδῶ μουσικὴ ςωὴ δὲν εἶναι πρωτεύων καὶ αἰσδάνομαι ὅτι γι' αὐτὸ ἔχει τὴν τάση νὰ μιλᾶ γι' αὐτὴν ἀπάξιωτικά. Τὸ ἀπόγευμα πιάνω στὴ Σκουφᾶ, κατεβαίνω ἄσκοπα στὸ δέατρο Κοτοπούλη, ὅπου γιὰ δεύτερη φορὰ ἀναβάλλεται ἡ διάλεξη γιὰ τὸν Ψυχάρη, καὶ παρακολουθῶ τὸ περιβόητο μάθημα τῆς θυζαντινῆς μουσικῆς. Εἶμαι λίγο κουρασμένος καὶ μὲ πυρετὸ κι ἀφοῦ γράφω αὐτὲς τὶς σημειώσεις ξαπλώνω.

Τετάρτη 6 Νοεμβρίου

Ἡ ἀσπιρίνη μὲ ώφέλησε. "Ολο τὸ πρωὶ δουλεύω στὸ σπίτι. Καιρὸς γκρίζος. Γύρω στὶς 4:00 θγαίνω νὰ περπατήσω κάτω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη. Τὰ πορτοκάλια τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου σὲ ξενίζουν λιγάκι μ' αὐτὴν τὴ συννεφιά. Μὲ τὸν Φιλαδελφέα μου κάνω τὸ γύρο τοῦ δεάτρου τοῦ Διονύσου κι ἀνεβαίνω δῶς τὸ ἀνατολικὸ σπήλαιο, ἀπ' ὅπου δυὸ ἀγριοπερίστερα, βλέποντάς με νὰ πλησιάζω, ἀπομακρύνονται μ' ἔνα βαρὺ πέταγμα. Καδὼς κάδομαι στὰ ἐδώλια τοῦ δεάτρου μὲ κυριεύει ξαφνικὰ ἔνα ἔντονο συνναίσδημα γιὰ ὅλο αὐτὸ τὸ πλούσιο παρελθόν. Δυσκολεύομαι νὰ φανταστῶ μέσα σ' αὐτὸν τὸ χῶρο τοὺς δυὸ ναοὺς τοῦ Διονύσου, καθὼς δὲν γνωρίζω οὕτε τὴ δέση οὕτε τὸ ὑψος τους. Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ Ὀλυμπιεῖο. "Εχει πολὺ περίεργες ἀναλογίες. "Ενας μακρόστενος ναός, κίονες σὰν στρατιῶτες σὲ παράταξη, ὅχι τοποδετημένοι μὲ λεπτότητα ὅπως στὸν Παρθενώνα.

24. Βιοιστής καὶ συνδέτης ἀπὸ τὴ Γενεύη, γεννημένος τὸ 1872. "Εξησε πολλὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα καὶ δίδαξε στὸ Ὁδεῖο Ἀθηνῶν.

En elles-mêmes, elles sont d'ailleurs magnifiques. Ce soir, elles ont la couleur du temps. Au lieu qu'en brille la patine brun-rouge et or, c'est le froid du marbre, presque argenté, qui ressort.

Jeudi 7 novembre

Au Musée National. Dans la salle des sculptures sorties des caves, petit bas-relief d'Ulysse dont Euryclée reconnaît la cicatrice en lui lavant les pieds, tandis que Pénélope est debout devant son métier, sa navette en main. Comment n'a-t-on pas publié une Odyssée illustrée par les anciens Grecs, sculpteurs et peintres de vases? J'aime aussi beaucoup les bas-reliefs de nymphes dansant, conduites par Hermès, au son de la flûte de Pan caché dans sa grotte. Je me laisse prendre par un grand vase de l'époque alexandrine avec des figures archaïsantes, très curieux d'ailleurs, mais avec évidemment de légers désaccords. Je reste longtemps à voir les vases: les géométriques pour lesquels j'ai un faible: la matière y est respectée, les ornements suivent le mouvement du tour et le trait y est commandé par le petit pinceau à godet, qu'ils employaient sans doute comme les potiers d'Heimberg. Ce n'est pas qu'il n'y ait des chefs-d'œuvre dans les autres vases: les vases grotesques de Béotie, d'une fantaisie de caricaturiste anglais, et les splendides représentations de scènes funèbres ou de scènes de mariage (celle-ci surtout où le jeune fiancé entraîne sa femme qu'il tient à peine par le poignet, les doigts allongés) ou d'une poétesse (Sapho pense-t-on) au visage d'une grande et sérieuse tristesse.

En sortant du Musée, je passe chez M. Philadelpheus, dont la maison est encombrée de moulages, de peintures, de Philadelpheus en bronze, en plâtre, en photo, en peinture et en caricature. Il me reçoit la canne et le chapeau à la main, devant une table servie pour 10 personnes, pour me montrer que ce n'est pas l'heure de faire des visites, et m'invite pour un ouzo le lundi soir.

Οι ίδιοι οι κίονες ὅμως εἶναι δαυμάσιοι. Άπόψε τὸ χρῶμα τους ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴ μουντάδα τοῦ καιροῦ καὶ στὴ δέση τῆς χρυσῆς σταχτοκόκκινης πατίνας λάμπει ἡ σχεδὸν ἀσημένια ψυχρότητα τοῦ μαρμάρου.

Πέμπτη 7 Νοεμβρίου

Στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο. Στὴν αἰδούσα τῶν γλυπτῶν ποὺ ἔβγαλαν ἀπὸ τὶς ἀποδῆκες, μικρὸ ἀνάγλυφο τῆς σκηνῆς ὅπου ἡ Εὐρύκλεια πλένοντας τὰ πόδια τοῦ Ὄδυσσεα τὸν ἀναγνωρίζει ἀπὸ τὴν οὐλήν, μὲ τὴν Πηνελόπη τὴν μπρστὰ στὸν ἀργαλεὶο μὲ τὴ σαῖτα στὸ χέρι. Άπορῶ πῶς δὲν ἔτυχε ἀκόμα νὰ ἐκδοδεῖ ἡ ίστορία τῆς «Ὀδύσσειας» εἰκονογραφημένη μὲ τὶς σωζόμενες ἀπεικονίσεις τῆς ἀπὸ ἀρχαίους "Ελληνες γλύπτες καὶ ἀγγειογράφους. 'Ἐπίσης μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ ἀνάγλυφα μὲ τὶς νῦμφες ποὺ χορεύουν καδῶς τὶς σέρνει ὁ Ἐρμῆς, ἐνῶ ὁ Πὰν παῖζει τὴ σύριγγα κρυμμένος στὴ σπηλιά του. Ἐνδονισάζομαι μ' ἔνα μεγάλο ἀλεξανδρινὸ ἀγγεῖο μὲ ἀρχαῖουσες μορφές, ἀρκετὰ ἰδιόμορφο, ἀλλὰ φυσικὰ καὶ μὲ μερικὲς ἐλαφρὲς παραφωνίες. Θαυμάζω γιὰ πολλὴ ὥρα τὰ ἀγγεῖα, ιδίως τὰ γεωμετρικὰ στὰ ὅποια ἔχω ἀδυναμία: οἱ τεχνίτες σέβονται τὸ ὑλικό, τὰ κοσμήματα ἀκολουθοῦν τὴν κίνηση τοῦ τροχοῦ καὶ οἱ πινελιὲς ἔχουν γίνει μ' ἔναν μικρὸ εἰδικὸ χρωστήρα μὲ δοχεῖο χρώματος στὴν ἄκρη, ποὺ σίγουρα χρησιμοποιοῦσαν, σὰν τοὺς σταμνάδες τοῦ Heimberg. Δὲν ἔννοω ὅτι ἀπουσιάζουν τὰ ἀριστουργήματα ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀγγεῖα: τὰ γκροτέσκα ἀγγεῖα τῆς Βοιωτίας, ποὺ μοιάζουν σὰν νὰ τὰ ἔχει ζωγραφίσει κάποιος Ἐγγλέζος γελοιογράφος, τὶς ἐξαιρετικὲς παραστάσεις τῶν πένθιμων ἥ γαμήλιων σκηνῶν (ιδίως αὐτὴν ὅπου ὁ νεαρὸς γαμπρὸς σέρνει ἀνάλαφρα τὴ γυναίκα ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ μὲ τεντωμένα τὰ δάχτυλα) ἥ ἀκόμα τὴν ποιήτρια (ὑποτίθεται ἡ Σαπφὼ) μὲ τὴν πολὺ σοθαρὴ καὶ μελαγχολικὴ ἔκφραση.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ Μουσεῖο ἐπισκέπτομαι τὸν κύριο Φιλαδελφέα, ποὺ τὸ σπίτι του εἶναι κατάμεστο ἀπὸ ἐκμαγεῖα, ζωγραφίες, τὸν ἕδιο τὸν Φιλαδελφέα σὲ μπροῦντζο, γύψο, ζωγραφιά, φωτογραφία καὶ γελοιογραφία. Μὲ δέχεται μὲ τὸ μπαστούνι καὶ τὸ καπέλο στὸ χέρι μπροστὰ ἀπὸ ἔνα τραπέζι στρωμένο γιὰ δέκα ἄτομα, γιὰ νὰ μοῦ δείξει πῶς δὲν εἶναι ἡ ὥρα κατάλληλη γιὰ ἐπισκέψεις καὶ μὲ προσκαλεῖ γιὰ ἔνα οὕζο τὴ Δευτέρα τὸ βράδυ.

Le soir je vais à un concert François Long, le fameux pianiste français: honnête pianiste de salon, qui laisse passer tout ce qui est profond dans les œuvres. Il joue avec gaieté du Scarlatti. Je monte vainement à l'Odiporikos où je ne trouve ni Nomini Joannidis, dîne à l'Etnos et rentre travailler à la lampe.

Vendredi 8 novembre

Soleil le matin, mais le ciel vers midi se couvre. Je lis du Moraïtidis. Ses sujets sont peu variés, le cadre de ces récits est toujours Sciathos avec ses vieilles églises abandonnées, ses falaises, son bon port et la joie des grandes fêtes religieuses, mais il est si sincère, si près de ceux dont il parle que j'aime beaucoup ses récits. Course inutile chez Joannidis. L'après-midi, je compose un peu, entre en seconde année de solfège avec M. Margaziotis,²⁸ quel honneur, et rentre tranquillement me coucher.

Samedi 9 novembre

Il fait si beau que je pars me promener, avec Philadelpheus et mon kodak. De la place de Monastiraki, l'Acropole apparaît en contre jour, embuée, couronnée par la lueur rose du Parthénon; j'ai l'impression, un instant, que le jour se lève sur nos montagnes. Par la rue d'Adrien, je découvre enfin la Stoa d'Attale. Une herbe haute, tout humide de rosée, d'où s'élèvent des fragments de colonnes, des bases d'autels, des débris de stèles funéraires, un bras, deux petits pieds, des inscriptions; sur l'une: Attalos Attalou βασιλέως καὶ βασιλίσσης Ἀ...λισιδος. Mon Philadelpheus ne m'explique pas des sortes de petits puits carrés, peut-être s'y élevaient des colonnes. Sur l'un des côtés, toute une série de petites chambres, aux portes de marbre, qui servaient de magasins. Dominant ce jardin de pierres

28. Ioannis Margaziotis (1897-1983), professeur de musique byzantine.

Τὸ βράδυ πηγαίνω στὸ ρεσιτàλ τοῦ διάσημου Γάλλου πιανίστα François Long: ύποφερτὸς πιανίστας σαλονιοῦ, ποὺ ἀφήνει νὰ περάσει ὅ,τι βαδύτερο ύπάρχει στὰ ἔργα ποὺ παίζει. Ἐρμηνεύει τὸν Scarlatti μὲ εῦδυμη διάδεση. Πηγαίνω μάταια στὸν «Οδοιπορικό», ὅπου δὲν βρίσκω οὔτε τὴ Νομίδη οὔτε τὸν Ἰωαννίδη, δειπνῶ στὸ «Ἐδνος» καὶ ἐπιστρέφω σπίτι νὰ δουλέψω μὲ τὸ φῶς τῆς λάμπας.

Παρασκευὴ 8 Νοεμβρίου

Λιακάδα τὸ πρωί, ἀλλὰ πρὸς τὸ μεσημέρι συννεφιάζει. Διαβάζω Μωραϊτίδη. Τὰ δέματά του εἶναι κάπως περιορισμένα, τὸ πλαίσιο τῶν διηγήσεών του εἶναι πάντοτε ἡ Σκιάδος μὲ τὰ παλιὰ ἐγκαταλειμμένα ξωκλήσια, τίς ἀπόκρημνες ἀκτές, τὸ ώρατὸ λιμάνι καὶ τὴ χαρὰ ποὺ δίνουν τὰ δρησκευτικά της πανηγύρια, ἀλλὰ εἶναι τόσο εἰλικρινής καὶ τόσο κοντὰ στὰ πρόσωπα γιὰ τὰ ὅποια μιλάει ποὺ ἀγαπῶ πολὺ τ' ἀφηγήματα του. Ἀσκοπὴ διαδρομὴ γιὰ νὰ βρῶ τὸν Ἰωαννίδη. Τ' ἀπόγευμα ἀσχολοῦμαι λίγο μὲ τὴ σύνδεση, γίνομαι δεκτὸς ἀπὸ τὸν Μαργαζιώτη²⁵ στὴ δεύτερη τάξη τοῦ σολφεξ (τί τιμή!) κι ἐπιστρέφω ἥσυχα γιὰ νὰ κοιμηθῶ.

Σάββατο 9 Νοεμβρίου

Ἐχει τέτοια καλοκαιρία ποὺ βγαίνω γιὰ περίπατο μὲ τὸν Φιλαδελφέα στὸ χέρι καὶ τὴν Κόντακ μου. Ἀπὸ τὴν πλατεία Μοναστηρακίου ἡ Ἀκρόπολη φαίνεται κόντρα στὸ φῶς, δαμπτή, στεφανωμένη ἀπὸ τὴ ρόδινη λάμψη τοῦ Παρδενώνα· γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι ξημερώνει στὰ δουνὰ τὰ δικά μας. Ἀκολούθωντας τὴν ὄδὸν Ἀδριανοῦ ἀνακαλύπτω ἐπιτέλους τὴ Στοὰ τοῦ Ἀττάλου. Χορτάρι φουντωμένο καὶ νοτισμένο ἀπ' τὴν πρωινὴ δροσιά, ἀπὸ τὸ ὄποιο ύψωνονται σπασμένοι κίονες, βάσεις βωμῶν, κατάλοιπα ἐπιτύμβιων στηλῶν, ἔνα μπράτσο, δυὸ ποδαράκια, ἐπιγραφές· σὲ μιὰ λέει: «Ἀτταλος Ἀττάλου θασιλέως καὶ θασιλίσσης Α...λισσίδος» [Ἀπολλωνίδος]. Ο Φιλαδελφέας μου δὲν μοῦ ἔξηγει σὲ τί χρησίμευαν τὰ μικρὰ τετράγωνα ὄρύγματα, ἵσως ἀπ' αὐτὰ νὰ ύψωνονταν κάποιοι κίονες. Στὴ μιὰ πλευρά, μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὰ δωμάτια μὲ μαρμάρινες πόρτες ποὺ ἦταν καταστήματα. Αὐτὸς ὁ κῆπος ὁ γεμάτος πέτρες καὶ πρασινάδα

25. Ἰωάννης Μαργαζιώτης (1897-1983), δάσκαλος τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

et de verdure, des maisons où sèchent des lessives, et là-haut, entre des cyprès et des palmiers, s'élèvent les Propylées, lumineuse silhouette, qui fait penser à ces transparents de [].

Je bavarde avec la vieille gardienne, qui crie à des voisines de ne pas étendre leur linge sur les murs qui encloset son domaine. Elle devrait donner le même conseil aux ménagères de la Stoa des Géants. C'est à peine si l'on peut voir ces 3 bonshommes à queues de poisson, pas très jolis d'ailleurs, entre les draps, les couvertures, qui sèchent au soleil. Par-dessus les maisons, apparaît, reluisant de lumière, le Théseion, qu'il faut voir ainsi, un peu en contre-bas pour l'admirer. La porte de l'Agora romaine dans cette lumière idéale fait fort bien; derrière elle se balancent de petits drapeaux grecs pour la fête d'une église. Je rentre en m'achetant le Théoretikon de Chrysanthos²⁹ et en prenant des livres à la Bibliothèque.

L'après-midi, après avoir commencé de potasser mon Theoretikon, je vais faire visite à Mme Merlier, qui me reçoit toujours extrêmement gentiment, pose ma carte chez M. Andreades, vais chez les Weiglé. Après le dîner, Benita, remise approximativement, sort avec ses Russes. Je vais avec Karl voir l'auto du peintre Amiguet où il vit comme dans une roulotte et qu'il a établie sur la route de l'Acropole. Nous ne le trouvons pas et poussons jusqu'aux « Colonnes ». Karl me parle de Benita, de sa nervosité, son besoin de contredire; lui-même, depuis qu'il a cessé de voir ses montagnes, ses amis, est comme un homme mort. Et avec ça il a pris un peu de vanité orientale; il parle des conseils qu'il donne au Club Russe, à ses chefs, aux ministres, comme si leur salut dépendait de lui.

29. Il se réfère à l'étude Θεωρητικὸν μέγα τῆς μουσικῆς, συνταχθὲν μὲν παρὰ Χρυσάνθου Ἀρχιεπισκόπου Διδραχίου τοῦ ἐκ Μαδύτων Ἐκδοθὲν δὲ ὑπὸ Παναγιῶτου Γ. Πελοπίδου Πελοποννησίου διὰ φιλοτίμου συνδρομῆς τῶν ὁμογενῶν. Ἐν Τεργέστῃ. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Μιχαὴλ Βάις (Michele Weis) 1832.

περιβάλλεται άπο σπίτια ὅπου στεγνώνουν τὶς μπουγάδες, καὶ κεῖ ψηλά, ἀνάμεσα στὰ κυπαρίσσια καὶ τὶς φοινικές, ὑψώνεται τὸ φωτεινὸ περίγραμμα τῶν Προπυλαίων ποὺ σοῦ φέρνει στὸ νοῦ τὶς διαφάνειες τοῦ [].

Κουβεντιάχω μὲ τὴν ἡλικιωμένη φύλακα ποὺ παραγγέλνει στὶς γειτονισσες νὰ μὴν ἀπλώνουν τὰ ἀσπρόρουχά τους στὰ τείχη ποὺ περιβάλλουν τὸ βασίλειό της.²⁶ Επρεπε νὰ δίνει τὶς ἵδιες συμβουλὲς στὶς νοικοκυρὲς τῆς Στοᾶς τῶν Γιγάντων. Αὐτὰ τὰ τρία μᾶλλον ἄσχημα ὅντα, ποὺ ἀντὶ γιὰ πόδια ἔχουν οὐρὰ φαριοῦ, διακρίνονται μὲ δυσκολία ἀνάμεσα στὰ σεντόνια καὶ τὶς κουβέρτες ποὺ στεγνώνουν στὸν ἥλιο. Πάνω ἀπ' τὰ σπίτια ἐμφανίζεται λαμποκόπντας τὸ Θησεῖο, ποὺ πρέπει νὰ τὸ δεῖ κανεὶς ἀπὸ κάτω γιὰ νὰ τὸ δαυμάσει. Ή πύλη τῆς ρωμαϊκῆς Ἀγορᾶς μοῦ κάνει καλὴ ἐντύπωση μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ φῶς· πίσω της κυματίζουν πολλὲς ἐλληνικὲς σημαιοῦλες ποὺ τοποδετήθηκαν γιὰ τὴ γιορτὴ μιᾶς ἐκκλησίας. Στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς ἀγοράζω τὸ «Θεωρητικὸν» τοῦ Χρυσάνθου²⁶ καὶ δανείζομαι μερικὰ βιβλία ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη.

Τ' ἀπόγευμα, ἀφοῦ μελέτησα λίγο τὸ «Θεωρητικόν», ἐπισκέπτομαι τὴν κυρία Μερλιέ, ποὺ μὲ ύποδέχεται ὅπως πάντα μὲ πολλὴ εὐγένεια, ἀφήνω τὸ ἐπισκεπτήριο μου στὸν κύριο Ἀνδρεάδη καὶ καταλήγω στοὺς Weiglé. Μετὰ τὸ δεῖπνο ἡ Benita, ἔχοντας κάπως συνέλθει, βγαίνει μὲ τοὺς Ρώσους της. Πηγαίνω μὲ τὸν Carl νὰ δοῦμε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ χωγάφου Amiguet ποὺ τὸ ἔχει σταδμεύσει στὸ δρόμο πρὸς τὴν Ἀκρόπολη καὶ τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ τροχόσπιτο. Δὲν τὸν βρίσκουμε καὶ κατεβαίνουμε ὡς τὶς «Κολῶνες». Ο Carl μοῦ μιλάει γιὰ τὴν Benita, τὴ νευρικότητά της, τὴν τάση της νὰ ἀντιλέγει· ὁ ἴδιος ἀπὸ τότε ποὺ ἔπαψε νὰ θλέπει τὰ βουνά του καὶ τοὺς φίλους του αἰσθάνεται σὰν νεκρός. Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ἔχει ἀποκτήσει ἔνα εἶδος ἀνατολίτικης ματαιοδοξίας· μοῦ μιλάει γιὰ τὶς συμβουλὲς ποὺ δίνει στὴ Ρωσικὴ Λέσχη, στοὺς ἀρχηγούς της, στοὺς ὑπουργούς, λέες κι ἡ σωτηρία τους ἔξαρταται ἀπὸ ἐκεῖνον.

26. Άναφέρεται στὸ Θεωρητικὸν μέγια τῆς μουσικῆς, συνταχθὲν μὲν παρὰ Χρυσάνθου Ἀρχιεπισκόπου Διρραχίου τοῦ ἐκ Μαδύτων Ἐκδοθὲν δὲ ὑπὸ Παναγιώτου Γ. Πελοπίδου Πελοποννησίου διὰ φιλοτίμου συνδρομῆς τῶν ὄμογενῶν. Ἐν Τεργέστῃ, Ἐκ τῆς τυπογραφίας Μιχαὴλ Βαΐς (Michele Weis) 1832.

Dimanche 10 novembre

Un mot de Leonidas Nomidis me conviant à la course de l'Odiporikos m'est arrivé trop tard pour aller voir la jolie Effie, et je me console par la religion. A St-Georges, les voix sont fort belles, mais la tradition, avec chant en tierces, etc., ne me paraît pas très pure. A la Kapnikarea au contraire, les voix sont affreuses, forcées, nasales, le pappas a l'air d'un brigand, le sous-pappas n'arrive pas à faire tenir son étole, et pourtant ils font beaucoup d'effet. L'«ison» bourdonne avec une sorte de sauvagerie et le chant vient brutalement se heurter contre lui en secondes vacillantes, ce qui fait renforcer la voix aux chanteurs pour garder le ton. Je monte à l'Acropole. Ciel gris, troué de bleu par places. Le soleil quand il perce est brûlant. Je découvre la frise du temple de la victoire sur le vide, mais on ne peut presque pas la voir faute de recul. La frise du Parthénon me paraît toujours plus belle, plus rythmée; pour la première fois je lis sur le mur l'inscription: Γῆς καρποφόρου κατὰ μαντείαν.

Je rentre par le Jardin royal. L'après-midi, je travaille, il fait étonnamment chaud. Lettre de Victor Martin, comme toujours extraordinairement frémissante de sensibilité contenue. Je monte au Lycabette voir le coucher du soleil. Beaucoup de monde se croise sur le chemin: Grecs, quelques Allemands, evzones, jolies jeunes filles. Le ciel est presque entièrement ennuagé sauf sur la haute mer. Et sur le couchant, les nuages ont l'air de replis d'étoffes légères. Les couleurs sont étonnantes. L'Attique est parsemée des taches vertes des pâturages et du blé, qui s'opposent au bleu des montagnes. Le soleil soudain fait tomber une goutte de sang sur la mer et les nuages verdâtres deviennent un instant sinistres et puis il descend, disparaît derrière Salamine et ce sont les nuages sur lesquels se détachent ses rayons. Les couleurs deviennent plus douces, cendre, rose, et or, tandis que je redescends en lisant du Karkavitsas.

Après le dîner, je me rends à l'invitation que m'a fait porter M. Andreadis, professeur d'économie politique à l'Université, membre

Κυριακή 10 Νοεμβρίου

Μιὰ πρόσκληση τοῦ Λεωνίδα Νομίδη νὰ λάβω μέρος στὴν ἐξόρμηση τοῦ «Οδοιπορικοῦ» ἔφτασε ἀργὰ καὶ ἔχασα τὴν εὐκαιρία νὰ δῶ τὴν ὅμορφη Ἔφη. Παρηγοριέμαι μὲ τὴ δρησκεία. Στὸν Ἀγιο Γεώργιο οἱ φωνὲς εἶναι πολὺ καλές, ἀλλὰ ἡ συνήδεια νὰ ψάλλονται οἱ ὑμνοὶ πρίμο-σεγκόντο κτλ. δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ παραδοσιακή. Ἀντίδετα στὴν Καπνικαρέα οἱ φωνὲς εἶναι ἀπαίσιες, βεβιασμένες, ἔρρινες, ὁ παπὰς μοιάζει μὲ ληστὴ καὶ ὁ διάκος ἀδυνατεῖ νὰ συγκρατήσει τὸ πετραχῆλι του, κι ὅμως ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἐντυπωσιακή. Τὸ ἵσο ἐκπέμπεται μ' ἔνα εἶδος ἀγριάδας καί, καθὼς δὲν σταθεροποιεῖται, συγκρούεται δυσάρεστα μὲ τοὺς φθόγγους τῶν ψαλτῶν ποὺ γιὰ νὰ μὴν χάσουν τὸν τόνο τους ἀρχίζουν νὰ ξεφωνίζουν. Ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη· οὐρανὸς γκρίζος μὲ γαλάξια ἀνοίγματα. Ὁ ἥλιος, ὅταν ἐμφανίζεται, καίει. Ἀνακαλύπτω τὴν ζωφόρο τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, ἀλλὰ δύσκολα τὴ βλέπεις γιατὶ δὲν ἔχει χῶρο νὰ πάρεις ἀπόσταση. Ἡ ζωφόρος τοῦ Παρδενώνα μοῦ φαίνεται κάθε φόρα ώραιότερη, πιὸ ἔντονος ὁ ρυθμός της. Γιὰ πρώτη φορὰ διαβάζω τὴν ἐπιγραφὴ στὸν τοῖχο: «Γῆς καρποφόρου κατὰ μαντείαν».

Ἐπιστρέφω μέσα ἀπ' τὸν Βασιλικὸ Κῆπο. Τὸ ἀπόγευμα δουλεύω, κάνει ὅλως παραδόξως ζέστη. Γράμμα ἀπὸ τὸν Victor Martin, ὅπως πάντα παλλόμενο στὸν ὑπέρτατο βαδὺ ἀπὸ συγκρατημένη εὐαισθησία. Ἀνεβαίνω στὸν Λυκαβηττὸ γιὰ νὰ δῶ τὸ ἡλιοβασίλεμα. Στὸ δρόμο διασταυρώνομαι μὲ πολὺ κόσμο: Ἐλληνες, μερικοὺς Γερμανούς, εὐζώνους, ὅμορφα κορίτσια. Ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος ἐκτὸς ἀπὸ κεῖ ποὺ ἐκτείνεται τὸ πέλαγος. Καὶ πάνω στὸ δίσκο ποὺ βασιλεύει τὰ σύννεφα μοιάζουν μὲ πτυχὲς ἀνάλαφρου ὑφάσματος. Τὰ χρώματα εἶναι ἐκπληκτικά. Ἡ Ἀττικὴ εἶναι σπαρμένη μὲ τὶς πράσινες κηλίδες τῶν βοσκότοπων καὶ τῶν σπαρτῶν, ποὺ ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ γαλάζιο τῶν βουνῶν. Ὁ ἥλιος ξάφνου ρίχνει μιὰ σταγόνα αἴματος στὴ δάλασσα καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ πρασινωπὰ σύννεφα γίνονται ἀπειλητικὰ καὶ ἔπειτα κατεβαίνει, χάνεται πίσω ἀπ' τὴ Σαλαμίνα καὶ οἱ ἀκτίνες του χρωματίζουν τὰ σύννεφα. Τὰ χρώματα, σταχτί, ρόδινο καὶ χρυσό, γλυκαίνουν καδὼς ξανακατεβαίνω διαβάζοντας τὸν Καρκαβίτσα.

Μετὰ τὸ δεῖπνο ἔχω πρόσκληση ἀπὸ τὸν κύριο Ἀνδρεάδη καὶ πηγίων σπίτι του. Εἶναι καθηγητὴς τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας στὸ Πα-

de l'Académie fondée par Pangalos, et représentant de la Grèce à la S.d.N., pour qui Chapuisat m'a donné une recommandation. En l'attendant dans son bureau, j'ai le temps d'y voir des photographies d'Anatole France, de la comtesse de Noailles, de Schalk, toutes avec dédicaces. M. A. est en veston de travail; il dîne devant moi d'un café aux céréales. Il parle un français très raffiné, sait également l'anglais et l'allemand à fond et paraît être toujours passionné pour le théâtre. Neveu, je crois, de Roïdis, il fut précepteur d'un démoticiste, aussi le ξύτημα ne fut-il pas pour lui une chose belliqueuse mais naturelle et il reproche à Psichari de l'avoir envenimé et, éloigné de la Grèce, d'avoir été un pédant du démoticisme. Il me conseille de suivre beaucoup le théâtre, les journaux, dont la langue, selon lui, est destinée à triompher; il trouve aussi que celle de Nirvanas est très heureuse. Nous parlons encore de Genève, de questions de religion. Les Grecs pour lui ne sont pas très religieux, mais aiment leur église qui ne les gêne pas du tout et leur est un certain appui en même temps que leur plaisent ses cérémonies. Je me sens très gauche, intimidé. Il me donne des recommandations pour des journalistes, des ministres. Je tremble à l'idée de les employer. Pour me remettre de mes émotions, je vais prendre un ouzo chez Zavorete.

Lundi 11 novembre

Travail le matin, et une partie de l'après-midi. Un peu avant le coucher du soleil, qui est magnifique, je passe pour voir M. Adossides et le dit Charmides qui s'appelle Stefanou, et en attendant que le second vienne à son graffiot, je prends un café chez Ecali en lisant dans l'Hestia un article d'Andreades sur Strauss et un autre sur les impôts en Grèce ! Ma visite dans le cabinet des secrétaires du prothypourgos se passe sans encombre, et je suis encouragé pour aller chez les Philadelpheus. NOMBREUSE SOCIÉTÉ: ouzos, anchois, petites pièces. Melle Philadelpheus, très jolie mais pas très intéressante, les Choisy, beaucoup de monde. Je ne parle guère –en français hélas– qu'à ma voisine,

νεπιστήμιο, μέλος της Άκαδημίας που ίδρυθηκε άπό τὸν Πάγκαλο, καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδας στὴν Κοινωνία τῶν Ἐδνῶν, γιὰ τὸν ὄποιο βαστῶ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Chapuisat. Περιμένοντάς τὸν στὸ γραφεῖο του, προλαβαίνω νὰ δῶ τὶς φωτογραφίες τοῦ Anatole France, τῆς κόμισσας de Noailles, τοῦ Schalk, ὅλες μὲ ἀφιερώσεις. Ο κύριος A. φοράει τὸ σακάκι τῆς δουλειᾶς κολατσίζει μπροστά μου μὲ καφὲ καὶ δημητριακά. Μιλάει ἐκλεπτυσμένα γαλλικά, γνωρίζει τὸ ἴδιο καλὰ τὰ ἀγγλικὰ καὶ τὰ γερμανικὰ καὶ μοιάζει νὰ ἔχει πάδος γιὰ τὸ δέατρο. Άνιψιὸς νομίζω τοῦ Ροΐδη, ἵταν οἰκοδιδάσκαλος ἐνὸς δημοτικιστῆ, κι ἔτσι τὸ {γλωσσικὸ} ζήτημα δὲν εἶναι γι' αὐτὸν ζήτημα πολεμικό, μὰ φυσικὸ καὶ κατηγορεῖ τὸν Ψυχάρη ὅτι τοῦ ἔδωσε ὀξύτητα καί, ὅντας μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅτι ἔγινε σχολαστικὸς τοῦ δημοτικισμοῦ. Μὲ συμβουλεύει νὰ παρακολουθῶ πολὺ δέατρο καὶ τὶς ἐφημερίδες, ποὺ πιστεύει ὅτι ἡ γλώσσα τους εἶναι προορισμένη νὰ δριαμβεύσει· βρίσκει ἐπίσης πολὺ καλὴ τὴ γλώσσα τοῦ Νιρβάνα. Μιλᾶμε ἀκόμα γιὰ τὴ Γενεύη καὶ γιὰ δέματα δρησκείας. "Εχει τὴ γνώμη ὅτι οἱ Ἑλληνες, ἀν καὶ δὲν εἶναι ἰδιαίτερα δρῆσκοι, ἀγαποῦν τὴν Ἔκκλησία τους, ποὺ δὲν τὸν ἐνοχλεῖ καθόλου, καδῶς βρίσκουν σ' αὐτὴν κάποιο στήριγμα ἐνῶ τὸν ἀρέσουν καὶ οἱ τελετές της. Αἰσθάνομαι πολὺ ἀδέξιος, πτοημένος. Μοῦ δίνει συστατικὲς ἐπιστολὲς γιὰ δημοσιογράφους καὶ ύπουργούς. Ή ἰδέα πώλης δὰ χρειαστεῖ νὰ τὶς χρησιμοποιήσω μοῦ φέρνει ταραχή. Γιὰ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ύπερένταση πηγαίνω στοῦ «Ζαβορίτη» γιὰ ἔνα οῦζο.

Δευτέρα 11 Νοεμβρίου

Δουλειὰ τὸ πρωὶ κι ἔνα μέρος τοῦ ἀπογεύματος. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ ἡλιοβασιλέμα, ποὺ εἶναι ύπέροχο, περνῶ νὰ δῶ τὸν κύριο Ἀδοσίδη καὶ τὸν λεγόμενο Χαρμίδη, ὁ ὄποιος λέγεται Στεφάνου, καὶ περιμένοντας νὰ ἔρθει ὁ δεύτερος στὸ γραφεῖο του διαβάζω στὴν «Ἐστία» ἔνα ἄρδρο τοῦ Ἀνδρεάδη γιὰ τὸν Strauss κι ἔνα ἄλλο γιὰ τὸ φορολογικὸ σύστημα τῆς Ἑλλάδας! Ή ἐπίσκεψή μου στὸ γραφεῖο τῶν γραμματέων τοῦ Πρωθυπουργοῦ κυλάει χωρὶς ἐμπόδια κι ἐνδαρρύνομαι νὰ πάω στους Φιλαδελφεῖς. Κόσμος πολύς: οῦζο, ἀντζούγιες, μεξέδες. Ή δεσποινὶς Φιλαδελφέως, πολὺ ὅμορφη ἀλλὰ ὅχι πολὺ ἐνδιαφέρουσα, οἱ Choisy καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Μιλῶ, δυστυχῶς μόνο στὰ γαλλικά, μὲ τὴ διπλανή

Melle Χαρόκοπος, <type Stylos>, celle-là avec qui parrain³⁰ s'était trouvé à Delphes. Elle nous chante une chanson dite populaire sans intérêt puis Choisy Yannakis sur un piano ½ ton trop bas nous joue du Chopin et du Stravinsky, dérangeant beaucoup les conversations des jeunes gens.

Vers 9 h, je me retire et vais prendre un ριζόγαλο en attendant l'heure de représentation du Κεντρικόν. On y joue «Δακτυλόγραφος ζητεῖ δέσιν» de Moraïtini. Je comprends assez bien jusqu'au moment où j'ai trop sommeil. Le même défaut que dans Αιωνία Ζωή, des personnages trop caricaturés auxquels on ne s'intéresse plus, mais beaucoup de trouvailles scéniques.

Mardi 12 novembre

Temps merveilleux, chaud, ciel bleu et pur. Je retrouve mon cabinet de travail du Lycabette; plus de cyclamens, mais des carrés de verdure sur l'Attique, d'un vert très clair et très brillant. Je lis du Karakavitsa, bien écrit, vivant, mais avec quelques maladresses dans la présentation. L'après-midi, je me trompe d'heure et j'arrive en retard pour la leçon d'ouverture de M. Béṇç.³¹ Foule d'étudiants assis, debout, assez nauséabonde. Appel du professeur qui parle très clairement la καδαρεύουσα à faire revivre les traditions de la Grèce, à croire en la démocratie, à se débarrasser des préjugés, à aimer la vérité, et à faire que la Grèce soit toujours «une vierge de 18 ans». Cette péroration est applaudie avec enthousiasme. Je rentre écrire ...à papa. J'ai été interrompu par l'heure de la musique byzantine.

Mercredi 13 novembre

Malgré le beau temps, je travaille à la maison. Doret m'envoie des Chants de Noël, sur des paroles de Piachaud. Ils m'ont l'air un peu

30. Le photographe Fred Boissonnas.

31. Il s'agit du fameux byzantinologue et membre de l'Académie d'Athènes, Nikolaos Beis (1883-1958).

μου δεσποινίδα *Χαροκόπου*, *〈τύπος Στύλου〉*, αύτὴ ποὺ συνάντησε τὸν νονό μου²⁷ στοὺς Δελφούς. Μᾶς τραγουδάει ἔνα τραγούδι ὑποτίθεται δημοτικὸ χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ μετὰ ὁ Γιανάκης Choisy σ' ἔνα ξεκούρδιστο κατὰ μισὸ τόνο πιάνει Chopin καὶ Στραβίνσκι παρενοχλώντας πολὺ τὸ κουβεντολόι τῆς νεολαίας.

Κατὰ τὶς 9 ἀποσύρομαι καὶ πηγαίνω γιὰ ρυζόγαλο περιμένοντας ν' ἀρχίσει ἡ παράσταση στὸ *«Κεντρικόν»*. Παίζει τὸ ἔργο *«Δακτυλογράφος ζητεῖ δέσιν»* τοῦ Μωραϊτίνη. Παρακολουθῶ ἀρκετὰ καλὰ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ πιάνει νύστα. Παρατηρῶ τὰ ἴδια ἐλαττώματα ὥπως στὸ *«Αἰωνία ζωή»*.²⁸ Ήρωες μὲ ὑπερβολικὰ τονισμένη κωμικότητα γιὰ τοὺς ὄποίους παύεις νὰ ἐνδιαφέρεσαι, ἀλλὰ μὲ πολλὰ σκηνοθετικὰ εύρηματα.

Τρίτη 12 Νοεμβρίου

Θαυμάσιος καιρός, ζεστός, οὐρανὸς γαλανὸς καὶ καδαρός. Ξαναπηγαίνω στὴ γωνίτσα ποὺ ἔχω κάνει γραφεῖο μου στὸν Λυκαβηττό· δὲν ὑπάρχουν πιὰ κυκλάμινα, ἀλλὰ χλοερὰ τετράγωνα στὴν Ἀττική, μὲ πράσινο ἀνοιχτὸ κι ἰδιαίτερα λαμπρὸ χρῶμα. Διαβάζω Καρκαβίτσα, καλογραμμένο, ζωντανό, ἀλλὰ μὲ μερικὲς ἐκφραστικὲς ἀδεξιότητες. Τὸ ἀπόγευμα κάνω λάδος στὴν ὥρα καὶ φτάνω ὄργα στὴν ἐναρκτήρια παράδοση τοῦ κυρίου Βέη.²⁸ Πλήθος φοιτητὲς καδισμένοι καὶ ὄρδιοι, ἀτμόσφαιρα ποὺ φέρνει ναυτία. Ο καθηγητὴς μιλάει πολὺ καλὰ στὴν καθαρεύουσα καὶ καλεῖ τοὺς φοιτητές του νὰ ξαναζωντανέψουν τὶς παραδόσεις τῆς Ἑλλάδας, νὰ ὑπηρετήσουν τὰ δημοκρατικὰ ἰδεώδη, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς προκαταλήψεις, νὰ ἀγαπήσουν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ φροντίσουν ὥστε ἡ Ἑλλάδα νὰ εἴναι πάντοτε *«μιὰ δεκαοκτάχρονη παρδένος»*. Αὐτὸς ὁ ἐπίλογος χειροκροτεῖται μὲ ἐνδουσιασμό. Έπιστρέφω γιὰ νὰ γράψω ...στὸν πατέρα. Εἶχα ἀναγκαστεῖ νὰ διακόψω γιὰ τὸ μάθημα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

Τετάρτη 13 Νοεμβρίου

Άν καὶ ἔχει καλὸ καιρό, δουλεύω στὸ σπίτι. Ο Doret μοῦ στέλνει χριστουγεννιάτικα τραγούδια σὲ στίχους Piachaud. Μοῦ φαίνονται λίγο

27. Τὸν φωτογράφο Fred Boissonnas.

28. Πρόκειται γιὰ τὸν ἐπιφανὴ βυζαντινολόγο καὶ ἀκαδημαϊκὸ Νικόλαο Βέη (1883-1958).

grandiloquents, en tout cas très loin de ce que je cherche en ce moment. L'après-midi, le soir plutôt, concert du ténor Lappa, un Grec. Beaucoup de monde, mais en somme pas enthousiasmé. Avec lui, un pitoyable violoniste de café, Bolonini. Ce qu'il y a de mieux, c'est un air de Sigurd, terriblement vieilli. Les chansons soi-disant grecques qu'il chante sont de mauvaises espagnoleries. En sortant de là, je vais attendre en prenant un ouzo un jeune neveu de Mme Chéridjan, Davit, Turc sans aucun intérêt, puisque je ne peux même pas parler grec avec lui. Le soir, petite visite à nos hôtesses.

Jeudi 14 novembre

Longue lettre de papa, admirablement écrite. A 2 h, cours de Beis, moins de monde heureusement. Il parle de l'intérêt de l'étude des littératures byzantines et néo-grecques et sa péroraison en faveur de la dimotiki est applaudie avec ardeur. D'ailleurs beaucoup d'étudiants ne semblent venir là que pour trouver prétexte à applaudissements. Je fais quelques courses, passe au Club académique et rentre travailler. Le soir, réception chez les Choisy. Société sympathique, dont je ne me rappelle aucun nom. J'ai surtout plaisir à voir que je peux suivre une conversation si elle n'est pas trop nourrie. Je m'entretiens entre autres avec un professeur de sciences à Salonique, à l'Université fondée il y a deux ans et dont la tendance est plus moderne que celle d'Athènes. En sortant, je raccompagne le peintre Amiguet, venu ici en roulotte automobile, et très malheureux parce que Benita l'appelle Marcel et vient le voir toute seule dans sa roulotte et parce qu'il se fait carotter par les Grecs dont il ne comprend pas la langue. Un type amusant avec une jolie barbe noire. J'oubliais chez les Choisy une grande discussion sur le γλωσσικὸ ζήτημα.

πομπώδη, πάντως πολὺ μακριὰ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ψάχνω γιὰ τὴν ὥρα. Κατὰ τὸ βράδυ ρεσιτάλ τοῦ "Ελληνα τενόρου {Οδυσσέα} Λάππα. Πολὺς κόσμος, ὅχι ίδιαίτερα ἐνδουσιασμένος. Τὸν συνόδευε ἔνας θλιβερὸς βιολιστὴς τῶν καφενείων, ὁ Βολωνίνης. Τὸ καλύτερο ποὺ τραγουδάει εἶναι μιὰ ἄρια τοῦ Sigurd, πολὺ γερασμένη. Τά, ὑποτίθεται, ἐλληνικὰ τραγούδια ποὺ λέει ἔχουν κακοῦ γούστου ισπανικὸ χρῶμα. Βγαίνοντας πῆγα γιὰ οὗζο περιμένοντας ἔναν νεαρὸ Τούρκο, τὸν Davit, ἀνιψιὸ τῆς κυρίας Chéridjan. Δὲν παρουσιάζει κανένα ἐνδιαφέρον, ἀφοῦ ἔτσι κι ἀλλιῶς δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω στὰ ἐλληνικὰ μαζί του. Τὸ βράδυ σύντομη ἐπίσκεψη στὶς οἰκοδέσποινές μου.

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου

Μακροσκελής ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα, δαυμάσια γραμμένη. Στὶς 2:00 παράδοση τοῦ Βέη, ποὺ εύτυχῶς ἔχει λιγότερο κόσμο. Μιλάει γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρουσιάζει ἡ μελέτη τῆς βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς λογοτεχνίας καὶ ὁ ἐπίλογός του ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς χειροκροτεῖται μὲ δέρμη. Μοῦ φαίνεται ἐξάλλου ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φοιτητὲς ἔρχονται μόνο γιὰ νὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ χειροκροτήσουν. Κάνω μερικὰ ψώνια, περνῶ ἀπὸ τὴ Φοιτητικὴ Λέσχη καὶ ἐπιστρέφω γιὰ νὰ ἐργαστῶ. Τὸ βράδυ πάω στὴ δεξίωση τῶν Choisy. Συμπαδητικὴ ὄμηγυρη ἀλλὰ τὰ ὄνόματα μοῦ διαφεύγουν. Κυρίως μ' εὐχαριστεῖ νὰ βλέπω ὅτι εἶμαι σὲ δέση νὰ παρακολουθήσω μιὰ συνομιλία ὅταν δὲν εἶναι ὑπερβολικὰ πολύπλοκη. Ἄναμεσα σ' ἄλλα κουβεντιάζω μ' ἔναν καδηγητὴ φυσικῶν ἐπιστημῶν στὴ Θεσσαλονίκη, στὸ Πανεπιστήμιο ποὺ ίδρυθηκε πρὶν δυὸ χρόνια καὶ ποὺ ὁ προσανατολισμός του εἶναι πιὸ προοδευτικὸς ἀπὸ ἐκείνου τῶν Αδηνῶν. Βγαίνοντας συνοδεύω τὸν ζωγράφο Amiguet, ποὺ ἥρθε στὴ δεξίωση μὲ τὸ τροχόσπιτο καὶ εἶναι πολὺ δυστυχὴς γιατὶ ἡ Benita τὸν ἀποκαλεῖ Marcel καὶ τὸν ἐπισκέφθηκε μόνη της στὸ τροχόσπιτο καὶ ἐπίσης γιατὶ τὸν ξεγελοῦν οἱ "Ελληνες καδῶς δὲν καταλαβαίνει τὴ γλώσσα τους. Διασκεδαστικὸς τύπος μ' ἔνα σύμφρο μαῦρο γένι. Ξέχασα ν' ἀναφέρω ὅτι στοὺς Choisy ἔγινε μεγάλη συζήτηση γιὰ τὸ γλωσσικὸ ξήτημα.

Vendredi 15 novembre

Je travaille avec le dictionnaire de Vlachos que je me suis enfin acheté, avant d'aller chercher des livres à la Bibliothèque, passer chez Joannidis et acheter des fleurs pour Mme Merlier. Très gentil déjeuner chez eux. Grande discussion sur les raisons pour lesquelles le roman athénien n'existe pas à propos d'un mauvais roman en français de Rodocanachi traduit dans le Vima. Puis je regarde avec Mme Merlier quelques chansons populaires.

Couleurs étonnantes dans le ciel quand je sors, des verts clairs admirables. Je dépose ma carte chez les Philadelpheus puis vais au concert de Madel. Grey. J'y ai beaucoup de plaisir, surtout au Cimetière de Fauré, et à l'Amour de Moy y est enclose, qui me font sentir combien malgré tout c'est une âme de Français que j'ai, et la prière des morts hébraïque, le Kaddisch, qu'elle dit avec une très grande émotion.

Samedi 16 novembre

Malgré le beau temps, je travaille à la maison, avant d'aller faire des courses inutiles chez le ministre de l'Intérieur, chez Joannidis et chez Davit. L'après-midi cours de Beis et de Kougeas. Quand j'en sors, le soleil est malheureusement déjà couché, mais je vais profiter de la tiédeur que conserve l'enclos d'Esculape. Perdu dans la végétation, avec ses restes d'ex votos, de temples, avec les chats à moitié sauvages qui l'habitent, il a un charme très particulier. Je passe au Club académique entendre un peu de musique et la Paix chez soi de Courteline.

Dimanche 17 novembre

Temps éblouissant. Pas un nuage. Je regrette un peu le Penteli où je devais aller et me console en allant à la Grande Métropole où, en place de musique, j'entends un pappas qui a tout à fait l'air d'un guignol italien, dans sa haute chaire, avec ses manches agitées, sa barbe et son chignon.

Παρασκευή 15 Νοεμβρίου

Δουλεύω μὲ τὸ λεξικὸ τοῦ Βλάχου ποὺ ἀγόρασα ἐπιτέλους, πρὶν πάω νὰ δανειστῷ βιβλίᾳ ἀπὸ τὴν Ἐδνικὴ Βιβλιοδήκη, νὰ περάσω ἀπ' τὸν Ἰωαννίδη καὶ ν' ἀγοράσω λουλούδια γιὰ τὴν κυρία Μερλιέ. Πολὺ συμπαθητικὸ γεῦμα σπίτι τους. Μεγάλη συζήτηση γιὰ τοὺς λόγους ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀδηναϊκὸ μυδιστόρημα, μὲ ἀφορμὴ ἔνα κακὸ μυδιστόρημα στὰ γαλλικὰ τοῦ Ροδοκανάκη ποὺ δημοσιεύεται μεταφρασμένο στὸ «Βῆμα». Ἀργότερα μὲ τὴν κυρία Μερλιέ κοιτάμε δημοτικὰ τραγούδια.

Οταν βγαίνω, ὁ οὐρανὸς ἔχει ἐκπληκτικὰ χρώματα, ὑπέροχα φωτεινὰ πράσινα. Ἀφήνω τὸ ἐπισκεπτήριό μου στὸν Φιλαδελφέα καὶ πηγαίνω στὸ ρεσιτάλ τραγουδιοῦ τῆς Madeleine Grey. Μοῦ ἄρεσε πολύ, ιδιαίτερα στὸ «Κοιμητήριο» τοῦ Fauré καὶ στὸ «L'amour de moy y est enclose», ποὺ μὲ κάνουν νὰ συνειδητοποιῶ τὴν κατὰ βάθος γαλλικὴ ψυχὴ μου, καὶ στὴν ἑβραϊκὴ προσευχὴ γιὰ τοὺς νεκρούς, τὸ Kaddish, ποὺ τὸ λέει μὲ πολὺ συναίσθημα.

Σάββατο 16 Νοεμβρίου

Παρὰ τὴν καλοκαιρία δουλεύω κλεισμένος στὸ σπίτι πρὶν ξεκινήσω γιὰ τὶς ἀνεπιτυχεῖς ἐπισκέψεις μου στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, στὸν Ἰωαννίδη καὶ στὸν Davit. Τὸ ἀπόγευμα παραδόσεις τοῦ Βέη καὶ τοῦ Κουγέα. Οταν βγαίνω, δυστυχῶς ὁ ἥλιος ἔχει πέσει, ἀλλὰ πηγαίνω στὸν προστατευμένο ἀπ' τὸ κρύο περίβολο τοῦ Ἀσκληπιείου. Πνιγμένος στὴ χλόη, μὲ τὰ σπασμένα ἀναδήματά του καὶ τὶς ἀδέσποτες γάτες ποὺ τὸν κατοικοῦν, ἔχει μιὰ ιδιαίτερη χάρη. Περνῶ ἀπ' τὴ Φοιτητικὴ Λέσχη ν' ἀκούσω λίγη μουσικὴ καὶ τὸ «la Paix chez soi» τοῦ Courteline.

Κυριακὴ 17 Νοεμβρίου

Καιρὸς ἐκδαμβωτικός. Οὔτε ἔνα σύννεφο. Λυποῦμαι ποὺ δὲν πῆγα (ὅπως εἶχα προγραμματίσει) στὴν Πεντέλη καὶ παρηγοριέμαι παρακολουθῶντας τὴ λειτουργία στὴ Μητρόπολη ὅπου ἀντὶ γιὰ μουσικὴ ἀκούω ἔναν παπὰ ποὺ μοιάζει μὲ ἵταλικὸ φασουλή, ἔτσι ὅπως τὸν βλέπω νὰ κηρύσσει ἀπὸ τὸν ψηλὸ ἄμβωνα κουνώντας τὰ μανίκια, τὰ γένια καὶ τὸν κότσο του.

Je monte sur l'Acropole relire l'Héroïque avant d'aller l'entendre dirigée par Mitropoulo, au théâtre Olympia. Grande salle sympathique, Faust-ouverture qui me reporte au cours de Weingartner.³² L'orchestre est bon, mais – un peu par la faute du chef – ne soutient pas un cresc. ni un ff. Dans les bois, le hautbois est remarquable, les bassons sont très nasillards. Concerto de Prokofieff, joué au piano et dirigé par M. Il a beaucoup de feu dans l'exécution et une technique très facile. Mais l'œuvre est très inégale et sent le procédé. On s'en aperçoit surtout dans le mouvement lent où P. n'a pu garder une allure mélodique que la durée de son thème et a écrit toute la partie centrale dans le caractère de scherzo rythmique qui est celui de toute l'œuvre. L'écriture du piano par contre est variée et intéressante. L'Héroïque est bien jouée, sans plus. On n'y sent pas de construction et la mise en place des valeurs n'est pas constamment réalisée.

Après un yoghourt place Omonoia, je vais au Club universitaire où j'attends abondamment M. Papadimitracopoulos et ses amis qui répètent un quatuor de Mozart. Premiers sondages pour un orchestre. Puis je remonte à l'Acropole, aimant magique dans le ciel le plus pur. A mi-chemin, grand attrouement autour de la chaise-longue où écrit Amiguet à l'ombre de son auto d'où le chahut des gosses l'a fait sortir. Nous y entrons et des figures curieuses ne cessent d'apparaître aux fenêtres de sa roulotte et de petits doigts s'accrochent aux tentures de ses fenêtres.

Il me montre un recueil de 12 portraits de musiciens gravés sur zinc avec préface de Rambosson: Dukas, Auric, Milhaud, Honegger, d'Indy, Ravel, Strawinsky, Rabaud, Fl. Schmitt, Roussel, J. Cros et de Falla. Les anecdotes qu'il me raconte sur eux m'intéressent plutôt davantage que les œuvres, d'une technique un peu artificielle. Après une visite de l'huissier grec de la Légation Suisse avec sa femme

32. Felix Weingartner (1863-1942), compositeur et chef d'orchestre autrichien.

Ανεβαίνω στήν Άκροπολη νὰ ξαναδιαβάσω τὴν «Ηρωικὴ» καὶ πηγαίνω μετὰ νὰ τὴν ἀκούσω στὸ δέατρο «Ολύμπια» σὲ διεύδυνση Μητρόπουλου. Μεγάλη αἴδουσα, συμπαδητική. Ή εἰσαγωγὴ στὸν «Φάουστ» μοῦ δύμισε τὶς σπουδές μου μὲ τὸν Weingartner.²⁹ Η ὄρχήστρα εἶναι καλὴ ἀλλὰ ὑστερεῖ στὰ crescendo καὶ τὰ fortissimo, ἐν μέρει ἔξαιτιας τοῦ μαέστρου. Στὸ τμῆμα τῶν ξύλινων πνευστῶν τὰ ὅμποε εἶναι ἔξαιρετικὰ ἀλλὰ ὁ ἥχος τῶν φαγκότων ὑπερβολικὰ ἔφρινος. Παίζουν καὶ τὸ Κονσέρτο τοῦ Προκόφιεφ ὅπου ὁ Μ. εἶναι συγχρόνως μαέστρος καὶ σολίστ. Τὸ παιίσμό του εἶναι φλογερὸ καὶ ἡ τεχνική του πολὺ ἄνετη. Ἀλλὰ τὸ ἔργο εἶναι πολὺ ἄνισο καὶ τεχνητό. Αὐτὸ φαίνεται κυρίως στὸ ἀργὸ μέρος ὅπου ὁ Π., ἀδυνατώντας νὰ ἐπεκτείνει τὸ δέμα του, δίνει σ' ὅλο τὸ κεντρικὸ τμῆμα ἔνα χαρακτήρα ρυθμικὸ σὲ ὑφος σκέρτου ποὺ ἐπικρατεῖ καὶ σ' ὅλο τὸ ὑπόλοιπο κονσέρτο. Όστόσο ἡ γραφὴ τοῦ πιάνου ἔχει ποικιλία καὶ ἐνδιαφέρον. Ή «Ηρωικὴ» παίχτηκε καλὰ ἀλλὰ τίποτε παραπάνω. Δὲν γίνεται ἀρκετὰ αἰσθητὴ ἡ δομὴ τοῦ ἔργου οὐτε καὶ πραγματοποιεῖται μὲ σταδερότητα τὸ μοίρασμα τῶν ἀξιῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ ἔνα γιαούρτι στὴν Ὁμόνοια πηγαίνω στὴν Πανεπιστημιακὴ Λέσχη ὅπου περιμένω ἀρκετὴ ὥρα – παρακολουθώντας τὴν πρόβα ἐνὸς κουαρτέτου τοῦ Mozart – τὸν κύριο Παπαδημητρακόπουλο καὶ τοὺς φίλους του. Πρώτη βολιδοσκόπηση γὰ τὸ σχηματισμὸ μιᾶς ὄρχήστρας. «Υστερα, κάτω ἀπὸ ἔναν πεντακάδαρο οὐρανό, ξανανεβαίνω στὴν Άκροπολη τὸν μαγικὸ μαγνήτη. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ὁ Amiguet γράφει σὲ μιὰ ξαπλώστρα στὴ σκιὰ τοῦ τροχόσπιτού του περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν μαρίδα τῆς γειτονιᾶς ποὺ μὲ τὴ βαθούρα της τὸν ἀνάγκασε νὰ βγει ἔξω.» Οταν μπαίνουμε μέσα, τὰ γεμάτα περιέργεια πρόσωπα τῶν παιδῶν δὲν παύουν νὰ ἐμφανίζονται στὰ παράθυρα καὶ τὰ μικρά τους δάχτυλα νὰ γαντζώνονται ἀπὸ τὶς κουρτίνες τῶν παραδύρων.

Μοῦ δείχνει ἔνα λεύκωμα μὲ τὰ πορτρέτα 12 μουσικῶν χαραγμένα σὲ τσιγκό μὲ πρόλογο τοῦ Rambosson: Dukas, Auric, Milhaud, Honegger, d'Indy, Ravel, Στραβίνσκι, Rabaud, Fl. Schmitt, Roussel, J. Cros καὶ de Falla. Τὰ ἀνέκδοτα ποὺ μοῦ διηγεῖται γιὰ ὅλους αὐτοὺς μ' ἐνδιαφέρουν περισσότερο ἀπὸ τὰ ἔργα του, ποὺ βρίσκω τὴν τεχνοτροπία τους κάπως ἐπιτηδευμένη. Αφοῦ δεχτήκαμε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ κλητήρα τοῦ Ελβετοῦ

29. Felix Weingartner (1863-1942), Αὐστριακός μαέστρος καὶ συνθέτης.

et ses 2 enfants, nous allons causer en escaladant les fils de fer, car le soleil s'est déjà couché au-dessus du portique d'Eumène. Pour Amiguet, il ne cherche pas à se représenter ce que les choses étaient, il en jouit sensuellement telles quelles; c'est un stade qu'il faut je crois dépasser. Une grande irradiation demeure au couchant que reflètent les Propylées. Nous venons chez moi en passant par le Stade. La pleine lune roule lentement derrière les cyprès et les légers feuillages des poivriers. Nous dînons dans un *οινοράγειρείον* de Kolonaki d'une lithrine froide et montons prendre une bière au Lycabette. Amiguet me parle du milieu de musiciens qui fréquentaient chez lui, amenés en partie par sa femme, très bonne pianiste et qui l'a plaqué pour faire du cinéma. De là son voyage. Mais il songe avec *λαχτάρα* aux soirées où chantaient Falk, Croiza, Lubin, où jouaient Roussel ou Honegger. Un drôle de type, sensible et curieux, pas très complet.

Lundi 18 novembre

Je retrouve à la Bibliothèque M. Kougeas qui me présente à M. Papadimitriou³³ avec qui j'échangerai des leçons et qui est surveillant de la collection des Médailles de l'Académie, puis à M. Tsatsos, exécuteur juridique de Lambrakis, dans un sombre graffio d'avocat. Avant le déjeuner, je passe chez M. Adossidis, très sympathique. L'après-midi, je travaille le grec, la 5e, et vers 5 h, vient travailler avec moi Papadimitriou; très gentil, originaire de Skyros, il fait ici ses études avec sa sœur et travaille l'archéologie.

Concert de Mme Grey. Beaucoup de monde, mais beaucoup moins beau que son premier concert; elle n'a plus à conquérir son public et est d'ailleurs moins en voix. Outre cela, les imagineries de Poulenc et de Chabrier n'ont que peu d'intérêt. Les histoires naturelles de Ravel-J. Renard

33. Ioannis Papadimitriou (1904-1963), archéologue.

πρόξενου μὲ τὴ γυναικα καὶ τὰ δυὸ παιδιά του, βγαίνουμε νὰ κουβεντι-
άσουμε σκαρφαλώνοντας τὸν σιδερένιο φράχτη καδὼς ὁ ἥλιος ἔχει ἥδη
κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τὴ στοὰ τοῦ Εὐμένους. "Οσο γιὰ τὸν Amiguet, δὲν
προσπαδεῖ νὰ φανταστεῖ πῶς ἦταν τὰ πράγματα, τὰ χαίρεται αἰσθη-
σιακὰ ὥπως εἶναι· πρέπει κανεὶς νὰ ξεπεράσει, νομίζω, τὸ στάδιο αὐτό.
Τὰ Προπύλαια ἀντανακλοῦν τὴν ἀκτινοβολία τοῦ ἥλιου καδὼς δύει.
Πορευόμαστε πρὸς τὸ σπίτι μου περνώντας ἀπὸ τὸ Στάδιο. Ἡ πανσέ-
ληνος γλιστράει ἀργὰ στὰ κυπαρίσσια καὶ στὶς λεπτὲς φυλλωσιές τῶν
πιπερόδεντρων. Τρῶμε ἔνα κρύο λυθρίνι σ' ἔνα οίνομαγειρεῖ στὸ Κο-
λωνάκι κι ἀνεβαίνουμε στὸν Λυκαβηττὸ γιὰ μιὰ μπίρα. Ὁ Amiguet μοῦ
μιλάει γιὰ τοὺς μουσικοὺς ποὺ σύχναζαν στὸ σπίτι του. Οἱ περισσότεροι
ἦταν γνωστοὶ τῆς γυναικας του ποὺ ἔπαιχε ἔξαιρετικὸ πιάνο καὶ ποὺ
τὸν παράτησε γιὰ τὸν κινηματογράφο. Σ' αὐτὸ ὄφειλεται καὶ τὸ ταξίδι
του. Ἀλλὰ δυμᾶται μὲ λαχτάρα τὶς βραδιὲς ποὺ τραγουδοῦσαν ὁ Falk, ἡ
Croiza, ἡ Lubin ἡ ποὺ ἔπαιχαν πιάνο ὁ Roussel ἡ ὁ Honegger. Ἀστεῖος
τύπος, εὐάισθητος καὶ περιέργος, ἀλλὰ ἀνολοκλήρωτος.

Δευτέρα 18 Νοεμβρίου

Στὴ Βιβλιοθήκη ξανασυναντῶ τὸν κύριο Κουγέα ποὺ μὲ παρουσιάζει
στὸν κύριο Παπαδημητρίου,³⁰ μὲ τὸν ὄποιο δ' ἀνταλλάξουμε μαδήμα-
τα {έλληνικῶν καὶ γαλλικῶν}. Εἶναι ἐπιμελητὴς τῆς συλλογῆς μεταλλίων
τῆς Ἀκαδημίας. Στὴ συνέχεια, σ' ἔνα σκοτεινὸ δικηγορικὸ γραφεῖο, μὲ
γνωρίζει στὸν κύριο Τσάτσο ποὺ εἶναι ἐκτελεστὴς τῆς διαδήκης τοῦ Λα-
μπράκη. Πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημεριανό, περνῶ ἀπ' τὸν πολὺ συμπαδητικὸ
κύριο Ἄδοσιδη. Τὸ ἀπόγευμα μελετῶ τὰ ἑλληνικά μου καὶ τὴν 5η {Συμ-
φωνία τοῦ Beethoven} καὶ γύρω στὶς 5:00 ἔρχεται ὁ Παπαδημητρίου νὰ
δουσλέψουμε· πολὺ εὐγενικός, μὲ καταγωγὴ ἀπὸ τὴ Σκύρο, σπουδάζει
ἐδῶ μὲ τὴν ἀδελφή του κι ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀρχαιολογία.

Συναυλία τῆς κυρίας Grey. Κόσμος πολὺς ἀλλὰ ἡ ἀπόδοσή της κα-
τώτερη ἀπ' ὅ,τι τὴν προηγούμενη φορά. Δὲν χρειάζεται πιὰ νὰ κατα-
κτήσει τὸ κοινό της καὶ ἡ φωνή της εἶναι κάπως κουρασμένη. Ἐξάλλου,
αὐτὰ τὰ ἔργα τὰ ἐμπνευσμένα ἀπὸ ζῶα, τῶν Poulenc καὶ Chabrier ἔχουν
ἐλάχιστο ἐνδιαφέρον. Οἱ «*Histoires Naturelles*» τῶν Ravel-J. Renard

30. Ιωάννης Παπαδημητρίου (1904-1963), ἀρχαιολόγος.

sont plus intéressantes; le paon surtout est d'une mélancolique majesté. Du reste du programme, il n'y a que les chants d'Auvergne de Canteloube qui me fassent plaisir; le reste est un peu trop musique italienne et musique facile et a d'ailleurs beaucoup de succès.

Mardi 19 novembre

Journée très intéressante, mais temps changeant qui me rend un peu fébrile. Je passe prendre M. Tsatsos qui me conduit au Σύλλογος γιὰ τὰ ὡφέλιμα θιελία que dirige Georges Drossinis, le vieux poète. Dans son bureau, assez en désordre, l'éditeur Sideris et un monsieur qui s'occupe de littérature et de sports. On nous offre des cafés. Drossinis ressemble à s'y méprendre à Valéry, surtout dans l'expression: la même gaminerie, la même verve, et le même regard que tout ce qu'il a vu bien loin de l'user a rendu plus vif. Il parle avec orgueil des nouveaux hôpitaux grecs, cite du Nietzsche, lit en le commentant le jugement de Palamas sur Psichari dans la Nea Hestia. Bientôt arrive un petit monsieur au nez bourgeonnant sous des lunettes, Deffner, un Allemand établi depuis si longtemps à Athènes qu'il a l'air d'un vrai vieux Grec (il a 80 ans). Avec vivacité, il chipe des coulomies³⁴ dans une boîte en carton sur la table de Drossini et fait des mines comiques en essayant de les mâcher. Drossini me donne de ce Deffner des Excursions en Crète, qu'il a lui-même écrites en grec populaire, et il fait la grimace quand je lui demande de m'y inscrire son nom. Je vais prendre Papadim. qui me conduit chez un tailleur assez ruineux. Vers le soir, après un peu de piano, il me présente à M. Beis, un petit homme aux yeux mal fixés, qui se tord toute la figure en parlant, ne peut rester cinq minutes assis sur une chaise, m'offre un café et me parle en allemand. Le nom de Mme Merlier ayant été prononcé, il me dit: Oh il y a 10 ans, Mme Merlier n'était pas née. Comme elle lui a envoyé une recension, je devine ce que cela veut dire. Et à Andreades, qui lui disait: Je suis très connu au Japon, Veis lui a répondu: Je crois surtout en Patagonie.

34. Pour loukoums.

είναι πιὸ ἀξιόλογες· ιδίως τὸ «Παγώνι» ἔχει μιὰ μελαγχολικὴ μεγαλοπρέπεια. Ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο πρόγραμμα μόνο τὰ «Τραγούδια τῆς Ὦθέρηνς» τοῦ Canteloube μ' εὐχαριστοῦν· τὸ ὑπόλοιπο πρόγραμμα εἶναι μουσικὴ ὑπερβολικὰ ἵταλίζουσα καὶ εὐκολὴ ποὺ ώστόσο ἔχει πολλὴ ἐπιτυχία.

Τρίτη 19 Νοεμβρίου

Μέρα πολὺ ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ καιρὸς ἀσταδῆς ποὺ μοῦ φέρνει λίγη ἀδιαδεσία. Περνάν νὰ πάρω τὸν κύριο Τσάτσο ποὺ μὲ ὁδηγεῖ στὸν «Σύλλογο πρὸς Διάδοσιν Ωφελίμων Βιβλίων» ποὺ διευδύνει ὁ ἡλικιωμένος ποιητὴς Γεώργιος Δροσίνης. Στὸ γραφεῖο του, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ἀκατάστατο, ὁ ἐκδότης Σιδέρης κι ἔνας κύριος ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴ λογοτεχνία καὶ τὸν ἀδλητισμό. Μᾶς προσφέρουν καφέ. Ὁ Δροσίνης μοιάζει τρομερὰ μὲ τὸν Valéry, ιδίως στὴν ἔκφραση: Ἱδια παιδιάστικη πονηράδα, ἵδιος οἴστρος, ἵδιο βλέμμα ποὺ δείχνει ὅτι ὅλα ὅσα εἶδε, ὅχι μόνο δὲν τὸ ἔχουν ἀμβλύνει, ἀλλὰ τὸ ἔκαναν ἀκόμη πιὸ χωηρό. Μιλάει μὲ περηφάνια γιὰ τὰ νέα ἑλληνικὰ νοσοκομεῖα, παραδέτει Nietzsche, διαβάζει σχολιάζοντας τὴν κριτικὴ τοῦ Παλαμᾶ γιὰ τὸν Ψυχάρη στὴ «Νέα Ἐστία». Σὲ λίγο καταφέρνει ἔνας κοντούλης κύριος μὲ μιὰ σπυριάρικη μύτη κάτω ἀπὸ ἔνα ζευγάρι ματογυάλια, ὁ Δέφνερ, ἔνας Γερμανὸς χρόνια ἐγκατεστημένος στὴν Ἀδήνα μὲ δωρὶα χαρακτηριστικοῦ Ἔλληνα γέροντα (εἶναι 80άρης). Μὲ χωηράδα παίρνει ἀπὸ μόνος του λουκούμια ἀπὸ ἔνα χαρτονένιο κουτὶ ἀκουμπισμένο στὸ τραπέζι τοῦ Δροσίνη καὶ κάνει κωμικὲς γκριμάτσες προσπαθώντας νὰ τὰ μασήσει. Ὁ Δροσίνης μοῦ δίνει τὶς «Ἐκδρομὲς στὴν Κρήτη» αὐτοῦ τοῦ Δέφνερ, γραμμένες ἀπὸ τὸν ἵδιο στὴ δημοτική, καὶ ὅταν ζητῶ ἀπὸ τὸν Δέφνερ νὰ μοῦ τὸ ὑπογράψει κάνει ἄλλη μιὰ γκριμάτσα. Μετὰ περνάν ἀτ' τὸν Παπαδημητρίου ποὺ μὲ πηγαίνει σ' ἔναν ράφτη ἀκριβούτσικο. Πρὸς τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἔπαιξα λίγο πιάνο, μὲ παρουσιάζει στὸν κύριο Βέη, ἔναν ἀνδρωπάκο ἀλλήδωρο, ποὺ μιλώντας συστρέφει τὸ πρόσωπό του, δὲν μπορεῖ νὰ μείνει καδισμένος σὲ μιὰ καρέκλα οὕτε πέντε λεπτά, μοῦ προσφέρει καφὲ καὶ μοῦ μιλάει γερμανικά. «Οταν ἀκούει τ' ὄνομα τῆς κυρίας Μερλιέ, μοῦ λέει: «Ποιά; Αὐτὴ ποὺ μόλις θγῆκε ἀπ' τ' αὐγό της;». Φαίνεται ὅτι δέλει νὰ τὴ μειώσει ἐπειδὴ τοῦ ἔστειλε μιὰ βιβλιοκρισία ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε. Καὶ στὸν Ἀνδρεάδη ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Εἶμαι πολὺ γνωστὸς στὴν Ἰαπωνία», ὁ Βέης ἀποκρίθηκε: «Νομίζω πιὸ πολὺ στὴν Παταγονία».

C'est là un gros défaut des Grecs que de se fâcher ainsi les uns les autres par jalouse ou par antagonisme. Il me présente à un Dr en sociologie dont je ne retiens pas le nom.

Le soir je passe mon smoking et vais dîner chez les Merlier avec Madeleine Grey, sa pianiste, Mme Dixmier, M. Mitropoulos, Aravantinos, directeur de la Vradini et sa femme, qui parle constamment de «notre journal», et M. Dragoumis, le vrai grec de l'Aristocratie, avec un monocle, mais pas du tout macaque, fin et réservé. La conversation roule surtout sur les qualités et défauts des grands virtuoses, sur l'auto-critique.

Il ne s'y dit rien de spécialement intéressant. Mme Grey parle avec une très grande reconnaissance de Hettich, son professeur, mais son genre ne me revient pas. Mme Dixmier, à la droite de qui je suis assis, n'a pas non plus un air très distingué, ni beaucoup d'originalité. Elles jugent des pays d'après les succès qu'elles y ont remportés. Après le dîner viennent une sœur et une nièce de Mme Merlier, fort jolies, son frère, le Grec ténébreux, un M. Lappa, avocat, le «fils» de Palamas qui a l'air excédé de ce titre, les 2 membres présents de l'école, Bon et Flacelière, épigraphiste qui a surtout travaillé à Delphes et se prend assez au sérieux. Mme Grey part assez tôt. Nous restons en petit comité jusque vers une heure à casser du sucre sur le dos de Sikélianos et des «inspiratrices» que lui fournit sa femme qui veut qu'on l'appelle le Dieu, et à discuter sur la morale sociale et judiciaire.

Mercredi 20 novembre

Je me lève tôt pour aller par une pluie et une boue épaisse à un cours de Kougeas qui n'a pas lieu. Je rentre donc travailler après avoir essayé mon habit. L'après-midi, Papad. vient travailler et me corrige quelques lignes écrites sur la Φόνισσα de Παπαδιαμάντης, un très beau livre. Ouzo, bière plutôt, chez Loubier, avec M^{elles} Petridis, Nomidis, Dimitri N. et Joannidis. Effie me trouve

Είναι μεγάλο έλαττωμα τῶν Ἑλλήνων νὰ πικάρουν ὁ ἔνας τὸν ἄλλον ἀπὸ ζήλια ἢ ἀπὸ ἀνταγωνισμό. Μὲ παρουσιάζει καὶ σ' ἔναν διδάκτορα τῆς κοινωνιολογίας ἀλλὰ δὲν συγκρατῶ τ' ὄνομά του.

Πιὸ ἀργὰ φορῶ τὸ σμόκιν μου καὶ πηγαίνω νὰ δειπνήσω στοὺς Μερλιέ ποὺ ἔχουν καλεσμένους τὴν Madeleine Grey καὶ τὴν πιανίστριά της κυρία Dixmier, τὸν κύριο Μητρόποουλο, τὸν Ἀραβαντινό, διευδυντὴ τῆς «Βραδυνῆς», καὶ τὴν γυναίκα του ποὺ μιλάει συνέχεια γιὰ τὴν «ἔφημερίδα μας», καὶ τὸν κύριο Δραγούμη, γνήσιο Ἑλληνα τῆς ἀριστοκρατίας μὲ μονόκλ, ἀλλὰ καδόλου φηλομύτη, φίνο καὶ συγκρατημένο. Ἡ κουβέντα περιστρέφεται κυρίως γύρω ἀπὸ τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ ἔλαττώματα τῶν μεγάλων βιρτουόζων καὶ τὴν αὐτοκριτική.

Δὲν ἀκούγεται τίποτε τὸ ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρον. Ἡ κυρία Grey μιλάει μὲ πολὺ μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν καδηγητή της Hettich, ἀλλὰ ὁ τύπος της δὲν μοῦ ταιριάζει. Ἡ κυρία Dixmier, ποὺ κάδομαι στὰ δεξιά της, κι αὐτὴ δὲν ἔχει ὑφος πολὺ ἀριστοκρατικὸ καὶ τῆς λείπει ἡ πρωτοτυπία. Κρίνουν τὶς χῶρες ποὺ ἐπισκέπτονται ἀπὸ τὸ πόσο δερμὰ ἢ ὅχι τὶς ὑποδέχονται. Μετὰ τὸ γεῦμα καταφθάνουν μιὰ ἀδελφὴ καὶ μιὰ ἀνιψιὰ τῆς κυρίας Μερλιέ, πολὺ ὅμορφες, ὁ ἀδελφός της, ὁ μελαγχολικὸς Ἑλληνας, κάποιος κύριος Λάππας, δικηγόρος, ὁ «γιὸς» τοῦ Παλαμᾶ ποὺ μοιάζει νὰ ἔχει βαρεδεῖ τὸν τίτλο ποὺ τοῦ δίνουν, καὶ δυὸ μέλη τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ὁ Bon καὶ ὁ Flacelière, ἐπιγραφολόγος ποὺ δούλεψε κυρίως στοὺς Δελφοὺς καὶ φαίνεται νὰ ἔχει ἀρκετὰ μεγάλη ιδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἡ κυρία Grey ἀποχωρεῖ νωρίς. Μένουμε λίγοι ὡς γύρω στὴ 1:00 τὸ πρωὶ κουτσομπολεύοντας τὸν Σικελιανὸ καὶ τὶς «έμπνευστριες» ποὺ τοῦ προμηδεύει ἡ γυναίκα του καὶ ποὺ δέλει νὰ τὸν ἀποκαλοῦν Θεό. Συζητᾶμε καὶ γιὰ τὴν ἡδικὴ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Τετάρτη 20 Νοεμβρίου

Ξυπνῶ νωρίς γιὰ νὰ πάω μὲ βροχὴ καὶ πηχτὴ λάσπη σ' ἔνα μάδημα τοῦ Κουγέα ποὺ ματαιώνεται. Ἐπιστρέφω γιὰ νὰ δουλέψω ἀφοῦ ἔκανα πρόβα στὸν ράφτη. Τὸ ἀπόγευμα ὁ Παπαδημητρίου ἔρχεται νὰ δουλέψει καὶ μοῦ διορθώνει ἔνα σύντομο κείμενο γιὰ τὴν «Φόνισσα» τοῦ Παπαδιαμάντη, ἔνα πολὺ ὡραῖο βιβλίο. Οὗζο, ἡ μᾶλλον μπίρα στοῦ «Λουμπιέ» μὲ τὶς δεσποινίδες Πετρίδη καὶ Νομίδη, τὸν Δημήτρη N. καὶ τὸν Ἰωαννίδη. Ἡ «Ἐφη βρί-

l'air « Ρωμιός » mais en veut toujours à ma moustache. Après un dîner décidément quelconque au Panthéon, j'entre, je ne sais trop pourquoi, voir au cinéma l'Argent de l'Herbier qui ne m'emballe guère et me fait lever assez tard le jeudi matin.

Dimanche 24 novembre

Durant les 3 jours où j'ai négligé mon journal, il ne s'est rien passé, me semble-t-il, de bien spécial. Voyons! Jeudi donc, lever tardif; courses inutiles à l'Université fermée pour une fête de la Vierge; visite à Choisy, qui a trouvé l'Héroïque bien vieillie. « Tout le temps tonique-dominante, vous supportez ça, vous? » Visite aussi à <Cano Davit>; il est destiné à faire fortune; on voit que tout ce qui n'a pas pour but l'argent est sans intérêt pour lui. Le soir, au Club universitaire, je joue avec Papadimitracopoulo une Sonate de Mozart, devant une charmante demoiselle, sa fiancée peut-être. Il me fait de grands compliments. L'orchestre se rapprocherait-il?

Le vendredi, travail à domicile, essai chez le tailleur, courses inutiles à l'Académie pour trouver Papadimitriou, et thé en attendant l'heure de la musique byzantine.

Samedi, le temps superbe me fait battre le rappel pour le dimanche à la Banque de Joannidis qui n'y est pas, chez Effie, qui a un négligé très joli; près de Carl, Père la Flemme, et chez Amiguet. Avant ce dernier, j'ai le cours de Veis qui nous montre que le vrai centre de l'Hellénisme est l'Asie mineure, que sa capitale est Constantinople et que « πάλι μὲ χρόνους, μὲ καιρούς, πάλι δικά σας εἶναι ». Amiguet dans sa roulotte montre des tableaux à des Anglais, acheteurs récalcitrants. A vrai dire, on n'y sent aucune personnalité; mais des impressions et des influences successives. Je retrouve Papad. vers la porte Beulé et nous montons en bavardant au Philopappe voir le coucher du soleil, dans des nuages. Il me parle avec beaucoup d'admiration de Coundouriotis et de son fils, tous deux marins très simples d'Hydra, de Scyros où il m'invite à passer l'été dans une de ses maisons.

σκει πώς έχω υφος «Ρωμιοῦ» άλλα έχει πάντα παράπονο γιὰ τὸ μουστάκι μου. Μετὰ τὸ δεῖπνο στὸ «Πάνθεον» (πάλι ἀδιάφορο), μπαίνω, δὲν ξέρω γιατί, στὸν κινηματογράφο γιὰ νὰ δῶ «Τὸ Χρῆμα» τοῦ L'Herbier ποὺ δὲν μ' ἐνδουσιάζει καὶ μ' ἀναγκάζει νὰ σηκωθῶ ἀργὰ τὸ ἐπόμενο πρωί.

Κυριακὴ 24 Νοεμβρίου

Στὴ διάρκεια τῶν 3 ἡμερῶν ποὺ παραμέλησα τὸ ἡμερολόγιό μου μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν συνέβη τίποτε τὸ ἀξιόλογο. Γιὰ νὰ δοῦμε! Λοιπόν, τὴν Πέμπτη ἀργοπορημένο ξύπνημα· μάταιη μετάβαση στὸ Πανεπιστήμιο ποὺ ἦταν κλειστὸ ἔξαιτίας μιᾶς γιορτῆς γιὰ τὴ Θεοτόκο· ἐπίσκεψη στὸν Choisy ποὺ βρίσκει τὴν «Ηρωικὴ» ξεπερασμένη: «Συνέχεια τονικὴ δεσπόζουσα. Ἐσεῖς μπορεῖτε αὐτὸ νὰ τὸ ὑποφέρετε». Ἐπίσκεψη στὸν *<Cano Davit>*· ὁ προορισμός του εἶναι νὰ πλουτίσει· δὲν τὸν ἐνδιαφέρει τίποτα ποὺ δὲν ἔχει γιὰ στόχο τὸ χρῆμα. Τὸ βράδυ στὴν Πανεπιστημιακὴ Λέσχη παίζω μιὰ Σονάτα τοῦ Mozart μὲ τὸν Παπαδημητρακόπουλο ἐνώπιον μιᾶς χαριτωμένης δεσποινίδας ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστικά του. Μοῦ κάνει πολλὰ κομπλιμέντα. Μήπως πλησιάζει ἡ μέρα τῆς ὁρχήστρας;

Τὴν Παρασκευὴ δουλειὰ στὸ σπίτι, πρόσθα στὸν ράφτη, τρεχάματα χωρὶς ἀποτέλεσμα στὴν Ἀκαδημία νὰ βρῶ τὸν Παπαδημητρίου καὶ τσάι περιμένοντας νὰ περάσει ἡ ὥρα γιὰ νὰ πάω στὸ μάθημα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

Τὸ Σάββατο, ὁ δαυμάσιος καιρὸς μὲ ἐπιστρατεύει γιὰ τὴν Κυριακὴ στὴν Τράπεζα τοῦ Ἰωαννίδη ποὺ δὲν εἶναι ἔκει, στὴν Ἐφη μ' ἔνα ώραιο νεγκλιζέ· στὸν Carl, τὸν πάτερ-τεμπέλη, καὶ στὸν Amiguet. Εἶχα παρακολουθήσει προηγουμένως τὴν παράδοση τοῦ Βέη ποὺ ἔξηγεῖ ὅτι τὸ πραγματικὸ κέντρο τοῦ ἑλληνισμοῦ εἶναι ἡ Μικρασία μὲ πρωτεύουσά του τὴν Κωνσταντινούπολη κι ὅτι «Πάλι μὲ χρόνους μὲ καιροὺς πάλι δικά σας εἶναι». Ὁ Amiguet στὸ τροχόσπιτό του δείχνει τοὺς πίνακές του σὲ κάτι Ἐγγλέζους, ζόρικους ἀγοραστές. Γιὰ νὰ πᾶ τὴν ἀλήθεια ἡ ζωγραφικὴ του δὲν ἔχει καμιὰ προσωπικότητα· ἀλλὰ διαδοχικὲς ἐντυπώσεις κι ἐπιρροές. Ξαναβρίσκω τὸν Παπαδημητρίου κοντὰ στὴν πύλη Beulé καὶ ἀνεβαίνουμε φλυαρώντας στοῦ Φιλοπάππου νὰ δοῦμε τὸ ἡλιοβασίλεμα μέσα στὰ σύννεφα. Μοῦ μιλάει μὲ μεγάλο δαυμασμὸ γιὰ τὸν Κουντουριώτη καὶ τὸν γιό του (κι οἱ δυό τους ἀπλοὶ ναυτικοὶ ἀπὸ τὴν "Υδρα", γιὰ τὴ Σκύρο ὅπου μὲ καλεῖ νὰ παραδερίσω σ' ἔνα ἀπὸ τὰ σπίτια του. Μοῦ

Au Carnaval, me raconte-t-il, les gens portent des masques de peaux et s'effraient avec des cloches, exactement comme dans le Lötschental.

En le quittant, je vais voir Erotocritos à l'Eleftheri Skini. Le roman de Cornaro est beaucoup plus scénique que je n'aurais cru, mais l'émotion ne naît que rarement, et le public, des collégiens applaudissant et riant à tort et à travers, n'est pas fait pour la créer. Mais au point de vue théâtre lyrique il y a certainement là quelque chose et je me réjouis de lire l'œuvre. La mise en scène avec quelques ridicules est bien, avec des décors simples, pas très dans le style de l'œuvre mais pas gênants. Mme Cotopouli me paraît un peu forcée, pas assez jeune dans le rôle d'Aréthuse. Je retrouve Amiguet dans un galactopolion et nous fixons nos plans pour le lendemain.

Ce dimanche, ciel gris, vorias, et la pluie, fine et froide, quand j'arrive place Kaningos. Malgré cela nous embarquons, Amiguet, moi et sa chienne Schita, une chienne de race, mais molle et assez stupide, dans l'auto de Kifissia. Amiguet, avec sa barbe de marseillais, son habit de cuir à fermeture moderne à griffes, son bonnet de caoutchouc, et par dessus le tout, un manteau écossais est unique et on se retourne pour le regarder. Nous montons sur les pentes du Pentélique: oliviers et pins et nous passons près d'un campement de bergers transhumants. Nous engageons conversation, et le patron, assez cultivé, m'explique qu'ils descendent du Parnès et que dans 5 jours ils seront au Laurion. Ils se préparent à lever le camp et roulent sur les bâts de leurs ânes et de leurs chevaux les tentes de laine qui les abritent la nuit, tandis que leurs moutons paissent sur les collines. Beaucoup de femmes, des jeunes filles ravissantes dans leurs costumes et de tout petits bébés, le tout en ordre, très patriarchal. La vue, quand nous nous élevons est très belle, très attique, sur la plaine à qui le vert tendre posé sur le rose de la terre donne une teinte très particulière. Le Lycabette dans le fond dresse sa proue, sa poupe plutôt puisque nous le voyons par derrière.

λέει ότι τις Άποκριες οι άντρες φοροῦν μάσκες άπο δέρμα κατσικιοῦ καὶ κρεμοῦν ἀπὸ τὴ μέση τους κουδούνια γιὰ νὰ προκαλοῦν τρόμο, ἀκριβῶς ὥπως στὸ δικό μας Lötscenthal.

Τὸν ἀφήνω καὶ πηγαίνω νὰ δῶ τὸν «Ἐρωτόκριτο» στὴν «Ἐλεύθερη Σκηνή». Τὸ ἔργο τοῦ Κορνάρου εἶναι πολὺ πιὸ κατάλληλο ἀπ' ὅ,τι νόμιζα γιὰ τὸ δέατρο, ἀλλὰ σπάνια προκαλεῖ συγκίνηση. Καὶ τὸ κοινὸ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μαδητὲς τοῦ γυμνασίου δὲν βοηδάει σ' αὐτό, καδῶς πότε χειροκροτοῦν ἀδιάκριτα καὶ πότε τοὺς πιάνουν τὰ γέλια. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄποψη τοῦ λυρικοῦ δεάτρου ἔχει σίγουρα κάτι καὶ περιμένω μὲ χαρὰ νὰ τὸ διαβάσω. Ἡ σκηνοδεσία, ἀν ἔξαιρέσουμε ὄρισμένες φαιδρότητες, εἶναι καλὴ μὲ ἀπλὰ σκηνικά, ὅχι πολὺ ταιριαστὰ μὲ τὸ ὑφος τοῦ ἔργου ἀλλὰ ὅχι ἐνοχλητικά. Στὴν κυρία Κοτοπούλη διακρίνωνται κάποια ἐπιτήδευση καὶ δὲν τὴ δρίσκω ἀρκετὰ νέα γιὰ τὸ ρόλο τῆς Ἀρετούσας. Ξαναβρίσκω τὸν Amiguet σ' ἔνα γαλακτοπωλεῖο καὶ καταστρώνουμε τὰ σχέδιά μας γιὰ τὴν Κυριακή.

Τὴν Κυριακὴ γκρίζος οὐρανός, βοριάς καὶ κρύα, ψιλὴ βροχὴ ὅταν φτάνω στὴν πλατεία Κάνιγγος. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Amiguet, ἐγὼ καὶ ἡ Σκίτα, μιὰ σκυλίτσα ράτσας, ἀλλὰ μαλδακὴ κι ὅχι ἰδιαίτερα ἔξυπνη, ἐπιβιβαζόμαστε στὸ λεωφορεῖο ποὺ πηγαίνει Κηφισιά. Ὁ Amiguet, μὲ τὸ μαρσεγέζικο γένι του, τὰ δερμάτινα ροῦχα του μὲ τὰ μοντέρνα φερμουάρ, τὴν καυτοσουκένια σκούφια του καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὸ ἀσυνήδιστο σκοτσέζικο παλτό του, εἶναι μοναδικὸς καὶ ὅλοι γυρίζουν νὰ τὸν κοιτάζουν. Ἀνεβαίνουμε στὶς πλαγιὲς τῆς Πεντέλης: ἐλαιόδεντρα καὶ πεῦκα καὶ δρύες καὶ βρίσκουμε μιὰ κατασκήνωση νομάδων βοσκῶν. Πιάνουμε μαζί τους κουβέντα κι ὁ γεροντότερος, ἀρκετὰ καλλιεργημένος, μοῦ λέει ὅτι κατεβαίνουν ἀπὸ τὴν Πάρνηθα κι ὅτι σὲ πέντε μέρες δὰ δρίσκονται στὸ Λαύριο. Ἐτοιμάζονται γιὰ ἀναχώρηση, τυλίγουν τὶς μάλλινες τέντες τους ποὺ τοὺς στεγάζουν τὴ νύχτα καὶ τὶς φορτώνουν στὰ σαμάρια τῶν γαιδουρῶν καὶ τῶν ἀλόγων τους, ἐνῶ τὰ ἀρνιά τους βόσκουν στοὺς γύρω λόφους. Πολλὲς γυναῖκες, νεαρὲς ἐλκυστικὲς κοπέλες μὲ τὶς φορεσιές τους, τὰ μικρούτσικα μωρά τους, ὅλα ὄργανωμένα, πατριαρχικά. «Οσο ἀνεβαίνουμε ἡ δέα στὸ λεκανοπέδιο εἶναι πολὺ ώραία, πολὺ ἀττική, ὅπου τὸ τρυφερὸ πράσινο συνδυασμένο μὲ τὸ τριανταφυλλὸ τοῦ χώματος δίνει μιὰ πολὺ ἰδιαίτερη ἀπόχρωση. Στὸ βάθος ὁ Λυκαβηττὸς ὄρδώνει τὴν πλώρη του, ἡ μᾶλλον τὴν πρύμνη του γιατὶ βλέπουμε τὸ πίσω μέρος του.

Nous montons vers la carrière la plus occidentale où le blanc du marbre est rayé par le brun rouge vif de la terre. Un Arménien y demeure tout seul avec 2 chiens, des ouvriers y passent la semaine. Nous y déjeunons un peu hâtivement, assis sur du marbre splendide et nos regards ne se détachent pas de la mer où une île flotte dans l'irradiation d'un soleil qu'on ne voit pas.

Mon compagnon est agréable, un peu parleur, sur ses malheurs domestiques, ses fréquentations, avec des théories vagues et mal digérées sur la synaisthésie, le rythme, etc. Nous nous élevons dans des buissons aromatiques jusqu'au niveau des nuages qui encapuchonnent le sommet et avons sur le Nord une vue très belle; toutes les crêtes parallèles qui séparent Marathon de Rhamnonte et de la mer, avec dans le fond la diversité de l'Eubée, et au premier plan la splendide fauille du golfe de Marathon. En redescendant vers les carrières de l'est, nous croisons un chasseur et, vers les carrières, j'entends les sons d'un violon primitif. Ils proviennent d'une cabane de marbre où vit toute une famille d'ouvriers aux physionomies ouvertes et sympathiques. L'un d'eux répare un soulier d'Amiguet qui a perdu son talon, tandis que j'écoute le père de famille jouant d'une «λύπα» qu'il s'est fabriquée lui-même; il en a en train une autre dont je voudrais pouvoir dessiner le type.³⁵ La caisse est bombée, faite d'une partie supérieure creusée sur laquelle est collée une feuille de bois où se découpent ensuite les ouïes dans lesquelles est enfermé le chevalet. Les cordes en boyau sont fixées à des chevilles, à un bout et le tire-cordes est remplacé par une ficelle. L'instrument est tenu la tête en haut, appuyé à la joue gauche, la base sur le genou gauche. L'archet est tenu à l'italienne; il est fait de crins frottés de résine avec des grelots. L'accord dans l'ordre de bas en haut est sib, fa et do. Les doigts se placent à côté et non sur les cordes et presque

35. Ici croquis d'une lyra à 3 cordes, avec à côté l'accord: fa, si bémol, do.

Ανεβαίνουμε πρὸς τὸ πιὸ δυτικὸ λατομεῖο, ὅπου τὸ ἄσπρο τοῦ μαρμάρου ἔχει τὶς κοκκινοκαφετὶες ραβδώσεις τοῦ χώματος. Ἐδῶ κατοικεῖ μοναχὸς ἔνας Ἀρμένης μὲ δυὸ σκυλιά, μερικοὶ ἐργάτες περνοῦν ἐκεῖ τὴν ἐβδομάδα. Γευματίζουμε λίγο βιαστικὰ καδισμένοι σ' ἔνα δαυμάσιο μάρμαρο μὲ τὸ Өλέμμα μας στυλωμένο στὴ δάλασσα ὅπου ἔνα νησὶ ἐπιπλέει λουσμένο ἀπὸ τὸν ἄσπρο σὲ μᾶς ἥλιο.

Ο σύντροφός μου εἶναι εὐχάριστος, λίγο φλύαρος, γιὰ τὰ οἰκογενειακά του βάσανα καὶ τὶς συναναστροφές του, μὲ δεωρίες ἀόριστες καὶ κακοχωνεμένες σχετικὰ μὲ τὴ συναισθησία, τὸ ρυθμὸ κτλ. Ἀνεβαίνουμε μέσα ἀπὸ ἀρωματικὸν δάμνουν ὡς ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζουν τὰ σύννεφα ποὺ κουκουλώνουν τὴν κορυφὴ ἐνῶ πρὸς Βορρὰ ξανοίγεται μπροστά μας μιὰ ὑπέροχη δέα: ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράλληλοι λόφοι ποὺ χωρίζουν τὸν Μαραθώνα ἀπὸ τὸν Ραμνούντα καὶ τὴ δάλασσα, μὲ τὴν Εῦβοια στὸ βάδος καὶ σὲ πρῶτο πλάνο ὁ μοναδικὸς κόλπος τοῦ Μαραθώνα σὲ σχῆμα δρεπανιοῦ. Ξανακατεβαίνοντας πρὸς τὰ ἀνατολικὰ λατομεῖα, διασταυρωνόμαστε μ' ἔναν κυνηγὸ καὶ κοντὰ στὰ λατομεῖα ἀκούω τοὺς ἥχους ἐνὸς πρωτόγονου βιολιοῦ. Προέρχονται ἀπὸ τὴ μαρμάρινη καλύβα ὅπου κατοικεῖ μιὰ οἰκογένεια ἐργατῶν μὲ φυσιογνωμίες φωτεινὲς καὶ συμπαθητικές. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ ἔνας διορδώνει τὸ παπούτσι τοῦ Amiguet ποὺ τοῦ ἔφυγε τὸ τακούνι, ἐνῶ ἐγὼ ἀκούω τὸν πατέρα τῆς οἰκογένειας νὰ παίζει σὲ «λύρα» δικῆς του κατασκευῆς. Φτιάχνει καὶ μιὰν ἄλλη ποὺ δὰ ἥδελα νὰ τὴ σχεδιάσω.³¹ Ή σκάφη (ήχειο) εἶναι κυρτή, καμωμένη ἀπὸ ἔνα σκαμμένο κομμάτι ξύλο. Σ' αὐτὴν κολλιέται ἔνα λεπτὸ καπάκι (κι αὐτὸ ξύλινο) μὲ δυὸ μικρὰ «ἀφτιὰ» ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοῦ καβαλάρη. Οἱ χορδὲς ἀπὸ ἔντερο στερεώνονται ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὰ κλειδιά. Τὸ χορδοστάτη τὸν ἀντικαθιστᾶ ἔνας σπάγκος πάνω στὸν ὄποιο εἶναι δεμένες οἱ χορδὲς ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη. Τὸ μπράτσο κρατιέται ὅρδιο ἀκουμπισμένο στὸ ἀριστερὸ μάγουλο τοῦ λυράρη κι ἡ βάση τοῦ ἡχείου ἀκουμπάει στὸ ἀριστερό του γόνατο. Τὸ δοξάρι κρατιέται ἀλλὰ ἵταλικὰ καὶ πάνω του εἶναι δεμένα κάτι μικρὰ κουδουνάκια. Οἱ τρίχες του εἶναι ἀλειμμένες μὲ ρητίνη. Οἱ τρεῖς χορδὲς του, ὅταν εἶναι ἀνοιχτές, μᾶς δίνουν ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω τὶς νότες σὶ ὑφεση, φὰ καὶ ντό. Τὰ δάχτυλα τοποθετοῦνται δίπλα στὶς χορδὲς καὶ ὅχι ἐπάνω τους, σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὴ χορδὴ

31. Ἐδῶ σχέδιο λύρας μὲ τρεῖς χορδές, καὶ δίπλα τὸ ἀκόρντο φά, σὶ ὑφεση, ντό.

uniquement sur la corde de do, le fa servant de pédale et le sib n'étant employé que pour donner les cadences avec le fa tenu à la quarte inférieure. Il me joue, fort bien, des choroi, avec les intervalles européens et la gamme orientale. « Les Américains, quand ils m'entendaient là-bas en Amérique, ils me disaient: Petit instrument, grand son. » Et comme il tire de son instrument des sons vibrés, il me dit « παιζει βιολί. » Quelle race fine et intelligente! C'est comme le berger de ce matin qui me disait: « Τὴ γλόσσα δὲ δὰ τὴ μάθης στὰ γράμματα μὰ μιλῶντας μὲ μᾶς στὴ μπίρα, στὸ καφενεῖο. » Il me promet de me vendre quand je reviendrai la lyra qu'il fabrique; m'y mettra-t-il sous les chevilles derrière, sur un renflement qui renforce le manche, la jolie tête sculptée qu'il a sur la sienne?

Nous redescendons en ratant le couvent, sans nous en formaliser. Quelques reflets violets disent le couchant; et de fait quand nous prenons une bière à Kifissia avant de rentrer, la nuit est là.

Lundi 25 novembre

Lettres de la maison pour mon 27. M. Petrocochino, client de Wissmer, vient me trouver dans mon costume de travail pour m'inviter pour le lendemain. A 2h, je vais travailler avec Dim/poulos la Sonate de Mozart puis vais chez Papadimitriou; il me présente sa sœur, une jeune grecque charmante, à qui, étant antiféministe, il ne laisse pas faire d'études, et qui nous offre d'excellents citrons confits.

Je fais en rentrant une petite promenade autour de la Σχίζη πέτρα pour admirer un coucher de soleil extraordinaire. Des pans de nuages, de pluie, sont suspendus comme les frises d'un décor; et à mesure que leur rebord arrive plus haut dans le ciel, la partie éclairée par le soleil s'élargit. Du rouge orange, leur couleur passe au rouge sang, pour s'atténuer en un rose cendré, tandis qu'à l'horizon une ligne jaune brillante persiste longtemps.

τοῦ ντό. Τὸ φὰ χρησιμοποιεῖται ώς ἵσο καὶ τὸ σὶ ὑφεση μόνο γιὰ νὰ μᾶς δίνει τὶς καταλήξεις μὲ τὸ φὰ στὸ μπάσο. Μοῦ παιζει πολὺ καλὰ χοροὺς στὴν ἀνατολίτικη κλίμακα μὲ διαστήματα εὐρωπαϊκά. «Οταν οἱ Ἀμερικάνοι μὲ ἄκουνγαν πέρα ἐκεῖ, στὴν Ἀμερική, μοῦ ἔλεγαν: μικρὸ ὅργανο, δυνατὸς ἥχος». Καὶ καδὼς παιζει τὶς νότες του μὲ βιμπράτο δηλώνει ὅτι «παιζει βιολί». Τί ἐκλεπτυσμένη καὶ ἔξυπνη φυλή! Μοῦ δυμίζει τὸν βοσκὸ ποὺ σήμερα τὸ πρωὶ ἔλεγε: «Τὴ γλώσσα δὲ δὰ τὴ μάδεις στὰ γράμματα μὰ μιλώντας μὲ μᾶς στὴ μπίρα, στὸ καφενεῖο».

Ο λυράρης μοῦ ὑπόσχεται ὅτι δὰ μοῦ πουλήσει τὴ λύρα ποὺ φτιάχνει ὅταν ξανάρθω. Θὰ μοῦ βάλει ἄραγε πίσω ἀπ' τὰ κλειδιά, στὸ ἔξογκωμα ποὺ δυναμώνει τὸ μπράτσο, τὸ ὡραῖα φιλοτεχνημένο κεφάλι μὲ τὸ ὄποιο ἔχει στολίσει τὴ δική του λύρα;

Κατεβαίνοντας δὲν βρίσκουμε τὸ μοναστήρι, χωρὶς αὐτὸ νὰ μᾶς πολυνοιάζει. Κάποιες βιολετιές ἀντανακλάσεις μᾶς προειδοποιοῦν ὅτι ὁ ἥλιος βασιλεύει. Καὶ ὄντως, ὅταν, προτοῦ γυρίσουμε, καδόμαστε γιὰ μιὰ μπίρα στὴν Κηφισιά, εἶναι πιὰ νύχτα.

Δευτέρα 25 Νοεμβρίου

Γράμματα ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ τὰ γενέδλιά μου στὶς 27. Ο κύριος Πετροκόκκινος, πελάτης τοῦ Wissmer, ἔρχεται νὰ μὲ βρεῖ ἐνῶ φορῶ ἀκόμα τὰ πρόχειρα ροῦχα μου, γιὰ νὰ μὲ προσκαλέσει γιὰ μεδαύριο. Στὶς 2:00 πηγαίνω στὸν Δημητρακόπουλο γιὰ νὰ δουλέψουμε τὴ Σονάτα τοῦ Mozart καὶ μετὰ στὸν Παπαδημητρίου' μοῦ παρουσιάζει τὴν ἀδελφή του, μιὰ νεαρή, χαριτωμένη Ἐλληνίδα, τὴν ὁποία, ἐπειδὴ εἶναι ἀντιφεμινιστής, δὲν τὴν ἀφίνει νὰ σπουδάσει καὶ ποὺ μᾶς προσφέρει ὑπέροχο γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ λεμόνι. Ἐπιστρέφοντας κάνω ἔναν μικρὸ περίπατο γύρω ἀπὸ τὴ Σχιστή Πέτρα γιὰ νὰ δαυμάσω ἔνα ἐκπληκτικὸ ἥλιοβασίλεμα. Τὰ ξέφτια ἀπὸ τὰ σύννεφα τῆς βροχῆς κρέμονται σὰν ἄκρες ἐνὸς σκηνικοῦ καὶ ὅσο ἀνεβαίνουν πιὸ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τόσο τὸ τμῆμα ποὺ φωτίζεται φαρδαίνει. Τὸ χρῶμα τους ἀπὸ κόκκινο πορτοκαλένιο γίνεται κατακόκκινο καὶ σιγὰ σιγὰ ξεδωριάζει καδὼς μιὰ λαμπερὴ κίτρινη γραμμὴ διαγράφεται ἐπίμονα στὸν ὄρίζοντα.

Mardi 26 novembre

Courses «en ville» pour toucher de la galette afin de payer mon vêtement. Il n'est d'ailleurs pas fini pour aller déjeuner chez M. Petrococchino, un Grec entre 60 et 70, qui a vécu aux Indes et passé du catharévousanisme au presque psicharisme. Sa femme me paraît Anglaise et sa fille, cultivée, mais un peu superficiellement. En outre, il y a là la fille d'un ex-amiral russe et Mme Sotiriadou, femme du professeur de Salonique. La conversation de M. P. est intéressante et il me prête de nombreux volumes.

Je rentre pour échanger ma leçon P/triou. Le soir, je vais voir la Bora, la Tourmente, film grec sur un scénario assez faible de Nirvana, avec de mauvais protagonistes. Mais il y a quelques belles vues des montagnes desséchées, blanches comme neige, de l'Asie mineure, du village d'Ambelakia, au-dessus de la vallée de Tempé, dont je revois avec émotion le bac et les platanes.

Mercredi 27 novembre

23 ans! Ma première fête sans lettre de maman. Je lis la jolie Amaryllis de Drossinis, sans grande originalité d'ailleurs, trouve en rentrant de déjeuner des lettres de Bron et d'Esther Bréguet, inquiète de mon silence, et écris avant d'aller retrouver le piano de la rue Skoufa, par un temps admirable. Puis je passe prendre Papadimitriou à l'Académie et vais faire avec lui le tour de l'Acropole. Le soir, comme dîner de fête, je m'offre sans le vouloir du céleri, que j'ingurgite stoïquement.

Jeudi 28 novembre

Je travaille à la maison le matin, à lire la Poupée de Cire de Christomanos que m'a prêtée M. P/cocchino. C'est un roman assez inégal, pas très bien composé, en une δημοτική un peu factice me semble-t-il, avec des comparaisons pas très naturelles, mais assez ému par places. L'après-midi, je passe inutilement à l'Université qui est fermée, les étudiants ayant fait scandale dans les rues pour réclamer des examens

Τρίτη 26 Νοεμβρίου

Τρεχάματα στὸ Κέντρο νὰ πάρω χρήματα γιὰ νὰ πληρώσω τὸ κουστούμι μου. Δὲν εἶναι ἀκόμα ἔτοιμο. Τὸ χρειαζόμονυ ἐπειδὴ πρόκειται νὰ γευματίσω στοῦ κυρίου Πετροκόκκινου. Εἶναι ἔνας "Ελληνας μεταξὺ 60 καὶ 70, ποὺ ἔχεις στὶς Ἰνδίες καὶ ποὺ ἀπὸ καδαρευουσιάνος ἔγινε δημοτικιστής, σχεδὸν ψυχαρικός. Ή γυναίκα του εἶναι μᾶλλον Ἀγγλίδα κι ἡ κόρη του ἀρκετὰ καλλιεργημένη ἄν καὶ κάπως ἐπιφανειακά. Στὸ τραπέζι κάδονται ἐπίσης ἡ κόρη ἐνὸς Ρώσου πρώην ναυάρχου καὶ ἡ κυρία Σωτηριάδου, σύζυγος καθηγητῆ στὴ Θεσσαλονίκη. Η συζήτηση μὲ τὸν κύριο Π. ἔχει ἐνδιαφέρον καὶ ἐπιπλέον μοῦ δανείζει ἔνα σωρὸ βιβλία.

Ἐπιστρέφω γιὰ νὰ συναντήσω τὸν Παπαδημητρίου γιὰ τὰ μαδήματά μας. Τὸ βράδυ πηγαίνω νὰ δῶ τὴν «Μπόρα», ἔνα ἐλληνικὸ φίλμ μὲ ἀρκετὰ φτωχὸ σενάριο τοῦ Νιρβάνα καὶ κακοὺς πρωταγωνιστές. Ἐχει ὅμως κάτι δαυμάσια φαλακρὰ βουνά, ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι, κάτι μικρασιατικὰ τοπία καὶ τὴν ἀποψή τοῦ χωριοῦ Ἀμπελάκια, πάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, μὲ τὸ πορθμεῖο καὶ τὰ πλατάνια ποὺ τὰ ξαναβλέπω μὲ συγκίνηση.

Τετάρτη 27 Νοεμβρίου

Γίνομαι 23! Τὰ πρῶτα γενέδλιά μου χωρὶς γράμμα ἀπ' τὴ μαμά. Διαβάζω τὴν ὅμορφη ἀλλὰ ὄχι ἰδιαίτερα πρωτότυπη «Ἀμαρυλλίδα» τοῦ Δροσίνη καὶ βρίσκω γυρίζοντας ἀπ' τὸ γεῦμα μου γράμματα ἀπὸ τὸν Bρον καὶ τὴν Esther Bréguet, ποὺ ἀνησυχεῖ γιὰ τὴ σιωπή μου. Ἀπαντῶ πρὶν κατέβω στὴ Σκουφᾶ γιὰ νὰ μελετήσω πιάνο. Ὁ καιρὸς εἶναι δαυμάσιος. Μετά, ἀφοῦ πῆρα τὸν Παπαδημητρίου ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, κάνω μαζὶ του τὸ γύρο τῆς Ἀκρόπολης. Τὸ βράδυ, ως γεῦμα γιορτινό, χωρὶς νὰ τὸ δέλω, προσφέρω στὸν ἔαυτό μου σέλινο ποὺ τὸ καταβροχδίζω στωικά.

Πέμπτη 28 Νοεμβρίου

Περνάω τὸ πρωινό μου διαβάζοντας τὴν «Κερένια Κούκλα» τοῦ Χρηστομάνου ποὺ μοῦ τὴ δάνεισε ὁ κύριος Πετροκόκκινος. Εἶναι ἔνα μυδιστόρημα ἀρκετὰ ἄνισο, μὲ μέτρια δομὴ καὶ κάπως ἀφύσικες παρομοιώσεις, σὲ κάπως τεχνητὴ δημοτική, ἀλλὰ σὲ μερικὰ σημεῖα συγκινητικό. Τὸ ἀπόγευμα βρίσκω τὸ Πανεπιστήμιο κλειστό, ἐπειδὴ οἱ φοιτητὲς διαδήλωσαν προκλητικὰ στοὺς δρόμους γιὰ εὐκολότερες ἔξετάσεις καὶ

plus faciles et des droits d'inscription moins élevés. Un peu d'antivéniléisme se mêlant à cela, les abords de l'Université sont gardés par la police. J'en profite pour monter sur l'Acropole où, au centre du Parthénon, Amiguet peint des ciels de fantaisie dont il est extrêmement fier. Et pourtant que ce ciel – le vrai – est beau, et quelle lumière sur la ville, sur les prairies reverdies de la plaine de Phalère! Il y faudrait me sembler-t-il les couleurs à la térebenthine qu'employait grand-père. On est tenté de croire qu'une ombre rose s'est répandue sur toutes choses, et pourtant les lointains comme les premiers plans sont d'une parfaite netteté. Il semble que certaines couleurs se soient retirées des rayons du soleil et qu'il n'y reste que les plus blondes pour caresser les marbres. Et jamais ni alanguissement, ni fadeur; les ombres gardent leur netteté et le portail de l'Erechthéion sa vigilance.

Je redescends à regret pour assister à une séance de l'Académie. Le cadre est assez solennel; au centre dans une sorte d'arène, mais rectangulaire, les immortels grecs – astronomes, littérateurs, physiciens, historiens économistes – sont assis autour d'une table. Je reconnaît le visage un peu simiesque de Drossinis, le regard dominateur d'Andreadis, la large figure de Kougeas, la noble et douce figure de l'Archevêque d'Athènes. Au fond, la table du Bureau, où siège comme vice-président Palamas, dont la figure est perpétuellement comme noyée dans l'ombre de sa méditation. Derrière les Académiciens, une rangée de sièges d'honneur où j'aperçois le bonnet carré de Venizélos. Et enfin, tout autour, trois rangées de sièges de cuir séparés par des plaques de marbre, dressées de champ, où prennent place les auditeurs. On reçoit un académicien et je ne comprends pas un traître mot de la καθαρεύουσα de ces Messieurs. Venizélos part alors, avec son sourire énigmatique de cérémonie, et la séance reprend. Andreadis parle d'Attale et je comprends quelques mots. Le soir, je m'invite chez les Weiglé. Benita souffre d'aphtes. Ils me montrent un écrit ridicule d'Amiguet, soi-disant reportage d'un journaliste écrit par lui-même avec la plus sotte prétention.

χαμηλότερα δίδακτρα. "Όλα αύτά άνακατεμένα μὲ λίγο άντιβενιζελισμό, οἱ χῶροι γύρω ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο φρουροῦνται ἀπ' τὴν ἀστυνομία. Ἐπωφελοῦμαι γιὰ ν' ἀνέβω στὴν Ἀκρόπολη. Στὸ κέντρο τοῦ Παρθενώνα ὁ Amiguet ζωγραφίζει φανταχτεροὺς οὐρανοὺς γιὰ τοὺς ὄποίους εἶναι πολὺ περήφανος. Όστόσο πόσο πιὸ ὠραῖος εἶναι ὁ ἀληθινὸς οὐρανὸς καὶ τί ὑπέροχο φῶς χύνεται πάνω στὴν πόλη καὶ στὰ πρασινισμένα λιβάδια τοῦ Φαλήρου! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ δὲ χρειαζόντουσαν τὰ χρώματα τερεβινθίνης ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ παππούς. Σὰν νὰ ἔχει ἀπλωθεῖ παντοῦ μιὰ τριανταφυλλένια σκιά. Κι ὅμως, τὰ μακρινὰ ὅπως καὶ τὰ κοντινὰ πλάνα εἶναι ἀπόλυτα εὐκρινή. Δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωση ὅτι μερικὰ χρώματα ἔχουν ἀποτραβηθεῖ κι ἔχουν μείνει οἱ πιὸ ἀνοιχτόχρωμες ἀποχρώσεις γιὰ νὰ χαϊδεύουν τὰ μάρμαρα. Καὶ πουδενὰ δὲν βρίσκεις ἀτονία ἡ τυπικότητα· οἱ σκιὲς διατηροῦν τὴν καθαρότητά τους καὶ ὁ πυλώνας τοῦ Ἐρεχθείου τὴν ἐπαγρύπνησή του.

Ξανακατεβαίνω μὲ λύπη ποὺ φεύγω, γιὰ νὰ παρευρεθῶ σὲ μιὰ συνεδρίαση τῆς Ἀκαδημίας. Ή εἰκόνα ἔχει ἔντονο τὸν τόνο τῆς ἐπισημότητας. Στὸ κέντρο ὑπάρχει ἔνα εἶδος ὄρδογνωνιας ἀρένας ὅπου κάθονται γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι οἱ "Ἐλληνες «ἀδάνατοι» – ἀστρονόμοι, φιλόλογοι, φυσικοί, ἴστορικοί, οἰκονομολόγοι. Άναγνωρίζω τὸ λίγο μαϊμουδίσιο πρόσωπο τοῦ Δροσίνη, τὸ κυριαρχικὸ βλέμμα τοῦ Ἀνδρεάδη, τὴν ὄγκωδη φριγούρα τοῦ Κουγέα καὶ τὴν εὐγενικὴ καὶ πράα μορφὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀδηνῶν. Στὸ βάθος τὸ τραπέζι τῆς Γραμματείας ποὺ καταλαμβάνει ὡς ἀντιπρόεδρος ὁ Παλαμᾶς καὶ ὁ ὄποιος μοιάζει διαρκῶς βυθισμένος στὴ σκιὰ τοῦ στοχασμοῦ του. Πίσω ἀπὸ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς ξεχωρίζει μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἔδρανα γιὰ τοὺς ἐπισήμους ὅπου διακρίνω τὸν τετράγωνο σκοῦφο τοῦ Βενιζέλου. Καὶ τέλος, στὸν ὑπόλοιπο χῶρο τρεῖς σειρὲς ἀπὸ δερμάτινα καδίσματα, χωρισμένα μεταξύ τους ἀπὸ κάδετες μαρμάρινες πλάκες, γιὰ νὰ κάθονται οἱ κοινοὶ ἀκροατές. Υποδέχονται ἔναν νέο ἀκαδημαϊκὸ καὶ δὲν καταλαβαίνω λέξη ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα αὐτῶν τῶν κυρίων. Κατόπιν φεύγει ὁ Βενιζέλος, μὲ τὸ αἰνιγματικό, τυπικό του χαμόγελο, καὶ ἡ συνεδρίαση συνεχίζεται. Ο Ἀνδρεάδης μιλάει γιὰ τὸν Ἀτταλο καὶ καταλαβαίνω μερικὲς λέξεις. Τὸ βράδυ αὐτοπροσκαλοῦμαι στοὺς Weiglέ. Η Benita ὑποφέρει ἀπὸ μιὰ ἄφδα. Μοῦ δείχνουν ἔνα γελοῖο κείμενο τοῦ Amiguet. Υποτίθεται ὅτι εἶναι τὸ ρεπορτάζ ἐνὸς δημοσιογράφου γραμμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο μὲ ἀπίστευτα ἀνόητη οἵηση.

Vendredi 29 novembre

Temps assez frais, ciel changeant. Je travaille le matin à la maison. Le soir je vais à un concert de Melle Papaïoannou³⁶ que m'a recommandé Mme P/triou. Je n'en suis pas enchanté. La Appassionata est au-dessus de ses forces, les « Saudades du Brésil » de Milhaud sont de la musique moderne de la pire espèce. Seules les Images de Debussy me font plaisir, encore que je les trouve un peu monotones.

Samedi 30 novembre

Je m'achète une chemise, perd mon temps l'après-midi en arrivant en retard à un rendez-vous de P/triou qui est parti, mais passe une soirée très agréable chez M. Tsatsos qui habite avec sa mère une maison plongeant sur la mer à Castella. Ses invités sont Melle Topali, la sœur de l'étudiant de Genève mort à la montagne, simple et charmante, avec de splendides cheveux d'un blond assez foncé, M. [] et sa sœur, tous deux cultivés et sympathiques, l'étudiant joufflu de Kougeas, M. [], qui m'est antipathique parce qu'il a pris le genre des étudiants allemands, et M. Tsirimokos [], le fils du directeur de la bibliothèque. Mme Tsatsos, dont le sourire est agréable, me reçoit très simplement, mais, pour avoir mis mon costume gris neuf je suis le seul à ne pas être en noir.

La conversation est surtout littéraire. M. [] nous lit très bien de beaux vers de Palamas, on discute un livre de critique écrit par un très jeune auteur. C'est sympathique de voir toute une petite société se passionner pour de telles questions. Par une merveilleuse nuit étoilée, sans lune, ce sont les belles, nous rentrons par le dernier tram.

Dimanche 1er décembre

Je me lève juste à temps pour aller au concert populaire. La Ve de Beethoven est dirigée honnêtement mais ne m'emballe pas tandis que

36. Marika Papaioannou (1904-1994), pianiste et professeur au Conservatoire d'Athènes.

Παρασκευή 29 Νοεμβρίου

Καιρὸς ἀρκετὰ δροσερός, οὐρανὸς ἄστατος. Τὸ πρωὶ δουλεύω στὸ σπίτι. Τὸ βράδυ πηγαίνω σ' ἔνα ρεσιτάλ τῆς δεσποινίδας Παπαϊωάννου³² κατὰ σύσταση τῆς κυρίας Παπαδημητρίου. Δὲν μ' ἔνδουσιάζει. Ἡ «Ἀπασιονάτα» ἔσπερνάει τὶς δυνάμεις της καὶ οἱ «Saudades du Brésil» τοῦ Milhaud ἀποτελοῦν κάκιστο δεῖγμα μοντέρνας μουσικῆς. Μόνο οἱ «Images» τοῦ Debussy μοῦ δίνουν εὐχαρίστηση, ἂν καὶ τὶς βρίσκω λίγο μονότονες.

Σάββατο 30 Νοεμβρίου

Ἀγοράζω ἔνα πουκάμισο, τὸ ἀπόγευμα χάνω τὴν ὥρα μου φτάνοντας ἀργοπορημένα στὸ ραντεβοὺ ποὺ ἔχω μὲ τὸν Παπαδημητρίου ποὺ ἔχει φύγει, ἀλλὰ περνάω μιὰ πολὺ εὐχάριστη βραδιὰ στοῦ κυρίου Τσάτου ποὺ μένει μὲ τὴ μητέρα του σ' ἔνα σπίτι πάνω ἀπ' τὴ δάλασσα στὴν Καστέλα. Οἱ ἄλλοι καλεσμένοι του εἶναι ἡ δεσποινὶς Τοπάλη, ἀδελφὴ τοῦ φοιτητῆ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης ποὺ σκοτώθηκε στὸ βουνό, ἀπλὴ καὶ χαριτωμένη μὲ ὑπέροχα σκουρόξανδα μαλλιά, ὁ κύριος [] μὲ τὴν ἀδελφή του, καλλιεργημένοι καὶ συμπαδητικοί, ὁ μαδητὴς τοῦ Κουγέα μὲ τὰ φουσκωμένα μάγουλα, ὁ κύριος [] ποὺ μοῦ εἶναι ἀντιπαδῆς γιατὶ ἀντιγράφει τὸ ὄφος τῶν Γερμανῶν φοιτητῶν, καὶ ὁ κύριος Τσιριμώκος [], γιὸς τοῦ διευδυντῆ τῆς Βιβλιοθήκης. Ἡ κυρία Τσάτου, μὲ τὸ εὐχάριστο χαμόγελο, μὲ ὑποδέχεται μὲ ἀπλότητα. Ἐπειδὴ ὅμως ἔβαλα τὸ καινούριο γκρί κουστούμι μου εἶμαι ὁ μόνος ποὺ δὲν φοράω μαῦρα.

Ἡ κουβέντα περιστρέφεται κυρίως γύρω ἀπὸ δέματα φιλολογικά. Ὁ κύριος [] μᾶς διαβάζει καλὰ ώραίους στίχους τοῦ Παλαμᾶ, συζητᾶμε ἔνα κριτικὸ δοκίμιο γραμμένο ἀπὸ ἔναν πολὺ νέο συγγραφέα. Εἶναι συμπαδητικὸ νὰ βλέπει κανεὶς τόσους ἀνδρώπους νὰ παδιάζονται γιὰ τέτοια ζητήματα. Γυρίζουμε στὴν Ἀδήνα μὲ τὸ τελευταῖο τράμ. Ἡ νύχτα εἶναι ὑπέροχη, χωρὶς φεγγάρι, κι οἱ ὅμορφες εἶναι τ' ἀστέρια.

Κυριακὴ 1η Δεκεμβρίου

Σηκώνομαι ἵσα ἵσα γιὰ νὰ προλάβω τὴ λαϊκὴ συναυλία. Ἡ 5η τοῦ Beethoven διευδύνεται φιλότιμα ἀλλὰ δὲν μ' ἔνδουσιάζει, ὅμως ἐντυπωσιά-

32. Μαρίκα Παπαϊωάννου (1904-1994), πιανίστρια, καθηγήτρια Ωδείου Άθηνῶν.

le 4e Concerto de Beethoven, joué par une jeune Bulgare, Melle L. Kris-tova, me fait une très grande impression. Il est extrêmement moderne et dans beaucoup d'endroits fait prévoir la 9e. Il doit être contemporain de la Fantaisie pour piano, orchestre et chœurs, dont il a par places le caractère d'improvisation. Après cela, un lamentable solo de concert pour flûte et Mitropoulo au piano,³⁷ et deux fragments de l'Intermezzo de Strauss, qui me reporte à Vienne où je l'avais entendu. Impression de plénitude sonore et de richesse mélodique agréable, mais quel fond médiocre. Après avoir mangé des σουβλάκια, je monte lire sur l'Acropole. Des evzones font très bien avec leurs couleurs vives et leurs mollets bombés dont le recourbement des babouches accentue la cambrure. Ciel un peu embrumé.

Décidément cette saison est celle de l'Erechthéion. Depuis que le soleil n'est plus éclatant, les Propylées ne disent plus rien. Visite à Melle Petridis dont le père a le typhus. Puis je gèle à l'Ελεύθερη σκηνή pour entendre la « Fin du Voyage », pièce de guerre traduite de l'anglais, extrêmement dramatique, et jouée avec un talent qui mériterait un public moins stupide, riant constamment aux mots qui ont la valeur la plus tragique.

Lundi 2 décembre

Dans mon habit neuf, je vais faire visite à M. Kyrou, directeur de l'Hestia, au fils du directeur de la Bibliothèque Psichari, Calogheropoulos, un peu schlemil, à M. Bron, notre chargé d'affaires, passe inutilement encore une fois, la dernière, au Ministère de l'Intérieur. L'après-midi, course inutile au Club universitaire, fermé à cause de la grève des étudiants, et travail à la maison. Longue lettre à Henri³⁸ qui m'a envoyé des dessins des gosses et demande mon avis sur les projets de Madelon.³⁹

37. C'était le concerto solo pour flute et piano de J. Demersseman.

38. Henri Boissonnas, beau-frère de Samuel Baud-Bovy (voir n. 12).

39. Madeleine Baud-Bovy, sœur de Samuel.

ζομαι πολὺ ἀπὸ τὸ 4ο Κονσέρτο τοῦ Beethoven ποὺ ἐκτελεῖται ἀπὸ μιὰ νεαρὴ Βουλγάρα, τὴ δεσποινίδα L. Kristova. Εἶναι ἔξαιρετικὰ μοντέρνο καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα προαγγέλλει τὴν 9η. Θὰ πρέπει νὰ γράφτηκε τὴν ἕδια ἐποχὴ μὲ τὴ Φαντασία γιὰ πιάνο, ὄρχήστρα καὶ χορωδία καθὼς ἐν-σωματώνει ἑδῶ κι ἐκεῖ σημεῖα μὲ αὐτοσχεδιαστικὸ χαρακτήρα. Μετὰ ἀπ’ αὐτό, ἔνα ἀξιοδρήνητο κομμάτι κονσέρτου γιὰ φλάουτο³³ μὲ τὸν Μητρό-πουλο στὸ πιάνο καὶ δυὸ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ὥπερα «Intermezzo» τοῦ R. Strauss, ποὺ μὲ μεταφέρει στὴ Βιέννην ὅπου τὸ εἶχα ξανακούσει. Ἐχει πλούσια ἡχητικότητα καὶ εὐχάριστη πληθώρα μελωδιῶν ἀλλὰ σὰν μουσικὴ δὲν ἔχει βάδος. Τρώα σουβλάκια καὶ ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη νὰ διαβάσω. Κάτι εῦχωνι τούς δαυμάσιο παρουσιαστικὸ μὲ τὰ ζωηρά τους χρώματα καὶ τὶς φουσκωμένες τους γάμπες ποὺ τονίζονται ἀπὸ τὴν κυρ-τωμένη μορφὴ τῶν τσαρουχιῶν. Ὁ οὐρανὸς ἐλαφρῶς συννεφιασμένος.

Εἶναι σαφὲς ὅτι αὐτὴ ἡ ἐποχὴ ταιριάζει στὸ Ἐρέχθειο. Τὰ Προπύλαια δὲν λένε τίποτα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἥλιος χάνει τὴ δυνατή του λάμψη. Ἐπίσκεψη στὴ δεσποινίδα Πετρίδη ποὺ ὁ πατέρας της εἶναι ἄρρωστος μὲ τύφο. Μετὰ παγώνω στὴν αἰδουσα τῆς «Ἐλεύθερης Σκηνῆς» γιὰ νὰ πα-ρακολουθήσω τὸ «Τέλος τοῦ Ταξιδιοῦ», ἔργο γιὰ τὸν πόλεμο ἔξαιρετικὰ δραματικό, μεταφρασμένο ἀπ’ τὰ ἀγγλικά. Ἐρμηνεύεται ἀπὸ ταλαντού-χους ἡδοποιοὺς ποὺ ἀξιζεις νὰ παιζουν μπροστὰ σ’ ἔνα ἐξυπνότερο κοινό, ἀφοῦ αὐτὸ γελοῦσε συνέχεια μὲ τὶς λέξεις ποὺ εἶχαν τὸ τραγικότερο βάρος.

Δευτέρα 2 Δεκεμβρίου

Μὲ τὸ καινούριο κοστούμι μου κάνω ἐπίσκεψη στὸν κύριο Κύρου, διευ-δυντὴ τῆς «Ἐστίας», στὸν γιὸ τοῦ διευδυντὴ τῆς Βιβλιοδήκης Ψυχάρη, κύριο Καλογερόπουλο, λίγο ἀγαθό, στὸν ἐπιτετραμμένο τῆς πρεσβείας μας κύριο Bron. Γι’ ἄλλη μιὰ φορά, τὴν τελευταία, περνάω ἀπρακτος ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν. Τὸ ἀπόγευμα περνάω ἄδικα ἀπὸ τὴ Φοιτητικὴ Λέσχη, κλειστὴ λόγω τῆς ἀπεργίας τῶν φοιτητῶν, καὶ δουλειὰ στὸ σπίτι. Μεγάλο γράμμα στὸν Henri³⁴ ποὺ μοῦ ἔχει στείλει σκίτσα τῶν παιδιῶν καὶ ζητάει τὴ γνώμη μου γιὰ τὰ μελλοντικὰ σχέδια τῆς Madelon.³⁵

33. Ἡταν τὸ ἔργο «Σόλο κονσέρτο ἀρ. 4 γιὰ φλάουτο καὶ πιάνο» τοῦ J. Demersseman.

34. Henri Boissonnas, γαμπρὸς τοῦ Samuel Baud-Bovy (βλ. ὑποσημ. 9).

35. Madeleine Baud-Bovy, ἀδελφὴ τοῦ Samuel.

Mardi 3 décembre

Temps merveilleux. Mais je reste travailler à la maison les chansons transcrives par Psachos,⁴⁰ aussi en veux-je à Amiguet qui vient me faire une visite interminable, en me disant qu'il a des envies d'amour! Je le reçois assez fraîchement. L'après-midi, promenade conversation avec Papadimitriou au Zappeion.

Mercredi 4 décembre

Temps splendide. Après avoir manqué Oikonomos au Musée et passé à la police des Etrangers, je prends un café dans le jardin du Musée, tout fleuri de chrysanthèmes à l'ombre des palmiers, avant d'aller faire connaissance de Calomiris, un grand et assez fort gaillard, un peu commun d'allures.

J'ai un peu de remords par ce temps idéal de m'enfermer l'après-midi au club universitaire, même pour jouer du Mozart, mais j'en suis récompensé par la commande que je vais faire avec mon Papadimitracopoulos de musique pour notre orchestre. Que diable, quand les parties seront là, il nous faudra bien trouver des musiciens. Puis je trotte chez les Merlier avant de retrouver Papadimitriou dans le bureau d'Oikonomos qui me reçoit très aimablement. Un fin croissant de lune se lève derrière les colonnes de Zeus, dans les dernières lueurs du couchant. Puis concert Rubinstein: un très grand artiste. L'Aurore de Beethoven, des pièces d'Albeniz, de Falla, la Fantaisie Polonaise de Chopin me satisfont entièrement, du Debussy au contraire me laisse assez froid. Je suis repéré par les Skokos qui me font des excuses sans grande cordialité mais qui me rassurent pourtant.

Jeudi 5 décembre

Toujours le même beau temps. Je bouscule mon déjeuner, prends un taxi, car il y a grève des autobus, puis le train du Pirée. Par ce beau temps, même ce vilain port est joli; égayé par les corbeilles d'oranges

40. K. A. Psachos a publié des chansons populaires en notation byzantine et européenne.

Τρίτη 3 Δεκεμβρίου

Ό καιρός δαυμάσιος. Άλλα κάδομαι στὸ σπίτι νὰ δουλέψω τὰ τραγούδια ποὺ κατέγραψε ὁ Ψάχος³⁶ κι ἐκνευρίζομαι μὲ τὸν Amiguet ποὺ ἔρχεται νὰ μὲ δεῖ καὶ δὲν φεύγει μὲ τίποτα μιλώντας μου γιὰ τὰ ἐρωτικά του! Τὸν ὑποδέχομαι μὲ κάποια ψυχρότητα. Τὸ ἀπόγευμα περίπατος καὶ κουβέντα μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸ Ζάππειο.

Τετάρτη 4 Δεκεμβρίου

Ό καιρός δαυμάσιος. Άφοῦ δὲν πρόλαβα τὸν Οίκονόμου στὸ Μουσεῖο καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψη στὴν Υπηρεσία Ἀλλοδαπῶν, κάδομαι γιὰ καφὲ στὴ σκιὰ τῶν φοινικόδεντρων στὸν Κῆπο τοῦ Μουσείου, τριγυρισμένος ἀπὸ χρυσάνθεμα, πρὶν πάω νὰ γνωρίσω τὸν Καλομοίρη, ἔναν φηλὸ κι ἀρκετὰ δυνατὸ λεβεντάνδρωπο, χωρὶς ὅμως ἴδιαίτερη φινέτσα.

Αἰσδάνομαι λίγες τύψεις ποὺ μ' αὐτὸν τὸν δαυμάσιο καιρὸ κλείνομαι τὸ ἀπόγευμα στὴ Φοιτητικὴ Λέσχη, ἔστω γιὰ νὰ παίξω Mozart. Αὐτὸ ποὺ μὲ ἀποξημώνει κάπως εἶναι ὅτι μὲ τὸν Παπαδημητρακόπουλο παραγγέλνουμε παρτιτοῦρες γιὰ τὴν ὄρχήστρα μας. Διάβολε, ὅταν δὰ τὶς ἔχουμε στὸ χέρι δὰ πρέπει νὰ βροῦμε καὶ τοὺς μουσικούς. Μετὰ πηγαίνω στοὺς Μερλιέ, προτοῦ ξανασυναντήσω τὸν Παπαδημητρίου στὸ γραφεῖο τοῦ Οίκονόμου ποὺ μὲ ὑποδέχεται πολὺ φιλικά. "Ενα λεπτὸ μισοφέγγαρο διακρίνεται πίσω ἀπὸ τοὺς Στύλους τοῦ Διός καθὼς χάνεται ὁ ἥλιος. "Επειτα συναυλία τοῦ Rubinsteiν: πολὺ μεγάλος καλλιτέχνης. Μένω ἀπόλυτα ίκανοποιημένος ἀπὸ τὴ «Χαραυγὴ» τοῦ Beethoven, τὶς συνδέσεις τῶν Albeniz καὶ de Falla καὶ τὴ Φαντασία-Πολωνέζα τοῦ Chopin. Ό Debussy ἀντίδετα μ' ἀφήνει ἀδιάφορο. Μὲ βλέπουν οἱ Σκόκοι ποὺ μοῦ δικαιολογοῦνται, ὥχι μὲ πολλὴ ἐγκαρδιότητα, ἀλλὰ ὀπωσδήποτε μὲ καθησυχάζουν.

Πέμπτη 5 Δεκεμβρίου

Ό καιρός πάντα καλός. Τρώω στὰ πεταχτά, παίρνω ἔνα ταξί, ἐπειδὴ τὰ λεωφορεῖα ἔχουν ἀπεργία, καὶ μετὰ μπαίνω στὸ τρένο γιὰ τὸν Πειραιά. Μ' αὐτὸ τὸν ώραῖο καιρὸ ἀκόμα κι αὐτὸ τὸ ἄχαρο λιμάνι εἶναι ὅμορφο·

36. Ό Κ. Α. Ψάχος ἐξέδωσε δημώδη ἄσματα σὲ βυζαντινὴ καὶ εὐρωπαϊκὴ παρασημαντική.

et de mandarines des marchands, et moins empuanti que pendant l'été. Je n'ai pas trop longtemps à attendre pour avoir un petit bateau à benzine qui doit me conduire à Salamine. Il est très joli de couleurs, d'un vert-bleu passé; dedans des marins, soignés, des femmes jeunes, des châles sur la tête, des hommes que toute ébauche de discussion rassemble soudain en un point du pont. Nous dépassons la triste Psittalie, le promontoire repelé de Kynosoura et entrons dans le détroit de Salamine. Derrière nous, la plaine d'Athènes est noyée encore de brumes. Devant nous, les flancs lie de vin de vieux cuirassés se reflètent étrangement dans l'eau. Nous touchons une petite échelle, puis sur des eaux vertes et transparentes nous glissons jusqu'à Paloukia; de grands cuirassés tout blancs sont embossés près du port d'Arapis. Je dix-heures et déjeune à la fois de chocolat et de pasta kydoni tout en m'acheminant vers la ville principale de Coulouri. Avant d'y arriver, je me jette sur la gauche, entre les champs où le blé lève et les carrés de vigne dont les ceps, entourés d'une petite cuvette dessinent des stries parallèles dans le fond des petites vallées qui s'ouvrent entre des chaînes disposées en étoile et dont chacune forme un promontoire au milieu des eaux. Entre les cailloux, poussent des anémones blanches et roses qu'agite le vent. On entend, sur les cailloux, résonner les pioches d'ouvriers qui défrichent ce sol aride, bon tout au plus à nourrir des moutons, dont je remarque les parcs, faits de pierres sèches, les mandres, comme on les appelle ici. Le but vers lequel je marche est le sommet le plus haut de l'île où je vois se profiler des arbres. Sur les autres crêtes, au-dessus de Coulouri et d'Arapis, c'est le rose du désert. Dans le parfum des buissons aromatiques, sur les âpres cailloux, je grimpe rapidement, m'arrêtant pour faire quelques photos. Un petit éperon traversé, où tinte la clochette d'une chèvre invisible, j'ai une vision de paradis: un pré – du blé sans doute – dans un petit ensellement, de ce vert qui fait chanter le voisinage du rose, et qu'approfondit l'ombre des pins. En haut de ce petit col, des deux côtés duquel des ravins se terminent dans la mer par des deltas très arrondis, une hutte de pierre et un toit de branchages,

εῖναι λιγότερο βρόμικο ἀπ' ὅ, τι τὸ καλοκαίρι καὶ τὰ καλάδια τῶν ἐμπόρων μὲ τὰ πορτοκάλια καὶ τὰ μανταρίνια τοῦ δίνουν μὰν εὐχάριστη ὄψη. Χωρὶς νὰ περιμένω πολὺ καταφθάνει τὸ βενζινόπλοιο ποὺ δὰ μὲ πάει στὴ Σαλαμίνα. Τὰ χρώματά του, ξεδωριασμένα γαλαζοπράσινα, εἶναι πολὺ ώραῖα· συνταξιδεύω μὲ ναῦτες μὲ περιποιημένη ἐμφάνιση, νεαρὲς γυναικὲς μὲ τσεμπέρια καὶ ἄντρες ποὺ τοὺς βλέπεις στὸ κατάστρωμα νὰ σπεύδουν νὰ λάθουν μέρος στὶς διάφορες συζητήσεις. Προσπερνᾶμε τὴ δλιβερὴ Ψυττάλεια, τὴν κατάξερη χερσόνησο Κυνόσουρα καὶ μπαίνουμε στὸν πορδόμὸ τῆς Σαλαμίνας. Πίσω μας ἡ πεδιάδα τῶν Ἀδηνῶν παραμένει ἀκόμα τυλιγμένη στὴν ὁμίχλη. Μπροστά μας οἱ μὸδ πλευρὲς τῶν παλιῶν δωρητκῶν καθρεφτίζονται παράξενα μέσα στὸ νερό. Κάνουμε μὰ μικρὴ στάση καὶ κατόπιν πλέουμε σὲ νερὰ πράσινα καὶ διαφανή, ὡς τὰ Παλούκια· κοντὰ στὸ λιμάνι τοῦ Ἀράπη εἶναι ἀγκυροβολημένα μεγάλα κατάλευκα δωρητκά. Βαδίζοντας πρὸς τὴν κύρια πόλη, τὴν Κούλουρη, μασούλω γιὰ πρόγευμα καὶ γεῦμα σοκολάτα καὶ κυδωνόπαστο. Πρὶν φτάσω στρίβω ἀριστερὰ ἀνάμεσα σὲ σπαρμένα χωράφια, ὅπου φυτεμένα σὲ μικρὲς γοῦνες καὶ διαγράφουν παράλληλες ραβδώσεις στὸ βάθος τῶν μικρῶν κοιλάδων ποὺ ἐκτείνονται ἀνάμεσα σὲ ράχες μὲ ἀστεροειδὴ διάταξη καὶ ποὺ ἡ κάδε μὰ σχηματίζει μικρὸ ἀκρωτήρι στὴ δάλασσα. Ἀνάμεσα στὰ χαλίκια φυτρώνουν ἄσπρες καὶ τριανταφυλλένιες ἀνεμῶνες ποὺ κυματίζουν στὸν ἀνεμο. Στὰ χαλίκια ἀντηχοῦν οἱ τσάπες τῶν ἐργατῶν ποὺ ξεχορταριάζουν αὐτὴν τὴν ἄγονη γῆ, κατάλληλη μόνο γιὰ νὰ δρέψει τὰ πρόβατα. Βλέπω τὶς στάνες τους, τὶς μάντρες τους, ὅπως τὶς λένε ἐδῶ, χτισμένες ἀπὸ ξερολιδιές. Περπατῶ μὲ προορισμὸ τὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ νησιοῦ, ὅπου βλέπω νὰ ξεχωρίζουν δέντρα. Στὶς ἄλλες ράχες πάνω ἀπ' τὴν Κούλουρη καὶ τὸν Ἀράπη ἀπλώνεται τὸ ρόδινο χρῶμα τῆς ἐρήμου. Σκαρφαλώνω γρήγορα ἀνάμεσα σὲ ἀρωματικοὺς δάμνους, περνώντας πάνω ἀπὸ τραχιὰ χαλίκια, σταματώντας γιὰ νὰ βγάλω μερικὲς φωτογραφίες. Πέρα ἀπὸ ἔνα ὑψωμα ἀκούω τὸ κουδουνάκι μιᾶς ἀόρατης κατσίκας καὶ βλέπω ἔνα δέαμα παραδεισένιο: ἔνα λιβάδι – μὲ στάρι ἀναμφίβολα – σὲ ἔνα μικρὸ διάσελο, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πράσινο ποὺ ἔχυμνει τὸ γειτονικὸ τριανταφυλλί, καὶ τὸ κάνει πιὸ βαδὺ ἡ σκιὰ τῶν πεύκων. Στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ διάσελου βλέπω δυὸ φαράγγια, ἀριστερὰ καὶ δεξιά, ποὺ καταλήγουν στὴ δάλασσα μὲ στρογγυλὰ δέλτα, καὶ μιὰ πέτρινη καλύβα σκεπασμένη

abri d'un berger et d'un troupeau absents. En montant dans les pins – si nombreux autrefois qu'ils donnaient son nom à l'île: Πιτυούσα – je croise un bûcheron qui charge de bois deux mulets, et j'arrive bientôt sur la crête; un souffle frais fait bruire les pins, onduler les petites tiges vertes des épis. Je m'avance sur le sommet le plus S.O., dénudé celui-là et qui plonge sur la mer. Je puis jouir de là de l'ensemble du paysage dont j'ai aperçu les détails en montant.

En face de moi, la pyramide blanche de Κούλουρη, au bord d'un golfe dont les eaux, plissées comme la peau sur le lait, sont grisâtres avec des reflets verdâtres; derrière les chaînes occidentales de l'île, Mégare, à droite Eleusis, dominées par des montagnes dont les sommets se perdent dans les nuages; plus à droite encore, le détroit de Salamine, d'un bleu profond, où j'imagine les deux flottes des Grecs et des Perses, avec sur une rive Xerxès sur son trône, et de l'autre, les Athéniens, les femmes et les enfants.

Les Perses d'Eschyle que j'ai pris avec moi m'aident à rendre plus proche cette évocation. Je souligne la réponse du messager à Atossa qui lui demande:

241 –τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κάπιδεσπόζει στρατῷ;
–οὐτίνος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδέ' ὑπήκοοι.

et les encouragements des chefs grecs:

402 ὁ παῖδες Ἐλλήνων, ἔτε,
ἔλευθεροῦτε πατρῖδ', ἔλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυνάκας, δεῶν τε πατρόφων ἔδη,
θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.

et ces vers qui expriment si bien le triomphe de l'individualisme grec:

590 οὐδέ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν
έν φυλακαῖς λέλυται γάρ
λαὸς ἔλευθερα βάζειν,
ώς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.

μὲ ξερόκλαδα, τὸ καταφύγιο ἐνὸς βοσκοῦ μὲ τὸ κοπάδι του ποὺ αὐτὴν τὴ στιγμὴ λείπουν. Ἀνεβαίνοντας στὸ δάσος μὲ τὰ πεῦκα – ποὺ ὥταν κάποτε τόσα πολλά, ὥστε ἔδωσαν στὸ νησὶ τὸ ὄνομά του: *Πιτυοῦσα* – διασταυρώνομαι μ' ἔναν ξυλοκόπο ποὺ φορτώνει δυὸ μουλάρια μὲ ξύλα. Σὲ λίγο φτάνω στὴν κορυφογραμμή· ἔνα δροσερὸ ἀεράκι κάνει νὰ δροῖζουν τὰ πεῦκα καὶ νὰ κυματίζουν τὰ κοντὰ πράσινα κοτσάνια μὲ τὰ στάχυα. Προχωρῶ πρὸς τὴ ΝΔ κορυφή, ποὺ εἶναι γυμνὴ καὶ βουτάει κατευδείαν στὴ δάλασσα. Απὸ δῶ μπορῶ νὰ ἀπολαύσω στὸ σύνολό του τὸ τοπίο ποὺ τὸ εἶχα ἥδη διακρίνει, ἀνεβαίνοντας, στὶς λεπτομέρειές του.

Μπροστά μου ἡ ἀσπρη πυραμίδα τῆς *Κούλουρης*, στὴν ἄκρη ἐνὸς κόλπου ποὺ τὰ νερά του, ρυτιδιασμένα σὰν τὴν πέτσα στὸ γάλα, εἶναι γκριζωπὰ μὲ πρασινωποὺς ἀντικατοπτρισμούς· ἀπὸ πίσω οἱ δυτικὲς ὁροσειρὲς τοῦ νησιοῦ καὶ τὰ Μέγαρα, δεξιὰ ἡ Ἐλευσίνα περιστοιχιζόμενα καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ βουνὰ ποὺ οἱ κορυφές τους χάνονται μέσα στὰ σύννεφα· ἀκόμα πιὸ δεξιὰ ὁ βαθυγάλανος πορθμὸς τῆς Σαλαμίνας, ὅπου βλέπω μὲ τὴ φαντασία μου τοὺς δύο στόλους, τὸν ἑλληνικὸ καὶ τὸν περσικό, μὲ τὸν Ξέρχη στὸ δρόνο του στὴ μιὰ ὅχθη καὶ στὴν ἄλλη τοὺς Ἀδηναίους, τὶς γυναικεῖς καὶ τὰ παιδιά.

Στὴν ἀναπόληση μὲ βοηδοῦν οἱ «Πέρσες» τοῦ Αἰσχύλου ποὺ πῆρα μαζί μου. Ὑπογραμμίζω στὸ κείμενο τὴν ἀπάντηση τοῦ ἀγγελιαφόρου στὴν Ἀτοσσα ποὺ τὸν ρωτάει:

241 – τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κάπιδεσπόξει στρατῷ;
– οὐτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι.

Καὶ τὰ παραγγέλματα τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν:

402 ... ὦ παιδες Ἑλλήνων, ἵτε,
ἔλευθεροῦτε πατρίδ', ἔλευθεροῦτε δὲ
παιδας, γυναικας, δεῶν τε πατρών ἔδη,
δήκας τε προγόνων νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.

Καὶ τοὺς στίχους αὐτοὺς ποὺ ἐκφράζουν τόσο ὡραῖα τὸν ἑλληνικὸ ἀτομικισμό:

590 – οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῦσιν
ἔν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
λαὸς ἔλευθερα βάζειν,
ώς ἐλύδη ζυγὸν ἀλκᾶς.

et ces autres encore qu'échangent le chœur et l'ombre de Darius:

792 —εὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει.
—πῶς τοῦτ' ἔλεξας, τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;
—κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν.

La plaine d'Athènes où, en montant, j'ai distingué un instant les renflements du Lycabette et de l'Acropole est de nouveau rendue plus lointaine par la brume. On voit pourtant encore briller les carrières du Pentélique, couronnées de nuages. L'Hymette s'incline vers la mer, presque noirâtre devant le Pirée et le Phalère et où brille d'un blanc presque métallique l'île de Psittalie. Plus près de moi, la Κυνόσουρα est bien une queue de chien, pelée et galeuse. Devant le grand et haut horizon de la mer, le cône adouci d'Egine, à droite, les monts du Péloponèse et sur la mer, entre Egine et l'isthme, le brasillement des rayons d'un soleil voilé.

Il me faut pourtant redescendre; je passe par un autre sommet, dans les pins, qui à la lumière déjà vespérale du soleil, éclatent de couleur. Tous sont écorchés par les collecteurs de résine qui, au lieu des bassins de métal employés dans les autres régions, disposent des pierres creuses pour recueillir la résine qui les recouvre d'une carapace luisante. Je reprends mon chemin, marqué sur les pierres par les traces de la terre rouge déposées par les semelles des passants. L'ombre déjà est autour de moi; tandis que rougeoie la côte de l'Attique.

Par une petite oliveraie, je gagne le village d'Ambélaki, tout passé à la chaux, jusqu'aux tuiles des toits et qui me fait penser à un village arabe, car les murs des maisons extérieures lui font comme une enceinte, et je regagne en courant Paloukia, dans le parfum de la cassie, car j'entends siffler mon bateau.

J'arrive juste à temps pour le prendre; des mandarines qu'y vend un enfant, sur un joli plateau doré, viennent tromper ma faim, et nous partons, dans l'ombre déjà du soir. Le soleil qui glisse au-dessus des montagnes de l'île peut tout juste poser sur l'eau un reflet pâle comme un reflet de lune. Nous entrons dans le golfe d'Ambelaki, où mouillent mes croiseurs lie-de-vin. Sur l'un, le plus déteint,

Καὶ αὐτοὺς ἀκόμα ποὺ ἀνταλλάσσουν ὁ χορὸς καὶ ὁ ἵσκιος τοῦ Δαρείου:

792 –αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ἔνυμαχος κείνοις πέλει.
 –πῶς τοῦτ' ἔλεξας, τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;
 –κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν.

Ἡ πεδιάδα τῶν Ἀδηνῶν, ὅπου, ἀνηφορίζοντας, διέκρινα τὰ ὑψώματα τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ τῆς Ἀκρόπολης, μοιάζει πάλι πιὸ ἀπομακρυσμένη ἔξαιτίας τῆς ὄμιγλης. Ἀλλὰ τὰ λατομεῖα τῆς Πεντέλης ἔξακολουθοῦν νὰ λάμπουν στεφανωμένα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ὁ Ὑμηττός γέρνει πρὸς τὴν δάλασσα, ποὺ εἶναι σχεδὸν μαυριδερὴ μπροστὰ στὸν Πειραιὰ καὶ τὸ Φάληρο, ἐνῶ ἡ Ψυττάλεια ἀστράφτει μ' ἔνα λευκὸ σχεδὸν μεταλλικό. Πιὸ κοντά μου ἡ Κυνόσουρα, φαλακρὴ καὶ φωριάρικη, μοιάζει πραγματικὰ μὲ οὐρὰ σκύλου. Στὸ βάθος ὁ ἀπέραντος ὄρίζοντας τῆς δάλασσας, μὲ τὸν κῶνο τῆς Αἴγινας νὰ ἀχνοφαίνεται, δεξιὰ τὰ βουνὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς δάλασσας, ἀνάμεσα στὴν Αἴγινα καὶ τὸν Ἰσθμό, λαμπυρίζουν οἱ ἀκτίνες ἐνὸς ἥλιου δαμποῦ.

Πρέπει ὅμως νὰ κατηφορίσω περνάω ἀπὸ ἔνα ἄλλο ὑψωμα, γεμάτο πεῦκα ποὺ στὸ φῶς τοῦ ἐσπερινοῦ ἥλιου τὰ χρώματά τους λάμπουν. "Ολα τὰ δέντρα εἶναι γδαρμένα ἀπὸ τοὺς ρητινοσυλλέκτες. Τὸ ρετσίνι δὲν στάζει ἐδῶ, ὅπως ἀλλοῦ, σὲ μεταλλικὰ δοχεῖα, ἀλλὰ σὲ βαδουλωμένες πέτρες, κάνοντάς τες νὰ μοιάζουν μὲ λαμπερὰ καβούκια. Συνεχίζω τὴν κατάβαση ἀκολουθῶντας τὰ ἵχνη τοῦ κόκκινου χώματος ποὺ ἀφήνουν στὶς πέτρες οἱ σόλες τῶν διαβατῶν. "Εχει ἀρχίσει νὰ μὲ τυλίγει τὸ σκοτάδι· τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ ἀπέναντι ἀκτὲς τῆς Ἀττικῆς ροδίζουν.

Μέσα ἀπὸ ἔναν μικρὸ ἐλαιώνα φτάνω στὰ Ἀμπελάκια, ὅπου τὰ σπίτια –ἀκόμα καὶ τὰ κεραμίδια– εἶναι ὅλα ἀσθετωμένα, πράγμα ποὺ μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση ἀραβικοῦ χωριοῦ, καθὼς οἱ ἔξωτεροι τοῖχοι τῶν κατοικιῶν σχηματίζουν ἔνα εἰδός περίφραξης, καὶ τρέχοντας, μέσα στὸ ἄρωμα ποὺ ἀναδίνουν οἱ γαζίες, φτάνω στὰ Παλούκια, ὅπου ἥδη ἀκούω τὸ καράβι μου νὰ σφυρίζει.

Μόλις τὸ προλαβαίνω. Ἡ πείνα μου κάπως καταλαγάζει ἀπὸ τὰ μανταρίνια ποὺ πουλάει ἔνα ἀγόρι σ' ἔναν ώραῖο χρυσαφένιο δίσκο. "Οταν ἔσκιναμε εἶναι ἥδη μισοσκόταδο. Ὁ ἥλιος ποὺ γλιστράει πάνω ἀπ' τὰ βουνὰ τοῦ νησιοῦ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀφήνει νὰ φανεῖ στὸ νερό, ὡχρή, μιὰν ἀνταύγεια σὰν τῆς σελήνης. Μπαίνουμε στὸν κόλπο στὰ Ἀμπελάκια, ὅπου εἶναι ἀγκυροβολημένα τὰ μὸβ καταδρομικά. "Ενα ἀπ' αὐτά, τὸ πιὸ

le nom Thémistocle. Puis nous croisons sur la rive opposée. La nuit est là; le phare de Psittalie jette ses éclairs sur le fond brillant encore du couchant. Nous entrons dans le port, et, au son de la cloche du soir, tous les hommes du bateau se découvrent et se signent et implorent: "Αϊ-Νικόλα θαλασσινέ. C'est demain la fête du Saint des Marins et tous les bateaux scintillent de lumières. Je suis un peu étourdi en me retrouvant sur le port et ai quelque peine à retrouver mon métro d'Athènes. Je passe poser un mot dans l'auto d'Amiguet, rentre écrire, avec de délicieuses crampes d'estomac.

Vendredi 6 décembre

J'attends P/triou qui pensait avoir vacances pour St-Nicolas et qui vient me dire qu'il doit aller à son travail. L'après-midi, je dois prendre un taxi pour aller au club universitaire, bien que les marins, les officiers et des volontaires aient réussi à remplacer presque entièrement les cheminots grévistes. Je joue avec mon P/poulo jusqu'au moment où vient me prendre P/triou avec qui je rentre à la maison et sous la dictée de qui j'écris une chanson scyrienne. Ses yeux sont tout brillants tandis qu'il m'en répète ces phrases qui le reportent dans son île.

Le soir, j'invite à dîner Joannidis. Après un ouzo chez Loukei, nous passons voir l'exposition d'une demoiselle Polychroniadou, une céramiste de très grand talent, en possession d'un métier riche et varié et dont certains vases, soit qu'elle s'y inspire de l'art mycénien, minoen ou archaïque, soit qu'elle y représente des paysannes en prière ou à leur travail, sont véritablement parfaits. Par contre, quelques dessins de Tombros manquent d'intérêt.

Nous nous soûlons un peu, dans une taverne nouvellement ouverte sur le Bd. Amélie et dont le résiné est excellent. Puis discutant sur l'avenir littéraire de la Grèce, nous allons prendre un café au Zappeion.

ξεβαμμένο, όνομάζεται «Θεμιστοκλῆς». Κατόπιν περνᾶμε στήν άπεναντι άκτην είναι πιά νύχτα. Ο φάρος της Ψυττάλειας έξαπολύει τίς λάμψεις πάνω στὸ φωτεινὸ ἀκόμα φόντο τοῦ ἡλιοβασιλέματος. Μπαίνουμε στὸ λιμάνι καὶ μόλις ἀκουστεῖ ἡ ἐσπερινὴ καμπάνα ὅλοι οἱ ἄντρες στὸ καράβι βγάζουν τὸ καπέλο τους καὶ σταυροκοπιοῦνται καὶ προσεύχονται στὸν Αἰ-Νικόλα τὸν δαλασσινό. Αὔριο εἶναι ἡ γιορτὴ τοῦ προστάτη τῶν ναυτικῶν καὶ ὅλα τὰ πλοῖα εἶναι στολισμένα μὲ φωτάκια. Εἶμαι λίγο ζαλισμένος ὅταν ἀποβιβάζομαι καὶ δυσκολεύομαι νὰ βρῶ τὸν ἡλεκτρικὸ γιὰ τὴν Ἀδήνα. Περνῶ ἀπ' τὸν Amiguet νὰ τοῦ ἀφήσω ἔνα μήνυμα, κι ἐπιστρέφω γιὰ νὰ γράψω, ἐνῶ παράλληλα τὸ στομάχι μου διαμαρτύρεται εὐγενῶς.

Παρασκευὴ 6 Δεκεμβρίου

Περιμένω τὸν Παπαδημητρίου ποὺ νόμιζε πῶς δὰ ἡταν ἐλεύθερος λόγω τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἅγιου Νικολάου ἀλλὰ ἔρχεται νὰ μοῦ πεῖ ὅτι πρέπει νὰ πάει στὴ δουλειά του. Τὸ ἀπόγευμα πρέπει νὰ πάρω ταξὶ γιὰ τὴ Φοιτητικὴ Λέσχη, ἀν καὶ ναυτικοί, ἀξιωματικοὶ καὶ ἐδελοντὲς κατέλα-βαν σχεδὸν ἐξ ὄλοκλήρου τὴ δέση τῶν ἀπεργῶν σιδηροδρομικῶν. Παίζω μουσικὴ μὲ τὸν Παπαδημητρακόπουλο ὥσπου νὰ περάσει ὁ Παπαδημητρίου. Πᾶμε μαζὶ σπίτι, ὅπου μοῦ ὑπαγορεύει καὶ καταγράφω τὴ με-λωδία ἐνὸς τραγουδιοῦ ἀπὸ τὴ Σκύρο. Τὰ μάτια του λάμπουν καδῶς ἐπαναλαμβάνει τίς φράσεις ποὺ τὸν ξαναφέρνουν στὸ νησί του.

Τὸ βράδυ προσκαλῶ τὸν Ἰωαννίδη γιὰ τὸ δεῖπνο. Ἀφοῦ πιοῦμε ἔνα οὐζό στοῦ «Λουκῆ», περνᾶμε ἀπὸ τὴν ἔκδεση κάποιας δεσποινίδας Πο-λυχρονιάδου, κεραμίστριας μὲ πολὺ μεγάλο ταλέντο, ποὺ ἔχει πλούσια καὶ ποικιλόμορφη τεχνοτροπία καὶ τῆς ὁπίας μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀγγεῖα εἶναι πραγματικὰ τέλεια, εἴτε ὅταν ἐμπνέεται ἀπὸ τὴ μυκηναϊκή, μινωικὴ ἢ ἀρχαϊκὴ τέχνη, εἴτε ὅταν ἀναπαριστᾶ χωριάτισσες ποὺ προσεύχονται ἢ κάνουν τίς δουλειές τους. Ἀντίδετα, κάποια σχέδια τοῦ Τόμπρου δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον.

Τὸ τσούζουμε λίγο σὲ μιὰ ταβέρνα μὲ ἔξαιρετικὴ ρετσίνα, ποὺ ἀνοιξε πρόσφατα στὴ Λεωφ. Ἀμαλίας. Κατόπιν, συζητώντας γιὰ τὸ λογοτεχνικὸ μέλλον τῆς Ἐλλάδας, πηγαίνουμε γιὰ καφὲ στὸ Ζάππειο.

Samedi 7 décembre

Temps gris, assez lourd. Je lis le *Noumas*.⁴¹ A midi, je pâlis et rougis, étant assis à la table voisine de Melle Topali et ne sachant pas si je dois la voir ou non. Je finis par échanger quelques mots avec elle. En rentrant je trouve les livres envoyés par Joannidis, l'Ελεύθερον Πνεῦμα, d'un jeune homme qui signe du pseudonyme Oreste Digenis,⁴² et qui est un représentant des en avant, qui veulent se débarrasser de la tradition des chants populaires, de la Solomo- et de la Papadiamantolâtrie. Avec du verbiage il y a beaucoup de choses justes et du souffle dans son petit écrit.

Je retrouve P/triou et nous allons nous promener à Patissia; curieux paysage, entre les collines des Tourkovounia et de l'Aiyáλεως, envahi par les συνοικισμοί. Les bords du Céphise, ravagés presque tout le long de son cours ont encore un charme mélancolique sous ce ciel gris, qui vers le couchant laisse passer quelques rayons d'or. Des arbres jaunis, des oliviers, quelques orangers où jaunissent des oranges, un petit gué de pierres usées, il n'en faut pas plus pour créer une atmosphère de délicate rêverie. Je rentre finir mon Esprit Libre tout en luttant contre un peu de fébrilité.

Dimanche 8 décembre

Je passe voir M. Papas pour des leçons de musique byzantine puis vais au Concert de l'Odéon. Assez quelconque. Suite de Reger sur des tableaux de Böcklin,⁴³ aussi mauvaise que les inspirateurs, si ce n'est plus, Strauss, le Poème de Chausson, égaré là et mal joué et le Concerto de Liszt, assez bien joué par Melle Papaïoannou. Vers 4 h ½, par un ciel gris, je prends le tram du Phalère pour aller voir M. Kalomiris.

41. Périodique (1903-1931) qui joua un rôle important en faveur de la langue démotique.

42. Il s'agit de Georges Théotokas.

43. Arnold Böcklin (1827-1901), peintre suisse.

Σάββατο 7 Δεκεμβρίου 1929

Καιρὸς γκρίζος, ἀρκετὰ βαρύς. Διαβάζω τὸν «Νουμά». Τὸ μεσημέρι χλωμιάζω καὶ κοκκινίζω, καθὼς κάθομαι στὸ τραπέζι δίπλα στῆς δεσποινίδας Τοπάλη καὶ βρίσκομαι σὲ ἀμηχανίᾳ ἄν πρέπει ἥ ὅχι νὰ τὴ δῶ. Τελικὰ ἀνταλλάσσουμε λίγες κουβέντες. Γυρίζοντας βρίσκω τὰ βιβλία ποὺ μοῦ ἔστειλε ὁ Ιωαννίδης, τὸ «Ἐλεύθερο Πνεῦμα» ἐνὸς νέου ποὺ ὑπογράφει τὸ βιβλίο του μὲ τὸ ψευδώνυμο Ὁρέστης Διγενῆς³⁷ καὶ ὁ ὄποιος εἶναι ἐκπρόσωπος τῶν νεωτεριστῶν ποὺ δέλουν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν παράδοση τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ καὶ τὴ Σολωμο- καὶ Παπαδιαμαντολατρία. Δίπλα σὲ κάποιες περιττολογίες τὸ μικρὸ αὐτὸ βιβλίο ἐκδέτει μερικὲς σωστὲς ἀπόφεις ποὺ τὶς πραγματεύεται μὲ ἐνδουσιασμό.

Ξαναβρίσκω τὸν Παπαδημητρίου καὶ πηγαίνουμε νὰ περπατήσουμε στὰ Πατήσια. Περίεργο τοπίο, ἀνάμεσα στὰ Τουρκοβούνια καὶ τοὺς λόφους τοῦ Αἰγάλεω, ποὺ τοὺς ἔχουν κατακλύσει οἱ συνοικισμοί. Οἱ ὅχθες τοῦ Κηφισοῦ, κατεστραμμένες σὲ ὅλο σχεδὸν τὸ μῆκος του, διατηροῦν ἀκόμα μιὰ χάρη μελαγχολικὴ κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν γκρίζο οὐρανὸ ποὺ ἀφήνει νὰ φανοῦν κατὰ τὴ Δύση λίγες χρυσὲς ἀκτίνες. Τὰ δέντρα μὲ τὰ κιτρινισμένα φύλλα, οἱ ἐλιές, μερικὲς πορτοκαλιές μὲ τοὺς κίτρινους καρπούς τους, ἔνα μικρὸ πέρασμα στὸ ποτάμι μὲ φαγωμένες πέτρες, ὅλα αὐτὰ φτιάχνουν μιὰ λεπτὴ ὄνειρικὴ ἀτμόσφαιρα. Ἐπιστρέφω γιὰ νὰ τελειώσω τὸ «Ἐλεύθερο Πνεῦμα» μου παλεύοντας συγχρόνως μ' ἔναν ἐλαφρὸ πυρετό.

Κυριακὴ 8 Δεκεμβρίου

Περνῶ ἀπὸ τὸν κύριο Παππᾶ νὰ κανονίσω γιὰ μαδήματα βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ πηγαίνω μετὰ στὴ συναυλία τοῦ Ὁδείου. Ὁχι κάτι τὸ ἰδιαίτερο. Σουίτα τοῦ Reger βασισμένη στὸν Böcklin,³⁸ ἔξισου κακὴ μὲ τὴ ζωγραφικὴ ποὺ τὸν ἐνέπνευσε, ἄν ὅχι χειρότερη, Strauss, τὸ «Ποίημα» τοῦ Chausson, χαμένο ἀνάμεσα στὰ ὑπόλοιπα ἔργα καὶ μέτρια ἐκτελεσμένο, καὶ τὸ κονσέρτο τοῦ Liszt, ἀρκετὰ καλοπαιγμένο ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Παπαϊωάννου. Κατὰ τὶς 4:30, μ' ἔναν γκρίζο οὐρανό, παίρνω τὸ τράμ τοῦ Φαλήρου γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κύριο Καλομοίρη. Ἐσωτερικὸ

37. Ψευδώνυμο τοῦ Γιώργου Θεοτοκᾶ.

38. Arnold Böcklin (1827-1901), Έλβετός ζωγράφος.

Intérieur assez joli, avec une salle de musique agréable, dans un coin assez perdu du Vieux-Phalère, loin de la mer. Milieu pas très sympathique. Une chanteuse me chante, accompagnée par K. des fragments de son avant-dernier opéra «l'Anneau de la Mère», soi-disant musique populaire et simplement sous-musique italienne. Je m'aperçois d'ailleurs en lui parlant qu'il ne comprend rien à la musique de son pays.

Lundi 9 décembre

Je lis un livre prêté par Joannidis «Πρόσφυγες» de Πέτρος Αφδονιάτης, très incomplet et avec plus d'idées que de vie, ce qui est un grand défaut pour des nouvelles. L'après-midi, musique avec P/poulo, achat d'une chemise. Le soir petite visite aux Weiglé pour leur porter le livre d'Istrati, sincère, passionné, mais vraiment reposant sur trop de vague. Ben. plaque Karl pour aller au Club russe; on voit qu'il finit tout de même par en être excédé.

Mardi 10 décembre

Je vais avec M. Tsatsos chez Drossinis où se trouve entre autres une dame Apostolidou, un peu femme savante, et qui tombe sur le bouquin d'Istrati qu'il lui a fait envoyer. Vient aussi M. Amantos, professeur d'histoire à l'Université. Drossinis nous montre sa bibliothèque et me donne son "Ἐρση" qu'il considère comme la suite – par le sujet – d'Amarillys. Puis je passe à la Bibliothèque où je manque m'accrocher sérieusement avec le surveillant de la Salle de Lecture qui se moque de moi parce que j'ai la prétention d'enseigner le grec moderne.

Carte pessimiste de papa. Piano rue Skoufa. Puis chez M. Petrococchino, qui me rappelle un peu Montagnier en plus sympathique, moins égoïste. Il me montre une lettre très amusante de Louis Roussel, qui ne croit plus non plus à la possibilité d'un triomphe général de la δημοτική. Nous allons ensemble au Parnasse, où il nous assoit dans les 1ers rangs, à côté de Papanastasiou, le chef du parti ouvrier-paysan.

άρκετά ὅμορφο μὲ μιὰ αἱδουσα μουσικῆς εὐχάριστη σὲ μιὰ ἀρκετὰ δυσ- πρόσιτη μεριὰ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, μακριὰ ἀπ' τὴν δάλασσα. Περιβάλ- λον ὅχι πολὺ συμπαθητικό. Μιὰ τραγουδίστρια μοῦ τραγουδᾶ συνοδευ- ὡμενη ἀπὸ τὸν K. ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν προτελευταία του ὥπερα, τὸ «Δαχτυλίδι τῆς Μάνας», μουσικὴ ὑποτίθεται ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴ δημο- τική, στὴν οὐσία ὅμως ψευδο-ἴταλική. Καὶ μιλώντας του ἀντιλαμβάνομαι πῶς δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ τὴ μουσικὴ τοῦ τόπου του.

Δευτέρα 9 Δεκεμβρίου

Διαβάζω ἔνα βιβλίο ποὺ μοῦ δάνεισε ὁ Ἰωαννίδης, τοὺς «Πρόσφυγες» τοῦ Πέτρου Ἀφδονιάτη, ἔργο καδόλου ὀλοκληρωμένο μὲ περισσότερες ἰδέες παρὰ ζωή, σημαντικὸ ἐλάττωμα σὲ νουβέλες. Τὸ ἀπόγευμα, μουσικὴ μὲ τὸν Παπαδημητρακόπουλο κι ἀγορὰ πουκαμίσουν. Τὸ βράδυ σύντομη ἐπίσκεψη στοὺς Weiglē γιὰ νὰ τοὺς δώσω τὸ βιβλίο τοῦ Ἰστράτι, γραμμέ- νο μὲ εἰλικρίνεια καὶ πάδος, ἀλλὰ στηριγμένο ὑπερβολικὰ σὲ ἀοριστίες. Ή Βεν. ἐγκαταλείπει τὸν Carl γιὰ νὰ πάει στὴ ρώσικη λέσχη· εἶναι φανερὸ δῖτι αὐτὸ τελικὰ τὸν ἐκνευρίζει.

Τρίτη 10 Δεκεμβρίου

Πηγαίνω μὲ τὸν κύριο Τσάτσο στὸν Δροσίνη, ὅπου βρίσκω μεταξὺ ἄλλων κάποια κυρία Ἀποστολίδου, τύπο λογίας, ποὺ κριτικάρει τὸ βιβλίο ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ Ἰστράτι. «Ἐρχεται ἐπίσης ὁ κύριος Ἀμαντος, καθηγητῆς Ἰστορίας στὸ Πανεπιστήμιο. Ο Δροσίνης μᾶς δείχνει τὴ βιβλιοδήκη του καὶ μοῦ χαρίζει τὴν «Ἐρση» του, ποὺ ἔχαιτιας τοῦ δέματός της τὴ δεωρεῖ συνέχεια τῆς «Ἀμαρυλλίδος». Μετὰ περνάω ἀπ' τὴ Βιβλιοδήκη, ὅπου παραλίγο νὰ συγκρουστῶ στὰ σοθαρὰ μὲ τὸν ἐπόπτη τοῦ ἀναγνωστηρίου ποὺ μὲ κοροϊδεύει ἐπειδὴ φιλοδοξῶ νὰ διδάξω νεοελληνικά.

Ἀπαισιόδοξο δελτάριο ἀπ' τὸν πατέρα. Πιάνο στὴ Σκουφᾶ. Μετὰ στὸν κύριο Πετροκόκκινο ποὺ μοῦ δυμίζει λίγο, στὸ πιὸ συμπαθητικὸ καὶ λι- γότερο ἐγωιστή, τὸν Montagnier. Μοῦ δείχνει ἔνα γράμμα, πολὺ διασκε- δαστικό, τοῦ Louis Roussel, ποὺ κι αὐτὸς δὲν πιστεύει στὴ δριαμβευτικὴ ἐπικράτηση τῆς δημοτικῆς. Πηγαίνουμε μαζὶ στὸν «Παρνασσό», ὅπου μᾶς καθίζει στὶς πρῶτες σειρὲς δίπλα στὸν Παπαναστασίου, τὸν πρόεδρο τοῦ Ἐργατικοῦ καὶ Ἀγροτικοῦ Κόμματος. Παρακολουθοῦμε μιὰ διάλεξη

Léon Maccas⁴⁴ fait une conférence sur Clemenceau, que je comprends d'autant mieux qu'il a une prononciation très française. Il dit des choses justes, mais sans originalité. Seule, la présence de Venizélos donne de l'actualité à certaines de ses remarques. Le jour même en effet, Coundouriotis ayant donné sa démission de Président de la République, on a offert la place à V. qui a refusé, de même que Clemenceau, homme d'action, n'avait pas été Président en France, il est vrai par suite d'un échec électoral.

V. prend lui-même la parole. Il donne pourtant l'impression de quelqu'un de fatigué, qui gesticule beaucoup pour se donner à lui-même l'impression qu'il est toujours vif et jeune. Mais ses gesticulations l'essoufflent. Il raconte la scène où Clemenceau lui reproche l'assassinat des marins français commis par ses compatriotes, exalte en Clemenceau le démocrate qui par la victoire assura le triomphe de la démocratie sur l'impérialisme, et termine par une tirade sur la fraternité des peuples, Briand et Stresemann.

Mercredi 11 décembre

Travail. Lecture de "Ἐρση" de Drossinis, une Ἀμαριλλίς en δημοτική. Déjeuner chez les Merlier avec une dame polonaise qui fait des études byzantines. Mme M. me présente à Mme Roussel dans le joli pavillon de l'Ecole française. Genre Marthe May, pas très sympathique. Je passe chez un oculiste qui me trouve myope et me donne des gouttes puis rentre travailler.

Jeudi 12 décembre

Fini "Ἐρση". A 2h, leçon de musique byzantine très intéressante avec M. Pappas. P/triou vient me chercher et nous nous promenons au Zappion par un temps d'hiver, très beau. De gros nuages blancs étalés sur les Monts Aegaléens m'ont un instant fait voir notre Jura à la neigeuse architrave. Séance à l'Académie, où je comprends un peu mieux,

44. Léon Maccas, diplomate et écrivain, auteur de l'étude *L'Hellénisme de l'Asie Mineure*, Paris 1919.

τοῦ Λεόντος Μακκᾶ³⁹ γιὰ τὸν Clemenceau. Στὴν κατανόησή της μὲ βοηθάει ἡ ἐντονη γαλλικὴ προφορά του. Λέει πράγματα σωστὰ ἀλλὰ χωρὶς πρωτοτυπία. Μόνο ἡ παρουσία τοῦ Βενιζέλου καθιστᾶ κάποιες παρατηρήσεις του ἐπίκαιρες. Νωρίτερα τὴν ἤδια μέρα εἶχε παρατηδεῖ ἀπὸ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ὁ Κουντουριώτης καὶ εἶχε προταθεῖ στὸν B. νὰ τὸν διαδεχτεῖ, αὐτὸς ὅμως ἀρνήθηκε, ὥπως καὶ ὁ Clemenceau, ἄνδρα πος τῆς δράσης, δὲν εἶχε δεχτεῖ, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἐκλογικὴ ἀποτυχία, νὰ γίνει πρόεδρος τῆς Γαλλίας.

Ο ἤδιος ὁ B. παίρνει τὸ λόγο. Ὁστόσο δίνει τὴν ἐντύπωση ἀνδρώπου κουρασμένου, ποὺ χειρονομεῖ πολὺ γιὰ νὰ πείσει τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶναι πάντα χωηρὸς καὶ νέος. Μὰ χειρονομώντας λαχανιάζει. Διηγεῖται τὴ σκηνὴ ποὺ ὁ Clemenceau τὸν κατηγορεῖ γιὰ τὴ δολοφονία ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τῶν Γάλλων ναυτικῶν, ἔξαριέι στὸν Clemenceau τὸν δημοκράτη ποὺ μὲ τὴ νίκη του ἐξασφάλισε τὸ δρίαμbo τῆς δημοκρατίας ἀπέναντι στὸν ίμπεριαλισμὸ καὶ τελειώνει μ' ἔναν ὕμνο στὴν ἀδελφοσύνη τῶν λαῶν, στὸν Briand καὶ τὸν Stresemann.

Τετάρτη 11 Δεκεμβρίου

Δουλειά. Διαβάζω τὴν «Ἐρση» τοῦ Δροσίνη, μιὰ «Ἀμαρυλλίδα» γραμμένη στὴ δημοτική. Γεῦμα στοὺς Μερλιέ μὲ μιὰ Πολωνέζα κυρία ποὺ εἶναι βυζαντινολόγος. Στὸ ὅμορφο περίπτερο τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἡ κυρία M. μὲ παρουσιάζει στὴν κυρία Roussel. Τύπος Marthe May, ὥχι πολὺ συμπαθητική. Ἀφοῦ περνῶ ἀπ' τὸν ὄφδαλμίατρο ποὺ μὲ βρίσκει μύωπα καὶ μοῦ δίνει κάτι σταγόνες, γυρίζω σπίτι γιὰ δουλειά.

Πέμπτη 12 Δεκεμβρίου

Τελείωσα τὴν «Ἐρση». Στὶς 2:00 πολὺ ἐνδιαφέρον μάθημα βυζαντινῆς μουσικῆς μὲ τὸν κύριο Παππᾶ. Ὁ Παπαδημητρίου περνάει γιὰ νὰ θγοῦμε καὶ μὲ τὸν ὡραῖο αὐτὸ χειμωνάτικο καιρὸ περπατᾶμε στὸ Ζάππειο. Πυκνὰ ἄσπρα σύννεφα ἀπλωμένα πάνω ἀπὸ τὸ ὄρος Αἴγαλεω μοῦ δυμίζουν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ δικό μας βουνὸ τοῦ Ιούρα, μὲ τὴ χιονισμένη κορυφογραμμή του. Συνεδρία στὴν Ἀκαδημία, ὅπου παρακολουθῶ

39. Ο Λέων Μακκᾶς εἶναι μεταξὺ ἄλλων συγγραφέας τῆς μελέτης *L'Hellenisme de l'Asie Mineure*, Παρίσι 1919.

puis passons voir les livres de papa à la Βουλῆς, au théâtre Cotopouli où nous avons mille peines à nous faire rendre les places que nous avons prises pour entendre les Oiseaux, alors qu'on joue la rhapsodie de Papantoniou. Nous allons travailler pour nous consoler à la Société archéologique.

Vendredi 13 décembre

Après avoir travaillé à la maison, je rejoins Joannidis à 1h et nous prenons l'auto jusqu'au village de réfugiés construit sur la route de Kaisariani. Nous remarquons au bord de la route une très jolie école, très simple, à toit plat, et classique sans être pastiche, cadeau de Venizélos. Sur la route, une épaisse poussière jaune et, à gauche et à droite, dans des prés également poussiéreux, des cochons sales et ces étranges chèvres dont le pelage paraît être fait de lambeaux de peaux de chèvres cousus au hasard. Sur les crêtes des petits contreforts de l'Hymette, manœuvrent des soldats. Le ciel est couvert, mais le soleil perce et nous voyons, encadrée par la gorge de Kaisariani, l'Acropole brillante de lumière. Nous montons dans des bois de pins puis sous des oliviers et arrivons au Couvent vers 2h $\frac{1}{4}$, affamés. Sur la place, un arbre immense et magnifique, encore feuillu, dans un coin une source abondante, mais ni le restaurant promis, ni les bons moines de jadis. Rien qu'une brave femme qui habite la seule partie habitable du couvent, et qui nous offre tout ce qu'elle a: du pain noir, des olives non saumurées et un verre de très bon café. Nous prenons ce repas spartiate dans le petit enclos devant l'église, entre les dalles duquel pousse de l'herbe. Des colonnes s'y dressent entre les cyprès. D'un côté ce qui devait être la *τράπεζα*: 3 salles avec des restes de coupoles, de l'autre l'église avec des restes de peinture et de jolies colonnes à chapiteaux ioniques. En dehors de l'enclos, les cellules des moines achèvent de tomber en ruines.

Il fait assez frais et humide entre ces vieux murs et à moitié empoi-

τὰ λεγόμενα κάπως καλύτερα, ἔπειτα ἐπίσκεψη στὴ Βιβλιοδήκη τῆς Βουλῆς νὰ δοῦμε τὰ βιβλία τοῦ πατέρα. Κατόπιν στὸ δέατρο Κοτοπούλη, ὅπου μὲ χίλια βάσανα παίρνουν πίσω τὶς δέσεις ποὺ εἴχαμε κλείσει γιὰ ν' ἀκούσουμε τοὺς «Ὀρνιθεῖς», ἐνῶ παίζουν τὴ ραψωδία τοῦ Παπαντωνίου. Γιὰ νὰ παρηγορηδοῦμε πηγαίνουμε νὰ δουλέψουμε στὴν Αρχαιολογικὴ Ἐταιρεία.

Παρασκευὴ 13 Δεκεμβρίου

Ἐχοντας δουλέψει στὸ σπίτι συναντῶ τὸν Ἰωαννίδη στὴ 1:00 καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο πηγαίνουμε στὸ προσφυγικὸ χωριὸ ποὺ χτίστηκε στὸ δρόμο πρὸς τὴν Καισαριανή. Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου παρατηροῦμε ἔνα πολὺ δημορφο σχολεῖο, πολὺ ἀπλό, μὲ ἐπίπεδη στέγη, σὲ κλασικὸ ρυθμὸ χωρὶς ν' ἀποτελεῖ κακέτυπο, δῶρο τοῦ Βενιζέλου. Στὸ ὁδόστρωμα μιὰ παχιὰ κίτρινη σκόνη καὶ δεξιὰ κι ἀριστερὰ σὲ χωράφια ἔξισου σκονισμένα βόσκουν βρόμικα γουρούνια κι αὐτὲς οἱ περιέργες κατσίκες ποὺ τὸ τρίχωμά τους μοιάζει νὰ εἶναι καμωμένο ἀπὸ τυχαία συρραφὴ κουρελιῶν ἀπὸ κατσικίσια δέρματα. Στοὺς λόφους στ' ἀντερείσματα τοῦ Ὑμηττοῦ γίνονται στρατιωτικὰ γυμνάσια. Ὁ οὐρανὸς ἔχει σύννεφα ἀλλὰ ὁ ἥλιος τὰ διαπερνάει καί, πλαισιωμένη ἀπὸ τὸ φαράγγι τῆς Καισαριανῆς, ἡ Ἀκρόπολη λάμπει μὲς στὸ φῶς. Ἀνεβαίνουμε ἀπὸ πευκοδάση καὶ περνώντας ἀνάμεσα σ' ἐλαιόδεντρα φτάνουμε στὸ μοναστήρι γύρω στὶς 2:00, πεδαμένοι ἀπὸ τὴν πείνα. Στὴν πλατεία ὄρθδωνται ἔνα τεράστιο καὶ μεγαλοπρεπὲς δέντρο ποὺ διατηρεῖ ἀκόμα τὰ φύλλα του, σὲ μιὰ γωνιὰ ἀναβλύζει μιὰ πηγή, ἀλλὰ δὲ βλέπουμε τὴν ταβέρνα ποὺ μᾶς ὑποσχέδηκαν, οὕτε τοὺς καλοὺς καλόγερους ποὺ ὑπῆρχαν ἄλλοτε. Συναντᾶμε μόνο μιὰ καλοσυνάτη γυναίκα, ποὺ ζεῖ στὸ μόνο κατοικήσιμο μέρος τοῦ μοναστηριοῦ καὶ ποὺ μᾶς προσφέρει ὅ,τι ἔχει: μαῦρο ψωμί, ἐλιές ἀνάλατες κι ἔνα ποτήρι πολὺν καλὸ καφέ. Τρῶμε αὐτὸ τὸ σπαρτιάτικο γεῦμα στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησιᾶς ὅπου τὸ χορτάρι φυτρώνει ἀνάμεσα στὶς πλάκες. Κίονες ὑψώνονται ἀνάμεσα στὰ κυπαρίσσια. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, αὐτὸ ποὺ δὰ πρέπει νὰ ἦταν ἡ τράπεζα -τρεῖς αἴδουσες μὲ κατάλοιπα δόλων- καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐκκλησία μὲ ἀπομεινάρια τοιχογραφιῶν καὶ ὅμορφους κίονες μὲ ἰωνικὰ κιονόκρανα. Ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο τὰ κελιὰ τῶν μοναχῶν μεταβάλλονται σὲ ἐρέπια.

Κάνει ἀρκετὸ κρύο καὶ ὑγρασία ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους καὶ

sonnés par nos olives, nous prenons congé de notre hôtesse. Autour du couvent, sur les pentes herbeuses, des oliviers dont le gris convient à la douceur de cette brume d'automne. Je resterais volontiers dans cette charmante oliveraie à écouter chanter sur les modes orientaux les cueilleurs d'olives, mais mon compagnon a envie de voir l'Hymette et nous partons à 3h½ au pas de course. Nous croisons toute une famille qui a été cueillir des *paðíkia* (du pissenlit). Au sommet, un vent froid nous accueille et le soleil s'est caché derrière des nuages. On ne peut qu'entrevoir le paysage. Mais en redescendant, nous avons un effet extraordinaire, une trouée sanglante dans le ciel gris qui se reflète sur la mer.

Samedi 14 décembre

Je m'occupe à soigner mon estomac. L'après-midi, reprise des cours à l'Université, dans une atmosphère un peu anxiuse et avec effectif réduit. Puis je viens travailler avec P/triou et le soir, je retrouve Joannidis à une conférence de Sarris sur le Pinde.

Dimanche 15 décembre

Correspondance. Je vais prendre P/triou et après notre leçon, je déjeune chez lui avec sa jolie sœur. Il m'entraîne à un enterrement dont la musique ne me fait pas grande impression et rentre travailler à la maison.

Lundi 16 décembre

Petit mot de papa très découragé. Le temps est divin, après 2 jours d'hiver. Je monte à l'Acropole, et en veux à Amiguet de m'arrêter dans sa voiture où il lèche des portraits. L'Acropole est toujours aussi belle, d'une beauté un peu autre peut-être. Les marbres sont d'une douceur merveilleuse. Entre les pierres du Parthénon poussent de petites camomilles blanches et jaunes. Les ouvriers travaillent à reconstituer

μὲ τὴν πικρὴ γεύση τῶν ἐλιῶν στὸ στόμα μας ἀποχαιρετοῦμε τὴν κυρὰ ποὺ μᾶς φίλεψε. Γύρω ἀπ' τὸ μοναστήρι, στὶς χορταριασμένες πλαγιές, φυτρώνουν ἐλαιόδεντρα. Τὸ γκριζωπό τους χρῶμα ταιριάζει μὲ τὴ γλυκύτητα αὐτῆς τῆς φδινοπωρινῆς καταχνιᾶς. Θὰ παρέμενα εὐχαρίστως σ' αὐτὸ τὸν δελκτικὸ ἐλαιώνα γιὰ ν' ἀκούσω τοὺς ἄντρες ποὺ μαζεύουν τίς ἐλιὲς τραγουδώντας σὲ ἥχους ἀνατολίτικους, ὁ σύντροφός μου ὅμως ἐπιδυμεῖ ν' ἀνέβει στὸν Ύμηττὸ καὶ ἀναχωροῦμε τροχάδην στὶς 3:30. Διασταυρωνόμαστε μὲ μιὰ ὀλόκληρη φαμελιὰ ποὺ βγῆκε νὰ μαζέψει ραδίκια. Στὴν κορυφὴ μᾶς ὑποδέχεται ἔνας ψυχρὸς ἀέρας, καθὼς ὁ ἥλιος ἔχει κρυφτεῖ πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα. Τὸ τοπίο μόλις ποὺ διακρίνεται. Ἄλλὰ κατεβαίνοντας ἀντικρίζουμε κάτι τὸ δαυμάσιο, ἔνα πυρρὸ ἄνοιγμα στὸν γκρίζο οὐρανὸ ποὺ καδρεφτίζεται στὴ δάλασσα.

Σάββατο 14 Δεκεμβρίου

Ἄσχολοῦμαι μὲ τὴ φροντίδα τοῦ στομαχιοῦ μου. Τὸ ἀπόγευμα ξαναρχίζουν τὰ μαδήματα στὸ Πανεπιστήμιο, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα λίγο ἀγγώδη καὶ μὲ μειωμένες παρουσίες. Γυρίζω γιὰ νὰ ἐργαστῶ μὲ τὸν Παπαδημητρίου καὶ τὸ βράδυ συναντῶ τὸν Ιωαννίδη σὲ μιὰ ὄμιλία τοῦ Σαρρῆ γιὰ τὴν Πίνδο.

Κυριακὴ 15 Δεκεμβρίου

Ἄλληλογραφία. Πάω νὰ πάρω τὸν Παπαδημητρίου καὶ μετὰ τὸ μάδημά μας γευματίζω σπίτι του μαζὶ μὲ τὴν ὅμορφη ἀδελφή του. Μὲ πηγαίνει σὲ μιὰ κηδεία, ὅπου ἡ ψαλτικὴ δὲν μοῦ κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση, καὶ γυρίζω σπίτι νὰ δουλέψω.

Δευτέρα 16 Δεκεμβρίου

Σύντομο γράμμα τοῦ πατέρα γεμάτο ἀπογοήτευση. "Υστερα ἀπὸ δυὸ μέρες χειμώνα ὁ καιρὸς εἶναι ἔξαιστος. Ἄνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη καὶ στενοχωριέμαι ποὺ μὲ σταματάει ὁ Amiguet στὸ αὐτοκίνητό του, ὅπου τελειοποιεῖ δῆδεν τὰ πορτρέτα του. Ἡ ὅμορφιὰ τῆς Ἀκρόπολης εἶναι πάντοτε ἔξαιρετική, ἵσως κάπως ἀλλιώτικη. Τὰ μάρμαρα ἔχουν δαυμάσια ἀπαλότητα. Ἄναμεσα στὶς πέτρες τοῦ Παρδενώνα φυτρώνουν μικρὰ ἀσπροκίτρινα χαμομήλια. Οἱ ἐργάτες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀποκατάσταση

les colonnes, tendant d'un tambour conservé à l'autre, sur le corps de béton massif, les fils de métal qui feront l'armature du revêtement. Les montagnes sont irréelles de beauté. A 9 h quand j'arrive, le Parnès est encore poudré de neige qui fond dans la matinée, tandis que par delà le Cithéron, c'est le Parnasse sans doute dont brille le casque argenté.

J'entre un instant au Musée. La tête de l'éphèbe triste, et celle de l'éphèbe aux cheveux tressés me font une grande impression, cette dernière surtout dont un rayon de soleil rend transparent le marbre. Et aussi le fragment de frise des musiciennes, dont on ne peut plus comprendre exactement les gestes, mais qui gardent une grâce et un sérieux émouvants. Le bas-relief des Nymphes dansant au son de la flûte de Pan est plus beau encore que ceux du Musée, et une oreille sous un petit bonnet serré – fragment de quel visage ? – près de la salle des Victoires, me fait beaucoup rêver.

Après déjeuner, en attendant l'heure de répéter avec P/poulo, je vais prendre un café sur la Πλατεῖα ἐλευθερίας, sous les poivrières, au milieu de braves mères de famille qui aèrent leurs enfants, dans l'air le plus léger du monde.

Je rentre travailler mais, le reflet du couchant sur le mur de la cour me fait sortir sur la place de la Δεξαμενή. Pas un nuage: une douceur de lignes infinies, et, malgré mes craintes pour mes yeux, je regarde le soleil descendre; quand il est près de disparaître, ses rayons ne sont plus visibles, on ne voit plus qu'une parcelle d'or pâle, qui soudain semble se détacher, comme un fruit, pour tomber dans la coupe où, selon la croyance des anciens, le soleil était porté du Couchant au Levant:

«Ο "Ηλιος ἐκατέβαινε μέσ' στὸ χρυσὸ ποτήρῳ»
Στησίχορος, μετάφρ. Μενάρδου. Στέφανος. σ. 28

Le soir, c'est sa sœur qui m'invite à la promenade, un doux clair de lune. Je passe prendre Carl Weiglé et nous montons au Philopappe. Le côté du monument, avec ses pierres de taille irrégulières,

τῶν κιόνων, τεντώνοντας ἀπὸ τὸν ἔναν διατηρημένο σπόνδυλο στὸν ἄλλον μετάλλινα σύρματα ποὺ ὅτι ποτελέσουν τὸ σκελετὸ τῆς ἐπένδυσης. Ἡ ὄμορφιὰ τῶν βουνῶν εἶναι ἔξωπραγματική. Ὄταν φτάνω, στὶς 9:00, ἡ Πάρνηθα εἶναι ἀκόμα πασπαλισμένη μὲ χιόνια ποὺ σιγὰ σιγὰ λιώνουν, ἐνῷ πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν Κιδαιρώνα ξεχωρίζει ἀναμφίβολα ὁ Παρνασσός μὲ τὴν ἀστραφτερὴ ἀσημένια κορυφή του.

Μπαίνω γιὰ λίγο στὸ Μουσεῖο. Τὸ κεφάλι τοῦ μελαγχολικοῦ ἐφήβου καὶ τοῦ ἄλλου μὲ τὶς κοτσίδες μοῦ κάνουν μεγάλη ἐντύπωση, ιδίως τοῦ δευτέρου, καθὼς ὁ ἥλιος ποὺ τὸ φωτίζει κάνει τὸ μάρμαρο διάφανο. Ἐπίσης τὸ δραῦσμα τῆς ζωφόρου τῶν μουσικῶν, ὅπου δὲν εἶναι πιὰ σαφεῖς οἱ στάσεις τους μὰ ποὺ διατηροῦν μιὰ συγκινητικὴ χάρη καὶ σοβαρότητα. Τὸ ἀνάγλυφο μὲ τὶς Νύμφες ποὺ χορεύουν μὲ τὸν ἥχο τῆς σύριγγας τοῦ Πάνα εἶναι ἀκόμα ώραιότερο ἀπὸ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Καὶ ἔνα ἀφτὶ ποὺ φαίνεται κάτω ἀπὸ μιὰ σφιγμένη σκούφια –κομμάτι ἀπὸ ποιὸ πρόσωπο;–, κοντὰ στὴν αἰδονούσα μὲ τὶς Νίκες, μὲ κάνει νὰ ὀνειροπολῶ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, περιμένοντας νὰ περάσει ἡ ὥρα γιὰ τὴν πρόσβα μὲ τὸν Παπαδημητρακόπουλο, πηγαίνω γιὰ καφὲ στὴν Πλατεία Ἐλευθερίας, κάτω ἀπὸ τὶς πιπεριές, ἀνάμεσα σὲ καλές νοικοκυρὲς ποὺ βγῆκαν ἔξω μὲ τὰ παιδιά τους γιὰ ν' ἀναπνεύσουν τὸν πιὸ ἐλαφρὸν ἀέρα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Ἐπιστρέφω γιὰ νὰ δουλέψω ἀλλὰ ἡ ἀνταύγεια τοῦ δύοντος ἥλιού στὸν τοίχο τῆς αὐλῆς μὲ κάνει νὰ ξαναβγῆ καὶ νὰ πάω στὴν πλατεία τῆς Δεξαμενῆς. Οὔτε ἔνα σύννεφο: γλυκύτητα τῶν γραμμῶν ἀπέραντη, καὶ παρ' ὅλο τὸ φόβο γιὰ τὰ μάτια μου κοιτάζω τὸν ἥλιο καθὼς βασιλεύει· ὅταν κοντεύει νὰ ἔξαφανιστεῖ, οἱ ἀκτίνες του δὲν εἶναι πιὰ ὄρατές, τὸ μόνο ποὺ φαίνεται εἶναι μιὰ χρυσαφένια ώχρη παρυφὴ ποὺ ξαφνικὰ μοιάζει νὰ ξεκολλάει ὅπως ἔνα φροῦτο καὶ νὰ πέφτει στὴν κύλικα πού, ὅπως πίστευαν οἱ Ἀρχαῖοι, μετέφερε τὸν ἥλιο ἀπ' τὴ Δύση στὴν Ἀνατολή.

«Ο ἥλιος ἐκατέβαινε μὲς στὸ χρυσὸ ποτήρι»

Στησίχορος. μετάφρ. Μενάρδου. Στέφανος, σ. 28.

Τὸ βράδυ μὲ καλεῖ γιὰ περίπατο ἡ ἀδελφή του, τὸ ἀπαλὸ φεγγαρόφωτο. Περνῶ νὰ πάρω τὸν Carl Weiglé κι ἀνεβαίνουμε μαζὶ στοῦ Φιλοπάππου. Ἡ πλευρὰ τοῦ μνημείου μὲ τοὺς ἀκανόνιστους ὄγκολιθους

est fait pour les plans simples que découpe la lune. Nous nous promenons ensuite entre les cyprès de la Pnyx; les lapias blancs sont argentés par la lune, qui idéalise tout le paysage. C'est le plus beau clair de lune que j'aie vu ici.

Mardi 17 décembre

Je résiste à l'appel du beau temps et commence les Mémoires de Christomanos sur l'Impératrice Elisabeth, extrêmement touchants – et continue la *Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ* de Palamas qui me fait moins bonne impression. Cours de Béνç, toujours vivant et intéressant, dans une Université gardée par la troupe, puis achats – *ψωνίσματα* plutôt. Je ressors pour le coucher du soleil. Ce soir, quelques nuages flammés dans le ciel. La mer est verte, c'est la première fois que je la vois ainsi, et l'harmonie créée avec le lilas des montagnes est indubitablement belle. L'horizon de la mer est très net. Quelle merveille que cette ouverture du golfe Saronique, porte ouverte sur l'Infini; porte du Parthénon, peupliers de Versailles, et coude du Rhône de ma fenêtre d'Aïre.

Amiguet vient me prendre; nous dînons à la taverne du Bd. Amélie, après avoir vu de très jolis paysages d'un jeune grec, Tsachlou(?),⁴⁵ puis nous montons à l'Acropole. On ne distingue plus les cannelures des colonnes, et les monuments deviennent plus massifs, très puissants avec ces plans simplifiés. L'intérieur du Parthénon est spécialement beau.

Mercredi 18 décembre

Je sors faire des emplettes. A midi, déjeuner chez M. Petrococchino avec Léon Maccas, sans intérêt, causeur pour dames. Mais P. est vraiment charmant de dévouement pour moi. Il me parle de Psichari, qui avait la manie de créer des mots, ou d'employer des mots compris dans certaines régions. Aussi à son dernier voyage il se servit du mot brindisi pour *πρόποσις* et personne ne le comprit, lors du grand dîner

45. Probablement il s'agit du peintre Vrasidas Tsouchlos.

ταιριάζει μὲ τὶς ἀπλὲς ἐπιφάνειες ποὺ διαγράφει τὸ φεγγάρι. Κατόπιν βαδίζουμε ἀνάμεσα στὰ κυπαρίσσια τῆς Πνύκας· οἱ φαγωμένες πέτρες στὸ ἔδαφος ἀσημίζουν ύπὸ τὸ σεληνόφως ποὺ ἔξιδανικεύει τὸ τοπίο. Εἶναι ἡ ώραιότερη φεγγαρόλουστη θραδιὰ ποὺ μοῦ ἔτυχε ἐδῶ.

Τρίτη 17 Δεκεμβρίου

Ἀντιστέκομαι στὸ κάλεσμα τοῦ καλοῦ καιροῦ καὶ ἀρχίζω τὸ συγκινητικὸ βιβλίο τοῦ Χρηστομάνου μὲ τὶς ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὴν Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας – καὶ συνεχίζω μὲ τὴ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ» τοῦ Παλαμᾶ, ποὺ μοῦ κάνει λιγότερο καλὴ ἐντύπωση. Μάθημα τοῦ Βέη, πάντα ζωντανὸ κι ἐνδιαφέρον, στὸ Πανεπιστήμιο ποὺ φρουρεῖται ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ μετὰ ψώνια, ψωνίσματα μᾶλλον. Ξαναβγάνω γιὰ τὸ ἥλιοβασίλεμα. Ἀπόψε, στὸν οὐρανὸ λίγα σύννεφα σὰν γλῶσσες φωτιᾶς. Ἡ δάλασσα εἶναι πράσινη –δὲν τὴν ἔχω ξαναδεῖ ἔτσι – καὶ ἡ ἐναρμόνισῃ της μὲ τὸ μαβί τῶν βουνῶν εἶναι ὑπέροχη. Ὁ ὄριζοντας τῆς δάλασσας διαγράφεται πεντακάθαρα. Τί δαυμαστὸ ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ Σαρωνικοῦ, σὰν δύρα ποὺ ὀδηγεῖ στὸ "Απειρο" πύλη τοῦ Παρδενώνα, λεῦκες τῶν Βερσαλλιῶν καὶ καμπὴ τοῦ Ροδανοῦ ἀπὸ τὸ παράδυρό μου στὴν Αἴρε.

Περνάει καὶ μὲ παίρνει ὁ Amiguet· τρῶμε στὴν ταβέρνα τῆς Λεωφ. Ἀμαλίας, ἀφοῦ πρῶτα δαυμάσαμε τὰ πολὺ ώραια τοπία ἐνὸς νεαροῦ "Ελληνα χωγράφου, τοῦ Τσάχλου (;)";⁴⁰ καὶ μετὰ ἀνεβαίνουμε στὴν Ἀκρόπολη. Οἱ ραβδώσεις τῶν κιόνων δὲν διακρίνονται πιὰ καὶ τὰ μνημεῖα γίνονται πιὸ μονοκόμματα, δυνατά, μὲ ἀπλοποιημένες τὶς ἐπιφάνειές τους. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Παρδενώνα ἔχει ξεχωριστὴ ὄμορφιά.

Τετάρτη 18 Δεκεμβρίου

Βγαίνω γιὰ ψώνια. Τὸ μεσημέρι γευματίζω στὸν κύριο Πετροκόκκινο μὲ τὸν Λέοντα Μακκᾶ, ἀδιάφορο, καλὸ συζητητὴ γιὰ κυρίες. Άλλὰ ὁ Π. εἶναι γοητευτικὸς καὶ συγκινητικὸς μὲ τὴν ἀφοσίωση ποὺ μοῦ ἔχει. Μοῦ μιλάει γιὰ τὸν Ψυχάρη καὶ τὴ γλωσσοπλαστικὴ του μανία, ἡ τὴν τάση του νὰ χρησιμοποιεῖ λέξεις ποὺ εἶναι κατανοητὲς μόνο σὲ μερικὰ μέρη. Ἔτσι, στὸ τελευταῖο του ταξίδι, κατὰ τὸ μεγάλο δεῖπνο

40. Μᾶλλον ἐννοεῖ τὸν χωγράφο Βρασίδα Τσοῦχλο.

de l'Eglé. P. lui-même était aux Indes dans la maison de Rallis avec Eftaliotis, Vlastos et Pallis. Le soir dîner chez les Weiglé. Après le dîner, tandis que Ben. va au cercle avec son «fils», Orloff, un peintre russe émigré, nous parle de mysticisme et nous raconte une histoire de volkolak. Il était intendant d'un grand domaine et un garde-chasse vient lui dire un soir que deux loups passeront sur la sente creusée dans la neige, et auprès de laquelle il a disposé des abris. Tous deux vont se poster avec leur fusil et vers la minuit apparaissent sous le clair de lune les ombres de 3 grands loups. Orloff épaulé, attend qu'ils soient à 75 pas environ; il allait tirer quand l'autre lui élève le bras, le fusil dressé en lui disant: Ne tire pas, c'est un volkolak, c'est notre voisin. Certains vieux en effet ont comme maladie – une maladie poétique comme dit ce Russe bizarre et charmant – de se croire des loups et de devenir des loups en effet. Il nous raconte bien d'autres histoires, tendant à prouver que le christianisme nous a fait perdre la science qu'avaient les druides, les initiés et dont il ne reste plus que de rares traces.

Jeudi 19 décembre

Bon travail; ciel clair, chaud soleil. Cours de Veis très vivant toujours. Leçon avec P/triou. Auparavant, je monte lire sur le Lycabette l'un des chants de la Flûte du Roi de Palamas, sur la Vierge, très beau. Et puis quel temps; une nappe d'or sur la mer derrière le Parthénon dont les colonnes sont mangées par cet éclat; un ciel d'un bleu pâle, des nuages aux formes massives mais légers de couleurs, et le vert si lumineux des pins. Le soir je vais entendre la Ste Flamme de Somerset Maugham, avec Cotopouli dans un rôle de vieille qu'elle joue admirablement. Mais la pièce dont le sujet est généralement beau ne vaut rien théâtralement.

στὴν «Αἴγλη», γιὰ τὴ λέξη «πρόποσις» εἶπε «μπρίντιζι» καὶ κανένας δὲν τὸν κατάλαβε. Ὁ Π. ἐργάστηκε στὶς Ἰνδίες στὸν Οἶκο Ράλλη μαζὶ μὲ τὸν Ἐφταλιώτη, τὸν Βλαστὸ καὶ τὸν Πάλλη. Τὸ βράδυ δειπνῶ στοὺς Weiglé. Μετὰ τὸ δεῖπνο, ἀφοῦ ἡ Ben. βγῆκε μὲ τὸν «γιό» της νὰ συναντήσει τὴν παρέα της, ὁ Ὁρλόφ, ἔνας ζωγράφος ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἐμιγκρέ, μᾶς μιλάει γιὰ τὸ μυστικισμὸ καὶ μᾶς διηγεῖται μιὰ ἴστορια γιὰ ἔναν «βόλκολακ» [λυκάνθρωπο]. Ἡταν, λέει, ἐπιστάτης σ' ἔνα μεγάλο κτῆμα, ὅταν πλησιάζει ἔνα βράδυ ἔνας δηροφύλακας καὶ τοῦ ἀνακοινώνει ὅτι δὰ περάσουν ἀπὸ τὸ μονοπάτι μέσα στὸ χιόνι δυὸ λύκοι κι ὅτι δὰ φτιάξει κάπου κοντὰ ἔνα καταφύγιο. Καὶ πᾶντες ἐκεῖ οἱ δυό τους μὲ τὰ τουφέκια τους νὰ φυλάξουν καραούλι, ὅπότε κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἐμφανίζονται ὑπὸ τὸ σεληνόφως οἱ σκιές τριῶν μεγάλων λύκουν. Ὁ Ὁρλόφ σημαδεύει καὶ τοὺς περιμένει νὰ πλησιάσουν γύρω στὰ 75 βήματα. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔτοιμαζόταν νὰ πατήσει τὴ σκανδάλη ὁ σύντροφός του σηκώνει τὸ μπράτσο μὲ γυρισμένο τὸ ὅπλο ἀπάνω του καὶ τοῦ λέει: «Μὴν πυροβολήσεις, ἔναις ἔνας «βόλκολακ», ἔναις ὁ γείτονάς μας». Εἶναι μάλιστα ὄρισμένα γερόντια ποὺ ἔχουν τὴν ἀρρώστια –ἀρρώστια ποιητική, ὅπως ἰσχυρίζεται αὐτὸς ὁ παράξενος καὶ χαριτωμένος Ρῶσος – ὅχι μόνο νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι λύκοι ἀλλὰ καὶ νὰ μεταμορφώνονται καὶ σὲ λύκους. Μᾶς διηγεῖται καὶ κάμποσες ἀλλες ἴστοριες προσπαθώντας ν' ἀποδείξεις ὅτι ἔχαιτίας τοῦ χριστιανισμοῦ χάθηκαν οἱ γνώσεις ποὺ εἶχαν οἱ δρυΐδες καὶ οἱ μυημένοι κι ὅτι δὲν ἀπομένουν παρὰ ἐλάχιστα ἔχη τους.

Πέμπτη 19 Δεκεμβρίου

Δουύλεψα καλά· ὁ οὐρανὸς καθαρός, ὁ ἥλιος ζεστός. Ἡ διδασκαλία τοῦ Βέη ὅπως πάντα ζωντανή. Μάθημα μὲ τὸν Παπαδημητρίου. Νωρίτερα ἀνεβαίνω στὸν Λυκαβηττὸ νὰ διαβάσω ἔναν ἀπὸ τοὺς «λόγους» ἀπὸ τὴν «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ» τοῦ Παλαμᾶ, γιὰ τὴ Θεοτόκο, πολὺ ώραῖο. Καὶ τί ώραῖος καιρός· ἔνα χρυσὸ ὑφασμα σκεπάζει τὴ δάλασσα πίσω ἀπ' τὸν Παρθενώνα, καὶ μὲ τὴ λάμψη του κρύβει τοὺς κίονες· οὐρανὸς γαλανός, σύννεφα σὲ ὄγκωδεις σχηματισμοὺς μὰ μὲ ἀπαλὰ χρώματα, καὶ τὸ φωτεινὸ πράσινο τῶν πεύκων. Τὸ βράδυ βλέπω ἔνα ἔργο, τὴν «Ἄγια Φλόγα» τοῦ Somerset Maugham μὲ τὴν Κοτοπούλη νὰ παίζει δαυμάσια τὸ ρόλο μᾶς γριᾶς. Ἀλλὰ παρόλο ποὺ τὸ δέμα εἶναι ώραῖο, τὸ ἔργο δὲν ἔχει καμία δεατρικὴ ἀξία.

Mardi 24 décembre

Veille de Noël. C'est un peu abruti par une nuit blanche que pris de remords je reprends ce journal. Le vendredi, cours de Pappas, répétition avec P/triou, visite à Mme Merlier, à une exposition assez quelconque des travaux des réfugiés, où je retrouve Miss Kijeis, et où les jolis yeux d'une Grecque me font acheter un sac assez ordinaire. Puis à Escudero; salle comble et élégante. Très grand retard, nervosité. La « troupe » est arrivée le jour même, malade du voyage sur eau. Melle Cruz, l'amie de Mme Guinand, joue comme elle peut, assez médiocre, chanteuse plus que médiocre, hurleurs populaires, guitariste à la manque, qui feraient de l'effet en plein air, mais les rires du public, surtout pour lequel ces chansons ne sont même pas fort originales, sont très justifiés. Escudero a de la ligne et de jolis gilets gris ou verts à la Goya. Mais on se lasse vite de ses pas sans signification.

Le samedi, thé chez M. Petrococchino avec les Merlier, puis conférence assez quelconque de Sinadinos sur Eerotocritos, pour démontrer que le caractère d'Arétouse (fidélité, obéissance à son père, chasteté) est essentiellement grec. De là, je retrouve pl. Omonoia Joannidis, Tombros et Katsimbalis et nous allons dîner chez le Μπαρμπά Γιάννη. Une espèce de baraque en planches collée à un mitoyen, une cheminée, des murs blancs, le meilleur dîner qu'on puisse faire, un rezzинato délicieux, ...et des prix à la hauteur. On parle surtout littérature, ce K. étant un grand admirateur de Palamas qu'il s'efforce de faire connaître à l'étranger. Nous allons ensuite dans un cabaret dansant, KitCat, avec des « amis » assez douteux. Bon orchestre mais public qui me dégoûte; je ne suis décidément pas fait pour ce genre.

Dimanche. Lendemain de bombe. Pluies. Je passe prendre Melle Cruz pour la conduire dans des fleuves de boue au Musée byzantin que j'ai beaucoup de plaisir à revoir. Ma compagne dit des choses fort sensées. Puis concert assez médiocre, avec Gerhardt, soprano léger de Vienne, Jupiter et la Flûte, + une interminable rhapsodie

Τρίτη 24 Δεκεμβρίου

Παραμονὴ Χριστουγέννων. Εἶμαι λίγο χάλια ἀπὸ ἀϋπνία κι ἔχοντας τύψεις ξαναπιάνω μετὰ ἀπὸ καιρὸ τὸ ἡμερολόγιο μου. Τὴν Παρασκευὴ μάδημα μὲ τὸν Παπτᾶ, ἐπανάληψη μὲ τὸν Παπαδημητρίου, ἐπίσκεψη στὴν κυρία Μερλιέ, σὲ μιὰ ἔκδεση ἀρκετὰ μέτρια μὲ ἔργα προσφύγων, ὅπου συναντῶ τὴ Miss Kijeis κι ὅπου τὰ ὡραῖα μάτια μιᾶς Έλληνίδας μὲ παρασύρουν στὴν ἀγορὰ ἐνὸς ἀρκετὰ συνηδισμένου ταγαριοῦ. Μετὰ στὸν Escudero· αἰδουσα κομψὴ καὶ γεμάτη. Μεγάλη καδυστέρηση, νευρικότητα. Οἱ τοῦ «διάσου» εἶχαν φτάσει τὴν ἴδια μέρα μὲ τὸ πλοϊο καὶ ἦταν ἀκόμα ζαλισμένοι. Ἡ δεσποινὶς Cruz, ἡ φίλη τῆς κυρίας Guinand, παιζεῖ ὥπες μπορεῖ, πολὺ μέτρια. Ἡ τραγουδίστρια χειρότερη, λαϊκὰ ἑσφωνητά, κιδαρίστας τῆς κακιᾶς ὥρας, σύνολο ποὺ δὰ ἔκανε ἐντύπωση μόνο στὸ ὑπαίδρο. Τὰ γέλια τοῦ κοινοῦ δικαιολογημένα, καθὼς δὲν βρίσκει στὰ τραγούδια καμία ἰδιαίτερη πρωτοτυπία. Ὁ Escudero εἶναι καλλίγραμμος καὶ φορεῖ ὅμορφα γκρίζα ἢ πράσινα γιλέκα σὲ στὶλ Goya. Μὰ σὲ κουράζει γρήγορα μὲ τὰ χωρὶς σημασία χορευτικά του βήματα.

Τὸ Σάββατο τούς μὲ τοὺς Μερλιέ στὸν κύριο Πετροκόκκινο, μετὰ διάλεξη τοῦ Συνοδινοῦ γιὰ τὸν Ἐρωτόκριτο χωρὶς ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, γιὰ νὰ δείξει ὅτι ὁ χαρακτήρας τῆς Ἀρετούσας (πίστη, ὑπακοὴ στὸν πατέρα, ἀγνότητα) εἶναι τυπικὰ ἐλληνικός. Ἀπὸ κεῖ πηγαίνω στὴν Ὁμόνοια νὰ συναντήσω τὸν Ἰωαννίδη, τὸν Τόμπρο καὶ τὸν Κατσίμπαλη γιὰ νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε στοῦ Μπαρμπαγιάννη. «Ενα εἶδος παραπήγματος, ἀπὸ σανίδες, κολλημένο σὲ μεσότοιχο, ἔνα τζάκι, λευκοὶ τοῖχοι, φαγητὸ ποὺ καλύτερο δὲν δὰ γινόταν, μιὰ ὑπέροχη ρετσίνα ...καὶ τιμὲς ἀνάλογες. Μιλᾶμε κυρίως γιὰ λογοτεχνία, αὐτὸς ὁ Κ. εἶναι φανατικὸς δαυμαστῆς τοῦ Παλαμᾶ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν κάνει γνωστὸ στὸ ἔξωτερικό. Στὴ συνέχεια πηγαίνουμε στὸ καμπαρὲ «Kit Cat» μὲ κάποιους «φίλους» ἀρκετὰ ὑποπτους. Ἡ ὄρχηστρα καλή, ἀλλὰ κοινὸ ποὺ μὲ ἀηδιάζει· δὲν εἶμαι καδόλου φτιαγμένος γι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὶς διασκεδάσεις.

Κυριακή. Ἐπομένη κραιπάλης. Βροχές. Παραλαμβάνω τὴ δεσποινίδα Cruz γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσω μέσα ἀπὸ ποτάμια λάσπης στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο ποὺ τὸ ξαναβλέπω μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Ἡ ντάμα μου κάνει εὔστοχες παρατηρήσεις. Μετὰ συναυλία ἀρκετὰ μέτρια μὲ τὴ Βιενέζα σοπράνο leggera Gerhardt. Ἀκοῦμε τὴ «Συμφωνία τοῦ Διός», ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Μαγεμένο Αύλο» καὶ μιὰ ἀτέλειωτη ραψωδία

de Tchaïkowsky. L'après-midi, heureusement, le temps se remet un peu et nous montons à l'Acropole. La pluie brille sur les pierres roses.

Lundi. Lecture de l'Elisabeth, de Christomanos, un peu long et monotone, répétition avec P/poulo, visite à Mme Merlier et le soir concert au Club académique. Je joue avec P. la 8e sonate de Mozart et ai un réel succès. Le reste du concert est bien, et puis l'orchestre s'approche.

Nuit blanche donc, avec le tic tac du réveil qui doit me permettre d'aller prendre Mme Merlier pour aller entendre l'Office de Noël, à 7h du matin dans le Μετόχι τοῦ Ἀγίου Τάφου au flanc de l'Acropole. D'abord office des heures (1e, 3e, 5e et 7e) avec quantité de psaumes (dits), de lecture des apôtres, de psalmodies des évangélistes, et quelques tropaires qui ne me font pas une impression particulière. Puis Grand Esperinos, avec une interminable messe de St Basile. Je pars pendant la Communion pour arriver à l'heure au rendez-vous de P/poulo. A peine je rentre chez moi, visite d'Amiguet avec qui je vais déjeuner en attendant mon cours de Pappas. Le soir, je cours jouer l'Ave Maria de Gounod au Club académique. Sous la pluie, les petits chanteurs de calandes vont quêter de porte en porte, en chantant les requêtes traditionnelles et en faisant tinter des triangles.

Mercredi 25 Noël

Réveil à 5h moins le quart. Il est vive nuit, avec quelques reflets de lune quand je passe prendre Mme Merlier. Elle me donne gentiment le Βιβλίον τῶν προσευχῶν en souvenir de nos matines athéniennes. Nous retournons à notre église. Le chantre est secondé d'un élève et d'un second chantre, et il y a un archi-diacre qui s'embrouille dans son service. Quelques-uns des tropaires me semblent très beaux, encore qu'ils soient mal chantés.

A midi, mes gentilles D^{elles} me donnent des kourabiedes, de grosses boules blanches sans beaucoup de goût, des oranges et des vers de

τοῦ Τσαϊκόφσκι. Εύτυχῶς ό καιρὸς φτιάχνει λίγο τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀνεβαίνουμε στὴν Ἀκρόπολη. Τὰ νερὰ τῆς βροχῆς λάμπουν πάνω στὶς ρόδινες πέτρες.

Δευτέρα. Ἄναγνωση τῆς κάπως μακροσκελοῦς καὶ μονότονης «Ἐλισάβετ» τοῦ Χρηστομάνου, πρόσθια μὲ τὸν Παπαδημητρακόπουλο, ἐπίσκεψη στὴν κυρία Μερλιέ καὶ τὸ βράδυ συναυλία στὴ Φοιτητικὴ Λέσχη. Παιάω μὲ τὸν Π. τὴν 8η σονάτα τοῦ Mozart καὶ ἔχω πραγματικὰ μεγάλη ἐπιτυχία. Καὶ τὸ ύπόλοιπο τῆς συναυλίας πῆγε καλά, προσεχῶς δέ, δὰ συγκροτηδεῖ καὶ ἡ ὄρχήστρα.

Αὐπνία περιμένοντας νὰ χτυπήσει τὸ ξυπνητήρι γιὰ νὰ πάω νὰ πάρω τὴν κυρία Μερλιέ νὰ πᾶμε στὶς 7:00 στὸ Μετόχι τοῦ Παναγίου Τάφου, στὴν πλαγιὰ τῆς Ἀκρόπολης, γιὰ τὴν Ἀκολουθία τῶν Χριστουγέννων. Ὁ ἐκκλησιασμὸς ξεκινάει μὲ τὶς Ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν (1η, 3η, 5η καὶ 7η) μὲ ἀναγνώσεις πλειάδας ψαλμῶν καὶ περικοπῶν ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ ψαλμωδίες Εὐαγγελίων καὶ ὄρισμένων τροπαρίων ποὺ δὲν μοῦ κάνουν ιδιαίτερη ἐντύπωση. Μετὰ ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς καὶ ἡ ἀτέλειωτη Λειτουργία τοῦ Ἅγιου Βασιλείου. Φεύγω κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Κοινωνίας γιὰ νὰ φθάσω ἔγκαιρα στὸ ραντεβοὺ μὲ τὸν Παπαδημητρακόπουλο. Μόλις μπαίνω στὸ σπίτι μου, μὲ ἐπισκέπτεται ὁ Amiguet μὲ τὸν ὄποιο πηγαίνουμε νὰ γενματίσουμε, ὥσπου νὰ ἔρθει ἡ ὥρα γιὰ τὸ μάθημα μὲ τὸν Παππᾶ. Τὸ βράδυ τρέχω νὰ παιάω τὸ «Ἄβε Μαρία» τοῦ Gounod στὴ Φοιτητικὴ Λέσχη. Κάτω ἀπ’ τὴ βροχὴ τὰ παιδάκια ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα τραγουδῶνται τὰ παραδοσιακὰ κάλαντα χτυπώντας τὰ τρίγωνά τους.

Τετάρτη 25 Δεκεμβρίου

“Εγερση στὶς 5 παρὰ τέταρτο. Εἶναι πίσσα σκοτάδι μὲ ὄρισμένες ἀντανακλάσεις τῆς σελήνης καθὼς περνάω νὰ πάρω τὴν κυρία Μερλιέ. Ἔχει τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ χαρίσει τὸ «Βιβλίον τῶν Προσευχῶν» εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἀδηναϊκῶν μας ὄρδρων. Ξαναπάμε στὴν ἐκκλησία μας. Ὁ ψάλτης ὑποστηρίζεται ἀπὸ ἔναν μαθητή του κι ἔναν δεύτερο ψάλτη, κι ὁ ἀρχιδιάκος μπερδεύει τὰ λόγια του. Μερικὰ ἀπὸ τὰ τροπάρια μοῦ φαίνονται πολὺ ὠραῖα, ἀκόμα κι ὅταν δὲν ψάλλονται καλά.

Τὸ μεσημέρι οἱ εὐγενικὲς δεσποινίδες μου μοῦ προσφέρουν κουραμπιέδες, χοντρὰ ἄσπρα μπαλάκια χωρὶς πολλὴ γεύση, πορτοκάλια καὶ

Χατζόπουλος. Et le soir je passe prendre Melle Cruz, avec qui nous dinons dans une taverne de Kolonaki, puis allons à l'arbre de Noël des Weiglé. Histoires « mystiques » de Orloff. Quel dommage que Benita ait un genre d'esprit si antipathique.

Jeudi 26 décembre

Le temps se remet. A midi, Amiguet et Melle Cruz qui se sont connus à Paris et rencontrés par hasard au Musée passent me prendre. Nous déjeunons à Kolonaki, et le beau temps m'engage à leur conseiller Daphni pour l'après-midi. Nous y allons à pied par la Voie Sacrée, admirablement macadamée. Lumière d'une poésie extrême: oliviers et moutons argentés. Mais la ville s'est développée au détriment de la beauté de l'Acropole qui est comme noyée dans cette mer de maisons, que fait étinceler le soleil. Nous passons sous les pins pour arriver au couvent. Le soleil est déjà très bas et rosit les collines. Nous passons près d'une petite église éventrée. Auprès, une tombe dont la dalle est brisée, entourée de grands cyprès. L'église est vraiment très belle, très sobre. L'Annonciation, le Baptême sont d'admirables morceaux. Nous montons sur la colline pour voir la mer. Le soleil est couché; c'est un lac d'argent entre Salamine et Eleusis, avec un grand éblouissement jaune dans le ciel. Nous rentrons entassés dans une petite camionnette et passons voir à l'Acropole les antiquités achetées par Amiguet.

Vendredi 27 décembre

Cartes de Nouvel-An. A midi, déjeuner chez mes hôtesses avec leur nièce, très moqueuse. Course inutile chez Pappas. Piano rue Skoufa. Le soir, dîner chez Melle Topali, avec Tsatsos, les Sephériadis,⁴⁶ une cousine à eux et Melle Poseidon, Theodorakopoulou qui m'est beaucoup plus sympathique, peut-être parce qu'il danse encore plus mal que moi, et me donne ainsi du courage. Melle Topali, avec ses grands

46. Pour Sephériadis; il doit s'agir des parents du poète G. Sénféris.

στίχους του *Χατζόπουλου*. Καὶ τὸ βράδυ περνάω ἀπ' τὴ δεσποινίδα Cruz γὰρ νὰ δειπνήσουμε σὲ μιὰ ταβέρνα στὸ Κολωνάκι, μετὰ πηγαίνουμε στὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο τῶν Weiglé. «Μυστικιστικὲς» ίστορίες τοῦ Όρλόφ. Τί κρίμα ποὺ ἡ Benita ἔχει ἔνα τόσο ἀντιπαθητικὸ πνεῦμα.

Πέμπτη 26 Δεκεμβρίου

Ό καιρὸς φτιάχνει. Τὸ μεσημέρι περνοῦν νὰ μὲ πάρουν ὁ Amiguet καὶ ἡ δεσποινίς Cruz ποὺ εἶχαν γνωριστεῖ στὸ Παρίσι καὶ συναντήθηκαν τυχαῖα στὸ Μουσεῖο. Γευματίζουμε στὸ Κολωνάκι καὶ λόγω τῆς καλοκαιρίας τοὺς προτείνω γιὰ τὸ ἀπόγευμα τὸ Δαφνί. Πηγαίνουμε μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὴν Ίερά' Οδὸ ποὺ εἶναι δαυμάσια ἀσφαλτοστρωμένη. Τὸ φῶς εἶναι ποιητικότατο: ἐλαιόδεντρα καὶ πρόβατα ποὺ ἀσημίζουν. Άλλὰ ἡ πόλη ἔχει ἔξαπλωδεῖ σὲ βάρος τῆς ὁμορφιᾶς τῆς Ἀκρόπολης ποὺ πνίγεται μέσα σ' αὐτὴ τὴ δάλασσα ἀπὸ σπίτια ποὺ λαμποκοποῦν στὸν ἥλιο. Γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ μοναστήρι διασχίζουμε ἔναν πευκώνα. Ο ἥλιος ἔχει κατέβει χαμηλὰ καὶ ροδίζει τοὺς λόφους. Περνᾶμε κοντὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐρειπωμένη ἐκκλησία. Κοντὰ ἔνας τάφος μὲ μιὰ κομματιασμένη πλάκα, περιτριγυρισμένος ἀπὸ πανύψηλα κυπαρίσσια. Ή ἐκκλησία εἶναι πραγματικὰ πολὺ ὥραϊα, πολὺ λιτή. Ο Εὐαγγελισμὸς καὶ ἡ Βάπτιση εἶναι δαυμάσια κομμάτια. Ἀνεβαίνουμε στὸ λόφο νὰ δοῦμε τὴ δάλασσα. Ο ἥλιος ἔχει δύσει. Ανάμεσα στὴ Σαλαμίνα καὶ τὴν Έλευσίνα μιὰ ἀσημένια λίμνη μ' ἔνα ἐκδαμβωτικὸ κίτρινο στὸν οὐρανό. Έπιστρέφουμε στοιβαγμένοι σ' ἔνα φορτηγάκι καὶ περνᾶμε ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη νὰ δοῦμε τὶς ἀρχαιότητες ποὺ ἀγόρασε ὁ Amiguet.

Παρασκευὴ 27 Δεκεμβρίου

Εὐχετήρια δεετάρια γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά. Τὸ μεσημέρι γεῦμα στὶς οἰκοδέσποινές μου μὲ τὴν ἀνιψιά τους, μεγάλο πειραχτήρι. Μετάβαση χωρὶς ἀποτέλεσμα στὸν Παππᾶ. Πιάνο στὴν ὁδὸ Σκουφᾶ. Τὸ βράδυ δειπνῶ στὴ δεσποινίδα Τοπάλη μὲ τὸν Τσάτσο, τοὺς Σεφεριάδη,⁴¹ μιὰ ξαδέλφη τους καὶ τὴ δεσποινίδα Ποσειδών, τὸν Θεοδωρακόπουλο ποὺ μοῦ εἶναι πολὺ πιὸ συμπαθητικός, ἵσως γιατὶ χορεύει ἀκόμα χειρότερα ἀπὸ μένα καὶ μοῦ δίνει ἔτσι κουράγιο. Ή δεσποινίς Τοπάλη, μὲ τὰ μεγά-

41. Πρόκειται μᾶλλον γιὰ τοὺς γονεῖς τοῦ ποιητῆ Γ. Σεφέρη.

yeux bleus, ses cheveux blonds, et surtout son grand air de bonté, est charmante.

Samedi 28 décembre

Leçon de Pappas très intéressante. Le soir, avec P/triou, sous la pluie, au Parnasse. Conférence de Veis sur la chanson populaire; il s'excuse de parler la καθαρεύουσα. Il ne dit rien de spécialement original. Ensuite une demoiselle récite, sur un ton trop constamment de mirologue toute une série de très belles chansons populaires. Je rentre me changer pour aller à l'Arbre de Noël de la Colonie Suisse.

J'y retrouve les Weiglé et Amiguet à la table des Broye qui ne me font pas l'impression spécialement intéressants. Les productions sont heureusement finies. Et je mange une choucroute, pendant que Benita quête pour les enfants russes. Carl me présente à M. [], président de la Colonie, à Fluckiger, de la Grande Bretagne, qui nous raconte ses années d'apprentissage à Genève, et nous offre du Demesticas et du Tour la Reine. Pendant ce temps, on danse entre institutrices et garçons de bureaux.

Dimanche 29 décembre

Concert où je retrouve Léon Nomidis. Boustignon⁴⁷ dirige; assez de métier, de sûreté, mais pas de fine sensibilité. Pourtant la 4e de Schumann, sinon les Hébrides, me fait plaisir. Puis une D^elle [] joue, sans beaucoup de son ni d'allant mais avec simplicité et goût, le 3e Concerto de violon de St-Saens. Pour finir le Carnaval Romain. L'après-midi, cartes et leçon avec P/triou qui m'apporte des pâtes de coing et des «σουζούκια», un glyko scyrien fait de noix et d'amandes enfilées à un fil et trempées dans du moût bouillant qui s'agglutine après. Le soir visite au gentil M. Petrococchino, qui me raconte

47. Pour Jose Bustinduy (1882-1964), violoniste et chef d'orchestre espagnol, professeur au Conservatoire d'Athènes.

λα γαλανά της μάτια, τὰ ξανδά μαλλιά κι ἵδιως τὸ ἰδιαίτερα καλοσυνάτο ὑφος της, εἶναι γοητευτική.

Σάββατο 28 Δεκεμβρίου

Μάδημα πολὺ ἐνδιαφέρον μὲ τὸν Παππᾶ. Τὸ βράδυ στὴν αἰδουσα τοῦ «Παρνασσοῦ», ύπὸ βροχή, μὲ τὸν Παπαδημητρίου. Διάλεξη τοῦ Βέη γιὰ τὸ δημοτικὸ τραγούδι: ζητᾶ συγγνώμη ποὺ μιλάει στὴν καδαρεύουσα. Δὲν λέει τίποτα τὸ πολὺ πρωτότυπο. Στὴ συνέχεια μὶα κοπέλα ἀπαγγέλλει σ' ἔναν τόνο μονότονο ποὺ μοιάζει μὲ μοιρολόγι μὶα σειρὰ ἀπὸ πολὺ ώραῖα δημοτικὰ τραγούδια. Ἐπιστρέφω γιὰ ν' ἀλλάξω καὶ νὰ πάω στὸ Χριστουγεννιάτικο Δέντρο τῆς Ἐλβετικῆς Κοινότητας.

Ξαναβρίσοκομαι μὲ τοὺς Weiglé καὶ Amiguet στὸ τραπέζι τῶν Broye ποὺ δὲν μοῦ φαίνονται ἰδιαίτερα ἐνδιαφέροντες. Οἱ ἀπαγγελίες καὶ τὰ τραγούδια εὐτυχῶς ἔχουν τελειώσει. Τρώω λάχανο τουρσί ἐνῷ ἡ Benita ζητᾶ χρήματα γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν Ρώσων. Ὁ Carl μὲ παρουσιάζει στὸν κύριο [], πρόεδρο τῆς Ἐλβετικῆς Κοινότητας, τὸν Fluckiger τῆς «Μεγάλης Βρετανίας» ποὺ μᾶς διηγεῖται ἰστορίες ἀπὸ τὴν μαδητεία του στὴ Γενεύη καὶ μᾶς προσφέρει κρασὶ «Δεμέστιχα» καὶ «Πύργο Βασιλίσσης». Ἐν τῷ μεταξὺ χορεύουμε ἀνάμεσα σὲ δασκάλες καὶ μικροὺς τῶν γραφείων.

Κυριακὴ 29 Δεκεμβρίου

Στὴ συναυλία συναντῶ τὸν Λέοντα Νομίδη. Διευθύνει ὁ Bustinduy,⁴² μὲ ἐπαγγελματικὴ σιγουριὰ ἀλλὰ χωρὶς πολλὴ εὐαισθησία. Ὡστόσο ἡ 4η τοῦ Schumann, λιγότερο οἱ «Εβρίδες», μοῦ δίνουν εὐχαρίστηση. Στὴ συνέχεια κάποια δεσποινὶς [] παίζει χωρὶς πολὺ ὥχο ἡ μπρίο ἀλλὰ μὲ ἀπλότητα καὶ γοῦστο τὸ 3ο κονσέρτο γιὰ βιολὶ τοῦ St-Saëns. Στὸ τέλος τὸ «Ρωμαϊκὸ Καρναβάλι». Τὸ ἀπόγευμα δελτάρια καὶ μάδημα μὲ τὸν Παπαδημητρίου ποὺ μοῦ φέρνει κυδωνόπαστο καὶ «σουτζούκια», ἔνα σκυριανὸ γλυκὸ καμωμένο ἀπὸ καρύδια κι ἀμύγδαλα περασμένα σὲ μὶα κλωστὴ καὶ μουλιασμένα σὲ μοῦστο ποὺ βράζει καὶ ὑστερα πήζει. Τὸ βράδυ ἐπίσκεψη στὸν εὐγενικὸ κύριο Πετροκόκκινο ποὺ μοῦ διηγεῖται

42. Jose Bustinduy (1882-1964), Ισπανός βιολιστὴς καὶ μαέστρος, καδηγητὴς Ωδείου Ἀθηνῶν.

que Psichari défend dans son testament qu'on donne son nom à une rue si elle doit s'appeler ὄδος, tout au plus une πλατεία.

Mercredi 1er janvier 1930

Enfin, voilà ces «fêtes» passées, qui sont plus onéreuses qu'agréables à l'étranger. Rien de spécial le lundi 30. Hier après midi, promenade-lesson avec P/triou au Pirée. Vacarme infernal dans les rues, à commencer par le train où les enfants chantent les calandes en tapant sur leurs triangles. L'air du Saint venu de Césarée, on l'entend jouer au Pirée sur des violons, des clarinettes, des pistons jusque sur une [], sorte de cornemuse turque, dont l'embouchoir est fait d'une corne. Crêcelles, tambours, sifflets, trompettes, flûtes de Pan, font un bruit du diable, auquel s'ajoutent les cris des marchands «ἔνα τάλληρο τὰ δέκα, ἔνα τάλληρο».

Nous passons la petite colline où se trouve le théâtre populaire, et descendons vers le port de Zea. Là tout est tranquille; des barques se balancent doucement dans le petit port aux eaux bien bleues. A gauche, les maisons blanches s'étagent sur la citadelle de Mounichie. A droite, le Piräki est déjà dans l'ombre. Dans le fond, se silhouette l'île de San Giorgio et la première Cyclade. Nous suivons la côte, le long des restes des murs du Pirée en belles pierres quadrangulaires. Auparavant, nous jetons un coup d'œil au théâtre, dans une merveilleuse situation et au petit Musée qui a quelques belles stèles, entre autres 2 soldats trouvés à Eleusis, et des lions. La côte, avec ses rochers rougeâtres est assez méditerranéenne, mais sans effets un peu gros. Nous nous arrêtons à l'extrême pointe de la presqu'île où se sont massées les habitations des réfugiés, dans la plus belle situation du monde, mais sur un sol plus sec que du bronze. Le soleil se couche. Egine est d'un brun fauve, et se détache sur les côtes bleuâtres de l'Argolide. L'Acropole, le Lycabette s'éclairent des derniers reflets du soleil. Le beau golfe du Phalère s'argente peu à peu, tandis qu'un dernier rougeoiement demeure au ciel.

Nous revenons par Zea. Atmosphère étrange, imprégnée d'un my-

ὅτι στὴ διαδήκη του ὁ Ψυχάρης ἀπαγορεύει νὰ δοδεῖ τὸ ὄνομά του σὲ δρόμο, ἂν πρέπει νὰ λέγεται ὁδός, προτιμάει μιὰ πλατεία.

Τετάρτη 1η Ιανουαρίου 1930

Ἐπιτέλους πέρασαν κι αὐτὲς οἱ «γιορτὲς» ποὺ στὸ ἑξωτερικὸ εἶναι πιὸ πολυνέοδες παρὰ εὐχάριστες. Τίποτε τὸ ἰδιαίτερο γιὰ τὴ Δευτέρᾳ 30. Χδὲς τὸ ἀπόγευμα περίπατος-μάδημα μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸν Πειραιά. Διαβολικὸς δόρυθος στοὺς δρόμους ἥδη ἀπὸ τὸ τρένο ὅπου τὰ παιδιὰ μὲ τὰ τρίγωνά τους λένε τὰ κάλαντα. Ὁ ἴδιος σκοπὸς γιὰ τὸν Αι-Βασίλη «ἀπὸ τὴν Καισαρεία» ἀκούγεται καὶ στὸ λιμάνι ἀπὸ βιολιά, κλαρίνα, σάλπιγγες ὡς καὶ ἀπὸ ἕνα εἶδος τουρκικῆς τσαμπούνας μὲ κεράτινο ἐπιστόμιο. Ροκάνες, ταμποῦρλα, σφυρίχτρες, τρουμπέτες, σύριγγες κάνουν ἔνα πανδαιμόνιο στὸ ὄποιο προστίθενται τὰ διαλαλήματα τῶν μικροπωλητῶν «ἔνα τάλιρο τὰ δέκα, ἔνα τάλιρο».

Διαβαίνουμε ἀπὸ τὸν μικρὸ λόφο ὅπου καὶ τὸ «Λαϊκὸ Θέατρο» καὶ κατεβαίνουμε πρὸς τὸ λιμάνι τῆς Ζέας. Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ἡσυχα· οἱ βάρκες λικνίζονται ἀπαλὰ στὰ καταγάλανα νερὰ τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ. Στ' ἀριστερά, τ' ἄσπρα σπίτια ἀπλώνονται κλιμακωτὰ στὸ κάστρο τῆς Μουνιχίας. Ἡ Πειραικὴ στὰ δεξιὰ ἔχει ἥδη σκοτεινάσει. Στὸ βάθος διαγράφεται ἡ σιλουέτα τῆς νησίδας τοῦ Ἀγίου Γεωργίου κι ἡ πρώτη ἀπ' τὶς Κυκλαδες. Προχωρᾶμε γιαλὸ γιαλὸ κατὰ μῆκος τῶν πειραικῶν τειχῶν μὲ τὰ ώραια τετράγωνα ἀγκωνάρια τους. Προηγουμένως ρίχνουμε μιὰ ματιὰ στὸ δέατρο ποὺ βρίσκεται σὲ δαυμάσια δέση. Περνᾶμε κι ἀπ' τὸ μουσειάκι ποὺ ἔχει μερικὲς ώραιες στῆλες καὶ ἀνάμεσα σ' ἄλλα ἐκδέματα δυὸ ὀπλίτες ποὺ βρέδηκαν στὴν Ἐλευσίνα καθὼς καὶ μερικὰ λιοντάρια. Ἡ ἀκτὴ, μὲ τὰ κοκκινωπὰ βράχια, ἔχει ἀρκετὰ μεσογειακὸ χαρακτήρα ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶναι ύπερβολικὰ ἐντυπωσιακή. Στεκόμαστε στὸ ἀκραίο σημεῖο τῆς χερσονήσου ὅπου συνωστίζονται οἱ κατοικίες τῶν προσφύγων, στὴν πιὸ ὅμορφη τοποθεσία τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πάνω σ' ἔνα ἔδαφος πιὸ στεγνὸ κι ἀπὸ μπροῦντζο. Ὁ ἥλιος εἶναι ἔτοιμος νὰ δύσει. Ἡ Αἴγινα ἔχει ἔνα χρῶμα ὀστέινο καὶ προβάλλει ὀλοκάραφα μπροστὰ στὶς γαλαζωπὲς ἀκτὲς τῆς Ἀργολίδας. Ἡ Ἀκρόπολη κι ὁ Λυκαβηττὸς φωτίζονται ἀπὸ τὶς τελευταῖς ἀντανακλάσεις τοῦ ἥλιου. Ὁ ώραιος κόλπος τοῦ Φαλήρου σιγὰ σιγὰ ἀσημίζει, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀκόμα γιὰ λίγο κόκκινος.

Ἐπιστρέφουμε στὴ Ζέα. Παράξενη ἀτμόσφαιρα, διαποτισμένη ἀπὸ

stère sans romantisme. Le petit port dort complètement et il n'y vient qu'une lointaine rumeur du rugissement de la ville. Le soir, après quelques emplettes, j'hésite à aller au Cinéma, mais trouvant cela un peu lâche, je monte tout seul au Lycabette; une poussière rose s'élève au-dessus des rues Eole et du Stade, tout le reste de la ville est silencieux. Et l'on sent au loin la mer monter à l'horizon.

Aujourd'hui, après avoir écrit des vers grecs en guise de cadeaux de Nouvel-An, je vais déjeuner chez les Merlier. J'y trouve Melle Palamas, plus jeune, mais vivante et qu'on sent sensible. Au déjeuner: Chapoutier, Deraine, un Belge assez peu sympathique, et un jeune professeur de l'institut de français, à lunettes, très Sorbonnard, mais fin et gentil. Chapoutier mène la conversation, nous fait deviner des mots croisés en grec ancien. Puis viennent Flacelière, pour qui je n'ai qu'une médiocre amitié, et l'architecte de l'Ecole et sa femme, également silencieux. De là, visite à P/triou, aux Weiglé, et cartes à la Légation et à la rue Skoufa.

Jeudi 2 janvier

Correspondance. Amiguet vient me voir pour se passer son cafard et je déjeune avec lui. Auparavant nous entrons avec la permission du gardien sur la colline de Strephi; des carrières l'ont bizarrement découpée, et de minuscules cyprès en faussent l'échelle; on pourrait s'y croire sur une vraie montagne; au-dessous du sommet, une combe d'une grâce toute grecque, si harmonieuse qu'on la dirait artificielle. Et de là, la vue sur tout Athènes, le Lycabette un peu brumeux, l'Acropole. Leçon de musique et de P/triou.

Vendredi 3 janvier

Après le déjeuner je monte lire sur le Lycabette les Βωμοὶ de Palamas, vais inutilement rue Skoufa et passe, sans grand enthousiasme la soirée avec Amiguet que je n'arrive pas à envoyer se coucher.

ένα μυστήριο χωρίς ρομαντισμό. Τὸ μικρὸ λιμάνι ἔχει θυδιστεῖ στὸν ὑπνο κι ἀπὸ τὴν πολιτεία ἔρχεται μόνο μιὰ μακρινὴ βουνή. Τὸ βράδυ, μετὰ ἀπὸ μερικὰ ψώνια, σκέφτομαι νὰ πάω σινεμὰ ἀλλὰ τελικὰ ἀνεβαίνω μόνος στὸν Λυκαβηττό· μιὰ ρόδινη σκόνη ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὴν Αἰόλου καὶ τὴ Σταδίου, ἡ ὑπόλοιπη πόλη εἶναι σιωπηλή. Μαντεύει κανεὶς μακριὰ στὸν ὄριζοντα τὴ δάλασσα.

Σήμερα, ἀντὶ δώρου γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά, γράφω μερικοὺς ἑλληνικοὺς στίχους καὶ πηγαίνω νὰ γευματίσω στοὺς Μερλιέ. Ἐκεῖ συναντῶ τὴ δεσποινίδα Παλαμᾶ, ὅχι πιὰ νέα, ἀλλὰ ζωηρὴ καὶ εὐαίσθητη. Στὸ γεῦμα: ὁ Chapoutier, ὁ Deraïne, ἔνας Βέλγος ὅχι ιδιαίτερα συμπαδητικὸς καὶ ἔνας νέος καθηγητὴς γαλλικῶν στὸ Ἰνστιτοῦτο μὲ γυαλάκια, πολὺ τύπου «Σορθόννης», ἀλλὰ φίνος καὶ εὐγενικός. Τὴ συζήτηση μονοπωλεῖ ὁ Chapoutier ποὺ μᾶς βάζει νὰ λύσουμε σταυρόλεξα στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά. Ἀργότερα ἔρχονται ὁ Flacelière, ποὺ γι' αὐτὸν δὲν ἔχω παρὰ μόνο μέτρια φιλία, κι ὁ ἀρχιτέκτονας τῆς Σχολῆς μὲ τὴ γυναίκα του, ἐξίσου σιωπηλοί. Φεύγοντας ἐπισκέπτομαι τὸν Παπαδημητρίου, τοὺς Weiglé κι ἀφήνω ἐπισκεπτήρια στὸ προξενεῖο καὶ στὴν ὁδὸ Σκουφᾶ.

Πέμπτη 2 Ιανουαρίου

Ἄλληλογραφία. Ἔρχεται νὰ μὲ δεῖ ὁ Amiguet γιὰ νὰ τοῦ περάσει ἡ κακοκεφιὰ καὶ γευματίζουμε μαζί. Πρῶτα ὅμως μὲ τὴν ἄδεια τοῦ φύλακα ἀνεβαίνουμε στὸ λόφο τοῦ Στρέφη· οἱ λατόμοι τὸν ἔχουν πετσοκόψει περίεργα καὶ κάτι μικροσκοπικὰ κυπαρίσσια τοῦ διαστρεβλώνουν τὶς ἀναλογίες· ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωση ὅτι στέκεται πάνω σὲ ἀληθινὸ βουνό· λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν κορυφή, μιὰ κοιλάδα μὲ τυπικὴ ἑλληνικὴ χάρη καὶ τόσο ἀρμονικὴ ποὺ φαίνεται σὰν τεχνητή. Κι ἀπὸ κεῖ δέα ὀλόκληρης τῆς Ἀδήνας, ὁ Λυκαβηττὸς σκεπασμένος ἀπὸ λίγη ὄμιχλη, ἡ Ἀκρόπολη. Μάδημα μουσικῆς καὶ μάδημα μὲ τὸν Παπαδημητρίου.

Παρασκευὴ 3 Ιανουαρίου

Μετὰ τὸ γεῦμα ἀνεβαίνω στὸν Λυκαβηττὸ γιὰ νὰ διαβάσω τοὺς «Βωμοὺς» τοῦ Παλαμᾶ, πηγαίνω ἄδικα στὴν ὁδὸ Σκουφᾶ καὶ περνάω χωρὶς πολὺ κέφι τὴ βραδιὰ μὲ τὸν Amiguet, ποὺ ἀδυνατῶ νὰ τὸν στείλω γιὰ ὑπνο.

Samedi 4 janvier

Pluie, neige sans doute sur les montagnes. Un peu de piano, un peu de musique byzantine. Je termine le Ζητιάνος, de Karkavitsa, un peu trop bourré d'horreurs à la fin, mais qui se lit bien, et dont les types vivent suffisamment. Le soir, mes provisions faites, je trouve en rentrant une invitation d'Andreades pour le soir même. Je crois à un « prolongé », me change en hâte et quand j'arrive à 9 h ½, Andreades me déclare qu'il va se mettre à table et que le thé est pour 10 heures. Je vais tuer le temps chez Zacharatos et quand je reviens, je trouve outre A. ses nièces, sa sœur, son neveu Lascaris des Affaires Etrangères, Mme Cellérier, correspondante de la Revue des 2 Mondes et son mari, un vieux <M^r> effacé, enfin Mme et M. Roussel, qui me sont très sympathiques. Mme C. parle avec affectation et ses phrases sont désolantes de banalité. Andreades parle beaucoup, trop, et coupe la parole de Mme R. Roussel parle peu mais avec conviction et esprit.

Dimanche 5 janvier

Je suis réveillé avant mon réveil; à pied à la gare du Péloponèse où je retrouve les gentils jeunes gens du Pan, 10 en tout. Le train nous conduit jusqu'à Mégare. Le soleil se lève tandis que nous passons à Eleusis, au-dessous de nuages agités par le vorias qui soulève sur la mer de petites trombes. Nous montons sur la place de Mégare, un tout petit bourg sur 2 collines, face à la mer. L'église est assez jolie; devant un puits avec quelques jolies femmes et jeunes filles en partie voilées. Des femmes et des enfants descendent des maisons superposées comme sur un décor de théâtre et descendent des petits escaliers entre des murs blancs, portant soigneusement de l'eau bénite pour un ἅγιασμα du papas, qui va lui-même de maison en maison. Mes camarades semblent peu émus par ces cérémonies religieuses.

Nous partons avec un guide pour le Pateras. Nous traversons d'abord

Σάββατο 4 Ιανουαρίου

Βροχή καὶ ὄπωσδήποτε χιόνι στὰ βουνά. Λίγο πιάνο, λίγο βυζαντινὴ μουσική. Τελειώνω τὸν «Ζητιάνο» τοῦ Καρκαβίτσα, κάπως ὑπερβολικὰ παραγεμισμένος μὲ φρικαλέότητες στὸ τέλος, ἀλλὰ ποὺ διαβάζεται μὲ ἐνδιαφέρον, καὶ μὲ ἀνδρώπινους τύπους ἀρκετὰ χωντανούς. Τὸ βράδυ, ἔχοντας κάνει τὶς ἀγορές μου, βρίσκω ἐπιστρέφοντας μιὰ πρόσκληση τοῦ Ἀνδρεάδη γιὰ τὴν ἵδια βραδιά. Ἀλλάχω γρήγορα, νομίζοντας πὼς ἡ πρόσκληση εἶναι γιὰ γεῦμα, καὶ ὅταν φτάνω στὶς 9:30 ὁ Ἀνδρεάδης μοῦ λέει πὼς δὰ πάρουμε τούς στὶς 10:00 κι ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ πρόκειται νὰ δειπνήσει μόνος. Γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου πάω στοῦ «Ζαχαράτου» κι ὅταν ἐπιστρέφω βρίσκω τὸν Α., τὶς ἀνιψιές του, τὴν ἀδελφή του, τὸν ἀνιψιό του Λάσκαρη τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, τὴν κυρία Cellérier, ἀνταποκρίτρια τῆς «Revue des Deux Mondes» καὶ τὸν σύζυγό της, ἔναν ἄχρωμο ἥλικιωμένο κύριο, καὶ τέλος τὸ ζεῦγος Roussel, ποὺ μοῦ εἶναι ἴδιαίτερα συμπαθητικοί. Ἡ κυρία C. μιλάει μὲ ἐπιτήδευση καὶ οἱ κουβέντες της εἶναι ἀπελπιστικὰ κοινότοπες. Ὁ Ἀνδρεάδης μιλάει πολὺ, ὑπερβολικά, καὶ δὲν ἀφήνει τὴν κυρία R. νὰ ὀλοκληρώσει τὰ λεγόμενά της. Ὁ Roussel μιλάει λίγο ἀλλὰ μὲ πεποίθηση καὶ πνεῦμα.

Κυριακὴ 5 Ιανουαρίου

Ξυπνάω προτοῦ χτυπήσει τὸ ξυπνητήρι μου· μὲ τὰ πόδια στὸ σταδμὸ Πελοποννήσου ὅπου βρίσκω τὰ συμπαδὴ νεαρὰ μέλη τοῦ «Πανός», 10 συνολικά. Τὸ τρένο μᾶς κατεβάζει στὰ Μέγαρα. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καθὼς περνᾶμε ἀπ’ τὴν Ἐλευσίνα, κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα ποὺ τὰ φυσάει ὁ βοριάς, ποὺ μὲ τὴ δύναμή του σηκώνει μικροὺς σίφουνες στὴ δάλασσα. Ανεβαίνουμε στὴν πλατεία τῶν Μεγάρων, μιὰ πολὺ μικρὴ κωμόπολη πάνω σὲ δυὸ λόφους ἀπέναντι ἀπὸ τὴ δάλασσα. Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἀρκετὰ ώραία· μπροστά της, ἔνα πηγάδι μὲ ὅμορφες γυναῖκες καὶ κοριτσόπουλα, μερικές μὲ τσεμπέρια. Σπίτια τὸ ἔνα πάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο σὰν δεατρικὸ σκηνικό, γυναῖκες καὶ παιδιά ποὺ κατηφορίζουν ἀπὸ τὰ πέτρινα σκαλάκια ἀνάμεσα στοὺς ἄσπρους τοίχους, βαστώντας μὲ προσοχὴ τὸ νερὸ ποὺ ἄγιασε ὁ παπάς πηγαίνοντας κι ὁ ἴδιος ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι. Ἡ παρέα μου δὲν φαίνεται ἴδιαίτερα συγκινημένη ἀπ’ αὐτὲς τὶς δρησκευτικές ιεροτελεστίες.

Ξεκινᾶμε μὲ ἔναν ὄδηγὸ γιὰ τὴν ἀνάβαση στὸν Πατέρα. Διασχίζουμε

l'arrière-pays de Mégare, une vaste plaine d'oliviers que balaie le vorias qui entraîne des chardons secs qui me font penser au Baragane d'Istrati. Aux portes de Mégare, près du réservoir, toute une série de cuves à laver le linge, en pierres toutes couvertes de pétifications et où demeurent encore quelques coquilles. Dans les champs pierreux, de splendides anémones et des pavots rouge sang. Cà et là, une petite chapelle solitaire. L'une a de jolies fresques, à l'intérieur et à l'extérieur sur ces murs épais comme les abris des chalets contre les avalanches. Est-ce pour résister au souffle du vorias ?

Nous nous arrêtons un instant dans le konaki d'un petit berger de moutons qui paissent sous les oliviers. Et bientôt nous sommes un peu abrités par la montagne, et nous pouvons regarder la mer derrière nous, la grande plaine argentée que nous avons traversée et qui se relève au bord de la mer en < > roux. Derrière les 2 petites collines de Mégare je m'efforce de découvrir l'île de Minoa, qui me rappellerait la Ciris de Virgile et Thucydide. Plus au large, Salamine et Egine posées sur la mer brillante. Les pins remplacent les oliviers, mais retroussés par le vent ils en ont presque le brillant argenté. Nous croisons un berger qui redescend avec une grosse gourde de cuir et nous offre à boire son eau – et bientôt nous entrons dans le brouillard. Une première crête que notre guide prend pour le sommet et qu'il nous faut suivre sur des rochers calcaires, dans le vent et la bruine. Des sapins aux aiguilles charnues ont remplacé les pins. Le premier j'arrive au sommet où nous mangeons quelques douceurs.

Nous redescendons par des pierriers et bientôt nous voyons réapparaître le soleil et l'horizon au-dessous du brouillard. Et la mer qui luit et des îles ! Golfe de Corinthe, Eubée ? Simplement le Golfe Saronique et Mégare et Egine. Notre guide nous a ramenés sur nos pas dans un autre vallon. Nous l'attrapons et il part sans vouloir se laisser payer. Il nous tourne les talons, ses talons faits comme toute sa chaussure avec de vieux pneus d'automobile, d'une coupe très archaïque. Discussions interminables sur la route

πρῶτα τὴν περιοχὴν πίσω ἀπὸ τὰ Μέγαρα, ἔναν ἀπέραντο ἐλαιώνα ποὺ τὸν σαρώνει ὁ βοριὰς ξεσηκώνοντας τὰ ζερὰ γαιῆδουράγκαδα μὲ τρόπο ποὺ μοῦ φέρνει στὸ νοῦ τὸ «Baragane» τοῦ Ἰστράτι. Στὴν εἴσοδο τῶν Μεγάρων, κοντὰ στὴ δεξαμενὴ, μιὰ ὀλόκληρη σειρὰ ἀπὸ πέτρινες λεκάνες γιὰ τὶς μπουγάδες, γεμάτες ἀπὸ ἀπολιθώματα μὲ διάσπαρτα κοχύλια. Στὰ πετρώδη χωράφια, δαυμάσιες ἀνεμῶνες καὶ κατακόκκινες παπαρούνες. Ἐδῶ κι ἐκεῖ μιὰ ξεμοναχιασμένη ἐκκλησούλα. Ή μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει ώραῖες ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς τοιχογραφίες σὲ ντουσάρια χοντρὰ ὅπως ἐκεῖνα ποὺ προστατεύουν τὰ σαλὲ ἀπ' τὶς χιονοστιβάδες. Τὰ φτιάχαν ἄραγε γιὰ προστασία ἀπ' τὸ βοριά;

Κάνουμε μιὰ σύντομη στάση στὸ κονάκι ἐνὸς νεαροῦ τσοπάνη ποὺ τ' ἀρνιά του βόσκουν κάτω ἀπὸ τὶς ἐλιές. Σύντομα, προφυλαγμένοι πιὰ ἀπ' τὸ βουνό, μποροῦμε νὰ κοιτάξουμε πίσω μας τὴ δάλασσα καὶ τὴ μεγάλη ἀσημιὰ πεδιάδα ποὺ μόλις διαβήκαμε καὶ ποὺ ἀνυψώνεται πυρρὴ στὸ χεῖλος τῆς δάλασσας. Πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ μικροὺς λόφους τῶν Μεγάρων προσπαδῶ νὰ διακρίνω τὴ νῆσο Μινώα ποὺ δὰ μοῦ δύμιζε τὴν «Ciris» τοῦ Βιργίλιου καὶ τὸν Θουκυδίδη. Καὶ πιὸ μακριά, ἡ Σαλαμίνα κι ἡ Αἴγινα ποὺ ὑψώνονται πάνω στὴν ἀστραφερὴ δάλασσα. Τὰ πεῦκα διαδέχονται τὶς ἐλιές, ἀλλὰ ἔτσι ποὺ τὰ ἀνασηκώνει ὁ ἀέρας ἀποκτοῦν σχεδὸν τὴν ἀσημένια λάμψη τους. Διασταυρωνόμαστε μὲ ἔναν βοσκὸ ποὺ κατηφορίζει βαστώντας ἔνα μεγάλο πέτσινο παγούρι καὶ μᾶς προσφέρει νὰ πιοῦμε τὸ νερό του. Κι ὑστερ' ἀπὸ λίγο μπαίνουμε στὴν ὁμίχλη. Μιὰ πρώτη ράχη ποὺ κατὰ τὸν ὁδηγό μας εἶναι καὶ ἡ κορυφὴ καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσουμε πάνω σὲ ἀσβεστόλιθους, μέσα στὸν ἄνεμο καὶ τὸ χιονόνερο. Τὰ ἔλατα μὲ τὶς παχιές βελόνες τους ἔχουν ἀντικαταστήσει τὰ πεῦκα. Φτάνω πρῶτος στὴν κορυφὴ ὅπου τρῶμε μερικὰ γλυκίσματα.

Κατηφορίζουμε ἀπὸ σάρες καὶ δὲν ἀργοῦμε νὰ ξαναδοῦμε τὸν ἥλιο καὶ τὸν ὄριζοντα κάτω ἀπὸ τὴν ὁμίχλη. Ἄλλὰ καὶ τὴ δάλασσα ποὺ λάμπει καδὼς καὶ τὰ νησιά! Μήπως εἶναι ὁ Κορινθιακός, ἡ Εὔβοια; Ἀπλῶς ὁ Σαρωνικός, τὰ Μέγαρα καὶ ἡ Αἴγινα. Ο ὁδηγός μας μᾶς ἔφερε μέσα ἀπὸ μιὰν ἄλλη κοιλάδα πίσω στὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθήσαμε ἀνηφορίζοντας. Τὸν βρίζουμε καὶ φεύγει χωρὶς νὰ θελήσει νὰ πληρωθεῖ. Μᾶς γυρίζει τὴν πλάτη καὶ βλέπουμε ὅτι τὰ τακούνια ὅπως καὶ ὀλόκληρα τὰ παπούτσια του εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ παλιὰ λάστιχα αὐτοκινήτων σὲ κόψιμο πολὺ ἀρχαϊκό. Ἀτελείωτες συζητήσεις γιὰ τὸ δρόμο ποὺ πρέπει

à prendre. Enfin, nous décidons de suivre un chemin qui gagne une crête. Là-haut, nous nous reperdons dans le brouillard, dégringolons une pente raide et nous trouvons dans une vallée enceinte de montagnes, sauvage et sans maisons ni cultures. Villia est peut-être derrière cette petite chaîne de montagne (elle l'est en effet) mais il est trop tard pour nous en assurer et nous décidons de descendre le vallon où qu'il nous amène. Beaucoup ont les pieds écorchés, et nous croyons trouver notre salut dans une maison isolée, dont la cheminée, indice de τράκι, se dessine dans le crépuscule. Hélas, son toit est effondré et le vent et l'humidité y règnent.

Nous repartons dans un chemin de char gorgé de boue. La nuit tombe. Nous voyons des hallucinations de feu. Enfin, un feu véritable, à l'entrée de la forêt. Avec les 2 Christidis nous traversons des vignes grasses, et trouvons dans une cahute 2 charbonniers qui nous rassurent en nous disant que nous ne sommes plus loin de la route «royale». Aussi repartons-nous sans accepter leur pauvre hospitalité. Le croissant glisse derrière les nuages. Sur la route, quand nous y arrivons, se projettent les phares d'une auto. Nous décidons aussitôt de l'arrêter, symphonions, et en route pour Βίλλια sous la pluie maintenant et le vent.

Il fait bon trouver le café de Sotiri, où des hommes boivent, jouent aux cartes et chantent avec une frénésie mélancolique. Une clarinette nasillarde et une mandoline jouent des interludes, le tout sur la gamme chromatique. Ouzo, résiné, et puis nous montons prendre nos quartiers dans une vaste salle réchauffée et parfumée par un grand feu de bois, et où nous dormons parfaitement sur des couvertures envoyées d'Athènes.

Lundi 6 janvier

Lever assez tardif. Chacun est légèrement fatigué, trouve ses souliers rétrécis, et à part les Christidis et moi, n'a guère envie d'essayer le Cithéron. Aussi le temps s'écoule à chercher un guide. Tous les experts nous déconseillent de nous aventurer dans ses neiges et ses brouillards et nous décidons de gagner simplement Kriekouki par un petit col.

νὰ ἀκολουθήσουμε. Τελικὰ ἀποφασίζουμε νὰ πᾶμε ἀπὸ ἓνα μονοπάτι ποὺ καταλήγει σὲ μιὰ ράχη. Ἐκεὶ πάνω ξαναχανόμαστε μὲς στὴν ὄμιχλη, κατρακυλᾶμε ἀπὸ μιὰν ἀπότομη πλαγιὰ καὶ καταλήγουμε σὲ μιὰ κοιλάδα περιτριγυρισμένη ἀπὸ ὑψώματα, ἐρημική, χωρὶς σπίτια ἢ καλλιέργειες. Πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν μικρὴ ὄροσειρὰ δὰ πρέπει νὰ εἶναι τὰ Βίλια (εἶναι ὄντως), ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ βεβαιωδοῦμε κι ἀποφασίζουμε νὰ πάρουμε τὸν κατήφορο κι ὅπου μᾶς βγάλει. Τὰ πόδια πολλῶν εἶναι ξεγδαρμένα καὶ πιστεύουμε ὅτι δὰ μᾶς σώσει ἓνα ἀπομονωμένο σπίτι ποὺ ἡ καμινάδα του (σημάδι πὼς ἔχει τζάκι) διαγράφεται μέσα στὸ δειλινό. Δυστυχῶς ἡ στέγη του εἶναι γκρεμισμένη καὶ ἐκεῖ μέσα βασιλεύουν ὁ ἄνεμος κι ἡ ὑγρασία.

Ξαναφεύγουμε ἀπὸ ἓναν καρόδρομο πνιγμένο στὴ λάσπη. Σκοτεινιάζει. Ἡ φαντασία μας γεννᾶ φωτιές. Τελικά, στὴν εἰσοδο τοῦ δάσους βλέπουμε μιὰ πραγματικὴ φωτιά. Μὲ τοὺς δυὸ Χρηστίδηδες διασχίζουμε ἀμπέλια πνιγμένα στὸ βούρκο καὶ βρίσκουμε μέσα σὲ μιὰ καλύβα δυὸ καρβουνιάρηδες ποὺ μᾶς καθησυχάζουν λέγοντάς μας ὅτι ἀπέχουμε ἐλάχιστα ἀπὸ τὴ δημοσιά. Τοὺς ἀφήνουμε ἀμέσως χωρὶς νὰ δεχτοῦμε τὴ φτωχικὴ φιλοξενία τους. Τὸ μισοφέγγαρο γλιστράει ἀνάμεσα στὰ σύννεφα. Στὸ δρόμο, ὅταν φτάνουμε, προβάλλουν τὰ φῶτα ἐνὸς αὐτοκινήτου. Ἀποφασίζουμε ἀμέσως νὰ τὸ σταματήσουμε, τὸ καπαρώνουμε καὶ παίρνουμε τὸ δρόμο γιὰ τὰ Βίλια, τώρα μὲ βροχὴ καὶ ἀέρα.

Εἶναι ώραία ποὺ βρισκόμαστε στὸ καφενεῖο τοῦ Σωτήρη, ὅπου οἱ ἄντρες κουτσοπίνουν, χαρτοπαίζουν καὶ τραγουδοῦν μὲ μελαγχολικὴ φρενίτιδα. "Ἐνα ἔρωτινο κλαρίνο κι ἓνα μαντολίνο παιζουν ἀνάμεσα στὶς στροφὲς σὲ κλιμάκες τοῦ χρωματικοῦ γένους. Οὖν, ρετσίνα καὶ ἀνεβαίνουμε νὰ βροῦμε τὶς δέσεις μας σὲ μιὰ μεγάλη δερματινόμενη σάλα, ὅπου μοσχομρίζουν τὰ κούτσουρα στὸ τζάκι, κι ὅπου κοιμόμαστε τέλεια σὲ κουβέρτες σταλμένες ἀπὸ τὴν Ἀδήνα.

Δευτέρα 6 Ιανουαρίου

"Εγερση ἀρκετὰ ἀργά." Ολοι εἴμαστε λίγο κουρασμένοι, τὰ παπούτσια μας σὰν νὰ μᾶς σφίγγουν κι ἐκτὸς ἀπ' τοὺς Χρηστίδηδες καὶ μένα κανένας δὲν ἔχει ὅρεξη νὰ ἐπιχειρήσει ἀνάβαση στὸν Κιδαιρώνα. Εξάλλου δυσκολευόμαστε νὰ βροῦμε ὁδηγό. "Ολοι ὅσοι ξέρουν μᾶς ἀποδαρρύνουν νὰ τὸ τολμήσουμε μ' αὐτὰ τὰ χιόνια καὶ τὶς ὄμιχλες καὶ ἀποφασίζουμε νὰ πᾶμε ἀπὸ ἓνα μικρὸ διάσελο μόνο στὸ Κριεκούκι.

Villia est un gros bourg alpestre (500 m.) auquel ses cheminées donnent une allure particulière. Il est bien campé sur une colline qui coupe la vallée, avec de beaux arbres. Notre route grimpe sur un plateau assez désolé, et nous montons dans la bruine et le grésil qui nous fouette le visage. Enfin nous sommes rejoints par un berger dans sa belle capote aux manches flottantes et au capuchon brodé, qui nous tient compagnie jusqu'à Kriekouki, un grand village avec des cyprès sur les premières pentes du Cithéron, dominant la plaine bétienne. Impossible de nous y faire faire une fasolade, nous nous contentons de manger nos provisions et de nous sécher en attendant l'auto qui nous conduit à Fiva, Thèbes: une ville quelconque sur une colline. Nous passons au Musée, dans le jardin duquel se trouvent une tour, franque sans doute, des restes de temples, et un moulage du très beau Lion de Chéronée. Dans le Musée même, quelques belles stèles, des hoplites réservés en lisse et polis sur une pierre noire percée de trous.

Le train nous ramène à Athènes. Compagnons très gentils, pas très cultivés, et qui ne sourcillent pas quand le guide du Musée nous parle de l'Académie pour la Cadmée; un petit Smyrniote qu'ils tourmentent un peu et qui se venge sur le brave Tsekouras, fabricant de savons; les 3 plus sympathiques sont Giorgadis et les 2 Christidis aux cheveux frisés.

Mardi 7 janvier

Temps idéal. Je travaille le matin à la maison; et étant sans un sou vais manger au Jardin royal ce qui me reste de provisions, guère, mais assez pour donner une tranche de charcuterie à une tsigane au ventre gonflé qui veut me dire la *μοίρα*, et d'une voix très douce, me déclare qu'elle est enceinte et qu'elle a faim. Je passe chez les Weiglé et Carl qui a congé pour la St Jean monte avec moi à l'Acropole, au Philopappe. Un peu d'eau, l'Illisos, ruban d'argent entre les synoikismoi. Le Parthénon est magnifique et dominateur. Nous redescendons vers la Pnyx, aux rochers taillés, sur lesquels jouent des Grecs à saute-mouton.

Τὰ Βίλια εἶναι ἔνα μεγάλο ὄρεινὸ χωριὸ (ύψομετρο 500 μ.) μὲ καμινάδες ποὺ τοῦ δίνουν μιὰν ὄψην ξεχωριστήν. Εἶναι ώραῖα χτισμένο σ' ἔνα λόφο μὲ ὅμορφα δέντρα στὴ μέση τῆς κοιλάδας. Ὁ δρόμος μας σκαρφαλώνει μέσα ἀπὸ ἔνα ὄροπέδιο ἀρκετὰ ἐρημικὸ καὶ βαδίζοντας μᾶς μαστιγώνουν στὸ πρόσωπο τὸ χιονόνερο καὶ τὸ χαλάζι. Ἐπιτέλους, προστίθεται στὴν παρέα μας ἔνας βοσκός, μὲ μιὰ ώραία κάπα μὲ ἀνοιχτὰ μανίκια καὶ κεντημένη κουκούλα, ὁ ὅποῖς μᾶς συνοδεύει ώς τὸ Κριεκούκι, ἔνα μεγάλο χωριὸ μὲ κυπαρίσσια στὶς πρῶτες πλαγιές τοῦ Κιδαιφώνα, ποὺ δεσπόζει στὸν κάμπο τῆς Βοιωτίας. Ἀδύνατον ἐδῶ νὰ μᾶς μαγειρέψουν μιὰ φασολάδα καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ φᾶμε ἀπὸ τὶς προμηθείες μας καὶ νὰ στεγνώσουμε περιμένοντας τὸ αὐτοκίνητο ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ Φήβα, τὴ Θήβα: μιὰ πόλη χωρὶς τίποτε τὸ ιδιαίτερο πάνω σὲ ἔνα λόφο. Περνᾶμε ἀπ' τὸ Μουσεῖο, στὸν κῆπο τοῦ ὅποίου ὑπάρχει ἔνας πύργος ἀναμφίβολα φράγκικος, τὰ ἀπομεινάρια κάποιων ναῶν, καὶ τὸ ἔκμαγεῖο τοῦ ώραίου Λέοντα τῆς Χαιρώνειας. Μέσα στὸ Μουσεῖο μερικὲς ὅμορφες στῆλες καὶ ὀπλίτες σὲ ἀνάγλυφο, γυαλισμένοι σὲ μιὰ μαύρη διάτρητη πέτρα.

Τὸ τρένο μᾶς φέρνει πίσω στὴν Ἀδήνα. Οἱ σύντροφοι πολὺ εὐγενικοί, ὅχι ιδιαίτερα καλλιεργημένοι: δὲν ἀντέδρασαν ὅταν στὸ Μουσεῖο ὁ ξεναγὸς ἔλεγε «Ἀκαδημία» ἀντὶ γιὰ «Καδμεία». μεταξύ τους κι ἔνας κοντὸς Σμυρνιὸς ποὺ λίγο τὸν πειράζουν καὶ ποὺ ξεσπάει στὸν καλὸ Τσεκούρα τὸν σαπωνοποιό· οἱ τρεῖς πιὸ συμπαθητικοὶ εἶναι ὁ Γεωργιάδης καὶ οἱ δυὸ Χρηστίδηδες μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά.

Τρίτη 7 Ιανουαρίου

Ο καιρὸς ἰδανικός. Τὸ πρωὶ δουλεύω στὸ σπίτι· καὶ καθὼς εἴμαι ἀφραγκοὶς πηγαίνω νὰ κολατσίσω στὸν Βασιλικὸ Κῆπο μὲ τ' ἀπομεινάρια τῶν προμηθειῶν μου, λίγα ἀλλὰ ἀρκετὰ γιὰ νὰ δώσω μιὰ φέτα σαλάμι σὲ μιὰ τσιγγάνα μὲ φουσκωμένη κοιλιὰ ποὺ ἔρχεται νὰ μοῦ πεῖ τὴ μοίρα μου δηλώνοντας μὲ γλυκιὰ φωνὴ ὅτι εἶναι ἔγκυος καὶ πεινασμένη. Περνάω ἀπὸ τοὺς Weiglē καὶ μὲ τὸν Carl, ποὺ ἔχει ἄδεια λόγω Αγίου Ιωάννου, ἀνεβαίνουμε στὴν Ἀκρόπολη καὶ στοῦ Φιλοπάππου. Λίγο νερό, ὁ Πλισός, ἀσημένια κορδέλλα ἀνάμεσα στοὺς συνοικισμοὺς. Ὁ Παρδενώνας εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ κυρίαρχος. Κατευθυνόμαστε πρὸς τὴν Πνύκα τὴν πελεκημένη στὸ βράχο, ὅπου τὰ παιδιὰ παίζουν βαρελάκια.

A l'église au pied de Philopappe, un prêtre aux cheveux blancs évangélise en plein air. Nous passons inutilement à l'auto d'Amiguet qui me doit 1000 frs et montons faire des photos à la grotte de Pan. Je passe souhaiter bonne fête à Γιάννης Π/τρίου et à Ιαννάκης Choisy et rentre écrire.

Vendredi 10 janvier

Rien d'exceptionnel ces 2 jours. Si pourtant, le mercredi, une magnifique matinée à l'Acropole, à lire «A l'ombre du Figuier» de Vlastos et surtout à contempler le Parthénon. Nos idées sur la beauté de ses ruines, avec le ciel bleu à travers me semblent maintenant hésiaques. Le plus beau côté est évidemment le plus complet, la face du Couchant. Les jeux de la lumière réfléchie par le marbre de la cella devaient être magiques, et le ciel entrevu seulement entre les deux colonnes extérieures devaient faire un immense effet. Les jeux du ciel étaient réservés au portique Nord de l'Erechthéion. Tous les soirs, courses inutiles au Pan pour rechercher les couvertures des D^{elles} P/triou, affolées à l'idée de leur perte.

Cette après-midi, thé très intéressant chez les Merlier. J'ai mal lu l'heure et leur tombe dessus à 3h ½, tandis que leurs hôtes (Mme Sikelianos, Philippe Dragoumis et Mme Roussel) arrivent bien après 6 heures. Conversation très intéressante sur la musique byzantine et l'art populaire. Mme Sikelianos, avec ses cheveux châtain clairs ceints d'un double diadème, sa toge de bure, ses beaux yeux bleus, m'est très sympathique. Son idéalisme est peut-être un peu brumeux, mais réel et profond. Le soir, au théâtre, le Protomastoras de Kalomiris, livret à vagues prétentions symboliques de Kazantzakis sur le Γιοφύρι τῆς Ἀρτας. Musique sans grand caractère; le rôle épisodique du Chanteur est le meilleur; on y sent de l'émotion. Nulle part le dramatique n'est atteint. Style très mélangé: Wagner, les Italiens, Rimsky surtout; rien de Grec, que quelques chœurs à 7/8 qui sont

Στὸ ἐκκλησάκι στοὺς πρόποδες τοῦ Φιλοπάππου, ἔνας ἀσπρομάλλης ἰερέας κάνει ὑπαίθριο κήρυγμα. Περνᾶμε μάταια ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Amiguet ποὺ μοῦ χρωστάει 1000 φράγκα καὶ μετὰ ἀνεβαίνουμε γιὰ φωτογραφίες στὸ σπήλαιο τοῦ Πανός. Περνάω γιὰ νὰ εὐχηδῶ γιὰ τὴ γιορτὴ τους στὸν Γιάννη Παπαδημητρίου καὶ στὸν Γιαννάκη Choisy καὶ ἐπιστρέφω γιὰ νὰ γράψω.

Παρασκευὴ 10 Ιανουαρίου

Τίποτα τὸ ἰδιαίτερο αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες. Ή μᾶλλον τὴν Τετάρτη ἔνα ὑπέροχο πρωινὸ στὴν Ἀκρόπολη γιὰ νὰ διαβάσω «Στὸν ἵσκιο τῆς Συκιᾶς» τοῦ Βλαστοῦ καὶ ἰδίως γιὰ ν' ἀγναντέψω τὸν Παρδενώνα. Οἱ ιδέες μας γιὰ τὴν ὄμορφιὰ αὐτῶν τῶν ἐρειπίων μὲ τὸν γαλανὸ οὐρανὸ ποὺ τὰ διαπερνᾶ μοῦ φαίνονται τώρα αἰρετικές. Ή ώραιότερη πλευρὰ εἶναι ἡ πληρέστερη, ἡ δυτική. Τὰ παιχνίδια τοῦ φωτὸς μὲ τὶς ἀντανακλάσεις ἀπὸ τὸ μάρμαρο τοῦ ἄδυτου πρέπει νὰ εἶχαν κάτι τὸ μαγευτικὸ καὶ ὁ οὐρανὸς ἰδωμένος μόνο ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἑξωτερικοὺς κίονες πρέπει νὰ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Τὰ παιχνίδια τοῦ οὐρανοῦ ἐπιφυλάσσονταν γιὰ τὴ βορινὴ στοὰ τοῦ Ἐρεχθείου. Τὰ βράδια κατεβαίνω ἄδικα στὸν «Πάνα» νὰ βρῶ τὶς κουβέρτες τῶν δεσποινίδων Παπαδημητρίου ποὺ τρέμουν στὴ σκέψη ὅτι μπορεῖ νὰ τὶς χάσουν.

Σήμερα τὸ ἀπόγευμα πολὺ ἐνδιαφέρον τσάι στοὺς Μερλιέ. Διάβασα λάδος τὴν ὥρα τῆς πρόσκλησης καὶ τοὺς αἰφνιδίασα στὶς 3:30, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι (κυρία Σικελιανοῦ, Φίλιππος Δραγούμης, κυρία Roussel) φτάνουν ἀρκετὰ μετὰ τὶς 6:00. Συζήτηση πολὺ ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὴ βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ τὴ λαϊκὴ τέχνη. Ή κυρία Σικελιανοῦ, μὲ τὰ καστανόξανδα μαλλιά τῆς στεφανωμένα μὲ διπλὸ διάδημα, μὲ τὴ χλαμύδα τῆς ἀπὸ χοντρὸ μαλλὶ καὶ τὰ ώραια γαλανά τῆς μάτια, μοῦ εἶναι ἰδιαίτερα συμπαθής. Ό ἰδεαλισμός της, ἀν καὶ λίγο νεφελώδης, εἶναι ἀληθινὸς καὶ βαδύς. Τὸ βράδυ στὴν ὅπερα, γιὰ τὸν «Πρωτομάστορα» τοῦ Καλομοίρη, λιμπρέτο τοῦ Καζαντζάκη, μὲ ἀόριστες συμβολικὲς ἀξιώσεις, βασισμένο στὸ «Γιοφύρι τῆς Ἀρτας». Μουσικὴ χωρὶς ἰδιαίτερο χαρακτήρα· ὁ ἐπεισοδιακὸς ρόλος τοῦ Τραγουδιστῆ εἶναι ὁ καλύτερος· ἐκφράζει ἀληθινὴ συγκίνηση. Ό δραματικὸς στόχος δὲν ἐκπληρώνεται. Στὶλ ἀνάμικτο: δυμάζει Wagner, Ἰταλούς, Ρίμσκυ Κόρσακοφ, ἀλλὰ τίποτε τὸ ἐλληνικό, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ χωρωδιακὰ σὲ $\frac{7}{8}$ ποὺ εἶναι καλά.

bons. Orchestration rudimentaire, de pianiste. Décor médiocre; chœurs peu accoutumés à la scène, mais chantant juste, bons solistes. En somme, cela se tient et pour un spectacle improvisé sans moyens véritables, c'est une réussite.

Samedi 11 janvier

Travail; je commence la grammaire de Φιλήντας, termine mon Βλαστοῦ. Visite d'Amiguet, partant pour le Sounion. A 2 h cours de Veis; interprétation d'Erophile, un peu trop près du texte. Le soir, travail à la Société archéologique. Et après le dîner, thé à l'Ecole française. Je cause un peu musique avec Psarouda, le critique du Βῆμα, type un peu de raté, mais cultivé et fin, et le ministre de France, puis γλωσσικὸ ξήτημα avec Roussel, et enfin fête de Delphes avec Mme Merlier et Mme Argyropoulo, qui fait très grande dame. On finit par rester en petit cercle avec les Merlier, Flacelière et une charmante demoiselle qu'on ne m'a pas présentée.

Dimanche 12 janvier

A 11h ½, je retrouve chez Melle Kefalas la paréa de Melle Topalis, et nous allons en bande, 14 en tout, à Kaisariani. Compagnons sympathiques sans plus, sauf un frère et une sœur, cette dernière avec un ravissant pull-over bleu-gris, et une conversation vive et intéressante. Je fais causette avec la gardienne du couvent; nous déjeunons en désordre, puis nous siestons sous les oliviers tandis que Melle Topali herborise. En rentrant, nous allons prendre le thé chez elle, et je cause avec un Belgo-grec ingénieur et une garde-malade sympathique.

Ένορχήστρωση στοιχειώδης μὲ νοοτροπία πιανίστα. Τὰ σκηνικὰ μέτρια· οἱ χορωδοὶ χωρὶς τὸν ἄερα τῆς σκηνῆς ἀλλὰ τονικὰ σωστοὶ καὶ οἱ σολίστες καλοί. Κοντολογίς ἔνα δέαμα ποὺ ὅχι μόνο στέκεται ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ θεωρηδεῖ πετυχημένο, ἂν λάβουμε ὑπόψη ὅτι τὰ μέσα γιὰ τὴν παραγωγή του ἦταν ἐλάχιστα.

Σάββατο 11 Ιανουαρίου

Δουλειά· ἄρχισα τὴν Γραμματικὴ τοῦ Φιλήντα, τελείωσα τὸν Βλαστό. Έπίσκεψη τοῦ Amiguet ποὺ φεύγει γιὰ τὸ Σούνιο. Στὶς 2:00 στὴν παράδοση τοῦ Βένη· ἐρμηνεία του τῆς «Ἐρωφίλης», προσκολλημένη κάπως ὑπερβολικὰ στὸ κείμενο. Τὸ βράδυ μελέτη στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία καὶ μετὰ τὸ δεῖπνο τσάι στὴ Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή. Συζητῶ λίγο περὶ μουσικῆς μὲ τὸν Ψαρούδα, τὸν μουσικοκριτικὸ τοῦ «Βήματος», τύπο ψιλοαποτυχημένο ἀλλὰ καλλιεργημένο καὶ φίνο, καὶ μὲ τὸν πρέσβη τῆς Γαλλίας, ἔπειτα γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα μὲ τὸν Roussel καὶ γιὰ τὶς Δελφικὲς Έορτές μὲ τὴν κυρία Μερλιέ καὶ τὴν κυρία Ἀργυροπούλου ποὺ ἔχει τὸ ὑφος μεγάλης κυρίας. Στὸ τέλος μένουμε λίγοι, οἱ Μερλιέ, οἱ Flacelière καὶ μιὰ χαριτωμένη δεσποινὶς ποὺ δὲν μοῦ τὴ σύστησαν.

Κυριακὴ 12 Ιανουαρίου

Στὶς 11:30 στὴ δεσποινίδα Κεφαλᾶ ὅπου ξαναβρίσκω τὴν παρέα τῆς δεσποινίδας Τοπάλη καὶ πᾶμε ὅλοι μαζί, σύνολο 14, στὴν Καισαριανή. Συντροφιὰ συμπαθητική, ὅχι τίποτα τὸ ιδιαίτερο, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ ἀδέρφια, ἡ κοπέλα μὲ ἔνα ὑπέροχο γκριζογάλανο πουλόβερ, καὶ ζωηρὴ κι ἐνδιαφέρουσα συζήτηση. Πιάνω κουβεντούλα μὲ τὴ φύλακα τοῦ μοναστηριοῦ· γευματίζουμε ἀκατάστata κι ἔπειτα ξαπλώνουμε κάτω ἀπὸ τὰ ἐλαιοδεντρά ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Τοπάλη βοτανολογεῖ. Στὴν ἐπιστροφὴ τσάι σπίτι της, ὅπου μιλάω μὲ ἔναν Ἐλληνοβέλγο μηχανικὸ καὶ μιὰ συμπαθητικὴ νοσοκόμα.

Lundi 13 janvier

Fête de Bilili.⁴⁸ Soleil admirable, Leçon de Pappas qui m'offre gentiment d'aller avec lui à Siphnos à la fin du mois pour une panégyrie. Je rentre attendre inutilement Papadimitriou qui me fait rater le coucher du soleil, vais travailler à la Soc. archéologique, et le soir, monte par la pleine lune au Lycabette. Les marches du chemin font un effet un peu théâtral mais plein de grandeur. Les feuilles des aloès semblent faites d'un métal bizarre et brillent étrangement.

Mardi 14 janvier

Beau temps mais vorias, pas trop violent heureusement. L'après-midi cours de Veis sans grand intérêt, visite à Mme Merlier, course inutile chez les P/triou. A 5 h je retrouve P/triou et nous allons ensemble au Zappion. Il me met en retard pour le concert et c'est derrière la porte que j'entends la première de Schumann. Un violoniste joue proprement le concerto en ré de Mozart, un pianiste extrêmement platement celui en ré mineur de Brahms, que m'avait tant fait aimer Rubinstein. Le meilleur moment est la Academische Ouverture de Brahms que Mitropoulos donne avec beaucoup de schwung. Petite visite aux Weiglé. Karl est toujours exaspéré du club russe.

Mercredi 15 janvier

A l'Université, cours de Kougeas et de Menardos⁴⁹ sur la Poétique, assez intéressant. Un peu de Beethoven rue Skoufa. L'après-midi, P/triou, et promenade autour du Lycabette, dans l'air décanté par le vorias. Je passe faire une visite à Mme Roussel et vais me barber à une conférence sur la Mer dans la poésie grecque.

48. Sœur de Samuel Baud-Bovy.

49. Simos Menardos (1871-1933), philologue, professeur à l'Université d'Athènes.

Δευτέρα 13 Ιανουαρίου

Γιορτὴ τῆς Bilili.⁴³ Ήλιος δαυμάσιος. Μάθημα μὲ Παππᾶ ποὺ ἔχει τὴν καλοσύνη νὰ μὲ προσκαλέσει νὰ πάω μαζί του στὴ Σίφνο στὰ τέλη τοῦ μηνὸς γιὰ ἔνα πανηγύρι. Φτάνοντας στὸ σπίτι περιμένω ἄδικα τὸν Παπαδημητρίου κι ἔξαιτίας αὐτοῦ χάνω τὸ ἡλιοβασίλεμα, πηγαίνω νὰ διαβάσω στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία καὶ τὸ βράδυ ἀνεβαίνω μὲ τὴν πανσέληνο στὸν Λυκαβηττό. Τὰ σκαλοπάτια τοῦ μονοπατιοῦ ἔχουν μιὰ δεεατρικὴ μεγαλοπρέπεια. Τὰ φύλλα τῆς ἀλόνης φαίνονται σὰν νά 'ναι καμωμένα ἀπὸ ἔνα παράξενο μέταλλο καὶ ἔχουν μιὰ περίεργη λάμψη.

Τρίτη 14 Ιανουαρίου

Καλοκαιρία ἀλλὰ βοριάς, εὐτυχῶς ὅχι πολὺ δυνατός. Τὸ ἀπόγευμα παράδοση τοῦ Βέη χωρὶς μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἐπίσκεψη στὴν κυρία Μερλιὲ καὶ στοὺς Παπαδημητρίου ποὺ λείπουν. Συναντῶ τὸν Παπαδημητρίου στὶς 5:00 καὶ πηγαίνουμε μαζὶ στὸ Ζάππειο. Ἔτσι φτάνω μὲ καδυντέρηση στὴ συναυλία καὶ ἀκούω τὴν Ιη τοῦ Schumann ἔξω ἀπ’ τὴν πόρτα. Ἔνας βιολιστὴς παίζει σωστὰ τὸ κονσέρτο σὲ ρὲ τοῦ Mozart καὶ ἔνας πιανίστας τελείως ἀδιάφορα τὸ κονσέρτο σὲ ρὲ ἐλάσσονα τοῦ Brahms, ποὺ ὁ Rubinstein μὲ εἶχε κάνει νὰ τὸ ἀγαπήσω τόσο πολύ. Ξεχωρίζει ἡ Academische Ouverture τοῦ Brahms ποὺ ὁ Μητρόπολος τὴν ἐκτελεῖ μὲ πολὺ μπρίο. Σύντομη ἐπίσκεψη στοὺς Weiglē. Ο Carl πάντα δυσαρεστημένος μὲ τὴ ρωσικὴ λέσχη.

Τετάρτη 15 Ιανουαρίου

Στὸ πανεπιστήμιο παραδόσεις τοῦ Κουγέα καὶ τοῦ Μενάρδου⁴⁴ γιὰ τὴν «Ποιητικὴ», ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσες. Λίγο Beethoven στὴ Σκουφᾶ. Τὸ ἀπόγευμα γύρος τοῦ Λυκαβηττοῦ μὲ τὸν Παπαδημητρίου μὲ ἀέρα φρεσκαρισμένο ἀπ’ τὸ βοριά. Ἐπίσκεψη στὴν κυρία Roussel. Πηγαίνω σὲ μιὰ διάλεξη γιὰ τὴ δάλασσα στὴν ἐλληνικὴ ποίηση. Μεγάλη βαρεμάρα.

43. Ἀδελφὴ τοῦ Samuel Baud-Bovy.

44. Σίμος Μενάρδος (1871-1933), φιλόλογος, καθηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Jeudi 16 janvier

Après le cours de Veis, je monte à l'Acropole avec P/triou. Temps changeant. Visite à M. Petrococchino qui me parle du Τελώνιο, de Blastos. Celui-ci a voulu représenter dans ce Lutin la Grèce nouvelle, née de l'union de la civilisation grecque et de la civilisation franque et qu'on a fait avorter. Puis aux Αποτυχημένοι de Lenormand, joués par Coto-pouli. Pièce assez faible scéniquement.

Vendredi 17 janvier

Le matin, visite à Drossinis, chez qui je tombe mal. Emplettes. Lettre de Bilili qui a eu des encouragements de Schalk. L'après-midi, un peu de Bach rue Skoufa. Et thé chez Mme Karakalo, où me conduit Melle Topali: Κουβέντες avec des jeunes filles de Leucade, agréables de physionomie et une d^{elle} Melas.

Samedi 18 janvier

L'après-midi, cours de Veis et d'Anagnostopoulos sur les dialectes grecs, sans intérêt. Thé chez les Merlier avec les Petrococchino, les Roussel et les Mazarakis. Glossika zitimata sans fin. Les Merlier me prêtent l'Amphitryon de Giraudoux que j'aspire avant de me coucher.

Dimanche 19 janvier

Vorias féroce. Aucune envie de retrouver Amiguet au Sounion. Je sors pour entendre la Damnation, mais faute de place, vais voir le Musée historique. Tous les portraits – bien mauvais – des héros de l'Indépendance, leurs armes et une très jolie collection d'aquarelles de costumes du début du XIXe. Après une lettre à Mme Guinand, je passe chez les Carl et entraîne Carl à une revue nègre au Kentrikon. Rythmes amusants, sketch d'un chanteur muet auquel les sons sont fournis par une trompette, très au point et très expressif,

Πέμπτη 16 Ιανουαρίου

Μετά τὴν παράδοση τοῦ Βέη ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη μὲ τὸν Παπαδημητρίου. Καιρὸς ἄστατος. Ἐπίσκεψη στὸν κύριο Πετροκόκκινο ποὺ μιλάει γιὰ τὸ «Τελώνιο» τοῦ Βλαστοῦ. Ὁ συγγραφέας δέλησε ἐδῶ νὰ παραστήσει τὴ σύγχρονη Ἑλλάδα σὰν ἔνα στοιχεῖο ποὺ προκύπτει ὡς ἔκτρωμα ἀπὸ τὴν ἔνωση τοῦ ἐλληνικοῦ μὲ τὸν φράγκικο πολιτισμό. Κατόπιν στοὺς «Ἀποτυχημένους» τοῦ Lenormand παιγμένους ἀπὸ τὴν Κοτοπούλη. Ἔργο ἀρκετὰ ἀδύναμο σκηνικά.

Παρασκευὴ 17 Ιανουαρίου

Τὸ πρωὶ ἐπίσκεψη στὸν Δροσίνη μᾶλλον σὲ ἀκατάλληλη στιγμή. Ψώνια. Γράμμα ἀπὸ τὴν Bilili. Εὐμενεῖς κρίσεις τοῦ Schalk γιὰ τὴν πρόοδό της. Τὸ ἀπόγευμα λίγο Bach στὴ Σκουφᾶ. Ἡ δεσποινὶς Τοπάλη μὲ πηγαίνει στὸ τσάι τῆς κυρίας Καρακάλου. Κουβέντες μὲ κάτι νεαρὲς Λευκαδίτισσες μὲ συμπαθητικὲς φυσιογνωμίες καὶ κάποια δεσποινίδα Μελᾶ.

Σάββατο 18 Ιανουαρίου

Τὸ ἀπόγευμα στὶς χωρὶς ἐνδιαφέρον παραδόσεις τοῦ Βέη καὶ τοῦ Ἀναγνωστόπουλου γιὰ τὶς ἐλληνικὲς διαλέκτους. Τσάι στοὺς Μερλιέ μὲ τοὺς Πετροκόκκινους, Roussel καὶ Μαζαράκη. Ἀτελείωτες συζητήσεις γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Οἱ Μερλιέ μοῦ δανείζουν τὸν «Ἀμφιτρύωνα» τοῦ Giraudoux ποὺ ρουφάω προτοῦ πέσω γιὰ ὑπνο.

Κυριακὴ 19 Ιανουαρίου

Ἀγριος βοριάς. Δὲν μοῦ κάνει ὅρεξη νὰ πάω νὰ δῶ τὸν Amiguet στὸ Σούνιο. Βγαίνω γιὰ νὰ πάω ν' ἀκούσω τὴν «Καταδίκη του Φάουντ» ἀλλὰ δὲν βρίσκω εἰσιτήριο καὶ πηγαίνω στὸ Ἰστορικὸ Μουσεῖο. Βλέπω τὰ κακόγουστα πορτρέτα τῶν ἡρώων τοῦ 1821, τὰ ὅπλα τους καὶ μιὰ πολὺ ὅμορφη συλλογὴ ἀπὸ ἀκουαρέλες μὲ τὶς τοπικὲς φορεσιὲς τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰώνα. Ἀφοῦ γράφω στὴν κυρία Guinand, παρασύρω τὸν Carl σὲ μιὰ νέγρικη ἐπιδεώρηση στὸ «Κεντρικόν». Ρυθμοὶ διασκεδαστικοί, σκέτς μὲ ἔναν βουβὸ τραγουδιστὴ τοῦ ὅποιου οἱ νότες παράγονται ἀπόλυτα συγχρονισμένα καὶ πολὺ ἐκφραστικὰ ἀπὸ μιὰ τρομπέτα. Καὶ

et une délicieuse nègresse un peu maigre, mais à l'expression distinguée et charmante, qui me rappelle un peu Effy.

Jeudi 23 janvier

Je tiens décidément ce journal bien irrégulièrement, et j'oublie ce que je fais d'un jour à l'autre. Un matin, je me souviens être monté au Lycabette. Toutes les crêtes d'alentour étaient saupoudrées de neige, et le vorias y déchirait les nuages. Le mardi, *χιονόνερο*. Je cours de la λέσχη où j'entends un acte et demi de comédie à une conférence de Gouzy sur son raid africain, fort intéressante, avec de belles photos, surtout des alpes suisses.

Hier matin, ciel pur, vorias apaisé. Je pars au Pirée, me trouve dans le train avec Grigoriadis. Je retourne voir le petit port de Zea où entre une barque qui fait des grâces, puis monte à la citadelle de Mounichie. Les maisons des réfugiés s'y échafaudent. Pas un brin d'eau ; un bonhomme en monte dans un tonneau d'arrosage traîné par un âne et un cheval. Mais quelle vue ont ces gens de leurs petites terrasses. Le golfe Saronique toujours luisant, Egine brumeuse, tout le Pirée qui s'étend jusqu'aux Monts Egaléens, et les bizarres découpures de Salamine, entre lesquelles apparaît la mer d'un bleu profond où se posent les noirs veloutés des bateaux. Au sommet de la colline, quelques restes de vieilles pierres, une église, et, derrière des barbelés, des petits pins sous lesquels je m'étends en compagnie de poules qui picorent, à lire des poésies de Porphyras. Mais le spectacle me distrait de la rade du Phalère où sont mouillés des cuirassés et un lance avions anglais, formidables dans l'éblouissement du soleil, l'Attique où pointe le Lycabette, et l'Hymette au pied duquel s'étendent de jeunes blés d'un vert tendre délicieux.

Je descends sur le port de Mounichie, et m'avance en prenant un bain de pieds sur l'ancienne jetée du port, ruinée en partie, mais dont les énormes blocs rectangulaires, posés de tranche et à plat,

μιὰ ἀπολαυστικὴ ἀραπίνα, κάπως ἀδύνατη, μὲ μιὰ ἀρχοντικὴ καὶ χαριτωμένη ἔκφραση, ποὺ μοῦ δυμίζει λίγο τὴν "Εφη.

Πέμπτη 23 Ιανουαρίου

"Ερχονται φορὲς ποὺ παραλείπω νὰ ἐνημερώσω αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο καὶ μετὰ ἔχεινά τι ἔκανα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Θυμᾶμαι πῶς ἔνα πρωὶ ἀνέβηκα στὸν Λυκαβηττό. "Ολες οἱ γύρω κορυφὲς ἤταν πασπαλισμένες μὲ χιόνι κι ὁ βοριὰς διέσχιζε τὰ σύννεφα. Τὴν Τρίτη χιονόνερο. Ἀπὸ τὴ {Φοιτητικὴ} Λέσχη, ὅπου παρακολουθῶ μιάμιση πράξη μιᾶς κωμωδίας, τρέχω σὲ μιὰ διάλεξη τοῦ Gouzy γιὰ τὴν ἀφρικανικὴ ἀεροπορικὴ του ἐκστρατεία, πολὺ ἐνδιαφέρουσα, μὲ ώραίες φωτογραφίες, ιδίως τῶν ἐλλεπικῶν Ἀλπεων.

Χθὲς τὸ πρωὶ οὐρανὸς καδαρὸς μὲ ἡπιότερο βοριά. Φεύγοντας γιὰ τὸν Πειραιὰ συναντῶ τὸν Γρηγοριάδη στὸ τρένο. Ξαναπάω στὸ λιμανάκι τῆς Ζέας, ὅπου μπαίνει μιὰ βάρκα ποὺ κινεῖται μὲ χάρη, μετὰ ἀνεβαίνω στὸ φρούριο τῆς Μουνιχίας. Τὰ σπιτάκια τῶν προσφύγων εἶναι χτισμένα κλιμακωτά. Δὲν ὑπάρχει σταγόνα νεροῦ· ἔνας ἄνδρωπος ἀνηφορίζει μέσα σ' ἔνα κάρο τοῦ ποτίσματος ποὺ τὸ τραβᾶνε ἔνα γαιδούρι κι ἔνα ἄλογο. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ὅμως ἔχουν ἀπὸ τὶς μικρὲς ταράτσες τους μιὰ δέα καταπληκτική. Τὸν λαμπερὸ Σαρωνικό, τὴν Αἴγινα μὲς στὴν ὁμίχλη, ὅλον τὸν Πειραιὰ ποὺ ἐκτείνεται ὡς τὰ βουνὰ τοῦ Αἰγάλεω καὶ τὶς ἀλλόκοτα φαλιδισμένες ἀκτὲς τῆς Σαλαμίνας μεταξὺ τῶν ὁποίων φανερώνεται ἡ βαδυγάλανη δάλασσα μὲ τὶς σκοτεινὲς σιλουέτες τῶν καραβιῶν πάνω στὰ νερά της. Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου μερικὰ ὑπολείμματα ἀπὸ ἀρχαῖες πέτρες, μιὰ ἐκκλησία καὶ πίσω ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα κάτι μικρὰ πεῦκα κάτω ἀπὸ τὰ ὅποια ξαπλώνω γιὰ νὰ διαβάσω ποιήματα τοῦ Πορφύρα παρέα μὲ τὶς κότες ποὺ τριγυρίζουν τσιμπολογώντας. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ὄρμο τοῦ Φαλήρου μὲ τὰ ἀγκυροβολημένα δωρηκτὰ κι ἔνα ἀγγλικὸ ἀεροπλανοφόρο, ποὺ λάμπουν ἐντυπωσιακὰ μὲς στὸ φῶς τοῦ ἥλιου, ἡ προσοχὴ μου στρέφεται πρὸς τὴν Ἀττικὴ καὶ τὸν αἰχμηρὸ Λυκαβηττό, καθὼς καὶ πρὸς τὸν Υμηττό, στὶς παρυφὲς τοῦ ὁποίου ἀπλώνονται τὰ νεαρὰ βλαστάρια τῶν σπαρτῶν μὲ τὴν τρυφερὴ πρασινάδα τους.

Κατεβαίνω στὸ λιμάνι τῆς Μουνιχίας καὶ βρέχοντας τὰ πόδια μου προχωρῶ στὴν ἀρχαία προκυμαία τοῦ λιμανοῦ, ποὺ εἶναι ἐν μέρει ἐρειπωμένη μὰ ποὺ τὰ τεράστια ὁρογύνια ἀγκωνάρια της, τοποδετημένα

font un effet extraordinaire, rongés par la mer, mouillés d'écume et verdis par les vagues. Des barques, des canots de pêcheurs passent devant moi. Dans un angle du port, sous des pins, quelques chaloupes sont à sec. Le bleu de leurs coques fait au soleil tamisé par les arbres des taches de couleurs merveilleuses. L'après-midi, P/triou et moi, nous échangeons notre leçon à l'abri des pins du Lycabette, tandis que descend le soleil derrière l'Acropole. Le soir, visite express chez les Karakalo et M. Lascaris, qui me permettent d'entendre Rogatchovsky, un chanteur (ténor) russe admirable, qui me fait très grand plaisir avec du Duparc, du Monteverdi, du Massenet aussi. Petite visite aux Weiglé, en famille pour une fois.

Aujourd'hui, déjeuner chez les Broye avec [], très officier suisse, vaudois, germanophile, avec qui je m'accrocherais facilement, Greddinger, Petitmermet et Tomba, Directeur de la Bibl. d'Alexandrie. Très bon dîner, mais conversation sans caractère. Avec P/triou, nous allons au Théseion, très joli vraiment, un petit temple pour familles. Le soir, dîner avec un américain, élève de Melle Lascaris, à moitié loufoque, venu ici pour traduire des poèmes néo-grecs en anglais.

Jeudi 30 janvier

Une semaine pendant laquelle j'ai négligé de continuer ce Journal sur un nouveau carnet. Le dimanche 26 est née aux Henri⁵⁰ une petite fille, qu'ils ont nommée Jeanne en souvenir de Maman et Jean Weiglé étant son parrain. A part cela, j'ai été un peu abruti par un rhume que le retour du beau temps a guéri.

Le dimanche, promenade ratée au Parnès par le brouillard, la pluie et le vent du Sud, avec Linos Politis et deux de ses amis. Nous nous abritons dans les églises du Μετόχι τῆς Ἀγίας Τριάδας, avec des membres du Club alpin, et rentrons à midi. Le soir je vais entendre le

50. Henri et Valentine Boissonnas.

κάδετα κι όριζόντια, διαβρωμένα άπό τη δάλασσα καὶ ύγρα καὶ πρασινισμένα ἀπ' τὰ κύματα κάνουν μεγάλη ἐντύπωση. Διάφορα πλεούμενα, ψαρόβαρκες περνᾶνε μπροστά μον. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ λιμανιοῦ, κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα, μερικὲς βάρκες εἶναι τραβηγμένες στὴ στεριά. Τὰ γαλανὰ σκαριά τους παίρνουν δαυμάσιες ἀποχρώσεις κάτω ἀπὸ τὶς ἀχτίδες τοῦ ὥλιου ποὺ τίς κοσκινίζουν τὰ κλαριὰ τῶν δέντρων. Τὸ ἀπόγευμα ἀνταλλάσσουμε τὸ μάδημά μας μὲ τὸν Παπαδημητρίου κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τοῦ Λυκαβηττοῦ, καθὼς ὁ ὥλιος κατεβαίνει πίσω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη. Τὸ βραδάκι ἐπίσκεψη ἀστραπὴ στοὺς Καράκαλους καὶ τὸν κύριο Λάσκαρη, ὁ ὅποιος μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσω τὸν ἔκτακτο Ρῶσο τενόρο Ρογκατσόφκι ποὺ μὲ χαροποιεῖ τραγουδώντας Duparc, Monteverdi καὶ Massenet. Σύντομη ἐπίσκεψη στοὺς Weiglé ποὺ γιὰ μιὰ φορὰ εἶναι μαζί.

Σήμερα γεῦμα στοὺς Broye μὲ ἔναν κύριο [], ὕφος Ἐλβετοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ διπλανοῦ μας Καντονίου Βώ, γερμανόφιλο, μὲ τὸν ὅποιο δὰ μποροῦσα εὔκολα νὰ τσακωδῶ, μὲ τοὺς Gredinger, Petitmermet καὶ Τόμπα, διευδυντὴ τῆς Βιβλιοδήκης τῆς Ἀλεξανδρειας. Τὸ φαγητὸ πολὺ καλὸ ἀλλὰ ἡ κουβέντα ἀδιάφορη. Μὲ τὸν Παπαδημητρίου πηγαίνουμε στὸ Θησεῖο, πραγματικὰ πολὺ ὅμορφο, ἔνας μικρὸς ναὸς μὲ οἰκογενειακὸ χαρακτήρα. Τὸ βράδυ δεῖπνο μὲ ἔναν μισότρελο Ἀμερικάνο, μαδητὴ τῆς δεσποινίδας Λάσκαρη, ποὺ ἔχει ἔρθει ἐδῶ νὰ μεταφράσει νεοελληνικὴ ποίηση στὰ ἀγγλικά.

Πέμπτη 30 Ιανουαρίου

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα χωρὶς νὰ γράψω ἡμερολόγιο ἐπειδὴ ἀμέλησα νὰ προμηδευτῶ καινούριο σημειωματάριο. Τὴν Κυριακὴ 26 οἱ Henri⁴⁵ ἀπέκτησαν κοριτσάκι ποὺ ὁ Jean Weiglé βάφτισε Jeanne εἰς ἀνάμνηση τῆς Μητέρας. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡμουν λίγο ἀποβλακωμένος ἀπὸ ἔνα κρυολόγημα ποὺ γιατρεύτηκε μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς καλοκαιρίας.

Τὴν Κυριακὴ λόγω ὄμιχλης, βροχῆς καὶ σοροκάδας ἀποτυχημένος περίπατος στὴν Πάρνηθα μὲ τὸν Λίνο Πολίτη καὶ δυὸ φίλους του. Βρίσκουμε ἀπάγκιο στὶς ἐκκλησίες τοῦ Μετοχίου τῆς Ἁγίας Τριάδας μαζὶ μὲ τοὺς ἐκδρομεῖς τοῦ Ὁρειβατικοῦ Συνδέσμου κι ἐπιστρέφουμε τὸ μεσημέρι.

45. Henri καὶ Valentine Boissonnas.

Chanteur fou, avec Al Jolson, très inégal, mais où l'émotion est bien graduée, et fais une petite visite aux Nomidis. Le lundi soir, avec Amiguet, rentré de Sounion, chez les Weiglé.

Le mercredi soir je porte mon rhume chez les Roussel. Grand dîner: Saillens, l'attaché commercial, un officier de marine, un M. Laumonier, qu'on appelle Ministre, la charmante Me Williamson, Bon et une amie rousse de Me Roussel. Il est surtout question d'une revue de Carnaval à sujet mythologique. Après le dîner viennent Flacelière et Deraine pour un bridge tandis que l'officier, marseillais, nous raconte comment il prit sa licence et l'état désastreux des Messageries Maritimes, que Bon me parle du théâtre de Samothrace, fouillé en 25 je crois, et dont en 27 il ne restait plus une pierre, les autorités ayant laissé s'y installer un four à chaux.

Le jeudi, déjeuner à l'hôtel des Topali, avec M. et sa fille, tous 2 simples et sympathiques. Et le soir, je suis avec les Merlier et M. Loukopoulos⁵¹ au συνοικισμὸς de Ποδαράδες où vont s'établir les réfugiés de Βουρλά, près Smyrne. Les gens se rassemblent un à un dans une pauvre taverne. Peu à peu ils se mettent à chanter. Me Merlier, avec sa robe noire à col blanc, fait avec un sérieux charmant son métier de secrétaire. Un maçon et un ancien paysan ont les meilleures têtes et à grand renfort de rezzinato finissent par chanter pas mal de chansons, par danser même avec beaucoup de souplesse. On mange comme on peut un γιουβέτσι, et nos convives nous font la politesse de nous présenter leurs meilleurs morceaux au bout de la fourchette. On amène un aveugle, qui sort de sa blouse une φλογέρα de roseau, une sorte de chalumeau à 7 trous, 6 dessus et un dessous pour le pouce, dont il joue très bien, en faisant sortir les harmoniques et en modifiant les sons pour avoir les degrés des gammes byzantines. Puis il s'arrête pour chanter d'une voix de tête très pleine, avec

51. Il s'agit de Dimitris Loukopoulos, folkloriste et collaborateur de Melpo Merlier et des Archives de Folklore et de Musique.

Τὸ βράδυ πηγαίνω ν' ἀκούσω τὸν «Τρελὸ Τραγουδιστὴ» μὲ τὸν Al Jolson, πολὺ ἄνισο, μὰ μὲ συναισθήματα καλὰ κλιμακωμένα. Ἀκολουθεῖ σύντομη ἐπίσκεψη στοὺς Νομίδη. Τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας στοὺς Weiglé μὲ τὸν Amiguet ποὺ γύρισε ἀπ' τὸ Σούνιο.

Τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ κουβαλῶ τὸ κρυολόγημά μου στοὺς Roussel. Γεῦμα μὲ πολλὰ ἄτομα: ὁ ἐμπορικὸς ἀκόλουθος Saillens, ἔνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἔνας κύριος Laumonier ποὺ τὸν ἀποκαλοῦν «Υπουργό», ἡ χαριτωμένη δεσποινὶς Williamson, ὁ Bon, καὶ μὰ ρούσα φίλη τῆς κυρίας Roussel. Γίνεται λόγος κυρίως γιὰ μὰ ἀποκριάτικη ἐπιδεώρηση μὲ δέμα μυδολογικό. Μετὰ τὸ φαγητὸ ἔρχονται οἱ Flacelière καὶ Deraine γιὰ μὰ παρτίδα μπρίτζ, ἐνῶ ὁ ἀξιωματικός, ποὺ κατάγεται ἀπ' τὴ Μασσαλία, μᾶς διηγεῖται πῶς πήρε τὸ πτυχίο του καὶ σὲ τί ἄδλια κατάσταση βρίσκονται οἱ «Messageries Maritimes», ἐνῶ ὁ Bon μοῦ μιλάει γιὰ τὸ δέατρο τῆς Σαμοθράκης ποὺ νομίζω ὅτι ἀνασκάφηκε τὸ 1925 καὶ ποὺ τὸ '27 δὲν εἶχε ἀπομείνει οὕτε ἔνα λιδάρι του καθὼς οἱ ἀρχὲς ἐπέτρεψαν νὰ ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ ἔνα καμίνι γιὰ ἀσθέστη.

Τὴν Πέμπτη γεῦμα στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Τοπάλη μὲ τὸν κύριο Τοπάλη καὶ τὴν κόρη του, καὶ οἱ δυό τους ἀπλοὶ καὶ συμπαθητικοί. Καὶ τὸ βράδυ βρίσκομαι μὲ τοὺς Μερλιέ καὶ τὸν κύριο Λουκόπουλο⁴⁶ στὸ συνοικισμὸ τῶν Ποδαράδων, ὅπου δὰ ἐγκατασταδοῦν πρόσφυγες ἀπ' τὰ Βουρλὰ τῆς Σμύρνης. Οἱ ἄντρες καταφένουν ἔνας ἔνας σὲ μὰ φτωχικὴ ταβέρνα. Σιγὰ σιγὰ ἀρχίζουν νὰ τραγουδοῦν. Ἡ κυρία Μερλιέ, φορώντας μαῦρο φουστάνι μὲ ἀσπρο γιακά, ἐκτελεῖ μὲ χαριτωμένη σοβαρότητα τὰ γραμματειακά της καθήκοντα. «Ἐνας χτίστης κι ἔνας πρώην ἀγρότης ξεχωρίζουν καὶ ἀφοῦ καταναλώσουν ἀρκετὴ ρετσίνα ἀρχίζουν νὰ τραγουδοῦν κάμποσα τραγούδια, ἀκόμα καὶ νὰ χορεύουν μὲ πολλὴ εὐλυγισία. Τρῶμε ὅπως ὅπως ἔνα γιουσέτοι κι οἱ συνδαιτυμόνες ἔχουν τὴν εὐγένεια νὰ μᾶς προσφέρουν τοὺς καλύτερους μεξέδες στὴ ἄκρη τοῦ πιρουνιοῦ τους. Μᾶς φέρνουν κι ἔναν τυφλὸ ποὺ βγάζει ἀπ' τὴ μπλούζα του μὰ φλογέρα ἀπὸ καλάμι μὲ 7 ὄπές, 6 μπροστὰ καὶ μὰ πίσω γιὰ τὸν ἀντίχειρα. Τὸ παιξιμό του εἶναι πολὺ καλὸ καὶ πλούσιο σὲ παραγωγὴ ἀρμονικῶν καὶ μικροδιαστημάτων ἀναγκαίων γιὰ τὴ σωστὴ ἀπόδοση τῶν βυζαντινῶν κλιμάκων. Μετὰ σταματάει γιὰ νὰ τραγουδήσει μὲ φωνὴ γεμάτη, μ' ἔναν ἐνδουσιασμὸ ποὺ κάνει

46. Πρόκειται γιὰ τὸν Δημήτρη Λουκόπουλο, λαογράφο, στενὸ συνεργάτη τῆς Μέλπως Μερλιέ καὶ τοῦ Μουσικοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου.

une conviction qui fait trembler ses paupières inutiles, des chansons populaires ἀμανέδες surtout. A la demande de Mme Merlier s'il connaît la musique byzantine, il entonne le «Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς», et le cabaretier qui est chantre de gauche lui tient l'ίσον. J'ai de la peine moi à tenir mon sérieux. Puis deux gros ventrus nous dansent avec une souplesse remarquable, tandis que le Κύρ Γιάννης qui a abusé du resiné ressasse sans cesse une chanson où il est question de baisers et embrasse tous les voisins qui l'entourent, l'aveugle en particulier. Un jeune mécanicien est violet de boisson, mais n'en veut pas moins payer une tournée à toute la société. Musique triste, sans grand intérêt artistique.

Vendredi 31 janvier

Temps très beau, très chaud. A 1h je prends l'auto du synoikismos Byron et monte vers l'Hymette. Les maisons me semblent moins misérables qu'à Kaisarianni, mais un quartier voisin, couvert de tuiles rouges, désaccorde complètement le paysage. Sur les premières pentes de l'Hymette, paissent des chèvres, des moutons, parmi les asphodèles, les chardons et les muscarilles. Derrière une petite croupe, s'étend l'éblouissement d'un champ de jeune blé, d'un vert très tendre, et d'autres champs s'étendent, luisants, jusqu'à la mer. Je monte dans une gorge aride, où broutent deux mulets dont le patron dort étendu, ses pantalons blancs sortant seuls d'une grande cape noire qui lui cache tout le haut du corps. Sous des platanes dont les branches nues rosissent dans le bleu pâle du ciel, s'écoule l'eau d'un puits qui se trouve dans la cour même du couvent de Kapéaç. L'un des murs en est effondré; dans l'autre quelques cellules semblent habitées. L'église, avec quelques pierres byzantines, fait bien, et surtout le petit jardin où l'herbe croît entre les dalles et où, à l'ombre de petits cyprès, des plants de fèves attestent une pauvre vie frugale. De là je monte à de belles carrières, rouges et blanches, dans un très beau bois de pins, entre lesquels apparaît l'Acropole, sur qui tantôt des nuages projettent leur ombre,

νὰ τρέμουν τὰ ἄχρηστα ματόκλαδά του, δημοτικὰ τραγούδια, κυρίως ἀμανέδες. Στὴν ἐρώτηση τῆς κυρίας Μερλιέ ἂν γνωρίζει τὴ βυζαντινὴ μουσικὴ ἀπαντάει ψέλνοντας τὸ «Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς» κι ὁ ταβερνιάρης, ποὺ εἶναι ἀριστερὸς ψάλτης, τοῦ κρατάει τὸ ἵσον. Ἐγὼ μὲ δυσκολία διατηρῶ τὴ σοβαρότητά μου. Μετά, δυὸ κοιλαράδες χορεύουν μὲ ἀξιοσημείωτη εὐλυγισία καθὼς ὁ κὺρος Γιάννης, ποὺ ἔχει πιεῖ τὸ καταπέτασμα, τραγούδαει καὶ ἔνα τραγούδι ποὺ μιλάει γιὰ φιλιὰ καὶ ἀγκαλιάζει ὅλους ποὺ κάδονται κοντά του κι ἰδιαίτερα τὸν τυφλό. «Ἐνας νεαρὸς μηχανουργὸς ἔχει γίνει κατακόκκινος ἀπ’ τὸ πολὺ πιοτὸ ἀλλὰ ἐπιμένει νὰ κεράσει ἀκόμα μιὰ φορὰ ὀλόκληρη τὴν παρέα. Μουσικὴ μελαγχολικὴ χωρὶς πολὺ ἐνδιαφέρον καλλιτεχνικό.

Παρασκευὴ 31 Ἰανουαρίου

Καιρὸς δαυμάσιος, πολὺ ζεστός. Στὴ 1:00 παίρνω τὸ λεωφορεῖο τοῦ συνοικισμοῦ Βύρωνα κι ἀνεβαίνω πρὸς τὸν Ὑμηττό. Τὰ σπίτια ἐδῶ μοῦ φαίνονται λιγότερο φτωχικὰ ἀπ’ ὅ,τι στὴν Καισαριανή, ἀλλὰ μιὰ γειτονικὴ συνοικία σκεπασμένη ἀπὸ κόκκινα κεραμίδια χαλάει τελείως τὴν ἀρμονία τοῦ τοπίου. Στὶς πρῶτες πλαγιές τοῦ Ὑμηττοῦ βόσκουν κατσίκες καὶ πρόβατα ἀνάμεσα στοὺς ἀσφόδελους, τὰ γαϊδουράγκαδα καὶ τοὺς βοτρύανδους. Πίσω ἀπὸ ἔναν μικρὸ λόφο ἐκτείνεται ἔνας ἐκδαμβωτικὰ ώραῖος σιτοβολώνας μὲ ἀνοιχτοπράσινους βλαστοὺς καὶ πιὸ πέρα λαμπερὰ χωράφια ως τὴ δάλασσα. Ἀνεβαίνω ἀπὸ ἔνα ἄγονο φαράγγι ὃπου βόσκουν δυὸ μουλάρια, ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης τους κοιμᾶται ξαπλωμένος στὸ χῶμα. Φοράει μιὰ μεγάλη μαύρη κάπα ποὺ καλύπτει ὅλο τὸ πάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ του ἑκτὸς ἀπὸ τὰ ἄσπρα παντελόνια του. Κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια, ποὺ τὰ γυμνὰ κλαδιά τους ροδίζουν στὸ ὄχρὸ γαλάξιο του οὐρανοῦ, τρέχει νερὸ ἀπὸ ἔνα πηγάδι ποὺ βρίσκεται μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηρίου τοῦ Καρέα. Ο ἔνας ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ περιβόλου εἶναι γκρεμισμένος. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ μερικὰ κελιὰ μοιάζουν νὰ εἶναι κατοικημένα. Η ἐκκλησία, μὲ μερικὲς βυζαντινὲς πέτρες, μοῦ ἀρέσει καὶ ἰδίως ὁ κῆπος ὃπου τὸ χορτάρι φυτρώνει ἀνάμεσα στὶς πλάκες κι ὅπου στὴ σκιὰ τῶν κυπαρισσιῶν τὰ φυτεμένα κουκιὰ μιλᾶνε γιὰ μιὰ φτωχική, λιτὴ χωά. Ἀπὸ κεῖ ἀνεβαίνω σὲ κάτι ὅμορφα κόκκινα καὶ ἄσπρα λατομεῖα, σ’ ἔνα πολὺ ώραῖο πευκόδασος, ὃπου ἀνάμεσα ἀπ’ τὰ δέντρα φαίνεται ἡ Ἀκρόπολη, ἄλλοτε νεφοσκεπὴς κι ἄλλοτε λουσμένη

tantôt le soleil son éclat. Le Parthénon alors brille d'un éclat qui lui rend son intégrité. De l'autre côté, la mer s'étend, argentée, par ce soleil blanc. Un peu plus tard, tandis que je redescends sur Nea Hermoupolis où je retrouve une auto, une frange d'or borde Egine que ce contraste rend plus sombre. Je me change pour prendre le thé chez Melle Kefala. Ne connaissant pas grand monde, je rentre écrire à Oltramar.

Samedi 1er février

Beau temps. Je lis du Gryparis. qui ne me satisfait que dans de rares poèmes. A 5 h ½ je retrouve M^{elles} Topali et Kefala et nous descendons en auto au Phalère. Le Bd Syngros est magnifique avec dans le fond le soleil qui descend dans des nuages. Bcp de monde chez les Tsatsos. Bcp heureusement me sont connus et je bavarde, surtout avec la charmante Melle Topali. Je rentre faire des provisions pour le lendemain, la bruine m'ayant replongé dans mon lit, je mange sans sortir de ma chambre. Vers le soir seulement je passe poser des fleurs chez Mme Kefala, et faire visite à M. Petrococchino où M. Zavitzianos, un vieux grec très vivant m'explique que la religion est la seule chose qui distingue les Grecs et les Turcs. Le soir, petite visite aux Weiglé.

Lundi 3 février

Je lis les Jugements⁵² de Mme Argyropoulou sur Gryparis; on sent une femme de goût mais un peu bas-bleu. Elle a certainement raison quand elle demande une forme parfaite au Sonnet, mais l'ensemble poétique, une certaine couleur générale des poèmes lui échappe. A 5 h je passe prendre P/triou puis vais chez M. Petrococchino où je retrouve M. Theodoridis, un de nos compagnons de l'Olympe et quantité d'Anglais.

52. Maria P. Argyropoulou, *Λογοτεχνικὲς κρίσεις. Οἱ «Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακότες» τοῦ κ. I. N. Γρυπάρη, τυπ. Βάρτσου, Athènes 1929.*

στὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Καὶ τότε ὁ Παρθενώνας φωτίζεται μὲ μιὰ λάμψη ποὺ τοῦ ξαναδίνει τὴν ἀρτιότητά του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἐκτείνεται ἡ δάλασσα, ἀσημωμένη ἀπὸ τὸν ἄσπρο ἥλιο. Λίγο ἀργότερα, καδὼς κατεβαίνω πρὸς τὴ Νέα Ἐρμούπολη ὥσπου ξαναβρίσκω τὸ λεωφορεῖο, ἔνα χρυσὸν κρόσσοι ζώνει τὴν Αἴγινα. Ἡ ἀντίδεση αὐτὴ τὴν κάνει νὰ φαίνεται πιὸ σκούρα. Ἀλλάζω ροῦχα γιὰ νὰ πάω στὸ τούτο τῆς δεσποινίδας Κεφαλᾶ. Καδὼς δὲν γνωρίζω σχεδὸν κανέναν ἐκεῖ ξαναγυρίζω γιὰ νὰ γράψω στὸν Oltramare.

Σάββατο Ιη Φεβρουαρίου

Ο καιρὸς καλός. Διαβάζω Γρυπάρη ποὺ μόνο σ' ἐλάχιστα ποιήματα μὲ ίκανοποιεῖ. Στὶς 5:30 συναντῶ τὶς δεσποινίδες Τοπάλη καὶ Κεφαλᾶ καὶ κατεβαίνουμε μὲ αὐτοκίνητο στὸ Φάληρο. Ἡ λεωφόρος Συγγροῦ εἶναι δαυμάσια καδὼς φαίνεται στὸ βάδος της ὁ ἥλιος ποὺ κατεβαίνει μέσα στὰ σύννεφα. Πολὺς κόσμος στοὺς Τσάτσους. Πολλοὶ εὐτυχῶς μοῦ εἶναι γνωστοί καὶ ἔτοι κουβεντιάζω μαζί τους, ιδιαίτερα μὲ τὴ χαριτωμένη δεσποινίδα Τοπάλη. Ἐπιστρέφω γιὰ νὰ κάνω τὰ ψώνια μου γιὰ αὔριο. Ψιλοβρέχει, ξαπλώνω καὶ τρώω χωρίς νὰ βγῶ ἀπ' τὸ δωμάτιό μου. Πρὸς τὸ δειλινὸ ὅμως πηγαίνω ν' ἀφήσω λουλούδια στὴν κυρία Κεφαλᾶ καὶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κύριο Πετροκόκκινο. Ἐκεῖ ὁ ἥλικιωμένος ἀλλὰ πολὺ χωρὸς κύριος Ζαβιτσιάνος μοῦ ἐξηγεῖ ὅτι τὸ μόνο ποὺ διακρίνει τοὺς "Ελληνες ἀπὸ τοὺς Τούρκους εἶναι ἡ δρησκεία. Τὸ βράδυ σύντομη ἐπίσκεψη στοὺς Weiglé.

Δευτέρα 3 Φεβρουαρίου

Διαβάζω τὶς «Κρίσεις»⁴⁷ τῆς κυρίας Ἀργυροπούλου γιὰ τὸν Γρυπάρη· φαίνεται γυναίκα μὲ γοῦστο ἀλλὰ λίγο σχολαστική. Ἐχει δίκιο νὰ δεωρεῖ ἀναγκαία τὴν τέλεια μορφὴ στὸ σονέτο, ἀλλὰ τῆς διαφεύγουν τὰ πιὸ οὐσιώδη, δηλαδὴ ἡ ποιητικότητα καὶ τὸ εἰδικὸ χρῶμα τοῦ συνόλου. Στὶς 5:00 στὸν Παπαδημητρίου καὶ μετὰ στὸν Πετροκόκκινο, ὥσπου βρίσκω πλῆθος Ἐγγλέζους καὶ τὸν Θεοδωρίδη, ἔναν ἀπὸ τὴν παρέα μας τοῦ Όλύμπου.

47. Μαρία Π. Ἀργυροπούλου, *Λογοτεχνικὲς κρίσεις. Οἱ «Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακότες» τοῦ κ. I. N. Γρυπάρη, Ἀθήνα, τυπ. Βάρτσου, 1929.*

Mardi 4 février

Temps léger et superbe. Je relis du Porphyras avant d'aller faire un peu de musique (Etudes de Debussy que j'apprécie mieux en les connaissant). Pose inutile chez Veis, au milieu d'étudiants qui passent leur temps à ranger leur nœud de cravate et à fredonner des airs de danse. Avec P/triou, nous montons sur le Lycabette où nous traduisons du J. Romains. Visite à l'Ecole Française où M. Roussel lit une Revue très fine pour le Carnaval à M. Saillens, parodie de l'Odyssée, très lycéens français, puis aux Topali. Ensuite je passe prendre M. Tsatsos qui me conduit chez Palamas: une maison rue Ἀσκληπίου, où l'on sent pas mal de désordre, l'absence d'une maîtresse de logis. Palamas est dans sa bibliothèque. Contre les murs sont empilés des livres, des brochures; d'autres s'amoncellent sur sa table de travail. Ses livres semblent le séparer du monde, comme ses yeux profondément creusés, sur lesquels se recouvrent des sourcils épais et broussailleux, le séparent des spectacles du monde extérieur. Comme nous parlons de cinéma, il me dit que la vieillesse l'a fait encore plus retiré, qu'il vit avec ses livres, ses φαντάσματα qui deviennent parfois des πλάσματα. Il parle de Thibaudet avec beaucoup d'estime, et de Rolland qui vient de déclarer qu'il est le plus grand poète actuellement vivant.

Mercredi 5 février

Après le cours de Koujeas où je me tords inutilement les yeux, je fais quelques courses avant d'aller prendre ma première leçon de danse. Milieu peu sympathique, mais les leçons semblent données sérieusement. Le soir, avec P/triou, nous montons sur le Lycabette, où je prends froid, avant d'aller entendre Flacelière parler des Amphictyonies à l'Ecole Française, un peu trop bien. Le soir, chez les Weiglé, qui ont complètement oublié qu'ils m'avaient invité, Benita est dans un de ses mauvais jours. Heureusement, l'amiral Plotof vient faire diversion.

Τρίτη 4 Φεβρουαρίου

Καιρὸς ἥπιος καὶ δαυμάσιος. Ξαναδιαβάζω τὸν Πορφύρα πρὶν πάω νὰ παίξω λίγη μουσική (τὶς «Σπουδὲς» τοῦ Debussy, ποὺ ὅσο τὶς γνωρίζω τὶς ἐκτιμῶ καὶ περισσότερο). Παρακολουθῶ γιὰ λίγο τὸν Βέη ἀνάμεσα σὲ φοιτητὲς ποὺ περνοῦν τὴν ὥρα τους τακτοποιώντας τὶς γραβάτες τους καὶ σιγοτραγουδώντας χορευτικοὺς σκοπούς. Μὲ τὸν Παπαδημητρίου ἀνεβαίνουμε στὸν Λυκαβηττὸ καὶ μεταφράζουμε J. Romains. Ἐπίσκεψη στὴ Γαλλικὴ Σχολὴ ὅπου ὁ κύριος Roussel διαβάζει στὸν κύριο Saillens μιὰ πολὺ ἔξυπνη ἐπιδεώρηση γιὰ τὸ καρναβάλι, εἰδὸς παρωδίας τῆς «Οδύσσειας» σὰν αὐτὲς ποὺ κάνουν στὰ γαλλικὰ λύκεια. Κατόπιν πηγαίνω στοὺς Τοπάλη, καὶ ἀργότερα συναντῶ τὸν κύριο Τσάτσο γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶμε τὸν Παλαμᾶ. Στὸ σπίτι του στὴν ὁδὸν Άσκληπιοῦ ἐπικρατεῖ ἀρκετὴ ἀκαταστασία ἐλλείψει νοικοκυρᾶς. Ο Παλαμᾶς εἶναι στὴ βιβλιοδήκη του. Πολλὰ βιβλία καὶ φυλλάδια εἶναι στοιβαγμένα δίπλα στοὺς τοίχους· ἄλλα πάλι σωριάζονται στὸ γραφεῖο του. Τὰ βιβλία του μοιάζουν νὰ τὸν ἀποσποῦν ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀκριβῶς ὅπως τὰ βαθουλωτὰ μάτια του ποὺ σκιάζονται ἀπὸ τὰ παχὶα καὶ φουντωτά του φρύδια τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὴ δέα τοῦ ἔξωτερικοῦ κόσμου. Καδὼς μιλᾶμε γιὰ σινεμά, μοῦ λέει πώς τὰ γηρατεῖα τὸν ἔχουν κάνει ν' ἀποτραβηγχτεῖ ἀκόμα περισσότερο, ὅτι ζεῖ μὲ τὰ βιβλία του, τὰ φαντάσματά του ποὺ μετατρέπονται ἐνίστε σὲ πλάσματα. Μιλάει μὲ μεγάλη ἐκτίμηση γιὰ τὸν Thibaudet καὶ τὸν Rolland ποὺ πρόσφατα δήλωσε ὅτι εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἐν ζωῇ ποιητές.

Τετάρτη 5 Φεβρουαρίου

Μετὰ τὴν παράδοση τοῦ Κουγέα, ὅπου βασανίζω ἄδικα τὰ μάτια μου, κάνω μερικὰ φύνια ὡσπου νὰ πάω γιὰ τὸ πρῶτο μάθημα χοροῦ. Ἡ ὁμήγυρη δὲν εἶναι πολὺ συμπαθητικὴ ἄλλὰ τὰ μαδήματα δείχνουν νὰ γίνονται μὲ σοβαρότητα. Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἀνέβουμε μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸν Λυκαβηττό, ὅπου κρυολογῶ, πηγαίνω στὴ Γαλλικὴ Σχολὴ γιὰ τὴ διάλεξη τοῦ Flacelière ποὺ μιλάει, λίγο συμβατικά, γιὰ τὶς Ἀμφικτυονίες. Τὸ βράδυ στοὺς Weiglé, ποὺ εἶχαν ἐντελῶς ξεχάσει ὅτι μὲ εἶχαν καλέσει. Ἡ Benita εἶναι στὶς κακιές της. Εύτυχῶς ποὺ καταφτάνει ὁ ναύαρχος Πλοτὸφ καὶ μᾶς διασκεδάζει.

Jeudi 6 février

Je lis le beau Τάφος de Palamas et commence le Κατάδικος de Θεοτόκη avant d'aller à ma leçon de danse. Beis nous parle de sexualisme à propos de Solomos, sans intérêt. Le soir, thé chez les P/triou – Skoufa. Discussion sur M^{ele} Diplarakou qui a eu le prix de beauté de l'Europe. On me demande de jouer du piano, mais les conversations ne s'arrêtent pas pour autant, et personne ne se doute que je joue du Beethoven. Deux jeunes anglaises, les nièces de M^{ele} Lascaris, et surtout Mme P. et sa fille, qui a vraiment beaucoup de charme, sont les plus sympathiques.

Vendredi 7 février

Vent du sud. Le soir, dîner chez les Weiglé, excellent canard et Carl, par des histoires de montagne, évite les scènes de Benita.

Samedi 8 février

Je continue de lire les Παράκαρα de Παλαμᾶς, recueil inégal, mais avec de très beaux poèmes, de rythmes très variés. Le soir, nous allons nous promener avec P/triou au Théseion, puis sur la Pnyx et au pied du Philopappe. Au pied de rochers taillés en soubassements de maisons ou en tombeaux, s'est construite une extraordinaire cité de réfugiés, avec des maisons juchées les unes sur les autres, des rues qui semblent peintes sur un décor, un vrai village à décrire par Ramuz.⁵³ Au pied des Monts Egaleens, le blé verdit toujours davantage. Le soleil glisse une brume dorée au-dessus de Salamine, qui se reflète sur les marbres de l'Acropole. Vers 6 h ½, je me fais «bourrer» à une conférence d'Andreadis sur Snowden, faite avec clarté et humour, mais sans profonde originalité.

Dimanche 9 février

A 6 h ¼, je retrouve le Pan gare du Péloponèse: le gentil Christidis, Georgiadis, Dendrinos, Tsakouras, «le Comité» et d'autres (13 en tout)

53. Charles-Ferdinand Ramuz (1878-1947), écrivain suisse.

Πέμπτη 6 Φεβρουαρίου

Διαβάζω τὸν ὡραῖο «Τάφο» τοῦ Παλαμᾶ καὶ ἀρχίζω τὸν «Κατάδικο» τοῦ Θεοτόκη πρὶν πάω στὸ μάδημα χοροῦ. Ὁ Βένης, μὲ ἀφορμὴ τὸν Σολωμό, μᾶς μιλάει γιὰ «σεξουαλισμό», χωρὶς ἴδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Τὸ βράδυ τούτο στοὺς Παπαδημητρίου – Σκουφᾶ. Ἡ συζήτηση περιστρέφεται γύρω ἀπ’ τὴν ἐκλογὴν τῆς δεσποινίδας Διπλαράκου ὡς Μῆτρα Εὐρώπης. Μοῦ ζητοῦν νὰ παίξω πιάνο, ἀλλὰ παρ’ ὅλα αὐτὰ ἔξακολουθοῦν νὰ μιλοῦν, καὶ κανένας δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι παίζω Beethoven. Δυὸς νεαρὲς Αγγλίδες, οἵ ἀνιψιὲς τῆς δεσποινίδας Λάσκαρη καὶ ἴδιως ἡ κυρία Π. καὶ ἡ κόρη της, ἀληθινὰ χαριτωμένη, εἶναι οἱ πιὸ συμπαθητικές.

Παρασκευὴ 7 Φεβρουαρίου

Νοτιάς. Τὸ βράδυ δεῖπνο στοὺς Weiglé. Ἡ πάπια ἄκρως γευστικὴ καὶ ὁ Carl μὲ τὶς περὶ ὄρέων ἱστορίες του ἀποφεύγει τὶς σκηνὲς τῆς Benita.

Σάββατο 8 Φεβρουαρίου

Συνεχίζω τὸ διάβασμα τῶν «Παράκαιρων» τοῦ Παλαμᾶ, συλλογὴ ἄνιση ἀλλὰ μὲ πολὺ ὡραῖα ποιήματα μὲ μεγάλη μετρικὴ ποικιλία. Τὸ βράδυ πηγαίνουμε γιὰ περπάτημα μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸ Θησεῖο καὶ μετὰ στὴν Πνύκα καὶ στοὺς πρόποδες τοῦ Φιλοπάππου. Στοὺς βράχους, ποὺ λαξεύτηκαν γιὰ νὰ γίνουν δεμέλια σπιτιῶν ἢ τάφοι, χτίστηκε μιὰ ἐκπληκτικὴ προσφυγούπολη μὲ σπίτια κουρνιασμένα τὸ ἔνα πάνω στ’ ἄλλο καὶ δρομάκια σὰν μέρος σκηνικοῦ, χωρὶς ποὺ δ’ ἄξιζε νὰ τὸ περιγράψει ὁ Ramuz.⁴⁸ Στὶς παρυφὲς τοῦ Αἴγαλεω τὸ στάρι πρασινίζει ὅλο καὶ περισσότερο. Ὁ ἥλιος τοποθετεῖ ἀπαλὰ πάνω ἀπ’ τὴ Σαλαμίνα μιὰ χρυσίζουσα ὄμιχλη ποὺ καδρεφτίζεται στὰ μάρμαρα τῆς Ἀκρόπολης. Κατὰ τὶς 6:30 χώνομαι σὲ μιὰ διάλεξη τοῦ Ἀνδρεάδη γιὰ τὸ Snowden. Μιλάει μὲ διαύγεια καὶ χιοῦμφρ ἀλλὰ χωρὶς βαδύτερη πρωτοτυπία.

Κυριακὴ 9 Φεβρουαρίου

Στὶς 6:15, στὸ Σταδμὸ Πελοποννήσου, βρίσκω τὰ μέλη τοῦ «Πάνα»: τὸν εὐγενικὸ Χρηστίδη, τοὺς Γεωργιάδη, Δενδρινό, Τσεκούρα, «τὸ προεδρεῖο»

48. Charles-Ferdinand Ramuz (1878-1947), Ελβετὸς συγγραφέας.

assez insignifiants. Par les fenêtres du train, nous voyons un curieux lever de soleil de vent du sud, avec des cirrus frangés de rouge sang au-dessus de l'Hymette. Nous descendons à Eleusis, suivons la voie ferrée, et montons dans une gorge sèche. Dendrinos me montre l'olivier sauvage, dont les anciens couronnaient me dit-il les vainqueurs, les acanthes qu'on appelle maintenant γαιδουραγκάδια, la différence entre les πεῦκοι et les κέδροι, le δυμάρι parfumé. Nous grimpons successivement sur les 3 sommets du Trikeri (Τρίκερι, 470 m.) d'où la vue est très belle sur Salamine et tout le golfe Saronique. Le monastère de la Φανερωμένη brille au bord de la mer. Nous mangeons un morceau et descendons sous les pins dans une combe où paissent des moutons et tout un troupeau de minuscules chevrettes sous des oliviers. Un petit ensellement franchi, nous nous trouvons dans un haut de vallée assez triste, au pied du Patera, avec une petite chapelle blanche, décorée d'une frise bleue, à l'invocation de St Meletios, d'où le nom de Μελετάκι que porte l'endroit. Des bergers me prêtent un seau et une corde pour tirer de l'eau d'un puits non couvert, mais très profond et dont l'eau est assez pure. L'intérieur de l'église est peint en bleu et n'a d'autre charme que sa simplicité. Nous déjeunons, flâmons, luttons, avant de redescendre sur le Μεγάλο Πεύκο où nous prenons le train. Nous passons par les rochers assez beaux de Καντήλι, et débouchons sur la plaine qui borde la mer. A la lueur horizontale du soleil déjà bas, les blés, les oliviers, les cailloux fleuris d'anémones, de pavots et d'aspédroles prennent une valeur toute spéciale. Je pense soudain à cette prairie sous des châtaigniers où, de Ronco, nous étions parvenus avec maman vers la même heure d'émouvante douceur.

Mercredi 12 février

Trois jours froids, de vorias. Je continue mes leçons de danse, mes «échanges» avec P/triou. Le mardi, conférence au Club universitaire pour créer une union en faveur du Dodécanèse. Le conférencier, un jeune manchot, tape du pied en parlant, mais aurait mieux fait de mettre

καὶ ἄλλους (13 συνολικὰ) ἀρκετὰ ἀσήμαντους. Ἀπὸ τὰ παράδυρα τοῦ τρένου βλέπουμε μιὰ παράξενη ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου –φυσάει νοτιάς– καὶ πάνω ἀπ’ τὸν Ὅμηττὸν ἵναδη σύννεφα μὲ ματωμένο κρόσσοι. Κατεβαίνουμε στὴν Ἐλευσίνα, ἀκολουθοῦμε τὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ διασχίζουμε ἀνεβαίνοντας ἔνα ξερὸ φαράγγι. Ὁ Δενδρινὸς μοῦ δείχνει μιὰ ἀγριελιὰ ποὺ μὲ τὰ κλαδιά τῆς οἱ ἀρχαῖοι στεφάνωναν τοὺς νικητές, τὶς «ἄκανδες» ποὺ λέγονται τώρα «γαϊδουράγκαδα», τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ πεῦκα καὶ τοὺς κέδρους, τὸ εὐώδιαστὸ δυμάρι. Ἀνεβαίνουμε διαδοχικὰ στὶς τρεῖς κορυφὲς τοῦ Τρίκερι (470 μ.) ἀπ’ ὅπου ἡ δέα τῆς Σαλαμίνας καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ εἶναι πολὺ ὥραία. Τὸ μοναστήρι τῆς Φανερωμένης γυαλίζει στὴν ἀκροδαλασσιά. Τρῶμε βιαστικὰ καὶ κατηφορίζουμε ἀνάμεσα στὰ πεῦκα μιᾶς μικρῆς κοιλάδας, ὅπου κάτω ἀπὸ κάτι ἐλαιόδεντρα βόσκουν πρόβατα κι ἔνα κοπάδι ἀπὸ μικρούτσικα κατσίκια. Ἀφοῦ προσπερνᾶμε ἔνα διάσελο, φτάνουμε στοὺς πρόποδες τοῦ Πατέρα, σ’ ἔνα μικρὸ μελαγχολικὸ ὄροπέδιο μ’ ἔνα κάτασπρο ἐκκλησάκι στολισμένο μὲ μιὰ γαλάζια ταινία. Ἡ περιοχὴ λέγεται Μελετάκι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μελέτιο, τὸ ὄνομα τῆς ἐκκλησίας. Κάτι βοσκοὶ μοῦ δίνουν ἔναν κουβὰ κι ἔνα σκοινὶ γιὰ νὰ τραβήξω νερὸ ἀπὸ ἔνα ἀνοιχτὸ καὶ πολὺ βαδὺ πηγάδι μὲ ἀρκετὰ καθαρὸ νερό. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας εἶναι γαλάζιο καὶ ἡ μόνη χάρη τῆς εἶναι ἡ ἀπλότητά της. Γευματίζουμε, κόβουμε βόλτες καὶ παλεύουμε πρὶν κατηφορίσουμε γιὰ τὸ Μεγάλο Πεῦκο ὅπου ἐπιβιβάζομαστε στὸ τρένο. Προσπερνᾶμε τὰ ἀρκετὰ ὥραία βράχια τοῦ Καντηλιοῦ καὶ βγαίνουμε στὴν παραλιακὴ πεδιάδα. Στὸ ὄρεζόντιο φῶς τοῦ χαμηλωμένου ἥλιου, τὰ σπαρτά, τὰ ἐλαιόδεντρα καὶ τὰ λουλούδια ἀνάμεσα στὰ χαλίκια (ἀνεμῶνες, παπαρούνες, ἀσφρόδελοι) ἀποκτοῦν ἐντελῶς ξεχωριστὴ ὄντότητα. Αὐτὸ τὸ συγκινητικὸ γιὰ τὴ γλυκύτητά του δειλινὸ μοῦ δυμίζει ξαφνικὰ ἐκεῖνο τὸ λιβάδι μὲ καστανιές ὅπου, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ Ronco, εἴχαμε βρεθεῖ τέτοια γλυκιὰ ὥρα μὲ τὴ μητέρα.

Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου

Τρεῖς κρύες μέρες μὲ βοριά. Συνεχίζω τὰ μαδήματα χοροῦ καὶ τὶς «ἀνταλλαγές» [μαδημάτων] μὲ τὸν Παπαδημητρίου. Τὴν Τρίτη διάλεξη στὴν Πανεπιστημιακὴ Λέσχη μὲ σκοπὸ τὴ σύσταση μιᾶς ἔνωσης συμπαράστασης στὰ Δωδεκάνησα. Ὁ νεαρὸς μονόχειρας ὄμιλητῆς μιλώντας χτυπάει τὸ πόδι του, μὰ δὰ ἥταν καλύτερα νὰ ἔβαξε

de l'ordre et de la gradation dans son exposé. Les auditeurs s'endorment sauf lorsque une suite de mots au rythme et aux consonances marqués les forcent à applaudir. Petite visite à Edwards, le folâtre américain qui me montre de ses vers, en anglais, ce qui m'empêche de les apprécier. Le soir, chez les Roussel, lecture de la Revue de Carnaval, l'*« Odyssée »*, sauce Meilhac et Giraudoux.

Aujourd'hui je rencontre en ville une paréa de Carnaval: un jazz, une perche d'où pendent des rubans, et autour de laquelle dansent des déguisés, tandis que d'autres font la quête. Le soir, je finis le Prométhée d'Eschyle.

Jeudi 13 février

Je lis une étude très intéressante de Τριανταφυλλίδης sur les mots étrangers en grec. L'après-midi nous allons avec P/triou au Musée. Il m'y montre le grand bronze de Zeus ou de Poséidon qu'on vient de retirer de la mer. Couché sur la table de réparations, il ne me donne pas d'impression d'ensemble, mais les détails en sont très beaux. La stèle d'Hégéso me semble plus belle que jamais et aussi le support de trépied avec les 3 Choéphores praxitéliennes. Jannakis Choisy vient me perdre mon temps; il est décidément assommant.

Dimanche 16 février

Trois journées d'un temps admirable, léger, léger, un ciel transparent, des lointains vaporeux sans qu'on distingue la moindre brume. Le samedi, thé gentil chez Melle Topali. Je cause avec Th. Tsatsos, qui fait la remarque très juste que si les Athéniens sont hospitaliers, on ne trouve pas d'intimité chez eux, et eux-mêmes ne se sentent pas soutenus par un cercle d'amis. Je parle voyages en Grèce avec Melle Mélas et littérature avec Melle Caracallos qui quoique cultivée a bien les

τάξη και νὰ συγκροτοῦσε καλύτερα τὴ σκέψη του. Οἱ ἀκροατὲς ἀποκοιμιοῦνται ἐκτὸς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ρυθμὸς και ἡ ἐντονη συνήχηση μιᾶς σειρᾶς ἀπὸ λέξεις τοὺς ξεσηκώνουν και χειροκροτοῦν. Σύντομη ἐπίσκεψη στὸν Edwards, αὐτὸν τὸν ἀστεῖο Ἀμερικανὸ ποὺ μοῦ δείχνει τοὺς στίχους του στὰ ἀγγλικά, πράγμα ποὺ μ' ἐμποδίζει νὰ τοὺς ἐκτιμήσω. Τὸ βράδυ στοὺς Roussel, ὅπου διαβάζεται ἡ «Οδύσσεια», μιὰ ἀποκριάτικη ἐπιδεώρηση σὲ στὶλ Meilhac-Giraudoux.

Σήμερα συναντῶ στὸ κέντρο μιὰ παρέα μασκαράδες ποὺ χορεύουν στοὺς ρυθμοὺς τῆς τζάζ γύρω ἀπὸ ἕνα γαϊτανάκι, ἐνῶ μερικοὶ ἀπὸ τὴν παρέα βγάζουν δίσκο. Τὸ βράδυ τελειώνω τὸν «Προμηθέα» τοῦ Αἰσχύλου.

Πέμπτη 13 Φεβρουαρίου

Διαβάζω τὴν πολὺ ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ *Τριανταφυλλίδη* γιὰ τὶς ξένες λέξεις στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα. Τὸ ἀπόγευμα ἐπίσκεψη στὸ Μουσεῖο μὲ τὸν Παπαδημητρίου. Μοῦ δείχνει τὸ μεγάλο χάλκινο ἄγαλμα τοῦ Δία ἥ Ποσειδώνα ποὺ ἀνελκύστηκε πρόσφατα ἀπὸ τὴ δάλασσα. Τὸ ἔχουν ξαπλώσει σὲ ἔνα τραπέζι γιὰ νὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν κι ἀπὸ τὴ δέση αὐτὴ δὲν μπορῶ νὰ κρίνω τὸ σύνολο, ὅμως οἱ λεπτομέρειες εἶναι πολὺ ὅμορφες. Ἡ στήλη τῆς Ήγησῶν μοῦ φαίνεται ὠραιότερη ἀπὸ ποτὲ καθῶς και ὁ τρίποδας μὲ τὶς τρεῖς χοηφόρες τοῦ Πραξιτέλη. Ό Γιαννάκης Choisy ἔρχεται και μ' ἀποσπᾶ ἀπὸ τὴ δουλειά μου. Δὲν χωράει ἀμφιβολία: εἶναι ἐνοχλητικός.

Κυριακὴ 16 Φεβρουαρίου

Τρεῖς μέρες μὲ δαυμάσιο ἀνάλαφρο, πολὺ ἀνάλαφρο καιρό, ἔναν οὐρανὸ διάφανο, ὁ μακρινὸς περίγυρος αἰδέριος, χωρὶς ἔχνος ὄμιχλης. Τὸ Σάββατο στὴ δεσποινίδα Τοπάλη, εὐχάριστα, γιὰ τὸ τσάι. Μιλῶ μὲ τὸν Θ. Τσάτσο, ποὺ σωστὰ παρατηρεῖ ὅτι οἱ Ἀδηναῖοι εἶναι μὲν φιλόξενοι ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ οἰκειότητα και δὲν ὑπολογίζουν στὴν ὑποστήριξη ποὺ δὰ μποροῦσε νὰ τοὺς προσφέρει ἔνας κύκλος ἀπὸ φίλους. Μὲ τὴ δεσποινίδα Μελᾶ μιλάω γιὰ ταξίδια στὴν Ἐλλάδα και μὲ τὴ δεσποινίδα Καρακάλου γιὰ λογοτεχνία. Παρόλο ποὺ εἶναι καλλιεργημένη, τὰ γοῦστα της

goûts grecs: poèmes coulants, au rythme berceur, Sully Prud'homme,⁵⁴ et les chansons à l'italienne.

Aujourd'hui, matinée merveilleuse sur l'Acropole. Dans le ciel bleu pâle, je vois d'abord en sortant de chez moi se détacher les branches rosées des platanes de la Dexameni, puis mon cher cyprès de la rue Héraclite. Je monte par la face nord. Les feuilles sont couvertes de blanche gelée, et le soleil est déjà délicieux. Je vais m'asseoir sur l'Odéon d'Hérode, au-dessus du portique d'Eumène. La mer est encore perdue dans le lointain. Tout est aérien, sauf le splendide mur de Cimon, qui rosit au soleil. Je tâche de m'imaginer un orchestre dans l'Odéon, et cette supposition me semble ridicule. Un flûtiste, un joueur de lyre m'y suffiraient, une voix qui s'élèverait balancée par l'air du beau temps. Puis, avec en mains un guide excellent de Otto Walter, qui vient répondre à quantité de questions que je me suis posées, je vais m'installer tantôt sur l'Esplanade de la Niké, tantôt en face du piédestal d'Agrippa, accoudé à la Pinacothèque, tantôt sur le mur nord, derrière les Propylées, fuyant la foule du dimanche. Et je redescends par le théâtre. Jolis groupes: pappas retroussant leur robe, petits déguisés, et dans les rues, les messieurs qui rentrent portant le giouvetsi qu'ils ont confié au boulanger. En rentrant je trouve une lettre de Valentine. Son enveloppe sur ma table me donne un coup car elle a pris exactement l'écriture de maman pour écrire Baud-Bovy. La pauvre grande paraît avoir bien souffert pour ses couches et en être encore très ébranlée. Je vais déjeuner chez les Merlier. Une des maisons neuves du Lycabette me frappe – la lumière en est-elle la cause? – par son accord avec le paysage antique. Toute blanche, avec une mince colonne de béton quadrangulaire formant l'angle d'une galerie. Cette silhouette répond admirablement à la vigilance de l'Erechthéion, par-dessus le mouvement de la ville moderne. Chez les Merlier, le gentil Devambez, qui parle de la villa Médicis. L'après-midi, après Loucopoulo, viennent 5 chanteurs de Carpathos,

54. Sully Prud'homme (1839-1907), poète français.

είναι έλληνικά: ποίηση μὲ ἄνετη ροή ποὺ νὰ νανουρίζει, σὲ ὑφος Sully Prud'homme⁴⁹ καὶ τραγούδια σὲ στὶλ ίταλικό.

Σήμερα ύπεροχο πρωινὸ στὴν Ἀκρόπολη. Στὸ ὠχρὸ γαλάξιο τ' οὐρανοῦ βλέπω πρῶτα, βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι μου, νὰ ξεχωρίζουν τὰ τριανταφυλλένια κλαδὶα τῶν πλατανιῶν τῆς Δεξαμενῆς καὶ μετὰ τὸ κυπαρίσσι μου τὸ ἀγαπημένο τῆς ὁδοῦ Ἡρακλέίτου. Ἀνεβαίνω ἀπὸ τὴν πλευρὰ τὴ βορινή. Τὰ φύλλα είναι σκεπασμένα ἀπὸ ἀσπρη πάχνη καὶ ὁ ἥλιος είναι ἥδη ἀπολαυστικός. Πηγαίνω στὸ Ὄδειο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ὅπου κάδομαι πάνω ἀπὸ τὴ στοὰ τοῦ Εὐμένους. Ἡ δάλασσα μακριὰ μόλις φαίνεται. "Ολα είναι ἀέρινα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐξαίρετο τεῖχος τοῦ Κίμωνα ποὺ ροδίζει στὸν ἥλιο. Προσπαθῶ νὰ φανταστῶ μιὰ συμφωνικὴ ὄρχήστρα νὰ παῖζει στὸ Ἡρώδειο, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα αὐτὴ μοῦ φαίνεται γιὰ γέλια. Περισσότερο δὰ ταιρίαζε ἔνας φλασουτίστας, μιὰ ἀρχαία λύρα ἡ μιὰ φωνὴ ποὺ νὰ αἰωρεῖται στὸ ἀεράκι μιᾶς ἡλιόλουστης μέρας. Μετά, γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ κυριακάτικο πλῆθος, κάδομαι στὸν προμαχώνα τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἡ μπρὸς στὸ βάδρο τοῦ Ἀγρίππα, ἀκουμπιομένος στὴν Πινακοδήκη, ἡ ἀκόμη καὶ στὸ βορινὸ τεῖχος πίσω ἀπ' τὰ Προπύλαια, διαβάζοντας τὸν ἐξαιρετικὸ ὄδηγὸ τοῦ Otto Walter ποὺ μοῦ λύνει πολλὲς ἀπορίες. Καὶ στὸ τέλος κατεβαίνω ἀπ' τὴ μεριὰ τοῦ δεάτρου. Ὦραιες παρέες: παπάδες μὲ ἀνασηκωμένα τὰ ράσα, μικροὶ μασκαράδες καὶ στοὺς δρόμους νοικοκυραῖοι κουβαλῶντας τὸ γιουβέτσι ἀπ' τὸ φοῦρνο στὸ σπίτι τους. Ἐπιστρέφοντας βρίσκω γράμμα τῆς Valentine. Ο φάκελος στὸ τραπέζι μου μὲ αἴφνιδιάζει γιατὶ γράφει τὸ «Baud-Bovy» ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἔγραφε ἡ μητέρα. Ἡ καημένη ἡ μεγάλη ἀδελφὴ φαίνεται ὅτι ἔχει καταταλαιπωρηθεῖ ἀπὸ τὸν τοκετό της καὶ είναι ἀκόμα πολὺ κλονισμένη.

Βγαίνω γιὰ νὰ γευματίσω στοὺς Μερλιέ. Μοῦ κάνει ἐντύπωση ἔνα νεόκτιστο σπίτι στὸν Λυκαβηττό, πόσο ἐναρμονίζεται μὲ τὸ ἀρχαῖο τοπίο. Ἰσως νὰ φταίει ὁ τρόπος ποὺ πέφτει πάνω του τὸ φῶς. Είναι κάτασπρο μὲ μιὰ λεπτὴ τσιμεντένια τετράγωνη κολώνα στὴ γωνιὰ ἐνὸς ὑπόστεγου. Αὐτὴ ἡ σιλουέτα ἀπαντάει δαυμάσια στὸ Ἐρέχθειο ποὺ ἀγρυπνεῖ πάνω ἀπὸ τὴν κίνηση τῆς σύγχρονης πόλης. Στοὺς Μερλιέ ὁ συμπαθῆς Devambez μᾶς μιλάει γιὰ τὴ Villa Medici. Τ' ἀπόγευμα μετὰ τὸν Λουκόπουλο ἔρχονται 5 τραγουδιστὲς ἀπὸ τὴν Κάρπαθο ποὺ τοὺς

49. Sully Prud'homme (1839-1907), Γάλλος ποιητής.

amenés par un étudiant (Protopsaltis). Ils sont plus disposés à se déranger et à se donner de la peine que tous les autres Grecs, car ils rêvent de retrouver leur patrie occupée par les Italiens, qu'ils détestent férolement et qui ne leur épargnent aucune avanie. Leurs traits sont intelligents, mais pas beaux. Deux d'entre eux ont des lyra, accordées comme celle du Penteli {portée: si bémol (?) fa do}. L'une est en cyprés, l'autre en poirier sauvage, avec le dessus en une sorte de pin ἥμερος qu'ils font venir de leur île. Les archets ont des grelots et leur façon de lancer brusquement l'archet les fait tinter en mesure. L'un me dit qu'il a été en Amérique, en France, et qu'il n'y avait pour lui que 2 choses, son travail et sa lyra. Un autre nous explique que quand ils se mettent à table, ils chantent leur μαλαματένια τάβλα, non qu'elle soit en or, mais elle leur paraît telle puisque c'est la table du γλέντι. Ils nous chantent des chansons connues: celle de l'arbre qui accueille le pallicare et lui demande de l'eau pour loyer, celle du manchot.

Leur lyra brode sans cesse autour de la mélodie en tenant le fa comme ison. Sur cette base rigide, qui accentue la monotonie du rythme constamment à deux temps, ils entrent avec liberté, tantôt à un, tantôt à deux, tantôt tous ensemble, avec cette voix extraordinaire, qui leur sort de la tête, leur fait gonfler les veines, rougir le visage, et trembler tout le corps.

Nous ne pouvons comprendre les différences des échelles antiques que par cette musique primitive. Tout ramener à un même niveau est toujours une grosse erreur. Les modes aigus ne pouvaient sonner de même que les modes graves. Et les broderies de l'αὐλός ou de la λύρα au-dessous de la voix du chanteur devaient être exactement analogues. A 7h, quand ils partent, nous sommes tous un peu abrutis par ce continual vrombissement de la lyra. Après avoir passé chez les Roussel, dont j'ai eu un bien grand plaisir à voir les enfants au début de l'après-midi chez les Merlier, je rentre par une nuit merveilleusement étoilée, avant que ne se lève la lune.

έφερες ἔνας φοιτητής (Πρωτοφάλτης). Άπ' ὅλους τοὺς "Ελληνες ἔχουν περισσότερη διάδεση νὰ ξεβολευτοῦν καὶ νὰ μποῦν σὲ μπελάδες γιατὶ ὀνειρεύονται τὴν ἀποτίναξη τοῦ ἵταλικοῦ ζυγοῦ ἀπὸ τὸν τόπο τους. Μισοῦν ἔντονα τοὺς Ἰταλοὺς ποὺ τοὺς ὑποβάλλουν ἀνελέητα σὲ κάθε εἰδούς ταπείνωση. "Έχουν ἔχυπνα ἀλλὰ ὅχι ὠραῖα χαρακτηριστικά. Άπ' αὐτοὺς δυὸ ἔχουν φέρει τίς λύρες τους ποὺ εἶναι κουρδισμένες ὥπως κι ἐκείνη τῆς Πεντέλης (σὶ ὑφεση-φά-ντό). Ή μιὰ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ κυπαρισσόξυλο κι ἡ ἄλλη ἀπὸ ἀγριαπιδιὰ μὲ καπάκι ἀπὸ ξύλο ημερου πεύκου ποὺ τὸ φέρνουν ἀπ' τὸ νησὶ τους. Οἱ ἀπότομος τρόπος μὲ τὸν ὄποιο κινοῦν οἱ λυράρηδες τὰ δοξάρια τους κάνει τὰ δεμένα σ' αὐτὰ κουδουνάκια νὰ ἥχονται σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμό. Ό ἔνας ἀπ' τοὺς λυράρηδες μοῦ λέει ὅτι ἔχησε στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴ Γαλλία κι ὅτι ὑπάρχουν γι' αὐτὸν μόνο δυὸ πράγματα, ἡ δουλειὰ καὶ ἡ λύρα του. "Ένας ἄλλος μᾶς ἔξηγει πῶς ὅταν στὰ πανηγύρια κάθονται γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τραγουδοῦν τὴ «μαλαματένια τάβλα» πού, ἄν καὶ ξύλινη, τοὺς φαίνεται χρυσὴ ἀφοῦ εἶναι στρωμένη γιὰ τὸ γλέντι τους. Μᾶς τραγουδοῦν γνωστὰ τραγούδια: αὐτὸν γιὰ τὸ δέντρο ποὺ καλωσορίζει καὶ ζητᾶ νερὸ ἀπὸ τὸ παλικάρι σὲ ἀντάλλαγμα τῆς φιλοξενίας ποὺ δὰ τοῦ προσφέρει, ἥ τὸ ἄλλο γιὰ τὸν μονόχειρα.

Οἱ λύρες τους κεντᾶνε ἀσταμάτητα γύρω ἀπὸ τὴ μελωδία χρησιμοποιῶντας τὴ χορδὴ τοῦ φὰ γιὰ ἵσο. Πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἄκαμπτη βάση, ποὺ ὑπογραμμίζει τὴ μονοτονία τοῦ μέτρου τῶν 2/4, οἱ τραγουδιστὲς μπαίνουν ἐλεύθερα στὸ τραγούδι πότε ἔνας, πότε δυό, πότε ὅλοι μαζί, μ' αὐτὴν τὴν παράξενη κεφαλικὴ φωνὴ ποὺ κάνει τὶς φλέβες τους νὰ φουσκώνουν, τὸ πρόσωπό τους νὰ κοκκινίζει καὶ ὅλο τους τὸ σῶμα νὰ τρέμει.

Μόνο χάρη σ' αὐτὴν τὴν πρωτόγονη μουσικὴ μποροῦμε νὰ καταλάβουμε τὶς διαφορὲς ἀνάμεσα στὶς ἀρχαῖες κλίμακες. Τὸ νὰ τὶς τοποθετοῦμε ὅλες στὸ ἴδιο ἐπίπεδο εἶναι χοντρὸ λάθος. Οἱ ὄξεῖς τρόποι δὲν μπορεῖ νὰ ἥχουσαν παρόμοια μὲ τοὺς βαρεῖς. Καὶ τὰ ποικίλματα τοῦ αὐλοῦ ἥ τῆς λύρας κάτω ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ δὰ πρέπει νὰ ἥταν ἐντελῶς ἀνάλογα [μὲ τὰ σημερινά]. Στὶς 7:00 ἡ ὥρα, ὅταν φεύγουν οἱ μουσικοί, εἴμαστε ὅλοι λίγο ἀποβλακωμένοι ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀσταμάτητο βόμβο τῆς λύρας. Ἀφοῦ περνῶ ἀπ' τοὺς Roussel, ποὺ εἶχα τὴ μεγάλη χαρὰ νὰ δῶ τὰ παιδιά τους νωρίτερα στοὺς Μερλιέ, ἐπιστρέφω κάτω ἀπὸ ἔναν δαυμάσιο ἔναστρο οὐρανὸ πρὶν ἀνατείλει τὸ φεγγάρι.

Jeudi 20 février

Semaine pluvieuse, sans incidents marquants. Lettres d'Aire. Valentine se remet peu à peu de sa jaunisse. Bilili et P. {=Panaït Istrati} n'ont pu débarquer en Egypte, par crainte de feu les idées bolcheviques de P. Interview dans le Vima avec photo de P. avec sa «sympathique secrétaire suisse».

Le matin, à l'Acropole. Temps trop chaud, mais mon Walter me fait comprendre l'Erechthéion. Troupes de Français. Le soir, conférence de Θεοδωρακόπουλος⁵⁵ sur La philosophie de l'Instruction (Παιδεία). Il expose d'abord philosophiquement les 2 éléments de l'Education, le Logos et la Psyché, naissant l'un de l'autre et agissant l'un sur l'autre, l'un étant en quelque sorte la Forme et l'autre la Matière, mais la Forme étant comme un développement de la Matière. Puis il distingue 3 facteurs de l'Instruction: l'Elan de vie (Πόδος), la Douleur (le sentiment de la chute dans la Religion) créatrice qu'il illustre par le mythe du Rossignol et de la Rose de Wilde, et l'Histoire, la Conscience d'un passé. Enfin il applique ces notions à la Grèce, montrant que les Scholastiques ont élevé le Logos trop haut, méprisant la Ψυχή et le Πόδος et annihilant le Πόνος, et que la réaction est un Communisme qui nie l'Histoire, et ne veut tenir compte ni de l'antiquité classique ni du moyen-âge chrétien. Le soir, à l'Ecole française, pour la Revue où finalement je crois bien que je ne jouerai pas.

Vendredi 21 février

Pluie ininterrompue de 7h du matin à 10 du soir. Je ne mets le nez dehors que pour déjeuner, lis les Grammata de Palamas et le soir affronte la pluie pour entendre Sikelianos. Torrents dans les rues. J'arrive les bottines transpercées par les cataractes que crachent les chenaux ou que déversent les balcons. Sikelianos parle du besoin de prendre conscience de la race et du peuple. Quel pathos! Il parle bien d'ailleurs, ressemble beaucoup à Hans Ganz.⁵⁶ Il fait

55. Ioannis Théodorakopoulos (1900-1981), philosophe, professeur à l'Université et membre de l'Académie d'Athènes.

56. Hans Ganz (1890-1957), écrivain, peintre et musicien suisse.

Πέμπτη 20 Φεβρουαρίου

Έβδομάδα βροχερή χωρίς κάπι τὸ ἀξιόλογο. Γράμμα ἀπ' τὴν Αἴρε. Ἡ Valentine σιγὰ σιγὰ συνέρχεται ἀπ' τὸν ἵκτερο. Ἡ Bilili καὶ ὁ P. [=Παναϊτ] Ἰστράτι δὲν μπόρεσαν ν' ἀποβιθαστοῦν στὴν Αἴγυπτο ἔξαιτίας τῶν παλαιῶν μπολσεβίκιων πεποιθήσεων τοῦ P. Συνέντευξή του στὸ «Βῆμα», μὲ φωτογραφία του μὲ τὴ «συμπαδὴ Ἐλβετίδα γραμματέα του».

Πρωὶ στὴν Ακρόπολη. Καιρὸς πολὺ χειστός, μὰ ὁ Walter μου μὲ κάνει νὰ καταλάβω τὸ Ἐρέχθειο. Μπουλούκια ἀπὸ Γάλλους. Τὸ βράδυ διάλεξη τοῦ Θεοδωρακόπουλου⁵⁰ γιὰ τὴ Φιλοσοφία τῆς Παιδείας. Πρῶτα ἐκδέτει φιλοσοφικὰ τὰ δυὸ στοιχεῖα τῆς Παιδείας, τὸ Λόγο καὶ τὴν Ψυχὴ, ποὺ γεννιοῦνται τὸ ἔνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ἔνα κατὰ κάποιο τρόπο εἶναι ἡ Μορφὴ καὶ τὸ ἄλλο ἡ "Υλη, καὶ ἡ Μορφὴ εἶναι σὰν τὴν ἀνάπτυξη τῆς "Υλης. "Ἐπειτα διακρίνει τρεῖς συντελεστὲς τῆς Παιδείας: τὸν χωτικὸ Πόδο, τὸν δημιουργικὸ Πόνο (ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴν πτώση στὴ Θρησκεία), πόνο ποὺ ἔχηγε μὲ τὸ μύδο τοῦ Ἀηδονιοῦ καὶ τοῦ Ρόδου τοῦ Oscar Wilde, καὶ τρίτο συντελεστὴ τὴν Ἰστορία, τὴ Συνείδηση τοῦ παρελθόντος. Καὶ στὸ τέλος ἐφαρμόζει τὶς ἔννοιες αὐτὲς στὴν Ἐλλάδα, δείχνοντας ὅτι οἱ σχολαστικοὶ ἔχύψωσαν ὑπερβολικὰ τὸ Λόγο καταφρονώντας τὴν Ψυχὴ καὶ τὸν Πόδο καὶ ἐκμηδενίζοντας τὸν Πόνο, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἔνας Κομμουνισμὸς ποὺ ἀρνεῖται τὴν Ἰστορία καὶ ἀψηφᾶ τὴν κλασικὴ ἀρχαιότητα καὶ τὸν χριστιανικὸ μεσαίωνα. Τὸ βράδυ στὴ Γαλλικὴ Σχολὴ γιὰ τὴν Ἐπιδεώρηση ὅπου τελικὰ νομίζω ὅτι δὲν δὰ παίξω.

Παρασκευὴ 21 Φεβρουαρίου

Ἀσταμάτητη βροχὴ ἀπὸ τὶς 7 τὸ πρωὶ ὥς τὶς 10 τὸ βράδυ. Ξεμυτίζω μόνο γιὰ τὸ μεσημεριανό μου, διαβάζω τὰ «Γράμματα» τοῦ Παλαμᾶ καὶ τὸ βράδυ ἀψηφῶ τὴ βροχὴ γιὰ ν' ἀκούσω τὸν Σικελιανό. Χείμαρροι στοὺς δρόμους. Φτάνω μὲ τὰ μποτίνια μου μουσκεμένα ἀπ' τοὺς καταρράκτες ποὺ ξεχειλίζουν ἀπ' τὶς ὑδρορρόδες καὶ τὰ μπαλκόνια. Ο Σικελιανὸς μιλάει γιὰ τὶς ἔννοιες «φυλὴ» καὶ «λαός» καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ τὶς συνειδητοποιήσουμε. Τί πάδοι! Μιλάει ώραία καὶ δυμίζει ἀρκετὰ τὸν Hans Ganz.⁵¹

50. Ιωάννης Θεοδωρακόπουλος (1900-1901), φιλόσοφος, καθηγητὴς Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκός.

51. Hans Ganz (1890-1957), Ἐλβετὸς συγγραφέας, ζωγράφος καὶ μουσικός.

ses génitifs de la 3e déclinaison en ης (au lieu d'εως) mais parfois en ις. Ce qu'il a évidemment c'est le rythme; ce n'est pas cette monotone succession d'un temps fort et d'un temps faible de Synadinos, mais un fleuve qui tantôt s'épanche largement, tantôt bondit de rochers en rochers.

Les fleuves, je les trouve en sortant. La pluie tombe en masse compacte. Il y a bien 50 cm d'eau dans les rues. Je passe, trempé, manger à l'Omega avant de rentrer me mettre au lit avec un coup de cognac.

Samedi 22 février

A midi, P/copoulo vient me voir à l'Omega. L'orchestre repiquerait-il? Vers le soir, je vais geler à la Société archéologique où le feu n'a pas pris, passe chez Carl, où la «mère et le fils» rentrent vers 9 h ayant reçu et offert des tournées de rezzinato, et vais avec Karl aux séances de la N.S.H.⁵⁷ et de la Société de Bienfaisance.⁵⁸ Rapports lus en allemand ou en suisse français à la vaudoise. Vers 10h, visite de Mittelholzer l'aviateur, très sympathique, très franc et ouvert, et en même temps se présentant très bien. Il nous dit quelques mots sur ses chasses en avion avec le baron de Rothschild. Choisy nous fait boire un affreux vin blanc extra-aigre.

Dimanche 23 février

Travail le matin. Melle P/triou (Elly)⁵⁹ a la gentillesse de m'inviter à faire un tour en auto avec une de ses cousines et Mme Hadzilazaro, sœur de Mme Adossidès, sympathique, qui me parle de ses courses de montagne

57. Groupe Athénien de la Nouvelle Société Helvétique fondée en 1919.

58. Société Suisse de Bienfaisance Athènes-Pirée fondée en 1891.

59. Elli Papadimitriou (1906-1993) a été collaboratrice de Melpo Merlier de la période de la fondation du Centre d'Etudes d'Asie Mineure et avant la publication de son œuvre majeure *Kοινὸς Λόγος* (1964).

Στὶς τριτόκλιτες γενικές θάζει τὴν κατάληξη «ης» (άντι γιὰ «εως») ἀλλὰ ἐνίστε «ις». Τὸ κύριο γνώρισμα τοῦ λόγου του εἶναι ὁ ρυθμός: δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ μονότονη διαδοχὴ τονισμένων καὶ ἄτονων χρόνων τοῦ Συναδιοῦ ἀλλὰ μᾶλλον ἔνα ποτάμι ποὺ ἄλλοτε φουσκώνει κι ἄλλοτε πηδάει ἀπὸ βράχο σὲ βράχο.

Τὰ ποτάμια τὰ συναντῶ καὶ στὴν ἔξοδο. Ή βροχὴ συνεχίζει μὲ τὸ τουλούμι. Τὸ νερὸ στοὺς δρόμους ἔχει ἀνέθει στὰ 50 ἑκατοστά. Καταμουσκεμένος δειπνῶ στὸ «Ωμέγα» προτοῦ χωδῶ στὸ κρεβάτι κατεβάζοντας ἔνα ποτηράκι κονιάκ.

Σάββατο 22 Φεβρουαρίου

Τὸ μεσημέρι ἔρχεται νὰ μὲ δεῖ ὁ Παπαδημητρακόπουλος στὸ «Ωμέγα». Μήπως ἐπανέρχεται στὸ προσκήνιο ἡ ὄρχηστρα; Κατὰ τὸ βράδυ πηγαίνω νὰ παγώσω στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία ὅπου δὲν πῆρε μπρὸς ἡ δέρμανση, περνάω ἀπὸ τὸν Carl ὅπου «μητέρα καὶ γιὸς» ἐπιστρέφουν γύρω στὶς 9:00, ἐλαφρῶς ζαλισμένοι ἀπὸ τὴν ρετίνα ποὺ κέρασαν καὶ τοὺς κέρασαν. Κατόπιν πάω μὲ τὸν Carl στὶς συνεδριάσεις τῆς N.S.H.⁵² καὶ τῆς «Φιλανδρωπικῆς Ἐταιρείας»,⁵³ ὅπου διαβάζονται οἱ ἐκδέσεις πεπραγμένων στὰ γερμανικὰ ἡ στὰ ἐλβετογαλλικὰ μὲ τὴν προφορὰ τοῦ καντονίου Β.ώ. Κατὰ τὶς 10:00 ἐπίσκεψη τοῦ ἀεροπόρου Mittelholzer, τύπος πολὺ συμπαθητικός, πολὺ εἰλικρινής, ἀνοιχτόκαρδος καὶ συγχρόνως καλοστεκουμένος. Μᾶς μιλάει καὶ λίγο γιὰ τὶς κυνηγετικὲς ἔξορμήσεις του μὲ τὸν βαρόνο Rothschild. Ο Choisy μᾶς πιέζει νὰ πιοῦμε ἔνα φρικτὸ κρασὶ ἄσπρο καὶ πολὺ ξινό.

Κυριακὴ 23 Φεβρουαρίου

Τὸ πρωὶ δουλειά. Ή δεσποινὶς Παπαδημητρίου (Ἐλλην)⁵⁴ ἔχει τὴν καλοσύνη νὰ μὲ καλέσει γιὰ μιὰ βόλτα μὲ αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ξαδέρφες της καὶ τὴ συμπαθητικὴ κυρία Χατζηλαζάρου, ἀδερφὴ τῆς κυρίας Ἀδοσίδη, ποὺ μοῦ μιλάει γιὰ τὶς ὄρειβασίες της στὴν Ἐλβετία. Ἀπὸ

52. Nouvelle Société Helvétique.

53. Société Suisse de Bienfaisance.

54. Η "Ἐλλην Παπαδημητρίου (1906-1993), πρὸν ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ Κοινοῦ Λόγου (1964), ὑπῆρξε συνεργάτρια τῆς Μέλπως Μερλιέ στὴν ἰδρυτικὴ περίοδο τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν.

en Suisse. Nous allons par la route de Marathon dans une propriété d'un docteur fermier au pied du Daoun-Penteli. Beau ciel agité, trouées de bleu. Blés très verts, oliviers magnifiques. Nous visitons les étables: les vaches, très bien soignées, avec de belles auge taillées dans la pierre, brunes sur un joli fond blanc. Nous y buvons du lait mousseux, puis les moutons dont le vent retrousse la toison et l'argente comme le feuillage des oliviers. Petits agneaux très jolis – puis les cochons, les petits chiens, les poules, les pintades, les dindons. Nous montons sur une petite colline d'où l'on voit tout le domaine. L'Hymette est coiffé de son capuchon; devant nous tout le Μεσόγειον en enfilade, vallonné, modelé. En redescendant, nous prenons un meze, fromage blanc, olives, œufs frais, arrosés d'un rezzinato rosé et transparent.

En rentrant, je vais faire visite aux Merlier, et j'y reste si tard à montrer à Mme M. des corrections pour son travail sur la musique byzantine qu'ils sont forcés de m'inviter à partager leur dîner. Cela nous vaut le soir une longue conversation sur la musique que Mme Merlier connaît probablement mieux, mais que M^r sent très profondément.

Vendredi 28 février

Presque une semaine de retard. Pendant les premiers jours de cette semaine, temps froid, bruine, neige sur les hauteurs; depuis hier le temps se remet et aujourd'hui c'était splendide. Athènes était blonde de lumière, l'atmosphère se balançait, tout était rythme et douceur. Le matin, musique chez les P/triou. J'y continue sur le piano la conversation avec les Merlier. Beethoven: la maj.: quelle courageuse gaieté, et si pure.

Hier, promenade avec P/triou au bord du Céphise. Les inondations de la semaine dernière en ont ravagé les bords: murs de pisé renversés, jardins potagers recouverts de limon et de cailloux. Et de pauvres gens travaillent à réparer le dégât. Quelques oliviers magnifiques. A la porte d'une ferme, une tombe antique. Là était l'Académie de Platon.

τὸ δρόμο ποὺ πάει στὸν Μαραδώνα πηγαίνουμε στὸ κτῆμα ἐνὸς γιατροῦ ποὺ εἶναι καὶ γεωργὸς στὶς παρυφὲς τῆς Νταοῦ Πεντέλης. Ὁραιος ταραγμένος οὐρανὸς διάτρητος μὲ γαλάζιο. Στάρια καταπράσινα, δαυμάσιοι ἐλαιῶνες. Ἐπισκεπτόμαστε τοὺς στάβλους: περιποιημένες ἀσπροκαφετιὲς ἀγελάδες, ώραιες ποτίστρες λαξευμένες στὴν πέτρα. Πίνουμε φρέσκο γάλα ποὺ ἀφροκοπάει καὶ βλέπουμε μετὰ τὰ πρόβατα. Ὁ ἄνεμος ἀνασηκώνει τὸ τρίχωμά τους ποὺ παίρνει τὸ ἀσημένιο χρῶμα τῶν φυλλωμάτων τῶν ἐλαιόδεντρων. Τριγύρω ὅμορφα ἀρνάκια, γουρουνάκια, σκυλάκια, κοτόπουλα, φραγκόκοτες καὶ γαλοποῦλες. Ἀνεβαίνουμε σ' ἔνα λοφίσκο ἀπ' ὅπου βλέπουμε ὀλόκληρο τὸ κτῆμα. Ὁ Ὑμηττὸς φοράει τὴν κουκούλα του καὶ μπροστά μας τὰ *Μεσόγεια*, στὴ σειρά, μὲ μικρὲς κοιλάδες, ἀνάγλυφα. "Οταν κατεβαίνουμε μᾶς προσφέρουν γὰρ μεζὲ ἀσπρο τυρί, ἐλιές, φρέσκα αὐγὰ μαζὶ μ' ἔνα ροζέ, κρυστάλλινο ρετσινάτο.

Ἐπιστρέφοντας ἐπισκέπτομαι τοὺς Μερλιέ. Μένω τόση ὥρα προτείνοντας στὴν κυρία Μ. διορδώσεις στὴν ἐργασία τῆς γιὰ τὴ βυζαντινὴ μουσικὴ ποὺ στὸ τέλος ἀναγκάζονται νὰ μὲ προσκαλέσουν νὰ μοιραστῶ τὸ δεῖπνο τους. Ὁλόκληρη ἡ ὑπόλοιπη βραδιὰ περνάει συζητώντας ἐν ἐκτάσει γιὰ τὴ μουσική, ποὺ ἡ κυρία Μερλιέ τὴ γνωρίζει ἵσως καλύτερα ἀλλὰ ποὺ ὁ κύριος {Μερλιέ} τὴν αἰσθάνεται πολὺ βαδιά.

Παρασκευὴ 28 Φεβρουαρίου

Γράφω μὲ καδυστέρηση σχεδὸν μιᾶς ἑβδομάδας. Στὶς ἀρχὲς ἔκανε κρύο, ψιλόβρεχε καὶ χιόνιζε στὶς βουνοπλαγιές· ἀπὸ χτὲς ὅμως ὁ καιρὸς φτιάχνει καὶ σήμερα εἶναι ἔκτακτος. Ἡ Ἀδήνα ἔταν ὀλοφώτεινη, ἡ ἀτμόσφαιρα μετεωριζόταν καὶ τὰ πάντα εἶχαν ρυθμὸ καὶ γλυκύτητα. Τὸ πρῶτη μουσικὴ στοὺς Παπαδημητρίου, ὅπου μ' ἀνοιχτὸ πάνω συνεχίζω τὴ συζήτηση γιὰ τὴ μουσικὴ μὲ τοὺς Μερλιέ. Παῖχω τὴ σονάτα σὲ λὰ μείζονα τοῦ Beethoven: τί γενναία καὶ ἀγνὴ εὐθυμία.

Χδὲς περπάτησα μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὶς ὅχδες τοῦ Κηφισοῦ. Οἱ πλημμύρες τῆς περασμένης ἑβδομάδας κατέστρεψαν τὶς ὅχδες: πλινδόκτιστοι τοῖχοι ἀναποδογύρισαν, λαχανόκηποι σκεπάστηκαν ἀπὸ λάσπη καὶ χαλίκια. Καὶ οἱ ταλαίπωροι πλημμυροπαθεῖς δουλεύουν γιὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὶς ζημιές. Μερικὰ μεγαλόπρεπα ἐλαιόδεντρα καὶ στὴν εἰσοδο ἐνὸς κτήματος ἔνας ἀρχαῖος τάφος. Ἐκεῖ ἔταν ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνα.

Lundi et mardi soir, à l'Ecole Française. Je finis par en avoir plein le dos de ces gens qui chantent ...ou veulent chanter ...ou ne veulent plus chanter, et avec ça plus susceptibles l'un que l'autre.

Mercredi soir, petite visite à M. P/chino qui me présente à Trianda-phyllidis chez qui je passe aujourd'hui. Très nerveux, il reçoit Amandos. De chez lui, je me promène vers le Stade, le long de la belle avenue d'Hérode, où tremblent les poivrières. Sur le Zappion des guignols, des cerfs-volants sur l'esplanade de Zeus. Je passe chez M. Lascaris, sorte de répertoire d'anecdotes internationales, comme son oncle Andreadès. Hier soir, je me morfonds à une soirée dansante chez Geropoulo au milieu de grues horribles. Pour me remettre je vais faire «au Délicieux» «un balthasar» à 100 dr. qui me donne chaud. Enfin ce soir lettre de Madeleine et dessin de la petite Jeanne par Alain.⁶⁰

Mercredi 5 mars

Temps unique depuis lundi: pas un nuage, qu'une légère brume le matin, un chaud soleil, et de tout cela une laryngite m'empêche de bien profiter. Le dimanche, course au Parnès avec le Pan. Nous montons une assez jolie gorge où coule un torrent provisoire, après avoir traversé les champs d'oliviers de Menidi et la grande plaine fauve. Nous allons à la Kupá; faisons une petite halte près d'une source que des canaux de bois font glisser sur des pierres⁶¹ comme un minuscule jeu d'eau à la romaine. Il fait très froid et le vorias est assez violent. Vers le sommet nous trouvons la neige et les arbres sont givrés par le brouillard qui reste encore posé sur la Karavola. Cette belle lumière sur la neige, entre les sapins me fait plaisir à voir et contraste avec les lointains de la plaine et de la mer. Nous allons nous sécher à Hagia Triada,

60. Jeanne et Alain Boissonnas, enfants de Valentine Boissonnas.

61. Ici croquis de trois gradins.

Δευτέρα καὶ Τρίτη ἀπόγευμα, πρόθες στὴ Γαλλικὴ Σχολή. Μπούχτισα πιὰ μ' αὐτοὺς τοὺς τύπους ποὺ τραγουδοῦν, ...ἢ δέλουν νὰ τραγουδήσουν, ...ἢ δὲν δέλουν πιὰ νὰ τραγουδοῦν. Κι ὅλοι εἶναι εὐερέθιστοι, ὁ ἔνας περισσότερο ἀπ' τὸν ἄλλον.

Τετάρτη βράδυ σύντομη ἐπίσκεψη στὸν Πετροκόκκινο ποὺ μὲ σύστησε στὸν Τριανταφυλλίδη, ἀπ' τὸν ὁποῖο περνῶ σήμερα. Πολὺ νευρικός, δέχεται καὶ τὸν Ἀμαντο. Ἀπὸ τὸ σπίτι του βαδίζω πρὸς τὸ Στάδιο ἀπὸ τὴν ώραία λεωφόρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ὅπου σαλεύουν οἱ πιπεριές. Στὸ Ζάππειο φασουλῆδες, στὸ Ὄλυμπιεῖο χαρταετοί. Περνάω ἀπὸ τὸν κύριο Λάσκαρη, εἶδος ἀνδρώπου-ρεπερτόριου διεθνῶν ἀνέκδοτων, ὅπως ὁ δεῖος του ὁ Ἀνδρεάδης. Χδὲς βράδυ ἔπληξα σὲ μιὰ χορευτικὴ βραδία στὸν Γερόπουλο ἀνάμεσα σὲ φριχτὰ δηλυκά. Γιὰ νὰ συνέλθω κάνω ἔνα λουκούλλειο γεῦμα τῶν 100 δρχ. στὸ «*Délicieux*» ποὺ μοῦ φτιάχνει τὸ κέφι. Στὸ σπίτι βρίσκω γράμμα τῆς Madeleine μὲ εἰκόνα τῆς μικρῆς Jeanne⁵⁵ σχεδιασμένη ἀπὸ τὸν Alain.

Τετάρτη 5 Μαρτίου

Ἐξαίσιος καιρὸς ἀπὸ τὴ Δευτέρα· οὕτε ἔνα σύννεφο, μόνο μιὰ ἐλαφριὰ ὄμιγλη τὸ πρωί, ἥλιος ζεστὸς ποὺ ὅμως δὲν μπορῶ ν' ἀπολαύσω ὅσο ἥδελα ἔξαιτίας μιᾶς λαρυγγίτιδας. Τὴν Κυριακὴ ἐκδρομὴ στὴν Πάρνηθα μὲ τὸν «Πάνα». Ἀνεβαίνουμε ἔνα ἀρκετὰ ὅμορφο φαράγγι ὅπου ρέει ἔνας χειμωνιάτικος χείμαρρος, ἀφοῦ πρῶτα διασχίσουμε τὰ χωράφια μὲ τὶς ἐλιές τοῦ Μενιδιοῦ καὶ τὸν μεγάλο ὑπόξανθο κάμπο. Κατευδυνόμαστε πρὸς τὴν Κυρά (1061 μ.). Στεκόμαστε λίγο κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ ὅπου τὰ ξύλινα κανάλια κάνουν τὸ νερὸν νὰ γλιστράει πάνω στὶς πέτρες⁵⁶ σὰν μικροσκοπικὸς τεχνητὸς καταρράκτης ρωμαϊκοῦ τύπου. Τὸ κρύο εἶναι τσουχτερὸν καὶ ὁ βοριάς ἀρκετὰ βίαιος. Κοντὰ στὴν κορυφὴ βρίσκουμε χιόνι καὶ τὰ δέντρα τὰ καλύπτει ἀκόμα πάχνη ἀπὸ τὴν καταχνιὰ ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ περιβάλλει τὴν Καραβόλα. Μ' εὐχαριστεῖ νὰ βλέπω αὐτὸν ὡραῖο φῶς πάνω στὸ χιόνι, ἀνάμεσα στὰ ἔλατα, ποὺ δημιουργεῖ ἀντίδεση μὲ τὶς μακρινὲς πεδιάδες καὶ τὴ δάλασσα. Πηγαίνουμε νὰ στεγνώσουμε στὴν Ἀγία Τριάδα. Οἱ κατεστραμμένες τοιχογραφίες της ται-

55. Jeanne καὶ Alain Boissonnas, παιδιά τῆς Valentine Boissonnas.

56. Στὸ σημεῖο αὐτὸν ὑπάρχει ἔνα μικρὸ σκαρίφημα τριῶν βαθμίδων.

dont les fresques ruinées vont cependant bien avec un naïf iconostase de bois sculpté. Nous redescendons, dégringolons plutôt sur Menidi. Les arvanites s'y sont déguisés et dansent lourdement sur la place.

Le soir, en rentrant, les autobus étant arrêtés, je vais à pied chez Carl ; la rue du Stade sert de Corso : pas de lumières, pas de chants, à peine de déguisés, beaucoup de gens seulement.

Le lundi, *Καθαραδευτέρα*, j'entraîne Carl à Liopesi par l'Hymette. La route de Kaisariani, outre ses hôtes habituels, ses chèvres bigarrées et ses cochons fouillant les gadoues, s'anime de nombreuses pareas avec leurs provisions, leur guitare, qui vont fêter la katharadeutera au grand air. Des photographes, des vendeurs d'oranges ou de rafraîchissements, se sont installés. Un pope bavarde dans la cour de l'église. Nous suivons un joli sentier à mi-côte, nous étendons en face du miroitement de la mer et finissons par traverser la chaîne de l'Hymette pour redescendre dans des pierriers inhospitaliers. Le Mesogeion est étonnamment roux ; seuls les oliviers y font des étendues vertes. A Liopesi, nous ne trouvons pour nous consoler des danses qu'on m'avait promises et qui n'ont pas lieu, que du résiné et les histoires de jeunesse de Carl. Le froid du couchant nous chassant, nous partons pour attendre le train à la plus proche station, et la plaine à cette heure a beaucoup de grandeur. Notre chemin traverse des vignes, fraîchement labourées et nous croisons constamment des groupes de paysans rentrant du travail, leur sac primitif roulé sur le dos du cheval qu'entraîne un mulet ou un âne. Notre train nous fait poser 1h à Iraklion et nous nous décidons à sauter dans une auto pour ne pas avoir à juger si la patience de nos compagnons est décidément inlassable.

Le mardi, pendant que nous travaillons avec P/triou sur le Zappion, le soleil descend derrière un palmier qui en irradie magnifiquement les rayons. Le soir, répétition à l'Ecole Française.

Aujourd'hui, mon extinction m'empêche de prendre ma musique byzantine et je me soigne avec P/triou au soleil du jardin populaire de la Place de la Liberté.

ριάζουν καλά μὲ τὸ ἀπλοϊκὸ σκαλιστὸ ξύλινο τέμπλο. Κατεβαίνουμε ἡ μᾶλλον κατρακυλᾶμε πρὸς τὸ Μενίδι. Οἱ Ἀρβανίτες ἔχουν μασκαρευτεῖ καὶ χορεύουν μὲ βαριὰ βήματα στὴν πλατεία.

Τὸ βράδυ στὸ γυρισμὸ πηγαίνω μὲ τὰ πόδια στὸν Carl καθὼς ἡ κυκλοφορία τῶν λεωφορείων ἔχει διακοπεῖ. Ἡ ὁδὸς Σταδίου χρησιμεύει γιὰ περαντζάδα: οὕτε φῶτα οὕτε τραγούδια, ἐλάχιστοι μασκαράδες ἀλλὰ κόσμος πολύς.

Τὴν Καδαρὰ Δευτέρα παρασέρνω τὸν Carl στὸ Λιόπεσι μέσω τοῦ Υμηττοῦ. Ἀνάμεσα στὶς παρδαλὲς κατσίκες ποὺ συνήδως συχνάζουν ἔκει, ἀνάμεσα στὰ γουρούνια ποὺ σκαλίζουν τὴ λάσπη, ὁ δρόμος τῆς Καισαριανῆς ζωντανεύει ἀπὸ πολυάριθμες παρέες ποὺ μὲ τὰ φαγητά τους καὶ τὶς κιδάρες τους πηγαίνουν νὰ γιορτάσουν τὴν Καδαρὰ Δευτέρα στὸ ὑπαίθρο. Κοντὰ ἔχουν ἐγκατασταθεῖ φωτογράφοι καὶ πλανόδιοι μικροπωλητὲς ποὺ πουλᾶνε πορτοκάλια ἡ ἀναψυκτικά. "Ἐνας παπὰς φλυαρεῖ στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας. Ἀκολουθοῦμε ἔνα ώραιο μονοπάτι στὴν πλαγιὰ τοῦ θουνοῦ, ξεκουραζόμαστε μπροστὰ στὸ καδρέφτισμα τῆς δάλασσας, καὶ διασχίζουμε τὴν ράχη τοῦ Υμηττοῦ γιὰ νὰ κατέβουμε πάλι σὲ ἀφιλόξενες σάρες. Τὸ χρῶμα τῶν Μεσογείων ἐντυπωσιακὰ πυρρό· μόνο τὰ λιόδεντρα δίνουν στὸ τοπίο μιὰ πρασινάδα. Στὸ Λιόπεσι ἀπογοητεύόμαστε ποὺ δὲν χορεύουν, παρὰ τὰ ὅσα μᾶς εἶχαν πεῖ καὶ παρηγοριέμαι μὲ ρετσίνα καὶ τὶς νεανικὲς ἀναμνήσεις τοῦ Carl. Ἡ ψύχρα τοῦ δειλινοῦ μᾶς διώχνει καὶ τραβᾶμε γιὰ τὸν κοντινότερο σιδηροδρομικὸ σταδμό. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ πεδιάδα ἔχει πολλὴ μεγαλοπρέπεια. Στὸ δρόμο περνᾶμε ἀπὸ φρεσκο-οργωμένα ἀμπέλια καὶ διασταυρωνόμαστε συνέχεια μὲ χωρικοὺς ποὺ γυρίζουν ἀπ' τὴ δουλειά τους μὲ τὰ σακούλια τους τυλιγμένα πάνω στὸ ἄλογο, ποὺ ὀδηγεῖ ἔνα μουλάρι ἡ ἔνα γαιδούρι. Τὸ τρένο μᾶς ἐπιβάλλει μιᾶς ὥρας ἀναμονὴ στὸ Ἡράκλειο κι ἀποφασίζουμε νὰ φύγουμε ἀπὸ κεῖ μὲ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μὴν χρειαστεῖ νὰ διαπιστώσουμε ἀν ἡ ὑπομονὴ τῆς παρέας μας εἶναι ἀνεξάντλητη.

Τὴν Τρίτη, ἐνῶ μελετᾶμε μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸ Ζάππειο, ὁ ἥλιος χαμηλώνει πίσω ἀπὸ μιὰ φοινικὰ καὶ οἱ ἀκτίνες του παίρνουν μιὰ καταπληκτικὴ λάμψη. Τὸ βράδυ πρόβα στὴν Γαλλικὴ Σχολή.

Σήμερα ἡ βραχνάδα μου μ' ἐμποδίζει νὰ πάω γιὰ τὸ μάθημα βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ ἀνακτῶ τὶς δυνάμεις μου μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸν ἥλιο τοῦ δημόσιου κήπου τῆς Πλατείας Ἐλευθερίας.

Dimanche 9 mars

Semaine de beau temps et toujours de laryngite. Le jeudi, après avoir été pour rien au cours de Veis, pris ma leçon avec P/triou, je cours inutilement à une conférence de Choisy qui est renvoyée et arrive à l'Olympia pour entendre les 2 dernières parties du concert des Singerknaben. Ils n'ont plus leur fameux petit soprano, et leur chef me paraît moins bon musicien que l'ancien. Mais l'ensemble est toujours bon et ils chantent avec un entrain charmant 3 valses de Strauss en bis. En sortant de là, répétition assez houleuse à l'Ecole. Le lendemain, nouvelle répétition, après laquelle je dîne chez les Merlier où les attend Zacharias Papantoniou, contre lequel j'ai été évidemment un peu prévenu, mais qui ne m'est pas très sympathique. En tout cas, il n'a d'autre originalité qu'une certaine bizarrerie. L'après-midi j'avais été travailler à la Bibliothèque Gennadius, toute marbre et bronzes, comme une grande banque, avec des portes fermant comme des coffre-forts. J'y lis du Romanos, où il y a de fort belles images, parfois d'un réalisme très puissant.

Le samedi, toute la matinée, je travaille en me chauffant au soleil de ma chambre. Je vais de nouveau inutilement à l'Université, le soir, assiste à un concert – assez médiocre, sauf un trio de Mendelssohn – organisé par P/poulo. Et le soir, je passe mon smoking pour aller à l'Ecole. La représentation marche aussi bien que possible, et les gens semblent satisfaits. Ensuite on danse. Il y a de forts jolis costumes; le plus charmant est celui de Melle P/triou, dans les noirs, avec des broderies blanches, de lourds bijoux sur la poitrine, et sur la tête un drôle de chapeau pointu. Sa cousine Lascaris est très mignonne aussi et nous bavardons ensemble. Mme Hadjimichalis a un costume macédonien avec un casque énorme sur la tête. Mme Hadjilazaro a beaucoup de chic aussi; Mme Mazarakis est charmante et noble à la fois dans un costume épirette, avec une sorte de diadème sur la tête, qu'elle porte admirablement, et Melle Pieri, la nièce d'Andreadis a une robe de noble corfiole, noir ou gris ou violet sombre peut-être, d'une soie magnifique et qui relève sa figure un peu insignifiante.

Κυριακή 9 Μαρτίου

Έβδομάδα μὲ καλὸ καιρὸ ἀλλὰ πάντα μὲ λαρυγγίτιδα. Τὴν Πέμπτη, ἀφοῦ δὲν ἔγινε ἡ παράδοση τοῦ Βέη, κάνω τὸ μάδημά μου μὲ τὸν Παπαδημητρίου καὶ σπεύδω ν' ἀκούσω μιὰ διάλεξη τοῦ Choisy ποὺ ἀναβλήθηκε κι αὐτή. Φτάνω στὰ «Ολύμπια» νὰ παρακολουθήσω τὰ δυὸ τελευταῖα μέρη τῆς συναυλίας τῶν Sängerknaben τῆς Βιέννης. Λείπει ὁ σπουδαῖος μικρὸς σοπράνο καὶ ὁ μαέστρος δὲν μοῦ φαίνεται τόσο καλὸς ὅσο ὁ προηγούμενος. Ἀλλὰ τὸ σύνολο εἶναι πάντα καλὸ καὶ τραγουδοῦν μὲ χαριτωμένη ζωηράδα τρία βἀλς τοῦ Strauss ποὺ τοὺς ζητοῦν στὸ τέλος. Αμέσως μετά, ἀρκετὰ περιπτειώδης πρόσθα στὴ Σχολή. Νέα πρόσθα καὶ τὴν ἐπομένη καὶ στὴ συνέχεια γευματίζω στοὺς Μερλίε ὅπου τοὺς περιμένει ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ἀπέναντι στὸν ὄποιο ἥμουν προφανῶς προκατειλημένος, ἀλλὰ ποὺ δὲν μοῦ εἶναι πολὺ συμπαθητικός. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ μόνη του πρωτοτυπία εἶναι κάποια ἐκκεντρικότητα. Τὸ ἀπόγευμα εἶχα πάει νὰ διαβάσω στὴ Γεννάδειο Βιβλιοθήκη, ὅλο μάρμαρο καὶ μπροῦντζο, σὰν μεγάλη τράπεζα, μὲ πόρτες ποὺ κλείνουν σὰν χρηματοκιβώτια. Διαβάζω Ρωμανὸ {τὸν Μελωδὸ} στὸν ὄποιο ἀνακαλύπτω εἰκόνες ὡραιότατες καὶ καμιὰ φορὰ ἔντονα ρεαλιστικές.

Ολὸ τὸ πρωινὸ τοῦ Σαββάτου δουλεύω στὸ δωμάτιό μου ποὺ τὸ ξεσταίνει ὁ ἥλιος. Πηγαίνω ξανὰ χωρὶς τύχη στὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὸ ἀπόγευμα παρακολουθῶ μιὰ ἀρκετὰ μέτρια συναυλία ὄργανωμένη ἀπὸ τὸν Παπαδημητρακόπουλο κατὰ τὴν ὄποια ἔχωρισε μόνο ἔνα τρίο τοῦ Mendelssohn. Ἀργότερα φορῶ τὸ σμόκιν μου γὰρ νὰ πάω στὴ Σχολή. Ή παράσταση πάει καλούτσικα καὶ τὸ κοινὸ μοιάζει εὐχαριστημένο. Στὴ συνέχεια χορεύουμε. Μερικές φορεσιὲς εἶναι πολὺ ὅμορφες· τῆς δεσποινίδας Παπαδημητρίου εἶναι ἡ πιὸ χαριτωμένη, ὀλόμαυρη μὲ ἄσπρα κεντήματα, βαριὰ κοσμήματα στὸ στῆδος καὶ στὸ κεφάλι ἔνα ἀστεῖο μυτερὸ καπέλο. Ή ξαδέλφη τῆς ἡ Λάσκαρη εἶναι ἐπίσης πολὺ νόστιμη, καὶ κουβεντιάζουμε μαζί. Ή κυρία Χατζημιχάλη φοράει ἔνα μακεδονικὸ κοστούμι μὲ μιὰ τεράστια περικεφαλαία. Ή κυρία Χατζηλαζάρου εἶναι κι αὐτὴ πολὺ κομψή· ή κυρία Μαζαράκη, φορώντας μιὰν ἡπειρώτικη φορεσιὰ μ' ἔνα εἶδος διαδήματος στὸ κεφάλι, διακρίνεται γὰρ τὴ χάρη καὶ τὴν ἀρχοντιά της. Εξάλλου τὸ κάπως ἀσήμαντο παρουσιαστικὸ τῆς δεσποινίδας Πιερῆ (ἀνιψιᾶς τοῦ Ἀνδρεάδη) ἀναδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἀρχοντικὴ κερκυραϊκὴ φορεσιά της ἀπὸ ἐκλεκτὸ μετάξι, ὅπου ἐναλλάσσονται τὸ μαῦρο, τὸ γκρίζο ἢ τὸ σκοῦρο βιολετί.

Ces demoiselles dansent quelques choros grecs mais le cercle des Français autour n'apprécie que par politesse. Les membres, dans les costumes légers de la Revue sont à l'aise pour danser, tandis que des gouttes de sueur perlent sur le front d'Oikonomos qui tourne des valses ou du fils Philadelpheus qui est cramoisi. Par cette chaleur, le champagne est vite épuisé et l'on se rabat sur les limonades.

Mardi 18 mars

Pas de grands évènements à consigner, et, entre mes yeux et ma gorge qui ne sont brillants ni les uns ni les autres, je n'ai pas grande envie d'écrire un journal. Les concerts seuls ont repris. Szigeti joue sans beaucoup de sonorité, mais avec une ligne et des oppositions extrêmement étudiées, une Suite pour violon seul de Bach. Dans le reste de son programme, la Sonate en do min. de Beethoven, une très jolie et mozartienne Sonate-Pastorale de Tartini me font spécialement plaisir. Je dîne avec lui et sa femme – russe – chez M. Broye avec des diplomates. Il est très cultivé, s'intéresse aux arts, aux tableaux, aux choses populaires, et ne pose pas du tout.

Le lendemain, c'est de Sauer⁶² que je fais la connaissance chez les Merlier (Mme Merlier a été son élève à Dresde). Un Monsieur qui paraît plus âgé qu'il n'est (63) avec de jolis cheveux blancs légers, un nez un peu à la Liszt, des manières aimables, viennoises. Il y a là aussi une madame Melas,⁶³ cultivée, très Grecque du Monde, dont la tante fut très liée avec Gobineau, tandis qu'il était ambassadeur ici. Et une pianiste, Me Filser,⁶⁴ que je raccompagne chez elle.

Le dimanche, concert Mitropoulos, assez mauvais, avec Roskoff, qui n'a que de la technique et pas même un toucher agréable. La semaine précédente, conférence Choisy sur Rousseau musicien, pas mal.

Et dans les journaux (l'Hestia) campagne d'une violence et d'une

62. Emil von Sauer (1862-1942), pianiste allemand.

63. Natalia Mêla (1872-1973), veuve du héros de la Lutte Macédonienne Pavlos Mêlas.

64. Tasi Filtsou, pianiste, élève de Sauer.

Αύτές, ὅλες μαζί, χορεύουν μερικοὺς ἐλληνικοὺς χορούς, ἀλλὰ ὁ κύκλος τῶν Γάλλων ποὺ τὶς παρακολουθεῖ τὶς ἐκτιμᾶ μόνο ἀπὸ εὐγένεια. Τὰ μέλη τῆς Σχολῆς, χάρη στὶς ἐλαφριὲς φορεσιὲς τῆς Ἐπιδεώρησης, χορεύουν μὲ ἄνεση, ἐνῷ τὸ μέτωπο τοῦ Οἰκονόμου, ποὺ βαλσάρει, στάζει ιδρώτα κι ἐκεῖνο τοῦ γιοῦ τοῦ Φιλαδελφέα ἔχει γίνει βυσσινί. Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ἡ σαμπάνια γρήγορα ἔχαντλεῖται καὶ ὁ κόσμος τὸ ρίχνει στὶς λεμονάδες.

Τρίτη 18 Μαρτίου

Δὲν ἔχω τίποτε σπουδαῖον' ἀναφέρω. Δὲν ἔχω καὶ μεγάλη διάδεση γι' αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο ἔνεκα τῶν ματιῶν καὶ τοῦ λαιμοῦ μου ποὺ δὲν βρίσκονται σὲ πολὺ καλὴ κατάσταση. "Έχουν ἀρχίσει πάλι οἱ συναυλίες. 'Ο Szigeti, χωρὶς πολὺ σονάρισμα ἀλλὰ μὲ καθαρὴ γραμμὴ καὶ ιδιαίτερα μελετημένες ἀντιδέσεις, παίζει μιὰ Σούίτα γιὰ σόλο βιολὶ τοῦ Bach. Ἀπὸ τὸ ύπόλοιπο πρόγραμμα μοῦ δίνει ιδιαίτερη εὐχαρίστηση ἡ Σονάτα σὲ ντὸ μινόρε τοῦ Beethoven καὶ μιὰ πολὺ ὅμορφη, σὲ στὶλ Mozart, «Ποιμενικὴ» Σονάτα τοῦ Tartini. Μετὰ τὸ ρεσιτάλ δειπνῷ μὲ τὸν Szigeti καὶ τὴ -Ρωσίδα- γυναίκα του στοῦ κυρίου Broye μαζὶ μὲ κάποιους διπλωμάτες. 'Ο Szigeti εἶναι πολὺ καλλιεργημένος, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς τέχνες, τοὺς πίνακες, τὴ λαογραφία καὶ δὲν ἔχει καθόλου ὄφος.

Τὴν ἐπομένη στοὺς Μερλιὲ κάνω τὴ γνωριμία τοῦ Sauer⁵⁷ ποὺ ἦταν καδηγητὴς τῆς κυρίας Μερλιὲ στὴ Δρέσδη. Φαίνεται πιὸ ἡλικιωμένος ἀπ' ὅ,τι εἶναι (63) κι ἔχει ἀπαλὰ ἄσπρα μαλλιά, μιὰ μύτη λίγο σὰν τοῦ Liszt κι εὐγενικοὺς βιεννέζικους τρόπους. Συναντῶ ἐκεῖ καὶ κάποια κυρία Μελᾶ,⁵⁸ μορφωμένη, τοῦ ἐλληνικοῦ «καλοῦ κόσμου», ποὺ ἡ δεία της ἦταν συνδεδεμένη μὲ τὸν Gobineau ὅταν ἦταν ἐδῶ πρέσβης. Ἐπίσης, μιὰ πιανίστρια, τὴ δεσποινίδα Φίλτσου,⁵⁹ ποὺ τὴ συνοδεύω ὡς τὸ σπίτι της.

Τὴν Κυριακὴ συναυλία μὲ τὸν Μητρόπουλο, ἀρκετὰ κακή, μὲ τὸν Ροσκόφ στὸ πιάνο, ποὺ ἄν καὶ ἔχει τεχνικὴ ὁ τρόπος ποὺ κρούει τὰ πλήκτρα δὲν εἶναι εὐχάριστος. Τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα ἀρκετὰ καλὴ διάλεξη τοῦ Choisy γιὰ τὸν Rousseau ὡς μουσικό.

Καὶ στὶς ἐφημερίδες (τὴν «Εστία») μιὰ βίαιη καὶ ἐμετικὰ ἄτιμη ἐκ-

57. Emil von Sauer (1862-1942), Γερμανός πιανίστας.

58. Ναταλία Μελᾶ (1872-1973), χήρα τοῦ μακεδονομάχου Παύλου Μελᾶ.

59. Τάση Φίλτσου, πιανίστρια, μαθήτρια τοῦ Sauer, καδηγήτρια τοῦ Όδειου Άθηνῶν.

malhonnêteté révoltante contre Pernot,⁶⁵ qui me dégoûte beaucoup. Les étrangers décidément ne sont pas ici en odeur de sainteté. Mes lunettes m'ôtent l'envie de beaucoup me promener. Un soir pourtant j'ai du plaisir au Théseion avec P/triou par le couchant. Vu des quartiers bas où se trouvait l'Agora, il devait faire grand effet dans l'Antiquité.

Samedi 22 mars

Plusieurs journées splendides, qui ne m'empêchent pas de continuer mon travail à la maison. Je lis les chansons du Dodécanèse, dont peu ont un intérêt littéraire particulier. Il y a seulement une prédominance de chansons et de distiques railleurs. Le mercredi, visite aux Topali; le soir, je retrouve dans le palais du Métropolite Pappas qui y fait chanter des chantres en chœur. Ils ont de belles voix très timbrées, chantent juste, mais sans beaucoup de nuances; beaucoup sont de Constantinople et fiers de leur tradition. Certains des tropaires sont très beaux, et les différences d'expression d'un mode à l'autre me sont très sensibles. Après, chez les Choisy avec les Trembley.

Le jeudi, j'oublie de déjeuner, cours à la leçon de Veis, fais quelques courses. Le soir, concert Egon Petri.⁶⁶ Il joue Bach un peu en éditeur, et Beethoven (mi maj.) sans beaucoup d'émotion et de poésie, mais il est parfait dans des Etudes de Chopin et les Lieder de Schubert-Liszt. Technique éblouissante, endurance invraisemblable et dans ces œuvres une mesure de l'expression très grande.

Le vendredi, avec P/triou au Zappion, puis à St-Georges et à la Kapnikarea pour les Χαιρετισμοί. Les poèmes sont beaux, mais là, c'est de l'harmonie XIXe s., ici des amanedes. Ensuite au cinéma: Valse d'amour, opérette de l'Ufa, viennoise surtout, et juive sans doute. Sujet conventionnel, renouvelé par les procédés modernes, employés avec beaucoup de tact. Spectacle très agréable vraiment. Soirée chez les Choisy,

65. Hubert Pernot (1870-1946), linguiste et helléniste français (voir n. 72).

66. Egon Petri (1881-1962), pianiste allemand d'origine hollandaise.

στρατεία κατὰ τοῦ Pernot⁶⁰ ποὺ μοῦ ἔχει προκαλέσει φοβερὴ ἀηδία. Οἱ ξένοι σαφῶς δὲν εἶναι ίδιαίτερα εὐπρόσδεκτοι ἐδῶ. Τὰ γυαλὶα (ποὺ ἀναγκάζομαι νὰ φορέσω) μοῦ ἔχουν ἀφαιρέσει τὴ διάθεση νὰ κάνω περιπάτους. Ωστόσο ἔνα βράδυ πηγαίνω μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸ Θησεῖο μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα. Ιδωμένο ἀπὸ τὶς χαμηλὲς γειτονὶες ὅπου βρισκόταν ἡ Ἀγορὰ ἀσφαλῶς δὰ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὴν ἀρχαιότητα.

Σάββατο 22 Μαρτίου

Πολλὲς δαυμάσιες μέρες ποὺ ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζουν νὰ δουλεύω στὸ σπίτι. Διαβάζω τὰ τραγούδια τῆς Δωδεκανήσου ἀπὸ τὰ ὄποια λίγα μόνο παρουσιάζουν ίδιαίτερο φιλολογικὸ ἐνδιαφέρον. Ὑπερισχύουν σ' αὐτὰ τὰ σκωπικὰ ἄσματα καὶ τὰ δίστιχα. Τὴν Τετάρτη ἐπίσκεψη στὸν Τοπάλη· τὸ βράδυ συναντῶ στὸ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο τὸν Παππᾶ ποὺ διευδύνει μιὰ χορωδία ιεροψαλτῶν. Ἐχουν ώραῖς, ἡχηρὲς καὶ σωστὲς φωνὲς ἀλλὰ χωρὶς πολλὲς ἀποχρώσεις. Πολλοὶ ἔχουν ἔρθει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη κι εἶναι περήφανοι γιὰ τὴν παράδοσή τους. Ἀπὸ τὰ τροπάρια μερικὰ εἶναι πολὺ ώραῖα καὶ οἱ διαφορὲς τῆς ἔκφρασής τους ἀπὸ ἦχο σὲ ἦχο μοῦ εἶναι πολὺ αἰσθητές. Μετὰ στὸν Choisy ὅπου καὶ οἱ Trembley.

Τὴν Πέμπτη ξεχνῶ νὰ γευματίσω, τρέχω στὸ μάδημα τοῦ Βέη καὶ κάνω μερικὰ ψώνια. Τὸ βράδυ συναυλία τοῦ Egon Petri.⁶¹ Παίζει Bach λίγο σχολαστικὰ καὶ Beethoven (τὴ μὲν ματζόρευ) χωρὶς πολὺ αἰσθημα ἡ ποίηση, ἀλλὰ εἶναι τέλειος στὶς Σπουδὲς τοῦ Chopin καὶ τὰ Ληντερ τοῦ Schubert σὲ μεταγραφὴ Liszt. Τεχνικὴ ἐκδαμβωτική, ἀπίστευτη ἀντοχὴ καὶ σ' αὐτὰ εἰδικὰ τὰ ἔργα υψηλὸς ἔλεγχος τῆς ἔκφρασης.

Τὴν Παρασκευὴ μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸ Ζάππειο καὶ μετὰ στὸν Ἀγιο Γεώργιο καὶ στὴν Καπνικαρέα γιὰ τοὺς Χαιρετισμούς. Τὰ ποιήματα εἶναι ώραῖα ἀλλὰ στὸν πρῶτο ναὸ δεσπόζει ἡ τετραφωνία καὶ στὸν δευτέρο ὁ ἀμανές. Κατόπιν στὸ σινεμὰ γιὰ τὸ «Βὰλς τοῦ ἔρωτα», ὀπερέτα τῆς Ufa, κυρίως βιεννέζικη καὶ ἀναμφίβολα ἔβραική. Θέμα συμβατικό, ἀνανεωμένο μὲ μοντερνιστικὲς μεδόδους χρησιμοποιημένες μὲ πολὺ τάκτ. Τὸ δέαμα εἶναι πραγματικὰ πολὺ εὐχάριστο. Βραδιὰ στὸν

60. Hubert Pernot (1870-1946) (θλ. ὑποσημ. 66).

61. Egon Petri (1881-1962), Γερμανὸς πιανίστας ὀλλανδικῆς καταγωγῆς.

avec les Roussel, Psarouda,⁶⁷ Friemann, Boskoff. Jannakis joue du piano, avec une technique approximative. Fr. est très sympathique, Boskoff assez insignifiant et poseur. Un jeune professeur de l'Ecole allemande joue de jolies fantaisies de lui sur des airs grecs. Comme il n'y a que 2 danseuses (Mme Choisy et Mme <Ha...>, l'espagnole) je me retire.

Le samedi après-midi, M^{el}les Kefala et Topali m'invitent à venir avec elles, et M^{el}les Adda Karakalo et M. [] et M. Seferiadis⁶⁸ au Phalère. Le temps est splendide et ces demoiselles sont fort jolies. Melle K. étant un peu fatiguée, je l'accompagne en taxi jusqu'à St-Cosma, où nous avons beaucoup de peine à nous faire servir des bières, mais l'endroit est splendide. Des giroflées sauvages, mauves, recouvrent la grève, et des sortes de myosotis et de petites anémones blanches. La mer est très calme; des fumées jaunes et bleutées s'élèvent du Pirée. En rentrant, M. S. nous récite du Baudelaire et du Malacasse; nous allons faire la causette chez M. Topali, où M. Tsatsos me paraît me faire la tête.

Dimanche 23 mars

A 9 h, je retrouve les Merlier au Pirée. Temps divin, air léger, lumière éblouissante. Nous nous embarquons dans un petit canot à benzine pour Salamine; un grand vapeur arrive, chargé de marins, qui débarquent joyeusement. Il embarque des passagers auxquels nous hésitons à nous joindre et nous faisons bien d'y renoncer, car nous le dépasserons à Perama. Côte aride des Egaléens, usines pour le contraste, accolade aérienne de l'Hymette. Dans le port, on passe au minium les grands bateaux. Taches de couleur et reflets étonnantes. L'îlot de St-Georges (lazaret) est tout reverdi. A Paloukia, nous prenons une auto pour Coullouri. La ville est jolie au bord de son golfe tranquille, dominée par son rocher. Les gens y ont l'air aimables et bien portants. Nous partons à pied pour la Phaneromeni, passant une petite chaîne de collines dans

67. Ioannis Psaroudas (1871-1953), critique musical.

68. Il s'agit probablement du poète Georges Séféris.

Choisy μὲ τοὺς Roussel, Ψαρούδα,⁶² Friemann, Μποσκόφ. Ὁ Γιαννάκης μᾶς παίζει πιάνο, μὲ μέτρια τεχνική. Ὁ Fr. εἶναι πολὺ συμπαθητικός, ὁ Μποσκόφ μᾶλλον ἀσήμαντος καὶ μὲ κάποιο ὕφος. "Ενας νεαρὸς καδηγητὴς τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς μᾶς παίζει μερικές ώραῖες φαντασίες, δικές του πάνω σὲ ἑλληνικὰ μοτίβα. Ἀπὸ τίς κυρίες μόνο δυὸς χορεύουν (ή κυρία Choisy καὶ ή κυρία <Ha...>, ή Ισπανίδα) κι ἔτσι ἀποχωρῶ.

Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα οἱ δεσποινίδες Κεφαλᾶ καὶ Τοπάλη μὲ προσκαλοῦν νὰ πάω μαζί τους καὶ μὲ τὶς δεσποινίδες Ἀντα Καρακάλλου καὶ τὸν κύριο [], καδὼς καὶ τὸν κύριο Σεφεριάδη {προφανῶς ὁ Γιῶργος Σεφέρης} στὸ Φάληρο. Ὁ καιρὸς εἶναι δαυμάσιος καὶ οἱ δεσποινίδες πολὺ ὅμορφες. Ἡ δεσποινὶς Κ. εἶναι λίγο κουρασμένη καὶ τὴ συνοδεύω μὲ ταξὶ στὸν Ἀγιο Κοσμᾶ ὅπου παραγγέλνουμε μὲ χίλια βάσανα μιὰ μπίρα. Ἡ τοποδεσία ὅμως εἶναι ύπεροχη. Ἡ ἀμμουδιὰ εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ ἄγριες μαβιές βιόλες, ἄσπρες ἀνεμῶνες κι ἔνα εἶδος μυοσωτίδων. Ἡ δάλασσα εἶναι ἀπόλυτα γαλήνια· ἀπὸ τὸν Πειραιὰ ὑψώνονται κίτρινοι καὶ γαλαζωποὶ καπνοὶ. Ἐπιστρέφοντας ὁ κύριος Σ. μᾶς ἀπαγγέλλει Baudelaire καὶ Μαλακάση· πηγαίνουμε γιὰ κουβεντούλα στὸν κύριο Τοπάλη ὅπου ὁ κύριος Τσάτσος μοιάζει νὰ μοῦ κάνει μοῦτρα.

Κυριακὴ 23 Μαρτίου

Στὶς 9:00 συναντῶ τοὺς Μερλιὲ στὸν Πειραιά. Θεῖκὸς καιρός, ἐλαφρὺ ἀεράκι, ἐκδαμβωτικὸ φῶς. Ἐπιβιβάζομαστε σὲ μιὰ μικρὴ βενχινάκατο γιὰ τὴ Σαλαμίνα· καταφέναι ἔνα μεγάλο βαπόρι φορτωμένο ναῦτες ποὺ ἀποβιβάζονται ὅλο χαρά. Παίρνει νέους ἐπιβάτες στοὺς ὄποιους σκεφτόμαστε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ προστεθοῦμε κι ἐμεῖς, ἀλλὰ εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὸ κάνουμε γιατὶ τελικὰ τοὺς προσπερνᾶμε στὸ Πέραμα. Ἀγονες ἀκτὲς τοῦ Αἰγάλεω καὶ γιὰ ἀντίθεση ἐργοστάσια καὶ ή ἀέρινη καμπύλη τοῦ Υμηττοῦ. Στὸ λιμάνι βάφουν μὲ μίνιο τὰ μεγάλα καράβια. Ἐκπληκτικὰ χρώματα κι ἀντανακλάσεις. Ἡ νησίδα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (λαζαρέτο) ἔχει ὅλη πρασινίσει. Στὰ Παλούκια παίρνουμε αὐτοκίνητο γιὰ τὴν Κούλουρη. Ἡ πόλη εἶναι ὅμορφη πάνω στὸν ἥσυχο κόλπο καὶ κάτω ἀπὸ τὸ βράχο της. Οἱ ἄνδρωποι εἶναι φιλικοὶ καὶ καλοζωισμένοι. Φεύγουμε μὲ τὰ πόδια γιὰ τὴ Φανερωμένη περνώντας ἀπὸ μιὰ μικρὴ σειρὰ ἀπὸ

62. Ιωάννης Ψαρούδας (1871-1953), μουσικοκριτικός.

les replis de laquelle croissent les blés, les oliviers et les mûriers. Nous débouchons sur un autre petit golfe; vue splendide sur les montagnes couvertes de neige du Péloponèse, silhouettes japonaises au-dessus de la mer, qui brille immobile derrière une frange de cyprès. Nous passons près d'une petite église à St-Georges, et par le flanc d'une petite presqu'île continuons notre route. Elle traverse un bois de pins très méditerranéens, planté sur de petites falaises rouge-brique où se creusent des anses bien arrondies. Et nous arrivons au couvent dans une situation extrêmement tranquille, et qui semble au bord d'un lac, enclos par la presqu'île de Mégare, le côté de Megalo-Peuko, la baie d'Eleusis, et les rives de Salamine. Nous déjeunons devant un petit magazi, en dehors du couvent. Devant nous défile une vraie arche de Noé: poules, pigeons, moutons, chèvres, et surtout cabris cabriolant. Les keftedes de Stamatina sont parfaits, mais notre plaisir est gâté par la vue d'un malheureux corbeau que les moines sans l'achever ont suspendu par une patte à une arche et qu'ils laissent crever la tête en bas, pour le punir d'avoir pris des poussins, et servir d'exemple à ses congénères.

Aussi n'avons-nous guère de rapports avec ces bons caloyers et nous contentons-nous de visiter leur couvent. La cour a un très grand charme; elle est dallée de pierres plates irrégulières, disposées avec beaucoup de soin, et sur lesquelles des chats font leur toilette au soleil. Autour, des voûtes peintes de bleu, et au centre l'église, gâtée par un vilain clocher. L'église primitive est de la Metamorphosis. Auprès a été bâtie une église à la Vierge apparue (à un moine sans doute). La vieille église est une belle église byzantine entièrement couverte de peintures du XVIIIe en parfait état, mais d'un style assez flottant.

Un canot venu avec des promeneurs nous traverse sur Megalo Pefko. Sur le bord de la mer, parmi les pins, sur 300 mètres au moins, s'alignent de petits cafés avec des tables et des nappes blanches. Nous nous étendons sous les pins, sur une magnifique couverture que nous apporte une brave réfugiée de Constantinople pour épargner nos manteaux.

λόφους στὶς κοιλότητες τῶν ὁποίων φυτρώνουν στάρια, λιόδεντρα καὶ μουριές. Βγαίνουμε σ' ἔναν ἄλλο μικρὸ κόλπο· πάνω ἀπὸ τὴν δάλασσα, σὰν γιαπωνέζικες ζωγραφιές, τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Πελοποννήσου. Ἡ δάλασσα λάμπει ἀκίνητη πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα ἀπὸ κυπαρίσσια. Περνᾶμε δίπλα ἀπὸ τὸ ναῖσκο τοῦ Ἅγιου Γεωργίου καὶ διαβαίνοντας μιὰ μικρὴ χερσόνησο συνεχίζουμε τὸν περίπατο. Ὁ δρόμος μας διασχίζει ἔνα χαρακτηριστικὸ μεσογειακὸ δάσος ἀπὸ πεῦκα. Φυτρώνουν πάνω σὲ μικρούς, σὲ χρῶμα κεραμιδί, γκρεμοὺς ποὺ σχηματίζουν κάμποσους ὀλοστρόγγυλους κολπίσκους. Φτάνουμε στὸ Μοναστήρι σ' ἔνα τοπίο ἐξαιρετικὰ ἡσυχο ποὺ δυμίζει λίμνη. Περικλείεται ἀπὸ τὴν χερσόνησο τῶν Μεγάρων, τὴν παραλία τοῦ Μεγάλου Πεύκου, τὸν κόλπο τῆς Ἐλευσίνας καὶ τὶς ἀκτὲς τῆς Σαλαμίνας. Γευματίζουμε σ' ἔνα μαγαζάκι ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι. Μπροστά μας παρελαύνει μιὰ ὄλοκληρη κιβωτὸς τοῦ Νῶε: κότες, περιστέρια, πρόβατα, γίδια καὶ κατσικάκια ποὺ χοροπηδοῦν. Οἱ κεφτέδες τῆς Σταματίνας εἶναι τέλειοι ἀλλὰ χαλάει ἡ διάθεσή μας ἀπὸ τὴν δέα ἐνὸς δύστυχου κόρακα ποὺ οἱ καλόγεροι, χωρὶς νὰ τὸν ἀποτελειώσουν, τὸν κρεμάσανε ἀπ' τὸ ἔνα του πόδι ἀπὸ μιὰ καμάρα γιὰ νὰ φοφήσει ἀνάποδα, τιμωρώντας τον ποὺ τοὺς ἄρπαξε τὰ κλωσόπουλα καὶ γιὰ νὰ γίνει παράδειγμα γιὰ τ' ἀδέρφια του.

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν πιάνουμε φιλίες μ' αὐτοὺς τοὺς καλοὺς μοναχούς, ἀπλῶς ἐπισκεπτόμαστε τὸ μοναστήρι τους. Ἡ αὐλὴ ἔχει μεγάλη χάρη· εἶναι στρωμένη πολὺ προσεκτικὰ μὲ πλάκες ἀσύμμετρες ὅπου κάδονται οἱ γάτες καὶ γλείφονται κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο. Γύρω γύρω καταγάλανες καμάρες καὶ στὴ μέση τὸ καδολικὸ ποὺ τὸ ἀσχημίζει ἔνα ἀντιασθητικὸ καμπαναριό. Ἡ ἀρχικὴ ἐκκλησία ἦταν τῆς Μεταμόρφωσης. Κοντὰ χτίστηκε μιὰ ἄλλη γιὰ τὴ Θεοτόκο ποὺ φανερώθηκε (σ' ἔναν μοναχὸ ἀναμφίβολα). Ἡ παλὰ ἐκκλησία εἶναι βυζαντινοῦ ρυθμοῦ σκεπασμένη ἀπὸ τοιχογραφίες τοῦ 18ου αἰώνα σὲ ἄριστη κατάσταση ἀλλὰ μὲ τεχνοτροπία ἀρκετὰ ἀβέβαιη.

Ἐνα πλεούμενο ποὺ ἥρδε μὲ ἐκδρομεῖς μᾶς μεταφέρει στὸ Μεγάλο Πεῦκο. Στὴν παραλία, μέσα στὰ πεῦκα, σὲ μιὰ ἔκταση τὸ λιγότερο 300 μέτρων, εἶναι ἀραδιασμένα καφενεδάκια μὲ τραπεζάκια ἔξω στρωμένα μὲ ἄσπρα τραπεζομάντιλα. Ξαπλώνουμε κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα σὲ μιὰ δαυμάσια κουβέρτα ποὺ μᾶς προσφέρει μιὰ καλὴ πρόσφυγας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ νὰ μὴ λερώσουμε τὰ πανωφόρια μας. Γύρω στὶς

Vers 6 h, nous reprenons le train pour Athènes. La plaine de Mégare prend les émouvantes couleurs du couchant, ὅπου δὲν ἔχουν ὄνομα, κ' ἔχουν περίσσια χάρι. Les Merlier m'invitent à venir partager un excellent poisson froid et des oranges de Jaffa. Nous continuons nos conversations, sur la morale des artistes, sur les «journals», sur les May, leurs amis <Gâteau>, et ils me montrent des photos de Skiathos, du Parnasse et de Constantinople.

Lundi 24 mars

Travail le matin sur la Lyre Cassienne. L'après-midi, par un temps lourd, qu'un vent d'est qui soulève la poussière ne rafraîchit pas, je descends avec Mme Merlier et Lucopoullo au Phalère, chez un Rouméliote dont nous devons entendre le fils. Ils sont tous un peu démontés par la maladie de leur cheval, mais le jeune homme finit pourtant par nous chanter, et fort bien, toute une série de chansons populaires. Je passe inutilement chez Mme Tsatsos et rentre – hélas – à temps pour être tenté d'aller entendre un concert assommant: 2e S et 5e C de St-Saens, plus rasant que nature, Sinfonietta de Petyrek et Valse de Ravel, pas même très bien jouée.

Mardi 25 mars

Fête nationale grecque. Temps radieux. Je m'ébranle trop tard et faillis ne rien voir. Heureusement je profite de la rupture d'un barrage devant la Bibliothèque pour mélancer sur l'Université où j'entre en agitant une carte quelconque dans une ruée sur laquelle les agents brandissent leurs clubs. La salle des séances serait bien si elle n'était couverte de croûtes détestables éternisant les traits des professeurs. Quand j'arrive, Amantos termine un discours sans aucun relief. Un chœur d'étudiants lui répond lamentablement par l'Hymne de Solomos. Un cri de Ζῆτω τὸ Ἔδνον de <Mercouris> tombe à plat. Je puis juste voir défiler les redingotes et les haut-de-forme, entre autres celui de Venizelos qui garde son jeune et énigmatique sourire. De l'esplanade de l'Université, je regarde le défilé dont je ne vois

6:00 άνεβαίνουμε στὸ τρένο γιὰ τὴν Ἀδήνα. Ἡ πεδιάδα τῶν Μεγάρων βάφεται μὲ τὰ συγκινητικὰ χρώματα τοῦ ἡλιοβασιλέματος, «ὅπου δὲν ἔχουν ὄνομα, κι ἔχουν περίσσια χάρη». Οἱ Μερλιέ μὲ προσκαλοῦν νὰ μοιραστῶ μαζί τους ἔνα ἐξαιρέτο κρύο ψάρι καὶ πορτοκάλια τῆς Γιάφας. Συνεχίζουμε τὶς κουβέντες μας γιὰ τὴν ἡδικὴ τῶν καλλιτεχνῶν, γιὰ τὰ ἡμερολόγια, γιὰ τὴν οἰκογένεια May, γιὰ τοὺς φίλους τους *<Gateau>*, καὶ μοῦ δείχνουν φωτογραφίες ἀπὸ τὴ Σκιάδο, τὸν Παρνασσὸ καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Δευτέρα 24 Μαρτίου

Τὸ πρώτι μελετῶ τὴν Κασιακὴ Λύρα. Τὸ ἀπόγευμα, μὲ βαρὺ καιρὸ ποὺ δὲν δροσίζεται ἀπ' τὸ λεβάντε ποὺ σηκώνει σκόνη, κατεβαίνουμε μὲ τὴν κυρία Μερλιέ καὶ τὸν Λουκόπουλο στὸ Φάληρο, στὸ σπίτι ἐνὸς Ρουμελιώτη γιὰ ν' ἀκούσουμε τὸν γιό του. Εἶναι ὅλοι λίγο ταραγμένοι ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τοῦ ἀλόγου τους, ἀλλὰ στὸ τέλος ὁ νεαρὸς μᾶς τραγουδάει πολὺ καλὰ κάμποσα δημοτικά. Περνάω ἀπὸ τὴν κυρία Τσάτσου, ποὺ δὲν εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἐπιστρέφω ὑποκύπτοντας δυστυχῶς στὸν πειρασμὸ νὰ πάω σὲ μιὰ ἀνιαρὴ συναυλία: 2η Συμφωνία καὶ 5ο Κονσέρτο γιὰ πιάνο τοῦ St-Saëns, πιὸ βαρετὰ ἀπ' ὅτι φανταζόμουν, Συμφωνίετα τοῦ Petyrek καὶ Βàλς τοῦ Ravel, οὕτε κὰν καλοπαιγμένα.

Τρίτη 25 Μαρτίου

Ἐλληνικὴ ἐθνικὴ ἑορτή. Λαμπρὸς καιρός. Ξεκινῶ πολὺ ἀργὰ καὶ παραλίγο νὰ μὴν δῶ τίποτε. Εύτυχῶς ἐπωφελοῦμαι ἀπὸ ἔνα ἄνοιγμα τοῦ ὁδοφράγματος μπροστὰ ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη καὶ ὄρμάω στὸ Πανεπιστήμιο κραδαίνοντας μιὰ ἀσχετη κάρτα μέσα σ' ἔνα συρφετὸ ποὺ ἀπειλοῦν τὰ ρόπαλα τῆς ἀστυνομίας. Ἡ αἰδουσα τῶν συνεδριάσεων δὰ ἡταν ὡραῖα ἂν οἱ τοῖχοι της δὲν ἡταν σκεπασμένοι ἀπὸ ἄδλια ἔργα ποὺ διαιωνίζουν τὶς φάτσες τῶν καθηγητῶν. Καθὼς μπαίνω ὁ Ἀμαντος τελειώνει μιὰ ὄμιλία χωρὶς ἔξαρση. Σὲ ἀπάντησή του μιὰ φοιτητικὴ χορωδία ψέλνει ἀξιοδρήνητα τὸν Ἐδνικὸ "Υμνο τοῦ Σολωμοῦ. "Ενα «ξήτω τὸ Ἐδνος» ποὺ κραυγάζει ὁ Μερκούρης πέφτει στὸ κενό. Μὲ δυσκολία καταφέρνω νὰ δῶ νὰ παρελαύνουν οἱ ρεντιγκότες κι οἱ ὑψίπιλοι μεταξὺ τῶν ὅποιών ξεχωρίζω τὸν Βενιζέλο ποὺ διατηρεῖ τὸ νεανικὸ καὶ αἰνιγματικό του χαμόγελο. Ἀπὸ τὸ προαύλιο τοῦ Πανεπιστημίου παρακολουθῶ τὴν παρέμ

guère que les têtes et les armes, et les chevaux. Evzones au bonnet rouge, troupes en kaki, cavaliers bien montés, grosses pièces d'artillerie traînées par des camions, mulets de l'artillerie de montagne. Et dans le ciel, rasant les toits, une trentaine d'avions. Et avec tout ça, pas d'enthousiasme, pas de Ζήτω, pas de chapeaux qui se lèvent au passage des drapeaux. Comme le remarque l'*"Εστία*, des spectateurs, pas un seul participant à la fête.

L'après-midi, petite visite aux Weiglé, toujours plus purée, puis à Iphigénie au T. Kotopouli. Très beau et bien joué; acteurs aux poses très antiques et agréables à entendre sauf quand ils se mettent à déclamer en mélopée. Traduction assez plate. Mais le jeu de Kotopouli rend l'ensemble très émouvant. Malheureusement – ou heureusement – des bruits de musique me distraient et par les portes du théâtre, j'aperçois un grand cortège aux flambeaux qui débouche sur la place Omonia. D'abord les evzones, avec leurs flambeaux, puis tous les fantassins avec des lampions et chantant, pas très ensemble, mais avec entrain. Cela m'empêche de suivre les deux derniers actes.

Le soir, je monte sur le Lycabette. L'Acropole et l'Erechthéion illuminés font un effet très, très beau.

Mercredi 26 mars

Course – inutile bien entendu – au cours de Koujeas, puis chez Kauffmann, puis au secrétariat des Fêtes de Delphes, où je vais retenir une place de journaliste (pour la *Gazette*⁶⁹). Je rentre par le Jardin royal. Les mimosas, la glycine, les arbres de Judée y sont en pleine floraison. L'on n'y a pas encore cette impression de serre humide qu'il donne en été, mais déjà on la pressent; on frissonnerait facilement à l'ombre de ses arbres.

Le soir, conférence de M. Roussel sur Eleusis ou plutôt ses mystères. Il y voit la transmission aux profanes des secrets et des bénéfices

69. Deux articles seront publiés, les 11 et 13 mai dans la *Gazette de Lausanne*.

λαση, ἀλλὰ βλέπω μόνο τὰ κεφάλια, τὰ ὅπλα καὶ τ' ἄλογα. Εὔχωνοι μὲ τὰ κόκκινα σκουφιά τους, στρατιῶτες μὲ τὶς χακὶ στολές τους, ἵππεῖς καβάλα στ' ἄλογά τους, μεγάλα κανόνια ποὺ τὰ σέρνονται καμιόνια, καὶ τ' ὄρεινὸ πυροβολικὸ μὲ τὰ μουλάρια του. Καὶ στὸν οὐρανό, ξυρίζοντας τὶς στέγες, καμιὰ τριανταριὰ ἀεροπλάνα. Καὶ παρ' ὅλο τὸ δέαμα κανένας ἐνδυνασμός, κανένα «Ζήτω», κανένας ποὺ νὰ διάχει τὸ καπέλο του καδῶς περνοῦν οἱ σημαῖες. "Οπως ἐπισημαίνει ἡ «Ἐστία», ὁ κόσμος παρατηροῦσε ἀλλὰ δὲν συμμετεῖχε στὴ γιορτή.

Τὸ ἀπόγευμα σύντομη ἐπίσκεψη στοὺς Weiglé, ὅσο πάει πιὸ ἀπένταροι, καὶ μετὰ στὸ δέατρο «Κοτοπούλη» νὰ δῶ τὴν «Ιφιγένεια». Όραία παράσταση καὶ καλοπαιγμένη. Οἱ ἡδοποιοὶ σὲ στάσεις πολὺ ἀρχαιοπρεπῆς καὶ εὐχάριστοι νὰ τοὺς ἀκοῦσῃς ἐκτὸς ὅταν ἀπαγγέλλουν τραγουδιστά. Ἡ μετάφραση ἀρκετὰ ἄχαρη. Ἀλλὰ ἡ ἡδοποιία τῆς Κοτοπούλη προσδίδει πολλὴ συγκίνηση στὸ σύνολο. Δυστυχῶς – ἡ εὐτυχῶς – ἔχοι μουσικῆς ἀποσποῦν τὴν προσοχή μου καδῶς ἀπὸ τὶς πόρτες τοῦ δεάτρου ἀντιλαμβάνομαι μιὰ μεγάλη πομπὴ μὲ πυρσοὺς ποὺ κατεβαίνει πρὸς τὴν Όμόνοια. Προηγοῦνται οἱ εὔχωνοι μὲ τοὺς πυρσούς τους καὶ ἀκολουθεῖ τὸ πεζικὸ κρατώντας φανάρια καὶ τραγουδώντας, ὅχι πολὺ συντονισμένα μὰ μὲ πολλὴ ζωηράδα. "Ολο ἀυτὸ μ' ἐμποδίζει νὰ παρακολουθήσω τὶς δύο τελευταῖς πράξεις.

Τὸ βράδυ ἀνεβαίνω στὸν Λυκαβηττό. Φωταγωγημένα, ἡ Ἀκρόπολη καὶ τὸ Ἐρέχθειο εἶναι ἔξαιρετικὰ ώραιο δέαμα.

Τετάρτη 26 Μαρτίου

Πηγαίνω, χωρὶς ἐννοεῖται ἐπιτυχία, γιὰ τὴν παράδοση τοῦ Κουγέα καὶ μετὰ στὸν Kaufmann καὶ στὴ γραμματεία τῶν Δελφικῶν Εορτῶν γιὰ νὰ ἔξασφαλίσω μιὰ δημοσιογραφικὴ δέση γιὰ τὴν ἀνταπόκριση ποὺ δὰ στείλω στὴν «Gazette {de Lausanne}». ⁶³ Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸν Βασιλικὸ Κῆπο. Οἱ μιμόζες, οἱ γλυτσίνες, οἱ κουτσουπιές εἶναι ὀλάνθιστες. Ἀκόμα δὲν ἔχεις τὴν ἐντύπωση τοῦ ύγροῦ δερμοκηπίου ποὺ ἔχεις τὸ καλοκαίρι ἀλλὰ τὴν προαισθάνεσαι στὴ σκιὰ αὐτῶν τῶν δέντρων δὰ ριγοῦσες εὔκολα.

Τὸ βράδυ διάλεξη τοῦ κυρίου Roussel γιὰ τὴν Ἐλευσίνα ἡ μᾶλλον γιὰ τὰ μυστήρια της. Βλέπει σ' αὐτὰ τὴ μετάδοση στοὺς ἀμύητους τῶν

63. Δύο ἄρδρα ποὺ δημοσιεύθηκαν στὶς 11 καὶ 13 Μαΐου στὴν *Gazette de Lausanne*.

qu'en retiraient deux corporations, celle des chanteurs (εὐμόλποι) et celle des hérauts (κήρυκες) comme elle se pratique encore chez les Primitifs. En outre, les pratiques des mystères étaient à la fois une invocation pour la fertilité de la terre (religion d'état) et l'initiation elle-même (religion individuelle).

Jeudi 27 mars

Mariage d'Antoine Bron et de Jeanne Stalet. Le matin je travaille le Θεωρητικὸν μέγα de Chrysante, qui est beaucoup plus riche que je ne croyais, lis du Vlastos. L'après-midi, après le cours de Veis, qui nous expédie sans façon Kalvos en une heure, je monte à l'Acropole, avec l'Ασάλευτη ζωή de Palamas qui me déçoit, probablement parce que j'en veux à Π. d'avoir employé la καθαρεύουσα dans son discours du centenaire à l'Académie. Devant la Porte Beulé, des evzones sont venus se faire photographier. Ils sont magnifiques avec leur fustanelle blanche, leurs manches brodées tombant dans le dos ou liées au poignet sur la chemisette blanche. Les officiers ont des guêtres brodées d'or sur rouge, et la doublure de leur casaque est bleu ciel. Sur les Propylées, je croise une troupe d'evzones de la garde du Président, en bleu ceux-là, ce qui est moins joli, et deux classes, l'une de garçons, l'autre de petites filles, qui dégringolent les marches de marbre en chantant; si bizarres sont leurs voix qu'on n'entend presque aucune mélodie, mais comme un bourdonnement d'oiseaux. Les colonnes du Parthénon de l'aile nord sont toutes relevées et l'architrave est en place; on peut juger de l'effet d'ensemble; suivant l'éclairage qui accorde ou désaccorde ces matériaux disparates, on le jugera heureux ou désastreux. En tout cas, cela change les proportions auxquelles on s'était accoutumé et le temple est d'une longueur surprenante.

Au Musée, je me reprends à aimer profondément les Corés, surtout la Boudeuse, et sa voisine, dont le visage a gardé un teint bistré qui me rappelle celui de maman. Et la frise, où je sens maintenant des différences de styles

μυστικῶν καὶ τῶν εὐεργετημάτων ποὺ περιφρουροῦσαν δύο συντεχνίες, αὐτὲς τῶν τραγουδιστῶν («εῦμολποι») καὶ τῶν «κηρύκων», ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει ἀκόμα καὶ σήμερα στοὺς πρωτόγονους λαούς. Ἀλλωστε τὰ Μυστήρια ἀποσκοποῦσαν στὴν ἐπίκληση τῆς γονιμότητας τῆς γῆς (δρησκεία κρατική) καὶ ταυτόχρονα στὴν καδαυτὸ μύηση (δρησκεία ἀτομική).

Πέμπτη 27 Μαρτίου

Γάμος τοῦ Antoine Bron καὶ τῆς Jeanne Stalet. Τὸ πρωὶ μελετῶ τὸ «Θεωρητικὸν Μέγα» τοῦ Χρύσανδου, ποὺ εἶναι πολὺ πιὸ πλούσιο ἀπ' ὅσο νόμιζα, καὶ διαβάζω Βλαστό. Τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὴν παράδοση τοῦ Βέη ποὺ ἔμεμενοι μὲ τὸν Κάλβο μέσα σὲ μιὰ ὥρα, ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη μὲ τὴν «Ἀσάλευτη Ζωὴ» τοῦ Παλαμᾶ ποὺ μὲ ἀπογοητεύει, ἵσως γιατὶ ἐνοχλήδηκα ποὺ στὴν Ἀκαδημία ἐκφώνησε τὸν πανηγυρικὸ γιὰ τὴν Ἐκαονταετηρίδα στὴν καδαρεύουσα. Μπροστὰ ἀπὸ τὴν πύλη Beulé μαζεύτηκαν εὐζώνοι νὰ φωτογραφηθοῦν. Εἶναι ἐντυπωσιακοὶ μὲ τὶς ἄσπρες φουστανέλες, τὰ κεντημένα μανίκια ποὺ πέφτουν στοὺς ὕμους τους ἢ εἶναι δεμένα στὸν καρπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ἀσπρό πουκάμισο. Οἱ ἀξιωματικοὶ φοροῦν γκέτες μὲ χρυσοκόκκινα κεντήματα, καὶ ἡ φόδρα τοῦ μανδύα τους εἶναι γαλάζια. Στὰ Προπύλαια διασταυρώνομαι μὲ τοὺς εὐζώνους τῆς προεδρικῆς φρουρᾶς μὲ μπλὲ στολή, ποὺ δὲν εἶναι τόσο ὡραία, καὶ δύο τάξεις τοῦ δημοτικοῦ, ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, ποὺ τραγουδῶντας κατρακυλοῦν τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια· οἱ φωνές τους εἶναι τόσο περίεργες ποὺ ἀντὶ γιὰ μελωδία ἀκοῦς κάτι σὰν τὸ βόμβο ποὺ κάνει ἔνα σμήνος πουλιά. «Ολοι οι κίονες τῆς θορινῆς πλευρᾶς τοῦ Παρθενώνα ἔχουν ἀναστηλωθεῖ καὶ τὸ ἐπιστύλιο θρίσκεται στὴ δέση του· μπορεῖ κανεὶς νὰ σχηματίσει τὴν ἐντύπωση τοῦ συνόλου. Ἄναλογα μὲ τὸ φωτισμὸ ποὺ συναρμολογεῖ ἢ ἀποσυναρμολογεῖ τοῦτα τὰ ἀσυμβίβαστα ὑλικὰ δὰ μπορέσουμε νὰ χαρακτηρίσουμε τὴν ἀναστήλωση πετυχμένη ἢ καταστρεπτική.» Οπως καὶ νά 'χει μ' αὐτὴν ἀλλάζουν οἱ ἀναλογίες ποὺ εἶχαμε συνηδίσει καὶ ὁ ναὸς ἀποκτᾶ ἔνα ἐκπληκτικὸ μῆκος.

Στὸ Μουσεῖο ἄρχισαν πάλι νὰ μὲ προσελκύουν οἱ Κόρες, κι ἴδιαίτερα ἡ «κακιωμένη» [ἡ Κόρη τοῦ Εὐδύδικου] μὲ τὴ διπλανή της ποὺ τὸ πρόσωπό της μοιάζει ἥλιοκαμένο καὶ μοῦ δυμίζει λίγο τὴ μητέρα. Καὶ ἡ ζωφόρος, τώρα ποὺ καταλαβαίνω τοὺς διάφορους ρυθμούς, μοῦ εἶναι

me parle toujours plus, et mon dernier regard est pour le fragment en place, où se résume pour moi toute la beauté de l'Acropole, tandis qu'il ne devait être autrefois qu'un stade pour arriver aux frontons.

Mercredi 2 avril

Vendredi passé, déjeuner chez les Petrococchino avec les Merlier et Petros Vlastos, tout à fait un type d'Anglais des Indes, qui parle le grec avec l'accent anglais. Il a un extérieur très froid, mais on sent chez lui une vie intérieure. Pour sa conception de l'art, il nous fait une réponse caractéristique comme nous lui demandons s'il prépare des poèmes: «La Grèce actuellement n'a plus besoin de poèmes, mais de prose; je prépare un ouvrage sur la philosophie de l'histoire et un dictionnaire des synonymes de la δημοτική». Il ajoute pourtant: «Ε, θέσαια, ἀν κανεὶς ἔχει τὴ διάθεση...»

Le lendemain, après le cours de Veis, un Rhodien, poseur et naïf, <pouète>, roulant les «r», vient me chanter, bien heureusement des chansons populaires, et je m'exerce à les noter.

Le dimanche, temps unique; je vais pourtant, après être monté apprendre des vers sur le Lycabette, au concert symphonique. Symphonie d'un jeune, [], avec beaucoup d'inexpérience,⁷⁰ des tonalités mal établies, des thèmes mal ramenés et un peu disparates, mais avec de la vie et de la sincérité. A côté, les petites esquisses de Choisy semblent des berlingots mal fabriqués. Petri joue le merveilleux concerto en sol de Beethoven. Ce serait très bien s'il n'avait des moments où il paraît oublier qu'il ne fait pas une démonstration sur un genre de doigté ou une qualité de toucher. La veille, effroyable représentation de Marko Botsaris de Karrer:⁷¹ livret, musique, direction, tout est de Viuz-en-Sallaz. Je pars après le 1er acte.

70. Il s'agit d'Antiochos Evangelatos.

71. Pavlos Karrer, Zante, 1829-1896.

όλοενα καὶ πιὸ οἰκεία. Η τελευταία ματιά μου στρέφεται στὸ κομμάτι ποὺ ἔμεινε στὴ δέση του, στὸ ὄποιο συγκεφαλαιώνεται γιὰ μένα ὅλη ἡ ὄμορφιὰ τῆς Ἀκρόπολης, ἐνῶ ἄλλοτε δὰ πρέπει νὰ ἦταν μόνο ἔνας σταδμὸς γιὰ νὰ φτάσει κανεὶς στὰ ἀετώματα.

Τετάρτη 2 Απριλίου

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ γεῦμα στοὺς Πετροκόκκινους μὲ τοὺς Μερλιὲ καὶ τὸν Πέτρο Βλαστό, ἐντελῶς τύπος Ἐγγλέζου τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ μιλάει ἐλληνικὰ μὲ ἀγγλικὴ προφορά. Δίνει τὴν ἐντύπωση ψυχροῦ ἀνδρώπου ἀλλὰ καταλαβαίνεις ὅτι ἔχει ἐσωτερικὴ χωῆ. «Οσο γιὰ τὴν ἀντίληψή του γιὰ τὴν τέχνη, μᾶς ἀπαντάει χαρακτηριστικὰ ὅταν τὸν ρωτᾶμε ἀν ἐτοιμάζει κάποιο ἔργο ποιητικό: «Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται τώρα ἡ Ἑλλάδα εἶναι πρό-ζα, ὅχι ποίηση. Αὐτὸν τὸν καιρὸ γράφω ἔνα βιβλίο γιὰ τὴ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας καὶ συντάσσω ἔνα λεξικὸ τῶν συνωνύμων τῆς δημοτικῆς». Προ-σδέτει ὅμως: «Ἐ, βέβαια, ἀν κανεὶς ἔχει τὴ διάδεση...».

Τὴν ἐπομένη {Σάββατο}, μετὰ τὴν παράδοση τοῦ Βέη, ἔνας Ροδίτης μὲ ὑφος καὶ ἀπλοϊκότητα, αύτοαποκαλούμενος ποιητής, ποὺ προφέρει βα-ριὰ τὸ «ρό», προσφέρεται νὰ μοῦ τραγουδήσει, εύτυχῶς τραγούδια δημο-τικά, καὶ μοῦ δίνει ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ ἔξασκηδῷ στὴν καταγραφή τους.

Ο καιρὸς τὴν Κυριακὴ μοναδικός· ὅμως, ἀφοῦ ἀνέβηκα στὸν Λυ-καβηττὸν ὑποστηδίσω στίχους, πηγαίνω στὴ συμφωνικὴ συναυλία. Παίζουν μιὰ Συμφωνία ἐνὸς νέου [], καδόλου ἐμπειρου συνδέτη.⁶⁴ Οι τονικότητές του δὲν εἶναι καλούχυγισμένες, τὰ δέματα εἶναι κακοβαλμένα καὶ κάπως ἀσυναρμολόγητα, ἀλλὰ τὸν διακρίνει ζωντάνια κι εἰλικρίνεια. Δίπλα του τὰ μικρὰ μουσικὰ σκίτσα τοῦ Choisy μοιάζουν μὲ κακοφτιαγ-μένες καραμελίτσες. Ο Petri παίζει τὸ ὑπέροχο 4ο Κονσέρτο σὲ σὸλ τοῦ Beethoven. Θὰ ἦταν πολὺ καλὸ ἀν δὲν εἶχε στιγμὲς ὅπου φαίνεται νὰ ξεχνάεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνει ἐπίδειξη ἐνὸς τύπου δακτυλισμοῦ ἡ ἐνὸς τρόπου νὰ κρούει τὰ πλήκτρα. Τὴν προηγούμενη, φρικώδης παράσταση τοῦ «Μάρκου Μπότσαρη» τοῦ Καρρέρο:⁶⁵ τὸ λιμπρέτο, ἡ μουσική, ἡ διεύ-δυνση, ὅλα εἶναι τοῦ χείριστου ἐπαρχιώτικου εἰδους. Φεύγω μετὰ τὴν πρώτη πράξη.

64. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἀντίοχο Εὐαγγελάτο.

65. Παῦλος Καρρέρο (1829-1896), Ἐπτανήσιος συνδέτης.

Le lundi, déjeuner à la table des Topali-Kefala à l'Omega. Mme T. est arrivée: très beaux yeux bleus, dents en avant, et beaucoup de mordant sans méchanceté, je crois. Le soir φροντιστήρια de Veis.

Mardi, petite visite à Mme M.; l'affaire Pernot reprend;⁷² avec P/triou au Zappion, puis à une conférence faite par un papas sur l'*Ακάθιστος ὕμνος*. Le soir, enfin la nuit, car, annoncé à 9 h ½, il commence à 10 h ¼, le Protomastoras. L'ensemble me fait la même impression: supériorité nette de l'*Intermezzo* sur le 1er acte et du 1er sur le 2^d. Le livret me plaît mieux. De grosses fautes de construction qui rendent la pièce monotone. La représentation du dernier acte est coupée par un arrêt du courant qui met le public, antipathique – snobs et valets de chambres aux places de leurs patrons me semble-t-il – en fuite – moi aussi d'ailleurs.

Je dois d'ailleurs me lever tôt, mercredi, pour aller au Pirée attendre Jeanne et Antoine. Temps couvert. Le Patris est annoncé pour 7 h ½; je prends un café en l'attendant, puis, comme il ne vient toujours pas, je me promène sur le port: vendeurs de fistikia, de gimblettes, d'oranges, de cigarettes surtout. Types déguenillés et lamentables; un être à peine un homme, jamais rasé ni lavé sans doute depuis sa naissance, vient puiser de l'eau de mer dans des bidons Shell pour la mener je ne sais où; un marin tend en vain une montre d'or à des passants qui n'en veulent pas. Un 3 mâts italien fait une ravissante silhouette: c'est un bateau école d'où descendant de jeunes et petits marins, au col bien blanc qu'on va lâcher en permission sur Athènes. Beaucoup ont des kodaks.

Enfin le Patris, beau blanc, entre dans le port. Et je finis par distinguer mes 2. Ils ont bonne mine, Jeanne a un joli tailleur gris avec une fleur de Madeleine. La douane se fait sans encombre et nous allons

72. Il s'agit d'enregistrements de chansons populaires réalisés par un groupe des musiciens dont l'helléniste Hubert Pernot, professeur de Melpo Merlier à l'Institut Néohellénique de la Sorbonne, était à la tête mais qui n'était pas relevant selon quelques journaux de l'époque.

Τὴ Δευτέρα γενυματίζω στὸ τραπέζι τῶν δεσποινίδων Τοπάλη-Κεφαλᾶ στὸ «Ωμέγα». Ἡρδε καὶ ἡ κυρία Τ.: πολὺ ὡραῖα γαλανὰ μάτια, δόντια ποὺ προεξέχουν καὶ πολὺ καυστική, ἀλλὰ νομίζω χωρίς κακία. Τὸ βραδάκι στὸ φροντιστήριο τοῦ Βέη.

Τὴν Τρίτη σύντομη ἐπίσκεψη στὴν κυρία Μ. Ἡ ύπόδεση Pernot⁶⁶ φουντώνει ξανά. Μὲ τὸν Παπαδημητρίου στὸ Ζάππειο καὶ μετὰ στὴ διάλεξη ἐνὸς παπᾶ γιὰ τὸν Ακάδιστο "Υμνο. Τὸ βράδυ (οὐσιαστικὰ τὴν νύχτα γιατὶ ἡ ἔναρξη μετατίθεται ἀπὸ τὶς 9:30 στὶς 10:15), στὸν «Πρωτομάστορα». Τὸ σύνολο μοῦ δίνει τὴν ἴδια ἐντύπωση: τὰ ἵντερμέτζα εἶναι προφανῶς ἀνώτερα ἀπὸ τὴν πρώτη πράξη, καὶ ἡ πρώτη ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δεύτερη. Καὶ τὸ λιμπρέτο μοῦ ἀρέσει περισσότερο. Χοντρὰ λάδη στὴ δομὴ ποὺ καδιστοῦν τὸ ἔργο μονότονο. Μιὰ διακοπὴ ρεύματος στὴ μέση τῆς τελευταίας πράξης φυγαδεύει τὸ ἀντιπαδητικὸ κοινὸ –σνόμπ καὶ λακέδες στὶς δέσεις τῶν ἀφεντικῶν τους μοῦ φαίνεται – κι ἐμένα ἄλλωστε.

Ἄλλωστε, τὴν Τετάρτη πρέπει νὰ σηκωδῶ πρῷ γιὰ νὰ κατέβω στὸν Πειραιὰ νὰ παραλάβω τὴ Jeanne καὶ τὸν Antoine. Ο καιρὸς συννεφιασμένος. Ἡ ἄφιξη τοῦ «Πατρίς» ἔχει ἀναγγελθεῖ γιὰ τὶς 7:30. Περιμένοντας παραγγέλνω ἔναν καφὲ καὶ καδῶς ὑπάρχει καδυστέρηση κόβω δόλτες στὸ λιμάνι: κουλουρτζῆδες καὶ πωλητὲς φυστικιῶν, πορτοκαλιῶν καὶ τσιγάρων. Τύποι ρακένδυτοι καὶ ἀξιοδρήνητοι. "Ἐνα ὃν ἐλάχιστα ἀνδρώπινο, ποὺ ἀπὸ τότε ποὺ γεννήδηκε δὲν πρέπει νὰ ἔχει ξυριστεῖ ἢ πλυθεῖ, τραβάει νερὸ ἀπ' τὴ δάλασσα σὲ μπιτόνια τῆς Shell γιὰ νὰ τὰ πάει ποιὸς ξέρει ποῦ. "Ἐνας ναυτικὸς προσπαθεῖ νὰ πουλήσει στοὺς περαστικοὺς ἔνα χρυσὸ ρολόι, ἀλλὰ κανένας δὲν τὸ δέλει. "Ἐνα τρικάταρτο ιταλικὸ ἴστιοφόρο μ' ἐντυπωσιάζει μὲ τὸ χαριτωμένο του σκαρί: εἶναι ἐκπαιδευτικὸ σκάφος ἀπ' ὅπου κατεβαίνουν νεαρὰ ναυτάκια μὲ κάτασπρα κολάρα ποὺ ἀμολιοῦνται μὲ ἄδεια στὴν Άδηνα. Πολλοὶ ἔχουν φωτογραφικὲς μηχανές.

Τελικὰ τὸ «Πατρίς», κατάλευκο, μπαίνει στὸ λιμάνι. Καὶ σὲ λίγο βλέπω τοὺς δυὸ δικούς μου. Ἡ ὄψη τους εἶναι καλή. Ἡ Jeanne φοράει ἔνα ώραιο γκρὶ ταγιέρ μ' ἔνα λουλούδι τῆς Madeleine. Περνοῦν τὸ τελωνεῖο

66. Ἀφορᾶ τὴν ἡχοληψία δημοτικῶν τραγουδιῶν ἀπὸ ὁμάδα μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Hubert Pernot, γλωσσολόγο καὶ ἐλληνιστή, καθηγητὴ τῆς Μέλπως Μερολίε στὸ Νεοελληνικὸ Ινστιτοῦ τῆς Σορβόννης, ποὺ ὄρισμένες ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς τὸν δεωροῦσαν ἄσχετο (βλ. π.χ. Ἐστία, Μάρτιος 1930).

en auto à l'hôtel Mistra. Temps gris, je l'ai dit, pour leur montrer le quartier de l'Agora, l'Acropole vue de la ville. Jeanne prétend que je les fais tourner autour du pot. La rue des Chaudronniers,⁷³ retentissante, est extraordinaire. Dans leurs échoppes, on y voit les ouvriers marteler leurs énormes chaudrons; c'est d'une couleur magnifique. Une filanderie à côté fait opposition par son silence. Le sol en est incliné légèrement de la porte au fond de la pièce. 4 hommes, côté à côté, tenant du chanvre brut je pense entre leurs mains, descendent à reculons, une corde attachée à la ceinture. Celle-ci actionne un mécanisme qui fait tourner entre leurs doigts le fil qu'ils sont en train de fabriquer. Dans le jardin d'Attale, la brave gardienne nous fleurit de soucis et de giroflées. Le Théseion leur fait grande impression.

L'après-midi, après le cours de Papas, nous montons au Lycabette. Je les quitte pour aller au Μετόχι τοῦ ἀγίου Τάφου, où je n'entends pas ce que je voulais. Les enfants y sont toujours aussi turbulents et leurs mères se signent à 100 croix à la minute. Dîner dans la taverne Amélie où le rezzinato plaît à Antoine et ne déplaît pas trop à Jeanne.

Jeudi 3 avril

Travail le matin; gentil déjeuner chez les Merlier. Avec J. et A. au Musée, puis par un temps assez frais, tandis que le soleil descend derrière des nuages, promenade à la Pnyx. Le soir, avec les Weiglé, dans une taverne. Cela va tout juste.

Vendredi 4 avril

En auto à Eleusis. Le temps le matin est splendide, deviendra très lourd vers le milieu de la journée pour se dégager le soir. Nous voyageons avec un pauvre réfugié de Constantinople, électricien sans travail qui vend des vases à fleurs en verre bleu dans les villes de l'Attique, accompagné de son fils, qu'il a eu à 15 ans!

73. Pour la rue Héphaistos.

χωρὶς κόπο καὶ πηγαίνουμε μὲ αὐτοκίνητο στὸ ξενοδοχεῖο «Μυστράς». Καιρὸς γκρίζος, ἀπρόσφορος γιὰ νὰ τοὺς δεῖξω τὴ συνοικία τῆς Ἀγορᾶς καὶ τὴν Ἀκρόπολη ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν πόλη. Ἡ Jeanne διατείνεται ὅτι ἀποφεύγω νὰ μπῶ στὸ δέμα. Ὁ δρόμος τῶν χαλκωματάδων⁶⁷ μὲ τὸ δόρυβό του εἶναι καταπληκτικός. Οἱ ἐργάτες σφυρηλατοῦν τὰ τεράστια καζάνια τους στὶς παράγκες τους· ἡ εἰκόνα εἶναι ὑπέροχα γραφική. Δίπλα, ἔνα κλωστήριο ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἡσυχία του. Τὸ δάπεδο ἔχει ἐλαφρὶα κλίση ἀπὸ τὴν πόρτα πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου. Τέσσερις ἄντρες, δίπλα δίπλα, βαστοῦν τὸ ἀκατέργαστο λινάρι (νομίζω) ἀνάμεσα στὰ χέρια τους, καὶ κατεβαίνουν ὥπισδοχωρώντας μ' ἔνα σκοινὶ δεμένο στὴ ζώνη τους. Τὸ σκοινὶ ἐνεργοποιεῖ ἔναν μηχανισμὸ ποὺ κάνει νὰ στρίβουν ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά τους οἱ κλωστὲς ποὺ κατασκευάζουν. Στὸν κῆπο τοῦ Ἀττάλου, ἡ καλὴ φύλακας μᾶς χαρίζει καλέντουλες καὶ βιολέτες. Τὸ Θησεῖο τοὺς κάνει μεγάλη ἐντύπωση.

Τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὸ μάδημά μου μὲ τὸν Παππᾶ, ἀνεβαίνουμε στὸν Λυκαβῆττό. Τοὺς ἀφήνω γιὰ νὰ πάω στὸ Μετόχι τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅπου δὲν ἀκούω αὐτὸ ποὺ ἥδελα. Τὰ παιδιὰ, ὅπως πάντα, κάνουν πολλὴ φασαρία καὶ οἱ μανάδες σταυροκοπιοῦνται 100 φορὲς τὸ λεπτό. Δεῖπνο στὴν ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Ἀμαλίας ὅπου ἡ ρετσίνα ἀρέσει στὸν Antoine καὶ ἡ Jeanne δὲν τὴ βρίσκει καὶ τόσο δυσάρεστη.

Πέμπτη 3 Ἀπριλίου

Σήμερα τὸ πρωὶ μελέτη· εὐχάριστο γεῦμα στοὺς Μερλιέ. Μὲ τὴ J. καὶ τὸν A. στὸ Μουσεῖο. Τὸ δειλινὸ περίπατος στὴν Πνύκα μὲ καιρὸ ἀρκετὰ δροσερό, ἐνῶ ὁ ἥλιος δύει πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καὶ τὸ βράδυ σὲ ταβέρνα μὲ τοὺς Weiglé. Συνεννοούμαστε ὅπως ὅπως.

Παρασκευὴ 4 Ἀπριλίου

Μὲ αὐτοκίνητο στὴν Ἐλευσίνα. Ὁ καιρός, ποὺ τὸ πρωὶ εἶναι δαυμάσιος, γίνεται βαρὺς πρὸς τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ ξανανοίξει τὸ βράδυ. Συνταξιδεύουμε μὲ ἔναν δύστυχο πρόσφυγα ἀπ' τὴν Κωνσταντινούπολη, ἀνεργο ἡλεκτρολόγο ποὺ πουλάει γυάλινα μπλε ἀνδοδοχεῖα στὰ χωρὶς τῆς Ἀττικῆς μαζὶ μὲ τὸν γιό του ποὺ τὸν ἔκανε στὰ 15 του!

67. Ἐννοεῖ τὴν ὁδὸ Ήφαίστου.

Ce qu'il y a de plus beau sur le champ de fouille, ce sont les fleurs: quarantaines jaunes parfumées, marguerites, camomilles, fleurs bleues, violettes. Nous nous accotons à l'abside de la chapelle de la Vierge qui a remplacé le temple de Déméter au sommet de la colline pour lire Fougères. Ainsi nous retrouvons facilement les différentes enceintes, les portiques, les bases dans cette jolie pierre bleue éléusinienne, et nous jouissons surtout de la vue sur la mer. Le sanctuaire occupe la base d'une colline dans laquelle le Telesterion était entaillé et autour de laquelle tournait le monument. Au Musée, très beau relief de Coré tenant des flambeaux devant Déméter assise tenant des épis, et beaucoup d'inscriptions.

Par un jour blanc, nous déjeunons au bord de la mer: bonnes lithrines, mais chères. Des pêcheurs rentrent de la pêche et étendent leur tratta sur le môle. Vers 2h ½ nous repartons en auto pour Daphni. La baie d'Eleusis est belle, un peu triste par ce temps blanc. Daphni est beau, mais perd de son charme. Une troupe de jeunes gens et jeunes grecs jouent au ballon ou dansent au son d'un gramophone devant le monastère. Nous nous promenons dans le bois de pins, parfumé de *ðu-pápi*, et tombons sur les apiculteurs. En blouses bleues, ils viennent séparer les abeilles et recueillir le miel, après les avoir enfumées avec de la bouse de vache fondu au feu. Comme nous les photographions, ils nous remercient en nous donnant des rayons d'un miel noir, divin – le meilleur que je mangerai jamais. Dans les plantes aromatiques, au milieu de parterres de fleurs que dominent les quarantaines, nous montons à un ensellement des Egaléens d'où l'on découvre le Pirée, Athènes avec le Parthénon un peu noyé dans les maisons. Nous descendons sur le village de réfugiés, posé sur la plaine aride que grattent des chèvres et des cochons. Un fiacre aux roues ellipsoïdales nous fait faire une entrée triomphale au Pirée. Dans les boucheries, le ventre des bœufs accrochés à l'étal est saupoudré d'or; cela est d'une belle barbarie.

A Agia Triada, je retrouve Mme Merlier que j'y ai fait venir pour y entendre un chantre soi-disant excellent. Il y a un chœur

Στὸ χῶρο τῶν ἀνασκαφῶν πρῶτα σὲ ὄμορφιὰ ἔρχονται τὰ λουλούδια: κίτρινες βιόλες ποὺ μοσχοβούλοῦν, μαργαρίτες, χαμομήλια, μενεξέδες, γαλάζιες καμπανούλες. Ἀκουμπᾶμε στὴν ἀψίδα τοῦ παρεκκλησιοῦ τῆς Παναγίας στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε βρισκόταν ὁ ναὸς τῆς Δήμητρας, καὶ διαβάζουμε τὸν ὁδηγὸ τοῦ Fougères. Ἔτσι βρίσκουμε εῦκολα τὰ διάφορα περιτειχίσματα, τὶς στοὺς καὶ τὶς βάσεις τῶν κιόνων φτιαγμένες ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὅμορφη γαλάζια πέτρα τῆς Ἐλευσίνας, καὶ κυρίως ἀπολαμβάνουμε τὴ δέα πρὸς τὴ δάλασσα. Τὸ ἵερὸ βρίσκεται στὰ ριζὰ ἐνὸς λόφου, ὅπου εἶχε λαξευτεῖ τὸ Τελεστήριο, καὶ γύρω ἀπὸ τὸν ὅποιο ἦταν χτισμένο τὸ μνημεῖο. Στὸ Μουσεῖο, ἔνα πολὺ ώραῖο ἀνάγλυφο τῆς Κόρης ποὺ κρατάει πυρσοὺς μπροστά στὴ Δήμητρα ποὺ κάθεται κρατώντας στάχυα, καὶ πολλὲς ἐπιγραφές.

Τὸ μεσημέρι στὴν παραλία (ό καιρὸς εἶναι μουντὸς) τρῶμε λυδρίνια νόστιμα ἀλλὰ πανάκριβα. Ψαράδες ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ ψάρεμα κι ἀπλώνουν τὴν τράτα τους στὸ μουράγιο. Κατὰ τὶς 2:30 μπαίνουμε σ' ἔνα αὐτοκίνητο γιὰ τὸ Δαφνί. Ο κόλπος τῆς Ἐλευσίνας εἶναι ὅμορφος ἀλλὰ λίγο μελαγχολικὸς μ' αὐτὴ τὴ συννεφιά. Τὸ Δαφνί εἶναι ώραῖο ἀλλὰ χάνει κάτι ἀπὸ τὴ χάρη του. Μπροστά στὸ μοναστήρι μιὰ ὄμάδα ἀπὸ νεαροὺς παιζούν μπάλα, ἥ χορεύουν ύπὸ τοὺς ἥχους ἐνὸς γραμμοφώνου. Περπατᾶμε στὸν πευκώνα ποὺ μυρίζει δυμάρι κι ὅπου συναντοῦμε μελισσοκόμους. Μὲ γαλάζιες μπλοῦζες, ἀπομακρύνουν τὶς μέλισσες γιὰ νὰ μαέψουν τὸ μέλι ἀφοῦ πρῶτα τὶς φλοιμώσουν μὲ σθουνιές λιωμένες στὴ φωτιά. Καδὼς τὸνς φωτογραφίζουμε μᾶς εὐχαριστοῦν καὶ μᾶς κερνᾶνε κερῆθρες γεμάτες μαῦρο μέλι, δεῖκό, ποὺ καλύτερο δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γευτῶ. Ἄναμεσα στὰ ἀρωματικὰ φυτὰ καὶ τὰ λουλούδια τῶν παρτεριῶν ὅπου κυριαρχοῦν οἱ βιόλες, ἀνεβαίνουμε σ' ἔνα διάσελο τοῦ Αἰγάλεω ἀπ' ὅπου φαίνονται ὁ Πειραιάς καὶ ἡ Ἀδήνα μὲ τὸν Παρθενώνα κάπως πνιγμένο ἀπὸ τὰ σπίτια. Κατεβαίνουμε σ' ἔνα προσφυγικὸ χωρὶὸ χτισμένο σὲ μιὰ ἄγονη πεδιάδα ποὺ τὴ σκαλίζουν οἱ κατσίκες καὶ τὰ γουρούνια. Πάνω σὲ μιὰ ἄμαξα μὲ ἐλλειψοειδεῖς ρόδες μπαίνουμε δριαμβευτικὰ στὸν Πειραιά. Στὰ κρεοπωλεῖα οἱ κοιλὶες τῶν βοδιῶν ποὺ εἶναι κρεμασμένα ἀπ' τὰ τσιγκέλια εἶναι πασπαλισμένες μὲ χρυσόσκονη: μιὰ ὅμορφη βαρβαρότητα.

Στὴν Ἅγια Τριάδα συναντῶ τὴν κυρία Μερλὶε ποὺ τὴν παρακάλεσα νὰ ἔρθει γιὰ ν' ἀκούσουμε ἔναν ύποτίθεται ἐξαιρετικὸ ψάλτη. Ἡ χορω-

européen, et nous nous sauvons avec peine dans une foule compacte. Je retrouve J. et A. pour dîner avec eux à Kolonaki.

Samedi 5 avril

Le matin, par un temps chaud, nous faisons des emplettes en ville. A 1h½ avec P/triou, nous partons en auto pour le Sounion. Ciel chargé, assez menaçant. Sous les oliviers des Mesogia éclate le rouge des pavots. A Marco{poulo}, nous nous arrêtons pour voir l'ancienne église. De là la route s'élève sur le rebord de la cuvette intérieure (paysage presque montagneux, des rochers, des villages massés) puis redescend dans une gorge aux roches couvertes d'un lichen verdâtre. Nous arrivons au Laureion; tout autour de la ville, de hautes cheminées d'usine, d'énormes amas de scories noirâtres. Notre auto bondit sur des rails. Un pêcheur que nous croisons et dont les 2 mains ont été enlevées (par la dynamite sans doute) donne à P/triou, qui lui achète nos synagrides, d'amicales bourrades avec son moignon. La route domine la mer, glisse sur une terre rouge entre des pavillons de chasse qui donnent quelque chose de bourgeoisement civilisé à ce promontoire posidonien. Le temple apparaît bientôt, très blanc. Les autos sans pudeur montent presque à son pied. Il ne me dit pas grand chose au début. L'horizon d'ailleurs est obscur et confus, et puis le temple n'est pas très bien ruiné. On n'en lit plus clairement la disposition. Heureusement nous laissons de jeunes et bruyants Anglais, qui ont dû sans doute ajouter leurs noms à ceux de tous leurs compatriotes imitateurs de Byron.

Et nous descendons jusqu'au bord de la mer, sous des rochers surplombants. Le soleil qui descend derrière le Gaïdouronisi sort de la chape des nuages et fait doucement reluire la mer. Celle-ci bientôt grossit et de merveilleuses vagues écumantes viennent déferler sur les rochers et sur les tambours de colonnes éclatants de blancheur qui ont roulé ici du sommet de la colline. Un caïque cingle devant l'île, bondit sur les reflets du soleil.

δία είναι τετράφωνη και τὸ βάζουμε στὰ πόδια παραμερίζοντας μὲ δυσκολία τὸ συμπαγὲς πλῆθος τῶν πιστῶν. Δειπνῷ μὲ τὴν J. καὶ τὸν A. στὸ Κολωνάκι.

Σαββάτο 5 Απριλίου

Τὸ πρώι, μὲ καιρὸ ζεστό, κατεβαίνουμε γιὰ ψώνια στὸ κέντρο. Στὶς 1:30 μὲ τὸν Παπαδημητρίου ζεκινᾶμε μ' αὐτοκίνητο γιὰ τὸ Σουύνιο. Ό ούρανὸς βαρύς, ἀρκετὰ ἀπειλητικός. Οἱ παπαροῦνες λάμπουν ἐκτυφλωτικὰ κόκκινες κάτω ἀπ' τὰ ἐλαιόδεντρα τῶν Μεσογείων. Στὸ Μαρκόπουλο σταδιούμενουμε γιὰ νὰ δοῦμε τὴν παλιὰ ἐκκλησία. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ δρόμος ἀνυψώνεται στὸ χεῖλος τῆς ἐσωτερικῆς λεκάνης (τοπίο σχεδὸν ὄρεινό, βράχοι, χωρὶα συνωστισμένα), κατόπιν περνάει ἀπὸ ἕνα φαράγγι μὲ βράχια σκεπασμένα ἀπὸ πρασινωποὺς λειχῆνες. Φτάνοντας στὸ Λαύριο· τριγύρω ἀπὸ τὴν κωμόπολη, πανύψηλες καμινάδες τῶν ἐργοστασίων καὶ τεράστιοι σωροὶ ἀπὸ μαυριδερὴ σκουριά. Τὸ αὐτοκίνητό μας τραντάζεται πάνω στὶς σιδηροτροχιές. Ό Παπαδημητρίου ἀγοράζει τίς συναγρίδες μας ἀπὸ ἕναν ψαρὰ μὲ κομμένα καὶ τὰ δυό του χέρια (προφανῶς ἀπὸ δυναμίτη), ποὺ τοῦ δίνει φιλικὲς σκουντιές μὲ τὸ κολόβωμά του. Στρωμένος μὲ κοκκινόχωμα, ὁ παραδαλάσσοις δρόμος μας γλιστράει ἀνάμεσα σὲ κάποια κυνηγετικὰ περίπτερα ποὺ δίνουν ἕνα ἀστικὰ πολιτισμένο χρῶμα σ' αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Ποσειδώνα. Σύντομα ἐμφανίζεται ὁ ναὸς ὀλόλευκος. Τὰ αὐτοκίνητα, χωρὶς ντροπή, ἀνεβαίνουν σχεδὸν ὡς τὸ κρηπίδωμά του. Στὴν ἀρχὴ δὲν μοῦ λέει καὶ πολλά. Ἐξάλλους ὁ ὄριζοντας είναι σκοτεινὸς καὶ συγκεχυμένος καὶ ὁ ναὸς δὲν είναι πολὺ καλὰ ἐρειπωμένος. Δὲν φαίνεται καθαρὰ ἡ διάταξή του. Εὐτυχῶς ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τοὺς νεαροὺς καὶ δορυβόλεις Ἀγγλους, ποὺ ὀπωσδήποτε δὰ χάραξαν τὰ ὄνόματά τους δίπλα στὰ ὄνόματα ὅλων τῶν συμπατριωτῶν τους ποὺ δέλησαν νὰ μιμηδοῦν τὸν Βύρωνα.

Καὶ κατεβαίνουμε στὴ δάλασσα, κάτω ἀπ' τοὺς βράχους ποὺ γέρνουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας. Ό ἥλιος ποὺ χαμηλώνει πίσω ἀπ' τὸ Γαιδουρονήσι θγαίνει μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ κάνει νὰ λάμπει γλυκὰ ἡ δάλασσα. Αὐτὴ γρήγορα φουσκώνει καὶ σηκώνει ὑπέροχα ἀφρισμένα κύματα ποὺ σπάνε στὰ βράχια καὶ στοὺς σπονδύλους τῶν κατάλευκων κιόνων ποὺ ἔχουν κατρακυλήσει ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. "Ενα καϊκι πλέει μπρὸς ἀπὸ τὸ νησί, ἀναπηδῶντας πάνω στὶς ἀνταύγειες τοῦ ἥλιου.

Nous remontons vers le temple par des prés qui sont des enchantements: des violets, des mauves, le jaune ardent des genets par places, des débris de marbre, d'escaliers, de tambours épars dans la végétation, et sur la colline, se détachant sur un ciel éclairci, la silhouette des colonnes doriques. Quand nous rentrons, la baie de Lavrion est en pleine galini: pas un souffle, à peine une ride sur la mer apaisée. A Marco, nous prenons un mese avec un délicieux rezzinato, et quand nous débouchons sur la plaine athénienne, nous y voyons briller le Lycabette et l'Acropole, illuminés en l'honneur des Achepons.

Dimanche 6 avril

Lever matinal pour aller avec les Merlier, Loucopoulos et sa fille à Mégare. Temps lourd; le soleil ne se lève pas. De 9h à 11h, diplomatie grecque: café sur le quai brûlant de la gare, promenades dans les rues à la recherche des chanteurs, café et ouzo devant un magasin où l'on braise un agneau à la broche en plein air, qui attire force mouches. Les maisons sont jolies, avec de grandes portes en plein cintre passées à la chaux, et les femmes qu'on entrevoit ont leurs costumes et un ravissant fichu jaune. Dans beaucoup de murs, d'escaliers, des restes de stèles, de colonnes antiques. Enfin, nous nous retrouvons au complet chez le maître d'école, dans un couloir qui regarde la mer, Nisea, Minoa, Salamine.

Et toute l'après-midi, nous allons entendre des chansons, tandis que l'agneau se passe de doigts en doigts, qu'on pique des olives de sa fourchette et que coule le rezzinato, accompagné de «Γειά σας, Γειά χαρά». «Στὴν ὑγεῖαν, Ἔβιθα». «"Ενα γιὰ ν' ἀρχίσῃ, χίλια γιὰ νὰ πάψῃ» dit un proverbe sur les chanteurs. Un menuisier qui s'est mis à l'aise, sans col, sans cravate, donne le mouvement; il a noté sur un cahier beaucoup de chansons. Il pousse ses compagnons, un grand maigre, qui chante en appuyant sa joue gauche sur la paume de sa main et en fermant les yeux, et qui a une spécialité de chansons kleptiques; un autre non rasé, chante en faisant trembler ses paupières des chansons surtout historiques;

Έπιστρέφουμε στὸ ναὸ περνώντας μέσα ἀπὸ μαγευτικὰ λειβάδια: βιολετιά, μαβιά, φωτεινὰ κίτρινα τῶν σπάρτων σὲ διάφορα σημεῖα, δραυσματα ἀπὸ μάρμαρα, σκαλοπάτια, σπόνδυλοι σκορπισμένα στὴ βλάστηση, καὶ στὸ λόφο ψηλὰ νὰ διαγράφονται πάνω στὸν οὐρανὸ ποὺ καδάρισε οἱ δωρικοὶ κίονες τοῦ ναοῦ. Στὸ γυρισμὸ ἐπικρατεῖ ἀπόλυτη μπουνάτσα στὸν κόλπο τοῦ Λαυρίου. Οὕτε μιὰ πνοὴ οὔτε ἔνα ἀνεπάίσθητο κυματάκι στὴ γαληνεμένη δάλασσα. Στὸ Μαρκόπουλο παίρνουμε ἔνα μεζὲ μὲ μυρωδάτη ρετσίνα καὶ καδὼς βγαίνουμε στὸ λεκανοπέδιο τῶν Ἀδηγῶν βλέπουμε φωταγωγμένο τὸν Λυκαβηττὸ καὶ τὴν Ἀκρόπολη πρὸς τιμὴν τῶν ΑΧΕΠΑΝΣ.

Κυριακὴ 6 Ἀπριλίου

Πρωινὸ ξύπνημα γιὰ νὰ πάω μὲ τοὺς Μερλιέ, τὸν Λουκόπουλο καὶ τὴν κόρη του στὰ Μέγαρα. Καιρὸς βαρύς· ὁ ἥλιος ἀργεῖ νὰ φανεῖ. Ἀπὸ τὶς 9:00 ὥς τὶς 11:00 ἐλληνικὴ διπλωματία: καφὲς στὴν καυτὴ ἀποβάθρα τοῦ Σταδιοῦ, περίπατοι στοὺς δρόμους σὲ ἀναζήτηση τραγουδιστῶν, καφὲς καὶ οὖζο μπροστὰ ἀπὸ ἔνα μαγαζὶ ὅπου ψήνουν στὸ ὑπαιθρὸ ἔνα ἀρνὶ στὴ σούβλα προσελκύοντας πλῆθος ἀπὸ μύγες. Τὰ σπίτια εἶναι ὅμορφα, μὲ μεγάλες ἀψιδωτὲς πόρτες περασμένες μὲ ἀσέβεστη, καὶ οἱ γυναικες ποὺ φαίνονται ἀπὸ μέσα φοροῦν τὶς τοπικὲς φορεσιὲς μὲ ὑπέροχα κίτρινα μαντίλια. Χτισμένα μέσα σὲ τοίχους ἡ σὲ σκάλες, κομμάτια ἀπὸ στῆλες καὶ ἀρχαίους κίονες. Τελικὰ βρισκόμαστε ὅλοι μαξὶ στὸ σπίτι τοῦ δασκάλου σ' ἔνα διάδρομο μὲ δέα πρὸς τὴ δάλασσα, τὴ Νισαία, τὴ Μινώα καὶ τὴ Σαλαμίνα.

Κι ὅλο τὸ ἀπόγευμα δ' ἀκοῦμε τραγούδια, καδὼς οἱ μπουκιές τοῦ ἀρνιοῦ κυκλοφοροῦν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, καδὼς καμακώνουμε τὶς ἐλιὲς μὲ τὰ πιρούνια καὶ ρέει ἡ ρετσίνα μὲ τὰ σχετικὰ «Γειά σας, γειὰ χαρά», «εἰς ὑγείαν, ἐβίβα». «Ἐνα γιὰ ν' ἀρχίσει, χίλια γιὰ νὰ πάφει» λέει μιὰ παροιμία γιὰ τοὺς τραγουδιστές. «Ενας μαραγκός, ποὺ γιὰ νὰ αἰσθάνεται πιὸ ἄνετα βγάζει τὸ γιακὰ καὶ τὴ γραβάτα του, δίνει τὸν τόνο. «Εχει σημειώσει πολλὰ τραγούδια σ' ἔνα τετράδιο. Παροτρύνει τοὺς συντρόφους του, ίδιως ἔναν ψηλὸ καὶ ἀδύνατο ποὺ τραγουδάει ἀκουμπώντας τὴν παλάμη στὸ ἀριστερό του μάγουλο μὲ τὰ μάτια κλειστά, καὶ ποὺ ἔχει εἰδικότητα στὰ κλέφτικα τραγούδια» ἔνας ἄλλος, ἀξύριστος, ποὺ τρέμουν τὰ βλέφαρά του καδὼς τραγουδάει, λέει κυρίως ιστορικὰ τρα-

un troisième, Minios, aux cheveux poivre et sel, chante avec tant de feu qu'il en a le souffle coupé et comme des hoquets dans la voix. Il porte une sorte de tablier plissé qui fait presque fustanelle à partir de la taille, et danse soudain en s'accrochant à un mouchoir que retient son compagnon. Il vire, volte, fait claquer sa main sur le bord de ses babouches, bondit, frappe du pied; il est tout élasticité, mais se dépense effroyablement. Quand il se rassied, ses cheveux sont collés par la sueur, et ses mains tremblent. Il a chez lui «13 cuillères», me dit-il, 13 bouches à nourrir. Avant chaque chanson, il frise ses moustaches, mais malgré qu'on le sente fier de ses chants, il reconnaît la suprématie du «patriarche», du «δάσκαλος», du chantre: un petit homme aux jambes courtes, au ventre énorme, qui a une voix très pure, et qui chante lui avec des gestes ronds de la main qui suit la mélodie, semble soupeser les intonations, et il roule ses gros yeux ronds tandis que vibre la graisse de son double menton.

Les chansons les plus intéressantes sont celles de la trata, la danse mégarienne, qui varient selon les saisons. Ils nous chantent aussi une chanson sur la mort de Paul Melas, tué en Macédoine vers 1910 et dont j'ai rencontré la femme, une Dragoumis, chez les Merlier.

La tête nous tourne de tant de chansons, de résiné, quand nous partons vers 6h. J'ai oublié de dire les distractions que me donnent les jolies Mégariennes qui, par la fenêtre, avec curiosité et timidité, écoutaient les chanteurs. Leur beau teint de brique est rehaussé par le reflet de leur fichu jaune et dans leur visage brillent le noir de leurs beaux yeux et le blanc de leurs dents. Nous rentrons par un très beau coucher de soleil.

Lundi 7 avril

Après une matinée passée à compléter nos bagages, et où nous n'avons que le temps de passer au Musée byzantin (où j'admire l'Orphée oriental charmant les animaux, une tête de femme expressive, presque française, la magnifique broderie de la Déploration du Christ, entre les 2 actes de la Communion), nous partons à 1h pour le Pirée.

γούδια· ένας τρίτος, ό Μένιος, μὲ ψαρὰ μαλλιά, τραγουδάει μὲ τόσο πάδος ποὺ τοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα καὶ ἡ φωνή του βγαίνει μὲ διακοπὲς σὰν νὰ ἔχει λόξιγκα. Φοράει μιὰ ποδιὰ πλισὲ ποὺ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω δυμίζει φουστανέλα καὶ σηκώνεται ξαφνικὰ νὰ χορέψει πιασμένος ἀπ' τὸ μαντίλι τοῦ συντρόφου του. Κάνει στροφές, βόλτες, χτυπάει μὲ τὸ χέρι τὴν ἄκρη τοῦ τσαρούχιοῦ του, πηδάει, βροντάει τὸ πόδι του στὸ πάτωμα· ἔχει μεγάλη εὐλύγισία ἀλλὰ ξοδεύει ὑπερβολικὰ τὶς δυνάμεις του."Οταν ξανακάδεται τὰ μαλλιά του εἶναι κολλημένα ἀπ' τὸν ἰδρώτα καὶ τὰ χέρια του τρέμουν."Εχει, μοῦ λέει, στὸ σπίτι του «13 κουτάλια», 13 στόματα νὰ δρέψει. Πρὶν ἀπὸ κάδε τραγούδι στρίβει τὸ μουστάκι του, ἀλλὰ παρόλο ποὺ νιώθει περήφανος γιὰ τὰ τραγούδια του ἀναγνωρίζει τὴν ὑπεροχὴ τοῦ «πατριάρχη», τοῦ «δασκάλου», τοῦ ψάλτη: ένας μικρόσωμος ἄνδρωπος μὲ κοντὰ πόδια καὶ τεράστια κοιλιά, ποὺ ἔχει πολὺ καδαρὴ φωνὴ καὶ ποὺ τραγουδάει χειρονομώντας μὲ κινήσεις κυκλικὲς στὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς. Μοιάζει νὰ ζυγίζει τοὺς τόνους του, καὶ γυρίζει πέρα δῶδε τὰ αὐστηρά, στρογγυλά του μάτια καδῶς πάλλεται τὸ λίπος τοῦ προγονοῦ του.

Ἀπὸ τὰ τραγούδια τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα εἶναι ἐκεῖνα τῆς τράτας, τοῦ μεγαρίτικου χοροῦ, ποὺ ποικίλλουν ἀνάλογα μὲ τὶς ἐποχές. Μᾶς τραγουδοῦν ἐπίσης ἔνα τραγούδι γιὰ τὸ δάνατο τοῦ Παύλου Μελᾶ ποὺ σκοτώθηκε στὴ Μακεδονία τὸ 1904, τοῦ ὄποιου γνώρισα τὴ γυναίκα, τὸ γένος Δραγούμη, στοὺς Μερλιέ.

Τὴν ὥρα ποὺ φεύγουμε, κατὰ τὶς 6:00, τὸ κεφάλι μας ἔχει γίνει καζάνι ἀπὸ τὰ τόσα τραγούδια καὶ τὴ ρετσίνα. Ξέχασα ν' ἀναφέρω μὲ πόση εὐχαρίστηση ἔβλεπα τὶς ώραῖες Μεγαρίτισσες ποὺ ἀπ' τὸ παράθυρο, μὲ περιέργεια καὶ ντροπαλοσύνη, ἄκουγαν τοὺς τραγουδιστές. Τὸ ώραιο ἡλιοκαμένο πρόσωπό τους ὑπογραμμίζεται ἀπὸ τὸ καδρέφτισμα τοῦ κίτρινου μαντιλοῦ τους, καὶ στὰ πρόσωπά τους λάμπει τὸ μαῦρο τῶν ώραιών ματιῶν καὶ τὸ ἄσπρο τῶν δοντιῶν. Τὸ ἡλιοθασίλεμα στὴν ἐπιστροφή μας εἶναι δαυμάσιο.

Δευτέρα 7 Απριλίου

"Υστερα ἀπὸ ἔνα πρωινὸ ποὺ τὸ περάσαμε ἐτοιμάζοντας τὶς ἀποσκευές μας καὶ ποὺ μπορέσαμε μόνο νὰ ἐπισκεφδοῦμε τὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο (ὅπου δαυμάζω τὸν ἀνατολίτικο Όρφεα ποὺ γοητεύει τὰ ζῶα, ἔνα ἐκφραστικὸ γυναικεῖο κεφάλι σχεδὸν σὰν Γαλλίδας, καὶ τὸν δαυμάσιο κεντητὸ Ἐπιτάφιο), φεύγουμε στὴ 1:00 γιὰ τὸν Πειραιά...

{Suit alors le récit d'une excursion de douze jours : Egine, Poros, Trézène, Epidaure, Mycènes, Nauplie, Tirynthe, Tripoli, Mystra, Andritsena, Bassai, Olympie, Patras, Itea et Delphes comme dernière étape.}

Vendredi 18 avril

[...] À Itea, nous prenons une auto pour monter à Delphes. La route passe d'abord sous des oliviers puis monte par de lents détours. Nous avons quelque peine à nous loger et finissons par trouver des chambres à l'Hôtel de Castalie.

Le soir, je vais entendre à l'église les tropaires de l'¹Ορθρος du Samedi saint. La petite église est pleine, gens du pays et jeunes Athéniennes venues aux répétitions des fêtes de Delphes. Le *ἱερον* est fermé, le service est entièrement laïque et se fait au milieu de l'église, autour de *νεκροτάφειο*,⁷⁴ un cadre renfermant sans doute une image du Christ surmonté d'un dais fleuri. La pagaille est indescriptible; les hommes s'injurient à haute voix pour savoir qui chantera tel tropaire, et dans quel ton; ils se moquent les uns des autres; le seul moment un peu beau est lorsque les voix de femmes entonnent la *Τρίτην στάσιν* du 3e mode, succédant au 1er playal. Encore, le fait qu'on leur fait sauter des couplets amène-t-il un beau désordre.

Enfin, la procession s'organise, si l'on peut dire. Un clairon sonne le départ, et le cortège s'ébranle, bannières, *νεκροτάφειο*, jeunes gens hurlant dans le plus beau désordre, 2 pappas complètement avachis. Les cierges seuls font bien sur les rues en pente. Et il faut une foi aveugle aux vieilles qui sur le pas de leur porte brûlent de l'encens sur des pelles de fer en se couvrant de signes de croix. Devant, courent les enfants, hurlant en dansant: *Κύριε ἐλέησον*.

Samedi 19 avril. Delphes

Je me lève le premier, et gagne le sanctuaire. Delphes est accrochée sur la rive droite d'une vallée latérale qui s'ouvre par un défilé assez

74. Pour *épitaphios*.

{Άκολουθει ή περιγραφή δωδεκαήμερης έκδρομης: Αϊγινα, Πόρος, Τροιζήνα, Έπιδαυρος, Μυκῆνες, Ναύπλιο, Τίρυνθα, Τριπολη, Μυστράς, Άνδριτσανα, Βάσσες, Όλυμπια, Πάτρα, Ιτέα καί, τελευταίος σταθμός, Δελφοί.}

Παρασκευή 18 Απριλίου

[...] Στήν Ιτέα παίρνουμε ένα αύτοκίνητο γιὰ ν' ἀνέβουμε στοὺς Δελφούς. Ο δρόμος πρῶτα περνάει κάτω ἀπὸ ἐλαιόδεντρα καὶ μετὰ ἀνεβαίνει ἀργὰ τὶς στροφές. Δὲν βρίσκουμε εύκολα κατάλυμα καὶ καταλήγουμε νὰ κλείσουμε δωμάτια στὸ ξενοδοχεῖο «Κασταλία».

Τὸ βράδυ πηγαίνω στὴν ἐκκλησία ν' ἀκούσω τὰ τροπάρια τοῦ ὄρδου τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ή μικρὴ ἐκκλησία εἶναι γεμάτη ἀπὸ ντόπιους καὶ νεαρὲς Ἀδηναῖες ποὺ ἔχουν ἔρθει γιὰ τὴν ἐπανάληψη τῶν Δελφικῶν Ἐορτῶν. Τὸ ἴερὸ εἶναι κλειστὸ καὶ ή ἀκολουθία, ἐντελῶς λαϊκή, ἐπιτελεῖται στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας γύρω ἀπ' τὸν Ἐπιτάφιο, ἔνα ἀνδισμένο κουβούκλιο ποὺ περικλείει τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ή χάρα εἶναι ἀπέριγραπτη· οἱ ἄντρες ἀλληλοιθρίζονται μεγαλόφωνα γιὰ νὰ μάδουν ποιὸς δὰ ψάλει ποιὸ τροπάριο καὶ σὲ ποιὸν ἥχο· οἱ μὲν κοροϊδεύουν τοὺς δέ· ή μόνη κάπως καλὴ στιγμὴ εἶναι ὅταν οἱ γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν τὴν Τρίτην στάσιν {«Ἄι γενεὰι πᾶσαι»} τοῦ τρίτου ἥχου μετὰ {τὸ «Ἄξιόν ἐστι»} τοῦ πλαγίου πρώτου. Ἀκόμα, τὸ γεγονὸς ὅτι τὶς ἀναγκάζουν νὰ παραλείψουν ὄρισμένους στίχους ἐπιτείνει τὴν ἀταξία.

Τελικὰ σχηματίζεται –τρόπος τοῦ λέγειν– ή πομπή. Μιὰ σάλπιγγα δίνει τὸ σῆμα γιὰ τὴν ἀναχώρηση καὶ ή λιτανεία ξεκινάει, λάβαρα, ὁ Ἐπιτάφιος, νέοι ποὺ ξεφωνίζουν μέσα σ' ἔναν γενικὸ ὄρυμαγδό, μὲ τοὺς δυὸ παπάδες τελείως ἀποχαυνωμένους. Μόνο τὸ φῶς τῶν κεριῶν δίνει κάποια ὄμορφιά στοὺς κατηφορικοὺς δρόμους. Καὶ δὰ πρέπει νὰ ἔχουν τυφλὴ πίστη οἱ γριούλες ποὺ στὰ κατώφλια τους καῖνε μέσα σὲ σιδερένια φτυάρια λιβάνι καὶ σταυροκοπιοῦνται. Στὴν κεφαλὴ τῆς πομπῆς τὰ παιδάκια τρέχουν καὶ οὐρλιάζουν χορεύοντας τὸ «Κύριε ἐλέησον».

Σάββατο 19 Απριλίου. Δελφοί

Σηκώνομαι πρῶτος καὶ πηγαίνω στὸ ἴερὸ τοῦ Ἀπόλλωνα. Οἱ Δελφοὶ εἶναι κουρνιασμένοι στὴ δεξιὰ πλευρὰ μιᾶς βαδιᾶς πλαγιαστῆς κοιλάδας ποὺ ἀπὸ ἔνα στενὸ πέρασμα ἐνώνεται μὲ τὴν κοιλάδα τῆς Ἀμφισσας,

étroit sur la vallée d'Amphissa qui seule est dans l'axe du golfe d'Itea. Le sanctuaire occupe les 2 rives d'un ravin qui prolonge une faille très étroite entre les 2 roches Phédriades. Ainsi, de Delphes même, la mer est cachée sauf de l'échine qui sépare le sanctuaire du moderne Kastri et où, sur des aires pavées, siégeaient les Amphictyons, et où, aujourd'hui comme dans l'antiquité, on dresse des tentes pour les fêtes delphiques. Ce que je n'imaginais pas, c'est la beauté de la vallée principale, celle d'Arachova, aux plans harmonieusement disposés, et qui, ce matin dans le contre-jour, et par l'humidité de l'atmosphère, me semble tout à fait une de ces vallées bernoises, comme les peignait grand-père. Les Phédriades elles-mêmes sont deux hautes parois de calcaire gris, taché de rouge, où s'accrochent quelques rares arbustes et où tournoient des oiseaux de proie.

Ce beau site est déshonoré par une ignoble bâtisse, le Musée de l'école française, d'une vulgarité et d'une laideur qu'aggravent sa couleur blanche, ses verrières de gare, et la tôle ondulée de son toit.

Je monte d'abord rapidement au sanctuaire, jusqu'au théâtre. On y a construit en béton sur la scène des escaliers et une terrasse qui porte le rocher de Prométhée. Par cette lumière, avec ses bleutés des fonds, ce ciel clair, l'ensemble fait admirablement. Je redescends par la source Castalie, au pied des Phédriades; elle ne fait guère d'impression, d'autant moins qu'auprès, sous de magnifiques platanes, des ouvriers travaillent à agrandir la route d'Arachova. Mais, en contre-bas de celle-ci, le Gymnase et la Marmaria sont dans un site merveilleux.

Du fond de la vallée, monte jusqu'à leurs terrasses un moutonnement d'oliviers et de blés, où fleurissent de grandes marguerites d'or. Soutenue par de beaux soubassements polygonaux, de pierre rouge, la Marmaria est un ensemble de temples de styles divers, un temple dorique dont les colonnes sont d'une grande perfection, mais que des éboulements ont presque entièrement détruit, un autre temple, dont le mur est orné de stries horizontales comme celles de l'Erechthéion, une Tholos, d'un travail très soigné d'un beau marbre blanc, et un autre temple

της μόνης ποὺ βρίσκεται στὸν ἄξονα τοῦ κόλπου τῆς Ἰτέας. Τὸ ἵερὸ καταλαμβάνει τὶς δυὸ δῦχες μιᾶς χαράδρας ποὺ ἀποτελεῖ ἐπέκταση μιᾶς σχισμῆς ἰδιαίτερα στενῆς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ βράχους τῶν Φαιδριάδων. Ἔτσι ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς δὲν φαίνεται ἡ δάλασσα παρὰ μόνο ἀπὸ τὴν ράχη ποὺ χωρίζει τὸ ἵερὸ ἀπὸ τὸ σημερινὸ Καστρί. Ἐδῶ σὲ λιθόστρωτα ἐπίπεδα ἔδρευαν οἱ Ἀμφικτύονες κι ἐδῶ σήμερα, ὅπως στὴν ἀρχαιότητα, στήνουν τὶς τέντες γὰ τὶς Δελφικὲς Ἔορτές. Αὐτὸ ποὺ δὲν φανταζόμουν εἶναι ἡ ὁμοφοιὰ τῆς κύριας κοιλάδας, ἐκείνης τῆς Ἀράχωβας, μὲ τὰ ἀρμονικὰ διευθετημένα ἐπίπεδα, ποὺ σήμερα τὸ πρωὶ μέσα στὴν ἀντηλιὰ καὶ τὴν ὑγρὴ ἀτμόσφαιρα μοῦ δυμίζει μιὰ ἀπὸ τὶς κοιλάδες τοῦ καντονίου τῆς Βέρνης ποὺ χωράφιζε ὁ παππούς. Οἱ Φαιδριάδες εἶναι δυὸ κάδετοι γκρίζοι ἀσθετολιδικοὶ βράχοι μὲ κόκκινους λεκέδες, πάνω στοὺς ὅποιους φυτρώνουν ἐλάχιστα χαμόδεντρα κι ὅπου τριγυρίζουν ἀρπακτικὰ πουλιά.

Αὐτὴν τὴν ὡραία τοποθεσία χαλάει ἔνα φρικτὸ κτίριο, τὸ Μουσεῖο τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, μὲ μιὰ προστυχὰ κι ἀσχῆμα ποὺ ἐπιδεινώνονται ἀπὸ τὴν ἀσπρίλα του, ἀπὸ τὶς τζαμαρίες του τύπου σιδηροδρομικοῦ σταδιμοῦ καὶ τὴν κυματιστὴ λαμαρίνα τῆς σκεπῆς του.

Πρῶτα ἀνεβαίνω γρήγορα στὸ ἵερό, ὃς ἐκεὶ ποὺ βρίσκεται τὸ δέατρο. Πάνω στὴ σκηνὴ ἔχουν χτιστεῖ μὲ μπετὸν μιὰ σκάλα καὶ μιὰ ἐξέδρα ἀπ’ ὅπου ὁρδώνεται ὁ βράχος τοῦ Προμηθέα. Μ’ αὐτὸ τὸ φῶς, μὲ τὸ γαλαζωπὸ φόντο, μ’ αὐτὸν τὸν καδαρὸ οὐρανὸ ἡ γενικὴ ἐντύπωση εἶναι ὑπέροχη. Κατεβαίνω ἀπὸ τὴν Κασταλία πηγὴ στὴ ρίζα τῶν Φαιδριάδων· δὲν μοῦ κάνει καμιὰ ἐντύπωση, ἐνῶ ἔξαλλου κάτω ἀπὸ κάτι δαυμάσια πλατάνια δουλεύουν ἐργάτες γὰ τὰ διαπλατύνουν τὸ δρόμο πρὸς τὴν Ἀράχωβα. Κάτω ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ Γυμνάσιο καὶ ἡ Μαρμαρὶα κατέχουν μιὰ δαυμάσια δέση.

Ἀπὸ τὸ βάδος τῆς κοιλάδας ὃς τὶς ταράτσες τῆς Μαρμαρᾶς ἀνεβαίνουν κλιμακωτὰ ἐλαϊῶνες καὶ σιτοβολῶνες ὅπου ἀνδίζουν μεγάλες χρυσὲς μαργαρίτες. Η Μαρμαριά, μὲ τὰ ὡραῖα πολυγωνικὰ ἀναλίμματα ἀπὸ κόκκινη πέτρα, εἶναι ἔνα σύνολο ἀπὸ ἵερὰ ποικίλων ρυθμῶν: ἔναν δωρικὸ ναὸ μὲ τέλειους κίονες μὰ ποὺ οἱ ὄλισθησεις τῶν βράχων ἔχουν καταστρέψει σχεδὸν ὀλοκληρωτικά, ἔναν ἄλλο ναὸ μὲ τὸν τοῦχο τοῦ ἄδυτου στολισμένο μὲ ὄριζόντιες λωρίδες ποὺ δυμίζουν τὸ Ἐρέχθειο, μιὰ Θόλος ἀπὸ ἄριστα δουλεμένο λεύκο μάρμαρο, κι ἔναν τελευταῖο ναὸ

dont il ne reste que les croisillons qui supportaient le soubassement. Mais ce qui est surtout beau c'est, comme fond à ces marbres, de voir s'ouvrir cette profonde vallée que l'ombre habite encore, et qu'argentent les oliviers. De la palestre, un peu plus haut, il reste surtout une grande piscine, et du gymnase, les soubassements d'une colonnade ionique.

Je remonte au *ēpov*, si curieusement distribué en terrasses, sur une pente abrupte que chaque palier réserve une surprise. La voie sacrée y monte, plus raide et plus irrégulière que je ne l'imaginais entre des monuments dont il ne reste que des bases. Seul à un premier détour, le trésor des Athéniens a été relevé. Sa proportion est agréable, mais la mutilation de ses métopes lui enlève de son charme et ses colonnes modernes. Au-dessus, derrière un portique ionien un peu grêle, s'élève le puissant mur édifié en appareil {poly}gonal par les Alcméonides pour soutenir la terrasse du temple. Ce puzzle de géants est d'un effet extraordinaire; il est entièrement couvert d'inscriptions en caractères minuscules: les Archives des Amphictyons.

Plus haut, la voie monte, raide et glissante, devant l'autel élevé à Apollon par les Chiotes, et se termine au temple par une rampe en partie effondrée, laissant à droite le soubassement de Prusias qui rappelle la colonne d'Agrippa. Du temple lui-même, il ne reste que les substructures, avec le même système de croisillons supports qu'à la Marmaria.

Ce qu'il a de beau, c'est outre l'ampleur des blocs, leur couleur grise, brillante, presque métallique, d'une étrange grandeur. Au-dessus du temple, les murs de soutènement de la scène du théâtre, que l'on est en train de munir d'une terrasse en béton portant le rocher de Prométhée et que des escaliers latéraux relient à l'orchestra. Dans le contre-jour du matin, par un petit effort d'imagination, je me représente un drame antique joué sur ce fond de montagnes sur lequel l'aube étend encore un voile bleuté.

Avec les Bron qui me rejoignent, nous y entendons ensuite une répétition des *Suppliantes* d'Eschyle avec la musique de Psachos. Les dan-

τοῦ ὁποίου σώζονται μόνο τὰ δικτυωτὰ δεμέλια. Τὸ πιὸ ὅμορφο ὅμως εἶναι νὰ βλέπει κανεῖς, ὡς φόντο γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ μάρμαρα, ν' ἀνοίγει ἡ βαθιὰ κοιλάδα {τοῦ Πλείστου} ποὺ κατοικεῖται ἀκόμα ἀπὸ τὴ σκιὰ κι ὅπου ἀσημίζουν οἱ ἐλιές. Ἀπὸ τὴν παλαίστρα, λίγο πιὸ ψηλά, τὸ κυριότερο ἐρείπιο εἶναι μιὰ μεγάλη δεξαμενή, κι ἀπὸ τὸ γυμνάσιο ἡ κρηπίδα μιᾶς Ἰωνικῆς κιονοστοιχίας.

Ἀνεβαίνω ξανὰ στὸ ἵερὸ τοῦ Ἀπόλλωνα τὸ διαρδρωμένο περίεργα πάνω στὴν ἀπότομη πλαγιά, μὲ ἐπάλληλες ἀναβαθμίδες, ποὺ ἡ καδεμιὰ σοῦ ἐπιφυλάσσει μιὰ ἔκπληξη. Ἐκεῖ ἀνεβαίνει ἡ ἵερὰ ὁδός, ποὺ εἶναι πιὸ ἐπικλινῆς καὶ ἀνώμαλη ἀπ' ὅ,τι περίμενα, ἀνάμεσα σὲ μνημεῖα ποὺ σώζονται μόνο οἱ βάσεις τους. Τὸ μόνο ποὺ ἀναστηλώθηκε στὴν πρώτη καμπὴ τῆς ὁδοῦ εἶναι ὁ δησαυρὸς τῶν Ἀδηναίων.⁷ Εχει κομψὲς ἀναλογίες, μὰ οἱ κατεστραμμένες μετόπες του καὶ οἱ σύγχρονοι κίονες τοῦ ἀφαιροῦν ἀπὸ τὴ χάρη. Πιὸ πάνω, πίσω ἀπὸ μιὰ Ἰωνικὴ στοὰ μὲ ἰσχνοὺς κάπως κίονες, ὁρθώνεται ἔνας στιβαρὸς πολυγωνικὸς τοίχος ποὺ ἔχτισαν οἱ Ἀλκμεονίδες γιὰ νὰ στηρίξει τὴν κρηπίδα τοῦ μεγάλου ναοῦ. Αὐτὸ τὸ πάζλ γιγάντων κάνει τρομερὴ ἐντύπωση· εἶναι σκεπασμένος σ' ὀλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια μὲ μικροσκοπικὲς ἐγχάρακτες ἐπιγραφές: τὰ ἀρχεῖα τῶν Ἀμφικτυόνων.

Πιὸ ψηλὰ ὁ δρόμος, ἀπότομος καὶ ὀλισθηρός, ἀνεβαίνει στὸν μεγάλο θωμὸ ποὺ ἀφιέρωσαν οἱ Χίοι στὸν Ἀπόλλωνα καὶ καταλήγει στὸ ναὸ μὲ μιὰ μισογκρεμισμένη ράμπα, ἀφήνοντας στὰ δεξιὰ τὸ δεμέλιο τοῦ Προυσία ποὺ δυμίζει τὸ βάθρο τοῦ Ἀγρίππα στὴν Ἀκρόπολη. Ἀπὸ τὸν ἵδιο τὸ ναὸ ἀπομένουν μόνο ὑποδομὲς μὲ τὸ ἵδιο σύστημα τῶν δικτυωτῶν δεμελίων ποὺ βλέπουμε στὴ Μαρμαριά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ εῦρος τῶν ὅγκων κάνει ώραία ἐντύπωση τὸ γκρίζο, λαμπερό, σχεδὸν μεταλλικό τους χρῶμα, ποὺ τοὺς δίνει ἔνα παράξενο μεγαλεῖο. Πάνω ἀπ' τὸ ναὸ βρίσκονται τὰ τείχη ποὺ ὑποστηρίζουν τὴ σκηνὴ τοῦ δεάτρου, ὅπου χτίζεται μὲ μπετὸν μιὰ ἐξέδρα γιὰ τὸ βράχο τοῦ Προμηθέα, μὲ σκάλες δεξιὰ κι ἀριστερὰ ποὺ τὸν ἐνώνουν μὲ τὴν ὁρχήστρα. Στὴν ἀντηλιὰ τοῦ πρωινοῦ, μὲ μιὰ μικρὴ προσπάθεια, ἐπιχειρῶ νὰ φανταστῶ ἔνα ἀρχαῖο δράμα παιγμένο μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ὄρεινὸ φόντο τὸ τυλιγμένο ἀκόμα στὸ γαλαζωπὸ μαγνάδι τῆς αὐγῆς.

Μὲ τοὺς Bron πηγαίνουμε ν' ἀκούσουμε μιὰ πρόβα τοῦ χοροῦ τῶν «Ικέτιδων» τοῦ Αἰσχύλου σὲ μελοποίηση Ψάχου. Οἱ χορεύτριες-

seuses-chanteuses sont bien la plupart (entre autres Effie) et chantent juste, mais leurs mouvements traduisent les paroles avec une minutie un peu enfantine, et la musique est d'une insupportable monotonie, sans caractère byzantin malgré les intervalles. Pourtant le fait que c'est une monodie donne du charme et une grandeur à ces litanies qu'amplifie et épure l'écho des Phédradiades.

Nous montons jusqu'au Stade, dont le vaste replat est très inattendu sur cette pente abrupte. On se sent le souffle coupé devant son étendue. Le soir nous y remonterons, et des petites gardeuses de chèvres nous y chanteront le *Heil dir Helvetia*,⁷⁵ appris sans doute par les Troeschiens, la veille, tandis que les chouettes se répondront mousées dans les rochers et que les ânes de la vallée continueront leurs braitements désolés.

L'après-midi, nous allons au Musée. L'Aurige est plus beau encore que je ne l'imaginais; il y a une grande souplesse dans les plis qui couvrent sa poitrine et la patine du bronze est superbe. Beaucoup trop de reconstitutions grandeur naturelle qui encombrent le musée et faussent les styles. Les petites métopes ionniennes du trésor de Sicyone me plaisent beaucoup, ainsi que les fragments de celui des Siphniens, la Cariatide en particulier, et l'enlèvement des filles de Lycomède par les Dioscures. Les danseuses à la Jean Goujon du monument des {Thyades} sont charmantes, mais je les imagine assez mal juchées sur leur colonne d'acanthe entre les jambes d'un trépied. Les figures du monument de Daochos dont je m'amuserai le lendemain dans une petite bruine à relever les distiques, ne m'emballent pas.

Dimanche de Pâques 20 avril

Il pleuvine et l'on ne peut trouver un asile au musée. Nous retournerons donc à l'Hiéron où les dalles de la voie sacrée sont toutes luisantes de pluie. Nous visitons quelques tombes souterraines, puis nous séchons à un rayon de soleil, assis sur les bases du trésor des Siphniens.

75. Le refrain de l'ancien hymne national suisse.

τραγουδίστριες, άνάμεσα στίς όποιες και ή "Εφη, είναι γενικά καλές, τραγουδούν σωστά άλλα οι κινήσεις τους άποδίδουν τίς λέξεις μὲ μιὰ μιμητικότητα κάπως παιδαριώδη, ένω ή μουσική είναι άφόρητα μονότονη μὲ χαρακτήρα κάθε άλλο παρά βυζαντινό παρὰ τὰ διαστήματά της. Όστόσο τὸ γεγονὸς ὅτι πρόκειται γιὰ μονωδία δίνει χάρη καὶ μεγαλεῖ σὲ τοῦτες τίς δεήσεις ποὺ ή ἡχὸ τῶν Φαιδριάδων μετουσιώνει.

Άνεβαίνουμε ως τὸ Στάδιο. Τὸ μεγάλο του πλάτωμα είναι ἀπρόσμενο σ' αὐτὴν τὴν ἀπότομη κατωφέρεια. Κοιτάζοντάς το, σοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα. Τὸ βράδυ δ' ἀνεβοῦμε ξανὰ ἐκεῖ καὶ οἱ νεαρὲς βοσκοπούλες δὰ μᾶς τραγουδήσουν τὸ «Heil dir Helvetia»,⁶⁸ ποὺ δὰ τοὺς τὸ ἔμαδαν ἀναμφίβολα οἱ πατριῶτες μας Trösch χδές, ένω ἀπὸ τὶς κρυψῶνες τους στὰ βράχια δὰ ἀπαντήσουν οἱ κουκουβάγιες κι ἀπ' τὴν κοιλάδα δὰ ἀκούγονται τὰ ἀπελπισμένα γκαρίσματα τῶν γαιδάρων.

Τὸ ἀπόγευμα πηγαίνουμε στὸ Μουσεῖο. Οἱ Ἡνίοχος είναι ἀκόμη πιὸ ώραῖος ἀπ' ὅ,τι φανταζόμουν· οἱ πτυχὲς ποὺ σκεπάζουν τὸ στῆθος του ἔχουν μεγάλη πλαστικότητα κι ἡ πατίνα τοῦ μπρούντζου είναι ύπεροχη. Τὸ Μουσεῖο ἐπιβαρύνεται μὲ ύπερβολικὰ πολλὲς ἀναπαραστάσεις τῶν γλυπτῶν σὲ φυσικὸ μέγεδος ποὺ φευτίζουν τοὺς διάφορους ρυθμούς. Οἱ μικρὲς ἰωνικὲς μετόπες τοῦ δησαυροῦ τῶν Σικυωνίων μοῦ ἀρέσουν πολὺ ὄπως καὶ τὰ δραύσματα τοῦ δησαυροῦ τῶν Σιφνίων, κι ἰδιαίτερα ἡ Καρυάτιδα κι ἡ ἀπαγωγὴ τῶν δυγατέρων τοῦ Λυκομήδη ἀπὸ τοὺς Διόσκουρους. Οἱ χορεύτριες τοῦ μνημείου τῶν Θυάδων, ποὺ δυμίζουν Jean Goujon, είναι χαριτωμένες ἀλλὰ δύσκολα τὶς φαντάζομαι πάνω στὸν κορινθιακὸ κίονα τους ἀνάμεσα στὰ σκέλη ἐνὸς τρίποδα. Οἱ μορφὲς τοῦ μνημείου τοῦ Δαόχου δὲν μὲ ἐνδουσιάζουν. Ομως τὴν ἐπομένη, κατὰ τὴ διάρκεια ἐνὸς ψιλόθροχου, δὰ διασκεδάσω ἀντιγράφοντας μερικὰ δίστιχα ποὺ είναι χαραγμένα στὸ μνημεῖο.

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα 20 Ἀπριλίου

Ψιχαλίζει καὶ δὲν μποροῦμε νὰ βροῦμε καταφύγιο στὸ Μουσεῖο. Ἐπιστρέφουμε λοιπὸν στὸ Ιερὸ ὅπου οἱ πλάκες τῆς Τερᾶς Ὁδοῦ γυαλίζουν ἀπ' τὴ βροχή. Ἐπισκεπτόμαστε μερικοὺς ύπόγειους τάφους καὶ μετὰ στεγνώνουμε κάτω ἀπὸ μιὰ ἡλιαχτίδα στὴ βάση τοῦ δησαυροῦ τῶν Σιφ-

68. Τὴν ἐπώδο τοῦ τότε ἐθνικοῦ ὅμνου τῆς Ελβετίας.

Vers 11h $\frac{1}{2}$, nous partons en auto pour Bralo, par la route construite pendant la guerre pour le transport des troupes alliées. Dans tous les villages, nous échangeons des eviva avec les gens qui regardent rôtir leurs agneaux, alignés sur leurs broches. Nous descendons en virant sur la vallée d'Amphissa, et glissons sous ses infinis bois d'oliviers. Puis nous passons un col dans une région sauvage, que rendent plus dramatique encore le gris d'acier, les bleus froids des nuages. La pluie nous oblige à fermer la voiture, et le temps ne se rassérène un peu que lorsque nous atteignons la plaine du Céphise, dépassant Gravia, à l'issue de son sinistre défilé. A Bralo, dans le magasi, nous disputons aux poules qui le picorent l'agneau pascal et nous empoisonnons avec une effroyable pitta, aux œufs, au fromage, et à la farine, sans sucre ni sel, mais imbibée d'une huile infecte. Le rezzinato en outre nous imprime une somnolence que vient aider le velours des 2de classe de l'Orient Express, qui nous ramène bien doucement, mais dans le charme pur d'un crépuscule attique, qui fait briller les marbres du Pentélique, et dore les champs déjà bien moins verts qu'à notre départ. J'ai le grand bonheur de trouver parmi un volumineux courrier de bonnes nouvelles de Mme Boissonnas.

Lundi 21 avril

Temps lourd et chaud. Promenade sous l'Acropole qui est fermée. L'herbe y a déjà jauni. L'après-midi, visite aux Merlier, aux Choisy et le soir aux Weiglé. Chez les Merlier, je trouve Pernot et un chanteur de Thrace qui dit quelques jolies chansons en s'accompagnant de la lira.

Mardi 22 avril

Vers 11 $\frac{1}{2}$ nous partons en auto pour Mégare. Un gamin nous conduit sur l'emplacement de la panégyrie, à l'ouest de la plus occidentale des collines, auprès d'une petite chapelle à l'invocation de St Jean le Danseur. Elle recouvre, me dit notre menuisier-chanteur que je retrouve sur la place de fête, un petit lac dont l'eau guérissait de l'impuissance et de la stérilité. L'endroit est très découvert, sec et

νίων. Γύρω στις 11:30 φεύγουμε μὲ αὐτοκίνητο γιὰ τὸν Μπράλο ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ κατασκευάστηκε τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων. Σὲ ὅλα τὰ χωριὰ ἀνταλλάσσουμε εὐχὲς μὲ τοὺς χωρικοὺς ποὺ παρακολουθοῦν τὸ ψήσιμο τῶν ἀρνιῶν στὶς παρατεταγμένες σοῦθλες τους. Παίρνουμε τὶς στροφὲς ποὺ μᾶς κατεβάζουν στὴν πεδιάδα τῆς Ἀμφισσας καὶ προχωροῦμε κάτω ἀπὸ τὸν ἀπέραντο ἐλαϊώνα της. Μετὰ περνᾶμε ἔνα διάσελο σ' ἔνα ἀγριωπὸ τοπίο ποὺ τὸ κάνει ἀκόμα πιὸ δραματικὸ τὸ ἀτσάλινο χρῶμα τῶν νεφῶν. Ή βροχὴ μᾶς ἀναγκάζει ν' ἀνεβάσουμε τὴν κουκούλα τοῦ αὐτοκινήτου μας, κι ὁ καιρὸς ἡμερεύει, μετὰ τὴ Γραβιά, μόνο ὅταν φθάνουμε στὴν πεδιάδα τοῦ Κηφισοῦ στὴν ἔξοδο τῆς σκοτεινῆς κλεισούρας. Στὸν Μπράλο μέσα στὸ μαγαζὶ μαλώνουμε μὲ τὶς κότες ποὺ ταιμπολογῶνται τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάσχα καὶ χαλᾶμε τὸ στομάχι μας τρώγοντας μιὰ φριχτὴ πίτα μὲ αὐγά, τυρὶ καὶ ἀλεύρι χωρὶς ζάχαρη ἢ ἀλάτι ἀλλὰ βουτηγμένη σ' ἔνα σιχαμερὸ λάδι. Ἐπιπλέον ἡ ρετσίνα μᾶς φέρνει ὑπνηλία ποὺ ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ βελοῦδο τῆς Β' δέσης τοῦ «Orient Express», μὲ τὸ ὄπιο τελεώνουμε ἥρεμα τὸ ταξίδι μας, περιτριγυρισμένοι ἀπὸ τὴ γοητεία ἐνὸς ἀττικοῦ δειλινοῦ ποὺ κάνει νὰ λάμπουν τὰ μάρμαρα τῆς Πεντέλης καὶ νὰ χρυσίζουν οἱ ὅχι πιὰ τόσο ἀνοιχτοπράσινοι ἀγροί. "Ἐχω τὴ μεγάλη χαρὰ νὰ βρῶ ἀνάμεσα σὲ μιὰ ὄγκωδη ἀλληλογραφία καλὰ νέα ἀπὸ τὴν κυρία Boissonnas.

Δευτέρα 21 Απριλίου

Καιρὸς βαρὺς καὶ ζεστός. Περίπατος κάτω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη ποὺ εἶναι κλειστή. Τὰ χορτάρια ἔχουν ὥδη κιτρινίσει. Τὸ ἀπόγευμα ἐπίσκεψη στοὺς Μερλιέ, στοὺς Choisy καὶ τὸ βράδυ στοὺς Weiglé. Στοὺς Μερλιέ βρίσκω τὸν Hubert Pernot καὶ ἔναν τραγουδιστὴ ἀπὸ τὴ Θράκη ποὺ λέει μερικὰ ὡραῖα τραγούδια μὲ συνοδεία λύρας.

Τρίτη 22 Απριλίου

Γύρω στις 11:30 φεύγουμε μὲ αὐτοκίνητο γιὰ τὰ Μέγαρα. "Ἐνα παιδί μᾶς ὀδηγεῖ ἐκεῖ ποὺ γίνεται τὸ πανηγύρι, στὰ δυτικὰ τοῦ πιὸ δυτικοῦ ἀπ' ὅλους τοὺς λόφους, κοντὰ σ' ἔνα παρεκκλήσι, τοῦ Ἅγιου Ἰωάννη τοῦ Χορευτῆ. Κατὰ τὸν ξυλουργὸ-τραγουδιστὴ μας, ποὺ συναντῶ στὸ χοροστάσι, ὁ «Χορευτὴς» εἶναι δεμελιωμένος πάνω σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη ποὺ τὸ νερό της γιάτρευε τὴν ἀνικανότητα καὶ τὴ στείρωση. Ή τοποδεσία εἶναι πολὺ ἀνοιχτή,

plat. Pour abriter les buveurs, on a dû élever des treilles recouvertes de branchages. Comme fond, d'un côté la mer, Salamine, de l'autre la grande plaine d'oliviers qui s'étend entre les Gerania et le Trikeri et plus près la petite colline de Mégare, très orientale, avec ses murs blancs, ses toits bruns, sa terre beige, qui fait penser à la galette de []. Les danses s'organisent lentement et dans un désordre assez grand, sans enthousiasme et sans gaieté, comme tout ici.

Elles sont de trois sortes; celle des femmes, la trata proprement dite. Une cinquantaine de femmes et de jeunes filles, toutes en costumes, forment une chaîne anglaise, qui progresse lentement, balancée de côté et d'avant en arrière. Seules 3 ou 4 femmes à la fin de la chaîne chantent. Le soir sur la place, les chanteurs formeront deux groupes, chantant les quatre mesures de l'air de la trata alternativement en voix de tête, du nez ou d'ailleurs, avec un son de biniou, les autres avec la voix normale, à l'octave inférieure. Le costume est très riche; une robe sombre, à plis serrés, que cercle sur le bassin une ceinture large d'une étoffe plus grossière; un caraco ouvert comme un «habit» laissant voir du linge, et recouvert d'une profusion de sequins d'or; des broderies en soulignent les contours; sur la jupe, des tabliers variés; sur la tête, un fichu jaune brodé, ou un fichu de soie plus fin, pour les femmes mariées paraît-il; les tresses roulées dans le haut du fichu tombent dans le dos, liées de rubans de couleurs. Danse monotone, comme la musique (il n'y a que 3 airs en tout avec de fort petites modifications d'un couplet à l'autre), mais dont le calme et la régularité rythmique ont quelque chose de hiératique, rien d'un amusement. Les visages sourient peu; ceux qui sont bien sont d'ailleurs une minorité; quelques-uns sont effroyablement poudrés, et cette poudre mêlée de sueur fait à plusieurs un masque dégoûtant.

La seconde sorte de danses est celles qui sont conduites par un homme, par exemple le fiancé ou le mari faisant danser sa belle et ses sœurs et cousines. Il danse le premier, les femmes le suivent, ayant à tour de rôle l'honneur de lui tenir le mouchoir où il se retient pour faire

ξερή κι ἐπίπεδη. Γιὰ νὰ προστατευτοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιο οἱ πανηγυριῶτες φτιάξανε κρεβατίνες σκεπασμένες μὲ κλαδιά. Στὸ Βάθος ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ δάλασσα κι ἡ Σαλαμίνα κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ μεγάλος ἐλαιώνας ἀνάμεσα στὰ Γεράνια καὶ τὸ Τρίκερι. Καὶ πιὸ κοντὰ ὁ μικρὸς λόφος τῶν Μεγάρων ποὺ δυμίζει Ἀνατολὴ μὲ τοὺς ἄσπρους τοίχους, τὶς κεραμόχρωμες στέγες καὶ τὸ καφετὶ χῶμα ποὺ δυμίζει τὸ χρῶμα τῶν παξιμαδιῶν []. Οἱ χοροὶ ὄργανώνονται ἀργὰ μέσα σὲ ἀρκετὰ μεγάλη ἀκαταστασία χωρὶς κέφι κι ἐνδουσιασμό, ὅπως ὅλα ἐδῶ.

Οἱ χοροὶ εἶναι τριῶν εἰδῶν: ὁ γυναικεῖος ποὺ λέγεται τράτα. Σ' αὐτὴν καμιὰ πενηνταριὰ γυναικες καὶ κορίτσια μὲ τὶς φορεσιές τους σχηματίζουν μία ἀλυσίδα ποὺ προχωράει ἀργὰ ταλαντεύμενη πότε στὰ πλάγια καὶ πότε μπρὸς πίσω. Μόνο 3 ἢ 4 γυναικες στὴν οὐρὰ τῆς ἀλυσίδας τραγουδοῦν. Τὸ βράδυ στὴν πλατεία οἱ τραγουδιστὲς δὰ σχηματίσουν δυὸ ὄμάδες. Ή μιὰ τραγουδάει τὶς τέσσερις μπατοῦτες τοῦ σκοποῦ τῆς τράτας, ἐναλλὰξ μὲ φωνὴ κεφαλική, μὲ φωνὴ ἔρρινη, καὶ στὸ τέλος μὲ φωνὴ ποὺ μιμεῖται τὴν γκάιντα, ἐνῶ ἡ ἄλλη ὄμάδα τραγουδάει μὲ φωνὴ κανονικὴ μιὰ ὄκταβα πιὸ χαμηλά. Ή φορεσιὰ εἶναι πολὺ πλούσια: ἀποτελεῖται ἀπὸ ἔνα σκοῦρο φόρεμα μὲ μικρὲς πιετοῦλες καὶ στὴ μέση μιὰ φαρδιὰ χώνη ἀπὸ ὑφασμα κάπως χονδροειδές· τὸ κοντογούνι ἀφήνει νὰ φαίνεται τὸ πουκάμισο καὶ εἶναι σκεπασμένο μὲ πλῆθος χρυσὰ φλουριά· οἱ ἄκρες καὶ τὰ μανίκια εἶναι στολισμένα μὲ κεντήματα· πάνω ἀπὸ τὴ φούστα φορᾶνε διάφορες ποδιές, στὸ κεφάλι μιὰ κεντημένη κίτρινη μαντίλα ἢ ἀπὸ μετάξι γιὰ τὶς παντρεμένες· οἱ κοτύδες, διπλωμένες στὸ πάνω μέρος τῆς μαντίλας, πέφτουν στὴν πλάτη δεμένες μὲ πολύχρωμες κορδέλες. Χορὸς μονότονος ὅπως κι ἡ μουσικὴ (οἱ σκοποὶ εἶναι μόνο τρεῖς μὲ ἐλάχιστες παραλλαγὲς ἀπ' τὴ μιὰ στροφὴ στὴν ἄλλη) ἀλλὰ ἡ ἡρεμία καὶ ἡ ρυθμικὴ του σταδερότητα ἔχουν κάτι τὸ τελετουργικό, καθόλου ψυχαγωγικό. Λίγα τὰ χαμόγελα στὰ πρόσωπα, λίγα ἄλλωστε τὰ ὅμορφα πρόσωπα· μερικὰ μάλιστα εἶναι φρικτὰ πουδραρισμένα κι αὐτὴ ἡ πούδρα ἀνακατεμένη μὲ τὸν ἰδρώτα σχηματίζει σὲ πολλὲς μιὰν ἀηδιαστικὴ μάσκα.

Οἱ χοροὶ τοῦ δευτέρου εἰδούς εἶναι αὐτοὶ ποὺ σέρνονται ἀπὸ ἔναν ἄντρα, γιὰ παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ ἢ τὸν σύζυγο, ποὺ σέρνει τὴν καλή του καὶ τὶς ἀδελφὲς καὶ ξαδέλφες της. Αὐτὸς εἶναι ὁ μπροστάρης, οἱ γυναικες τὸν ἀκολουθοῦν κι ἔχουν μὲ τὴ σειρὰ τὴν τιμὴν νὰ βαστοῦν τὸ μαντίλι ἀπ' ὅπου κρατιέται γιὰ νὰ κάνει τὰ τσαλιμά-

ses effets de danse. L'orchestre est composé en général d'un violon, d'une mandoline et d'une sorte de xylophone,⁷⁶ avec des cordes en métal, frappées avec des baguettes entourées d'étoffe. Toutes les deux danses environ, le danseur leur pose un billet de 20 sur leur instrument. Autour de ces petites danses de famille se forme un cercle d'admirateurs et de critiques. Les amis ou les obligés du danseur lui offrent continuellement des verres d'ouzo qu'il reçoit presque sans interrompre sa danse, et que suivant son tempérament, il boit, ou boit et recrache, ou jette directement par terre dans la poussière après l'avoir levé à la santé du donateur et y avoir trempé ses lèvres.

Enfin, avant de partir, nous voyons une 3e sorte de danse, ou plutôt d'orchestre: des jeunes gens dansent eux au son d'une πίπιζα, sorte de clarinette de bois à large embouchure {lire: pavillon} et très courte, jouée avec beaucoup d'agilité, et du νταούλι, que son joueur frappe de la main droite d'une batte qui me paraît être un nerf de bœuf, tandis que de la gauche, il applique sur l'autre membrane une mince baguette, soit pour modifier le timbre, soit pour s'assurer le rythme. En effet il exécute les plus bizarres contre-temps dont je ne parviens pas à saisir le rythme.

Quand nous avons encore assisté aux danses qui se sont transportées sur la place principale du village vers 5 h, où elles ne se prolongent pas après le coucher du soleil, la tête nous tourne à tous trois. Je dis au revoir à notre menuisier qui me raconte que l'un de nos chanteurs, Stratiotis qui nous avait prédit par la mantique de l'omoplate de notre mouton que l'un de nous perdrat l'un des siens, a trouvé en rentrant sa petite fille noyée dans un puits. Je lis dans un χρονογράφημα de Φορτούνιο⁷⁷ que cette mantique a joué un grand rôle chez les klephthes et les héros de l'indépendance.

76. Il s'agit du santûr.

77. Pseudonyme de Spiros Mélas, auteur et journaliste.

κια του. Ή όρχήστρα γενικά άποτελείται άπο ένα βιολί, ένα μαντολίνο κι ένα είδος ξυλόφωνου⁶⁹ μὲ μεταλλικὲς χορδὲς ποὺ κρούονται άπο μπαγκέτες μὲ ύφασμάτινο κεφάλι. Περίπου ἔπειτα άπὸ κάθε δεύτερο χορὸ ὁ πρωτοχορευτὴς τοποθετεῖ στὰ ὄργανα ένα χαρτονόμισμα τῶν 20 δραχμῶν. Γύρω άπὸ τὶς μικρὲς οἰκογενειακὲς χορευτικὲς ὄμάδες σχηματίζεται ένας κύκλος άπὸ δαυμαστὲς καὶ κριτικούς. Οἱ φίλοι η ὅσοι εἰναι ύποχρεωμένοι στὸν πρωτοχορευτὴν τοῦ προσφέρουν συνέχεια ποτηράκια μὲ οὐζό. Αὐτὸς τὰ παίρνει συνεχίζοντας νὰ χορεύει, τὰ πίνει η τραβάει μιὰ γουλιὰ καὶ τὴ φτύνει η ἀδειάζει τὸ ποτὸ στὸ ἔδαφος μέσα στὴ σκόνη, ἀφοῦ πρῶτα εὐχαριστήσει τὸν κεραστὴ καὶ θρέξει τὰ χεῖλη του.

Τέλος, προτοῦ φύγουμε, βλέπουμε ένα τρίτο είδος χοροῦ η μᾶλλον ὀργανικῆς μουσικῆς: διάφοροι νεαροὶ χορεύουν στὸν ἥχο μιᾶς πίπιζας. Πρόκειται γιὰ ένα μικροῦ μήκους ξύλινο κλαρινοειδὲς πνευστὸ μὲ μεγάλη «καμπάνα» στὴν ἄκρη, ποὺ παίζεται μὲ πολλὴ εὐχέρεια, συνοδευόμενο ἀπὸ τὸ ντασούλι. Ό ντασούλιέρης χτυπάει τὴ μεμβράνη χρησιμοποιώντας, στὸ δεξὶ του χέρι, τὸν κόπανο (μοῦ φαίνεται κατασκευασμένος ἀπὸ βούνευρο) καὶ στὸ ἀριστερὸ τὴν πολὺ λεπτότερη βέργα γιὰ νὰ παραλλάξει τὸ ἡχόχρωμα η νὰ τονίσει σωστὰ τὸ ρυθμό. "Ομως στὴν πράξη μὲ τὴ βέργα ἐκτελεῖ τοὺς πιὸ περίεργους ἀντιχρονισμοὺς ποὺ δυσκολεύομαι νὰ συλλάβω.

Παρακολουθοῦμε καὶ τοὺς χοροὺς ποὺ γύρω στὶς 5:00 μεταφέρθηκαν στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ καὶ ποὺ συνέχισαν ὡς τὸ ἡλιοβασιλέμα, ὀπότε τὸ κεφάλι καὶ τῶν τριῶν μας εἶχε γίνει ἐντελῶς καζάνι. Αποχαιρετῶ τὸν ξυλουργό μας ποὺ μοῦ διηγεῖται ὅτι ὁ τραγουδιστής μας, ὁ ὀνομαζόμενος Στρατιώτης, ποὺ μελετώντας τὴν ὡμοπλάτη τοῦ ἀρνιοῦ μας προφήτεψε ὅτι ένας ἀπὸ μᾶς δὰ χάσει κάποιον δικό του, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του βρῆκε τὴ μικρὴ κόρη του πνιγμένη στὸ πηγάδι. Διαβάζω σ' ένα χρονογράφημα τοῦ Φορτούνιο⁷⁰ ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἰδούς η μαντικὴ ἐπαιξει μεγάλο ρόλο στοὺς κλέφτες καὶ τοὺς ἡρωες τοῦ 1821.

69. Έννοεῖ τὸ σαντούρι.

70. Ψευδώνυμο τοῦ Σπύρου Μελᾶ.

Mercredi 23 avril

Jour blanc et chaud. Déjeuner turc excellent chez les Weiglé, puis à l'Acropole où montent de nombreux Français, thé au Zappion, visite du Stade d'où nous voyons le soleil qui se couche dans les nuages nimbé d'or le Parthénon, et dîner au Panthéon.

Jeudi 24 avril

J'accompagne les Bron au Pirée. Au « nous » vas succéder le « je » libre mais parfois mélancolique dans ce journal. Ces 3 semaines resteront pour nous trois un bien beau souvenir.

Je reprends mon travail, commence les *Καημοὶ τῆς λιμνοθάλασσας*.

Samedi 26 avril

Déjeuner chez les Broye avec le beau-père de Broye, qui a des réponses à retardement, et de Boccard, l'éditeur parisien, un grand homme au nez marqué, un peu à la Doret, pète-sec et pas très sympathique. Après le déjeuner, Andreades vient un moment pour se faire connaître, très gentil d'ailleurs, avec une demi-conscience de son grain de ridicule. De Boccard ne connaissant personne ici, je crois bien faire en le baladant dans Athènes, par une chaleur formidable qui me fiche la diarrhée. Il paraît peu sensible aux belles choses, terriblement réaliste, et n'est pas même fichu de nous payer un taxi.

Sur l'Acropole, presque rien que des Français, quelques-uns sympathiques, et Miss Europe, Melle Diplarakou, très bien de corps et qui porte parfaitement une robe noire, mais sans perfection dans les traits. Le Parthénon, lui, est toujours aussi beau, et je remarque la belle métope de l'angle sud-ouest, un centaure étranglant un lapithe. Déjà, les herbes se dessèchent; seules les camomilles font un tapis fané et parfumé. La voie sacrée reprend ses roses et ses lilas.

Je passe chez les Merlier, puis retrouve Boccard qui dîne avec trois autres Français, un Picard, un Auxerrois très sympathique,

Τετάρτη 23 Απριλίου

Μέρα μουντή καὶ ζεστή. Έξαιρετικό τούρκικο γεῦμα στοὺς Weiglé, μετὰ στὴν Ακρόπολη ὅπου ἔχουν ἀνέβει πολλοὶ Γάλλοι, τοσάι στὸ Ζάππειο, ἐπίσκεψη στὸ Στάδιο ἀπ' ὅπου βλέπουμε τὸ ἡλιοβασίλεμα καὶ τὸν Παρδενώνα μὲ χρυσὸ φωτοστέφανο, καὶ τέλος δεῖπνο στὸ «Πάνθεον».

Πέμπτη 24 Απριλίου

Συνοδεύω τοὺς Bron ὡς τὸν Πειραιά. Στὸ ἡμερολόγιο μου ἀντὶ γιὰ «ἐμεῖς» δὰ γράφω πιὰ ἔνα «ἐγώ», πιὸ ἐλεύθερο ἀλλὰ πότε ποτὲ μελαγχολικό. Αὐτὲς οἱ τρεῖς ἔβδομάδες δὰ μείνουν καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μας μιὰ πολὺ ὡραία ἀνάμνηση.

Ξαναπιάνω τὴ δουλειά μου καὶ τοὺς «Καημοὺς τῆς Λιμνοθάλασσας».

Σάββατο 26 Απριλίου

Γεῦμα στοὺς Broye μὲ τὸν πεδερὸ τοῦ Broye, ἄνδρωπο ἀργῶν ἀντιδράσεων, καὶ τὸν de Boccard, τὸν παριζιάνο ἐκδότη, ἔναν μεγαλόσωμο τύπο μὲ χαρακτηριστικὴ μύτη λίγο σὲ στὶλ Doret, ξερὸ στὶς κουβέντες του, κι ὅχι ἰδιαίτερα συμπαθητικό. Μετὰ τὸ γεῦμα ἔρχεται γιὰ λίγο ὁ Ανδρεάδης γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουν. Εἶναι πάντα εὐγενικὸς καὶ μὲ ἀμυδρὴ συναίσθηση τοῦ ἀστείου μέρους τοῦ ἑαυτοῦ του. Βλέποντας πῶς ὁ de Boccard δὲν γνωρίζει κανέναν ἐδῶ ἀναλαμβάνω νὰ τὸν τριγυρίσω στὴν Αδήνα μὲ μιὰ τρομερὴ ζέστη ποὺ μοῦ προξενεῖ διάρροια. Δὲν φαίνεται νὰ ἔχει εὐαισθησίες γιὰ τὰ ὡραῖα πράγματα, εἶναι φοβερὰ ρεαλιστὴς καὶ δὲν τοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλὸ νὰ μᾶς πληρώσει ἔνα ταξί.

Στὴν Ακρόπολη κυρίως Γάλλοι, μερικοὶ συμπαθεῖς, καθὼς καὶ ἡ Μίς Εύρώπη, ἡ δεσποινὶς Διπλαράκου, μὲ ὡραῖο σῶμα, ντυμένη στὴν ἐντέλεια μὲ μαῦρο φουστάνι ἀλλὰ ὅχι τέλεια χαρακτηριστικά. Ὁ Παρδενώνας εἶναι πάντα ἔξισου ὡραῖος καὶ προσέχω τὴν ὡραία μετόπη τῆς νοτιοδυτικῆς γωνιᾶς ὅπου ἔνας Κένταυρος στραγγαλίζει ἔναν Λαπίδη. Τὰ χορτάρια ἔχουν ἥδη ξεραδεῖ, μόνο τὰ χαμομήλια σχηματίζουν ἔνα ξεδωριασμένο καὶ εὐωδιαστὸ χαλί. Ἡ Ιερὰ Όδὸς ξαναπαίρνει τὰ ρόδινα καὶ βιολετιὰ χρώματά της.

Περνάω ἀπ' τοὺς Μερλιέ κι ὕστερα συναντῶ τὸν Boccard ποὺ τρώει μ' ἄλλους τρεῖς Γάλλους, κάποιον ἀπὸ τὴν Πικαρδία, ἔναν ἀπὸ τὴν Όσερ

Louis, et un gros M. Guérin, professeur à Beauvais. Peu après, nous rejoign M. Toussaint, dit Guill. Budé, car c'est lui qui avec Mally dirige la croisière qui a amené tous ces Français. Ils ne paraissent pas avoir vu ni compris grand'chose de la Grèce. Après un café sur la place de la Constitution dans le parfum des fleurs d'oranger, ils veulent aller voir des boîtes de nuit et après un tour en ville, je les abandonne.

Dimanche 27 avril

Tandis que je travaille, je reçois la visite d'un folâtre, envoyé je ne sais par qui, M. Τίνος Μαυρεπῆς, qui, après m'avoir dit qu'il a recueilli des chansons populaires, se met à me raconter toute sa vie. Δραγάτης puis gardien de bestiaux chez un τσελλιγγᾶς, il se fait διάκος, mais Venizélos le fait emprisonner à Lamia, à Athènes, puis dans des caveaux de Crète. Là, dans sa solitude, il réfléchit sur la vie, et provoque en lui la vision d'une jeune fille avec qui il a correspondu. Il en devient si amoureux que sortant de prison, il jette son froc, l'épouse, et pour vivre, fait μεσίτης à Athènes. Il ne paraît pas que le métier l'ait enrichi, et le pauvre bougre voudrait gagner de l'argent en faisant éditer les chansons qu'il a recueillies à Arachova.

J'ai toutes les peines du monde à m'en défaire, et à peine il est loin, arrive Amiguet en blazer bleu que j'accompagne en ville avant d'aller déjeuner chez les Merlier. L'après-midi, M. Merlier nous lit de ses traductions de Palamas, qui sans être parfaites, sont certainement ce qui a été fait de mieux. Je leur parle aussi de ma direction.

Le soir, je me perds au Phalère autour de la maison de Kalomiris, où j'arrive vers 8 h des roses à la main pas mal fanées.

Samedi 31 mai

Un mois sans avoir rouvert ce carnet. Pendant ce mois, du printemps nous avons passé à l'été. L'Attique est redevenue d'ocre et de rose, la

πολὺ συμπαθητικό, τὸν Louis, κι ἔναν χοντρὸ κύριο Guérin, καθηγητὴ στὸ Beauvais. Λίγο μετὰ ἔρχεται κι ὁ κύριος Toussaint, ὁ ἐπονομαζόμενος Guill. Budé, γιατὶ μαζὶ μὲ τὸν Mally προοῖσταται τῆς ὁμώνυμης κρουαζιέρας ποὺ ἔφερε ἐδῶ ὅλους αὐτὸὺς τοὺς Γάλλους. Δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν δεῖ ἡ καταλάβει πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἀφοῦ παραγγέλνουμε ἔναν καφὲ στὴν πλατεία Συντάγματος ὅπου εὐωδίαζαν οἱ ἀνδισμένες πορτοκαλιές, ἐκεῖνοι ἐπιδυμοῦν νὰ ἐπισκεφτοῦν τὰ νυχτερινὰ κέντρα κι ἐγὼ μετὰ ἀπὸ μιὰ βόλτα στὴν πόλη τοὺς ἐγκαταλείπω.

Κυριακὴ 27 Απριλίου

Καδὼς ἐργάζομαι μ' ἐπισκέπτεται ἔνας τρελούτσικος σταλμένος ἀπὸ δὲν ξέρω ποιόν, ὁ κύριος Tínos Μαυρέπης, ὁ ὄποιος, ἀφοῦ δηλώνει ὅτι ἔχει συλλέξει δημοτικὰ τραγούδια, μοῦ ἀφηγεῖται ὅλη του τὴν ζωὴν. Πρῶτα ἦταν δραγάτης, μετὰ βοσκὸς σ' ἔναν τσέλιγκα καὶ μετὰ διάκος, ἀλλὰ ὁ Βενιζέλος τὸν φυλάκισε στὴ Λαμία, στὴν Ἀδήνα καὶ μετὰ στὰ μπουντρούμια τῆς Κρήτης. Ἐκεῖ, στὴ μοναξιά του, κάνει σκέψεις γιὰ τὴν ζωὴν καὶ ξυπνάει μέσα του τὸ ὄραμα μιᾶς κοπέλας μὲ τὴν ὄποια εἶχε ἀλληλογραφήσει. Τὴν ἐρωτεύεται τόσο πού, μὲ τὸ ποὺ θγαίνει ἀπ' τὴ φυλακή, πετάει τὸ ράσο του, τὴν παντρεύεται καὶ γιὰ νὰ ζήσει γίνεται μεσίτης στὴν Ἀδήνα. Τὸ καινούριο ἐπάγγελμα δὲν φαίνεται νὰ τὸν πλούτισε καὶ ὁ κακομοίρης τώρα δὰ ἥδελε νὰ θγάλει λίγα χρήματα ἐκδίδοντας τὰ τραγούδια ποὺ συνέλεξε στὴν Ἀράχοβα.

Κάνω κάθε δυνατὴ προσπάθεια νὰ τὸν ξεφορτωθῶ καὶ ἐνῶ δὲν ἔχει προλάβει νὰ ἀπομακρυνθεῖ καταφδάνει ὁ Amiguet μὲ μπλὲ σακάκι, ὥποτε τὸν συνοδεύω στὴν πόλη προτοῦ πάω νὰ γενματίσω στοὺς Μερλιέ. Τὸ ἀπόγευμα ὁ κύριος Μερλιέ μᾶς διαβάζει τὶς μεταφράσεις του τοῦ Παλαμᾶ, ποὺ χωρὶς νὰ εἶναι τέλειες εἶναι ὄπωσδήποτε ὅ,τι καλύτερο ἔχει γίνει. Τοῦ μιλάω ἐπίσης γιὰ τὴν ἐπιδυμία μου νὰ διευδύνω ὁρχήστρα.

Τὸ βράδυ χάνομαι στὸ Φάληρο προσπαθώντας νὰ βρῶ τὸ σπίτι τοῦ Καλομοίρη, ὅπου φδάνω γύρω στὶς 8:00 μὲ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ βαστῶ ἀρκετὰ μαραμένα.

Σάββατο 31 Μαΐου

Μήνας ὄλοκληρος χωρὶς νὰ ἀνοίξω τοῦτο τὸ ἡμερολόγιο. Σ' αὐτὸν τὸ μήνα περάσαμε ἀπ' τὴν ἄνοιξη στὸ καλοκαίρι. Η Ἀττικὴ ξαναπῆρε τὸ

mer invite au bain, le soleil au repos. Au début du mois, à Delphes pour les Fêtes, sur lesquelles j'écris 2 articles dans la *Gazette*, et où je souffre un peu de ma solitude.

Avec Papadimitriou, nous continuons nos promenades, au Zappion surtout, à Colone, un soir. Une colline sèche dans un faubourg de maisons basses, deux stèles au sommet entourées d'une grille grossière, mais la vue sur l'Attique, l'Acropole, où toutes les colonnes de l'aile nord ont été relevées et qui forme comme un vaste portique, la vasque des montagnes au centre de laquelle il semble qu'on soit placé, est très belle et émouvante. Un autre jour, nous allons voir une exposition avec de très bonnes choses de Tombros et d'un Mons. M. Anagnostopoulos, de beaucoup de sentiment, sans romantisme, et peintes légèrement.

Une ou deux fois chez les Merlier entre autres avec M. Nicolaïdis-Souliotis, directeur de l'école de Spetses, un Istrati plus sympathique, et l'archevêque de Trébizonde (Chrysanthos), à qui des Pontiens venus pour le travail Pernot chantent la chanson de la prise de la ville par les Turcs où l'on parle de lui. Je commence de travailler avec des Dodécanésiens, de Carpathos surtout, toujours pour ces plaques. Rythme assez monotone, mais jolies mélodies. Un soir, au Pirée, l'un d'eux, un maçon, m'improvise un distique :

Φίλε μου, κάλως ὥρισες ἀπὸ τὴν Ἐλευθερία
Καὶ εὔχομαι νάχης πάντα γειά, νάχης πάντα ὑγεία.

Henri, pendant que sa femme est à Sanary, part pour la Roumanie avec Istrati et Bil. Drôle d'idée. Après Zurich et Berne, l'expo de grand-père a lieu à Genève. A Paris, on redonne les Armaillis avec un très grand succès pour les 40 ans de Paris de Doret. Musique ici : néant. Je travaille un peu la Haffner serenade de Mozart et la 2e symphonie de Borodine.

Visite avant-hier d'Henri Wild,⁷⁸ retour d'Egypte avec 2 jeunes Américains très gentils. Je vais voir avec eux au Musée la collection mycé

78. Archéologue suisse (1902-1983).

χρῶμα τῆς ὥχρας καὶ τοῦ ρόδου, ἡ δάλασσα σὲ προσκαλεῖ γιὰ μπάνιο καὶ ὁ ἥλιος σὲ ἀνάπαινη. Στὶς ἀρχὲς τοῦ μήνα ταξίδεψα στοὺς Δελφοὺς γιὰ τὶς Ἐορτές, σχετικὰ μὲ τὶς ὁποῖες γράφω δυὸ ἄρδρα στὴν «*Gazette de Lausanne*», καὶ ὅπου ὑποφέρω λίγο ἀπὸ μοναξιά.

Συνέχισα μὲ τὸν Παπαδημητρίου τὸν περιπάτους, κυρίως στὸ Ζάππειο κι ἔνα βράδυ στὸν Κολωνό. Ἔνας ἥειρος λόφος σ' ἔνα προάστιο μὲ χαμηλὰ σπίτια καὶ δυὸ στῆλες στὴν κορυφὴ κλεισμένες μὲ ἔνα χονδροειδὲς κάγκελο, ἀλλὰ ἡ δέα τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἀκρόπολης μὲ τοὺς ἀναστηλωμένους κίονες τῆς βόρειας πλευρᾶς τοῦ Παρθενώνα ποὺ μοιάζουν μὲ μιὰ μεγάλη στοά, τὸ στεφάνι τῶν βουνῶν ποὺ σὲ ζώνουν, ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ώραῖα καὶ συγκινητικά. Μιὰ ἄλλη μέρα πηγαίνουμε νὰ δοῦμε μιὰ ἔκδεση μὲ πολὺ ώραῖα ἔργα τοῦ Τόμπρου καὶ κάποιου κυρίου Ἀναγνωστόπουλου μὲ πολὺ συναίσθημα, χωρὶς ρομαντισμὸ καὶ μὲ κομμάτια ζωγραφισμένα ἀπάλα.

Μιὰ δυὸ φορὲς στοὺς Μερλιέ μαζὶ μὲ τὸν κύριο Σουλιώτη-Νικολαΐδη, διευδυντὴ τῆς Σχολῆς τῶν Σπετσῶν, ἔναν Ἰστράτι πιὸ συμπαθητικό, καὶ τὸν μητροπολίτη Τραπεζούντας {Χρύσανθο}, στὸν ὁποῖο οἱ Πόντιοι ποὺ ἦρθαν γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ρερποτ τραγουδοῦν τὸ τραγουύδι τῆς κατάληψης τῆς πόλης ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὅπου γίνεται λόγος καὶ γι' αὐτόν. Ἀρχίζω νὰ δουλεύω μὲ Δωδεκανήσιους καὶ ιδίως Καρπάθιους, πάντα γι' αὐτοὺς τοὺς δίσκους. Ὁ ρυθμὸς ἀρκετὰ μονότονος, μὰ ὅμορφες μελωδίες. Ἔνα βράδυ στὸν Πειραιὰ ἔνας ἀπ' αὐτοὺς, στὸ ἐπάγγελμα χτίστης, αὐτοσχεδίασε γιὰ τὸ πρόσωπό μου ἔνα δίστιχο :

Φίλε μου καλῶς ὥρισες ἀπὸ τὴν Ἐλβετία
Κι εὐχομαι νὰ ἔχεις πάντα γειά, νὰ ἔχεις πάντα ύγεια.

Ο Henri, ὅσο ἡ γυναίκα του βρίσκεται στὸ Sanary, φεύγει γιὰ τὴ Ρουμανία μὲ τὸν Ἰστράτι καὶ τὴν Bil[ili]. Περίεργη ιδέα. Μετὰ τὴ Ζυρίχη καὶ τὴ Βέρονη ἡ ἔκδεση τοῦ παπτοῦ μεταφέρθηκε στὴ Γενεύη. Στὸ Παρίσι ξανανεβάζουν τοὺς «*Armaillis*» μὲ πολλὴ ἐπιτυχία γιὰ τὰ 40 χρόνια στὸ Παρίσι τοῦ Doret. Ἀπὸ μουσικὴ ἐδῶ τίποτε. Δουλεύω λίγο τὴ Σερενάτα Χάφνερ τοῦ Mozart καὶ τὴ 2η Συμφωνία τοῦ Μποροντίν.

Ἐπίσκεψη προχθὲς τοῦ Henri Wild,⁷¹ ποὺ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο μὲ δυὸ πολὺ συμπαθητικοὺς Ἀμερικανούς. Πηγαίνω μαζὶ τους στὸ Μουσεῖο

71. Ἐλβετός ἀρχαιολόγος (1902-1983).

nienne. Quelle perfection, quel goût dans le choix des métaux, quelle vie aussi dans ces chasses. J'ai beaucoup de plaisir à retrouver l'Her-mès d'Andros après celui de Praxitèle, et jamais l'élégance d'Hégeso ne m'a autant frappé; c'est vraiment une ἀρχοντοπούλλα. Le soir, nous arrivons à Glyphada juste au coucher du soleil et nous baignons tandis qu'un mince croissant que complète un disque à-demi lumineux se dessine dans le ciel. Des lumières brillent partout, glissent sur l'eau immobile.

Je lis le Voyage de Psichari, pas emballant, et un livre sur la question de la langue, traduis du Palamas – et voici un mois de passé.

Dimanche 1er juin

Avec le Pan, à Poros. Belle journée, très chaude. Brume lumineuse. Sur le bateau l'éternel vendeur de colombes qu'il promène, liées à 5 par les pattes, et que le gagnant à la loterie promènera toute la journée et que nous retrouverons pantelantes le soir en rentrant. Les belles montagnes de Méthane avec leurs villages accrochés me font de nouveau signe. A Poros, nous traversons sur la côte du Péloponèse. De là, la petite ville sur son μπογάζι fait très bien, avec ses maisons blanches, son église qui la domine. Nous suivons la rive dans la direction d'Hydra. Grenadiers d'un rouge orangé en fleurs, citronniers. Près de Plaka, où des femmes assises sous un olivier décrassent les icones et les candélabres pour la fête de leur église, nous prenons un bain délicieux. En face de nous, un îlot avec quelques fortifications, et plus loin, dans les arbres de Poros, un grand couvent. Je monte avec le brave petit Papadopoulos qui me récite du Goethe jusque au Λεμονόδασος, au flanc de la montagne qui domine la mer. Des citronniers le recouvrent, arrosés par des bisses, et les beaux fruits d'or brillent dans les feuilles lisses. Le magazi est délicieusement placé avec une treille de vignes, sous laquelle des citronniers, des grenadiers, des cyprès rythmant le paysage, se détachent sur la mer. De la maison, sort l'eau qui se jette dans un petit bissé bruissant. A côté du four à pain, le foyer

γιὰ νὰ δῶ τὴ μυκηναϊκὴ συλλογὴ. Τί τελειότητα, τί γοῦστο στὴν ἐπιλογὴ τῶν μετάλλων κι ἐπίσης τί ζωντάνια στὰ κυνήγια τους. Πολὺ χαίρομαι ποὺ ξαναβλέπω τὸν Ἐρμῆ τῆς Ἀνδρου, μετὰ τὸν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλη καὶ τὴν Ἡγησὼ ποὺ ποτὲ πρὶν δὲν μὲ εἶχε ἐντυπωσιάσει τόσο πολὺ μὲ τὴν κομψότητά της· εἶναι πραγματικὰ μιὰ ἀρχοντοπούλα. Τὸ ἀπόγευμα φτάνουμε στὴ Γλυφάδα ἀκριβῶς τὴν ὥρα τοῦ ἡλιοβασιλέματος καὶ βουτάμε στὴ δάλασσα ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ τὸ νέο φεγγάρι διαγράφεται καὶ μισοφέγγει στὸν οὐρανό. Παντοῦ λάμπουν φῶτα ποὺ γλιστροῦν στὸ ἀκίνητο νερό.

Διαβάζω τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη, ὅχι ιδιαίτερα ἐνδιαφέρον, κι ἔνα βιβλίο γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, μεταφράζω Παλαμᾶ – καὶ μ' αὐτὰ πέρασε ἔνας μήνας.

Κυριακὴ Ιη Ιουνίου

Μὲ τοὺς ἐκδρομεῖς τοῦ «Πανὸς» στὸν Πόρο. Ὦραία μέρα, πολὺ ζεστή. Διάφανη ὄμιχλη. Στὸ πλοῖο πηγαινοέρχεται ὁ αἰώνιος πωλητὴς περιστεριῶν. Τὰ δένει 5-5 ἀπὸ τὰ ποδαράκια κι αὐτὸς ποὺ τὰ κερδίζει, μετὰ τὴν κλήρωση τῶν λαχνῶν, τὰ κουβαλάει ὅπου πάει ὅλη μέρα καὶ τὰ ξαναβρίσκουμε ξεδεωμένα τὸ βράδυ στὴν ἐπιστροφή μας. Τὰ ὥρατα βουνὰ τῶν Μεδάνων μὲ τὰ χωριά τους σκαρφαλωμένα στὶς πλαγιές τους μὲ ξαναχαιρετᾶνε. Ἀπὸ τὸν Πόρο περνᾶμε στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Πελοποννήσου. Ἀπὸ κεῖ ἡ μικρὴ πόλη στὸ μπογάζι φαίνεται ὡραῖα μὲ τὰ ἀσπρὰ σπίτια της καὶ τὴν ἐκκλησία ποὺ δεσπόζει. Ἀκολουθοῦμε τὴν ἀκτὴ πρὸς τὴν κατεύδυνση τῆς Υδρας. Ροδίες μὲ πορτοκαλοκόκκινα λουλούδια καὶ λεμονιές. Κοντὰ στὴν Πλάκα, ὅπου γυναῖκες καδισμένες κάτω ἀπὸ μιὰ ἐλιὰ καθαρίζουν τὶς εἰκόνες καὶ τὰ κηροπήγια γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς ἐκκλησίας τους, κάνουμε ἔνα δαυμάσιο μπάνιο. Ἀπέναντι μας μιὰ νησίδα μὲ μερικὲς ὄχυρώσεις καὶ πιὸ πέρα, μέσα στὰ πεῦκα τοῦ Πόρου, ἔνα μεγάλο μοναστήρι. Μὲ τὸν εὐγενικὸ νεαρὸ Παπαδόπουλο, ὁ ὄποιος μοῦ ἀπαγγέλλει Goethe, ἀνεβαίνω ὃς τὸ Λεμονοδάσος στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ποὺ δεσπόζει πάνω ἀπ' τὴ δάλασσα. Η πλαγιὰ εἶναι γεμάτη λεμονιές ποὺ ποτίζονται ἀπὸ αὐλάκια καὶ οἱ ὡραῖοι χρυσοὶ καρποὶ λάμπουν ἀνάμεσα στὰ λεῖα τους φύλλα. Τὸ μαγαζὶ βρίσκεται σὲ δαυμάσια δέση σκεπασμένο ἀπὸ κληματαριές, κι ἀποκάτω λεμονιές, ροδιές καὶ κυπαρίσσια τονίζουν τὸ τοπίο καὶ διαγράφονται πάνω στὴ δάλασσα. Ἀπὸ τὸ σπίτι βγαίνει νερὸ ποὺ χύνεται σὲ μιὰ μικρὴ ἀμπολὴ

de pierres jaunes où la patronne nous fait cuire des œufs au plat sur son feu de bois.

Tandis que le ciel se couvre, nous allons siester sous les citronniers, et les autres partant avant nous, nous avons la chance d'apprendre à temps que le bateau ne partira qu'à 8h et de pouvoir reprendre un bain. Quand nous prenons une barque pour retraverser sur Poros, le soleil se couche derrière l'Isthme de Méthane. Des nuages diffusent sa lumière, des palmiers se détachent foncés sur le fond rouge du couchant, et de l'or se pose sur la mer. Pendant le retour, c'est la lune qui y fait briller son argent.

Lundi 2 juin

Bibliothèques. Chaleur. Elle n'empêche pas Wild et ses Américains, revenus d'Argolide, de monter au Lycabette pendant que je sieste. Je les retrouve pour les aider pour leur départ, et j'y gagne de mettre le pied dans de la chaux à moitié éteinte. Un *θαρκάρης* heureusement me fait un lavage complet avec de l'eau à 4 sous le verre, mais je ne suis guère présentable pour aller retrouver Choisy chez M. Mammeli,⁷⁹ poète et docteur.

Heureusement, le pauvre homme est aveugle. Il me fait penser à Psichari et à Cheridjian. Gros, les yeux beaux puisqu'il n'y voient pas, le geste expressif, il a un léger tsittacisme et emploie l'accusatif constantinopolitain. Un vrai *Ρωμιός*! Il parle de ses œuvres avec tant d'admiration qu'on ne peut rien ajouter, connaît admirablement les défauts de sa race: orgueil, envie, dénigrement, et il les incarne tous. C'est ainsi qu'il critique Palamas qui est une épine dans le pied de tous les littérateurs grecs, cite par cœur toutes les félicitations qu'on lui a adressées. Avec cela, brave homme, touchant, et qui nous régale de café, de glyko et de glaces.

79. Apostolos Mammelis (1876-1935).

ποὺ κελαρύζει. Δίπλα στὸ φοῦρο γιὰ τὸ ψωμί, μιὰ ἐστία περιτειχισμένη ἀπὸ κίτρινες πέτρες ὅπου ἡ ταβερνιάρισσα μᾶς τηγανίζει αὐγὰ στὴ φωτιὰ ποὺ ἄναψε μὲ ξύλα.

Καθὼς ὁ ἥλιος κρύβεται πηγαίνουμε νὰ ξαπλώσουμε κάτω ἀπ' τὶς λεμονιές. Οἱ ἄλλοι φεύγουν πιὸ νωρὶς ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ἐμεῖς μαθαίνουμε ὅτι τὸ πλοιό δὲν δὰ σαλπάρει πρὶν ἀπὸ τὶς 8:00 καὶ προλαβαίνουμε νὰ κάνουμε ἀκόμα ἔνα μπάνιο. Τὴν ὥρα ποὺ μπαίνουμε στὴ βάρκα γιὰ νὰ περάσουμε ἀπέναντι στὸν Πόρο ὁ ἥλιος χάνεται πίσω ἀπ' τὸν ίσθμὸ τῶν Μεδάνων. Τὰ σύννεφα διαχέουν τὸ φῶς καὶ οἱ φοινικιὲς φαίνονται πιὸ σκοῦρες στὸ κόκκινο φόντο τῆς δύσης, ἐνῶ ἡ δάλασσα ἀποκτᾶ μιὰ χρυσαφένια λάμψη. Στὴν ἐπιστροφὴ μᾶς συνοδεύει τὸ ἀσημένιο φεγγάρι.

Δευτέρα 2 Ιουνίου

Βιβλιοδῆκες. Ζέστη ποὺ δὲν ἐμποδίζει τὸν Wild καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ σκαρφαλώσουν στὸν Λυκαβηττὸ τὴν ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ ὕπνου. Ἐχουν μόλις ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Ἀργολίδα. Πηγαίνω νὰ τοὺς βρῶ γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσω στὴν ἀναχώρησή τους καὶ κατὰ λάδος βουτάω τὸ πόδι μου σὲ μισοσθησμένο ἀσβέστη. Εύτυχῶς ἔνας βαρκάρης μοῦ τὸ πλένει καλὰ καλὸ μὲ νερὸ ποὺ τὸ πληρώνω 4 δεκάρες τὸ ποτήρι. Ωστόσο, ἄν καὶ δὲν εἴμαι ἀρκετὰ παρουσιάσιμος, πηγαίνω νὰ βρῶ τὸν Choisy στὸ σπίτι τοῦ ποιητῆ καὶ γιατροῦ Μαμμέλη.⁷²

Εύτυχῶς ποὺ ὁ καημένος ὁ ἄνδρωπος εἴναι τυφλός. Μοῦ φέρνει στὸ νοῦ τὸν Ψυχάρη καὶ τὸν Cheridjian. Παχύς, μὲ ὡραῖα μάτια, μιὰ καὶ δὲν βλέπουν, χειρονομίες ἐκφραστικές, ἐλαφρὸν ψεύδισμα καὶ χρήση τῆς κωνσταντινούπολιτικῆς αἰτιατικῆς. "Ενας πραγματικὸς Ρωμιός. Μιλάει γιὰ τὰ ἔργα του μὲ τέτοιο δαυμασμὸ ποὺ ἀποκλείει ὅτιδήποτε δὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ προσδέσει καὶ γνωρίζει δαυμάσια τὰ ἐλαττώματα τῆς φυλῆς του: ὑπερηφάνεια, ζηλοτυπία, κακολογία, καὶ τὰ ἐνσαρκώνει ὅλα. "Ετσι κρίνει καὶ τὸν Παλαμᾶ ποὺ εἴναι ἀγκάδι στὸ πόδι ὅλων τῶν φιλολογούντων Ἑλλήνων, ἐνῶ ἀπαγγέλλει ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ συγχαρητήρια ποὺ ἔλαβε. Μ' ἔνα λόγο καλὸς ἄνδρωπος, συγκινητικός, ποὺ μᾶς κερνάει καφέ, γλυκὸ καὶ παγωτά.

72. Απόστολος Μαμμέλης (1876-1935).

Lundi 9 juin

Lecture de poésies de Zervos, de Kalymnos, où il exprime admirablement le côté byzantin de l'âme grecque, du gros bouquin de Méya⁸⁰ sur le Γλωσσικὸ Ζ. et de vers de Malacasse, qui ne me sont pas très sympathiques d'inspiration, mais dont beaucoup sont de forme très soignée. Visites d'adieu, la plupart avec cartes seulement, sauf chez Mme Roussel, très gentille, et chez les Merlier qui vont passer l'été au-dessus d'Evian. Un soir, chanteurs de Kalymnos, dans un café de la Plaka; un autre à voir Kotopouli dans une pièce française idiote. Mercredi, bain avec Carl au Phalère, au coucher du soleil. Bain de lumière, d'ambre et d'opale, pêcheurs aux voiles noires sur le ciel, qui posent des filets, et puis, plus tard, les vives lueurs de leurs lampes à acétylène.

Lettres d'Aire. La maison va être louée pour 5 ans. L'idée qu'on pourrait jouer sur notre piano m'est incroyablement pénible, et je plains le pauvre papa.

Hier, fin de l'après-midi sur l'Acropole. On a enlevé les rails des Propylées. Couleurs admirables, harmonieuses, accordées, non fondues. Les montagnes font une frise autour de l'Acropole. Aucune ne s'élève trop haut; elles suivent le rebord du plateau. Les accidents du terrain élèvent le Parthénon (face ouest). Les colonnes restaurées rabaissent la face nord. Les colonnes intérieures du Parthénon n'ont pas les mêmes chapiteaux que les autres; elles ont moins de rainures {pour cannelures} c'est la première fois que je le remarque. Plus de fleurs, plus qu'une herbe jaune, blonde plutôt. Je passe chez les Carl en descendant, toujours plus pitoyables. Le soir, soirée dodécanésienne. Jolis costumes, voix médiocres, assez émouvant, mais toujours enthousiasme spasmodique.

80. Anastasios E. Mégas (1855-1927), auteur d'une Histoire de la question de la langue en 2 vol. (Athènes 1925-1927).

Δευτέρα 9 Ιουνίου

Ανάγνωση ποιημάτων τοῦ Ζερβοῦ, ἀπὸ τὴν Κάλυμνο, ποὺ ἐκφράζει ἔκτακτα τὴν βυζαντινὴν πλευρὰ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, τοῦ ὄγκωδους βιβλίου τοῦ Μέγα⁷³ γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζῆτημα καὶ στίχων τοῦ Μαλακάση, ποὺ σὰν ἔμπνευση δὲν μοῦ εἶναι ίδιαίτερα συμπαθητικοὶ ἀλλὰ ποὺ ἡ φόρμα τους εἶναι πολὺ προσεγμένη. Άποχαιρετιστήριες ἐπισκέψεις, οἱ περισσότερες ἀπλῶς μὲ τὸ ἐπισκεπτήριο, μὲ ἔξαιρεση τὴν πολὺ εὐγενικὴ κυρία Roussel καὶ τοὺς Μερλιέ ποὺ δὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τους πάνω ἀπ' τὸ Evian. Ἔνα βράδυ ἀκούω Καλύμνιους τραγουδιστὲς σ' ἕνα πλακιώτικο καφενεῖο· ἔνα ἄλλο βλέπω τὴν Κοτοπούλη σ' ἔνα ἡλιόθιο γαλλικὸ δεατρικό. Τὴν Τετάρτη μὲ τὸν Carl μπάνιο στὸ Φάληρο τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ. Μᾶς τυλίγει τὸ κεχριμπαρένιο κι ὄπαλινο φᾶς, καὶ βλέπουμε φαράδες σὲ βάρκες μὲ μαῦρα πανιὰ νὰ ρίχνουν τὰ δίχτυα τους καὶ, πιὸ ἀργά, τὶς λάμπες τῆς ἀσετιλίνης μὲ τὰ ζωηρά τους φῶτα.

Γράμματα ἀπὸ τὴν Αἴγε. Τὸ σπίτι δὰ νοικιαστεῖ γιὰ 5 χρόνια. Ή σκέψη ὅτι κάποιοι ξένοι δὰ μποροῦν νὰ παίξουν στὸ πιάνο μας μοῦ εἶναι ἀφάνταστα δυσάρεστη καὶ λυπᾶμαι τὸν καημένο τὸν πατέρα.

Χθές, ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα στὴν Ἀκρόπολη. Ἔβγαλαν τὶς σιδηροτροχίες ἀπὸ τὰ Προπύλαια. Χρώματα δαυμαστά, ἀρμονικά, ταιριαστά, ὅχι ἀνακατεμένα. Τὰ βουνὰ σχηματίζουν ἔνα διάδημα γύρω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη. Κανένα δὲν εἶναι ψηλότερο ἀπ' ὅσο πρέπει· ἀκολουθοῦν τὰ ὄρια τοῦ λεκανοπεδίου. Οἱ ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους ἀνασηκώνουν τὸν Παρδενώνα (δυτικὴ πλευρά). Οἱ ἀναστηλωμένοι κίονες χαμηλώνουν τὴ βόρεια πλευρά. Οἱ ἐσωτερικοὶ κίονες δὲν ἔχουν τὰ ἴδια κιονόκρανα μὲ τοὺς ὑπόλοιπους. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παρατηρῶ ὅτι ἔχουν λιγότερες ραβδώσεις. Δὲν βλέπω πιὰ λουλούδια, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ κίτρινα (ἢ μᾶλλον ωχρὰ) χορτάρια. Κατεβαίνοντας περνῶ ἀπὸ τοὺς Weiglέ, ποὺ εἶναι ὅσο πάει καὶ πιὸ ἀξιολύπητοι. Ἀργότερα δωδεκανησιακὴ βραδιά. Ὁμορφες φορεσιές, μέτριες φωνές, ἀτμόσφαιρα ἀρκετὰ συγκινητικὴ ἀλλὰ ὁ ἐνδουσιασμὸς ὅπως πάντα σπασμαδικός.

73. A. E. Μέγα, *Ιστορία τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος*, 2 τόμ., Αδήνα 1925-1927.

Samedi 14 juin

Après quelques retards, je m'embarque le samedi soir 14 au Pirée, avec un sac, une valise et un violon. Lumière rosée dans le port. A bord du Tinos, un petit vapeur grec. Pour la première fois je passe au large du Phalère. La plaine d'Attique d'où émergent les 3 collines, l'une ceinte de vert, l'autre couronnée de marbre rose, et la 3e ocre, fait un grand effet. Je partage ma cabine de 2e avec 2 jeunes gens de Carpathos (Arkassa), dont l'un joue de la mandoline, et à qui j'essaie en vain d'arracher des chansons. Les passagers sont tous grecs, surtout des étudiants, entre autres mon guide, Papandréou le poète. Nous sommes déjà au large du Sounion quand se lève la lune. Caulettes sur le pont. Au matin, après une nuit tranquille, nous nous trouvons en vue d'Ikaria, redoutée des marins, rocheuse et escarpée.

Suit un autre journal consacré à un long séjour (1930-1931) dans les îles du Dodécanèse, alors occupée par les Italiens, avec pour objectif d'y rassembler des chansons populaires grecques. Samuel Baud-Bovy leur a consacré deux volumes, réédités à Rhodes (Τραγούδια τῶν Δωδεκανήσων, 1990). Sa thèse (Paris, 1936) présenta les textes de ces chansons.

Σάββατο 14 Ιουνίου

Μὲ κάποια καδυστέρηση μπαρκάρω Σάββατο 6ράδυ, 14, στὸν Πειραιά, μ' ἔνα σάκο, μιὰ βαλίτσα καὶ τὸ βιολί μου. Ρόδινο φῶς στὸ λιμάνι. Ἐπιβίβαση στὸ «Τῆνος», μικρὸ ἑλληνικὸ βαπόρι. Γιὰ πρώτη φορὰ περγάρα στὰ ἀνοιχτὰ τοῦ Φαλήρου. Ἀπὸ τὸν κάμπο τῆς Ἀττικῆς ἔξεχουν τρεῖς λόφοι, ὁ πρῶτος ζωσμένος μὲ πράσινο, ὁ ἄλλος στεφανωμένος μὲ ρόξ μάρμαρο, ὁ τρίτος ὡχρα, ὅλοι δαυμάσιοι. Μοιράζομαι τὴν καμπίνα μου Β' δέσης μὲ δυὸ νεαροὺς ἀπὸ τὴν Κάρπαθο (Αρκάσα). Ο ἔνας παιζει μαντολίνο καὶ προσπαθῶ ἄδικα νὰ τοῦ κλέψω τραγούδια. Οἱ ἐπιβάτες εἶναι ὅλοι Ἑλληνες, κυρίως φοιτητές, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ ὀδηγός μου, ὁ ποιητὴς Παπανδρέου. Εἴμαστε ἥδη στὸ Σούνιο ὅταν βγαίνει τὸ φεγγάρι. Κουβεντοῦλες στὸ κατάστρωμα. Τὸ πρώι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἡσυχὴ νύχτα, φαίνεται ἡ Ίκαρια, ποὺ οἱ ναῦτες φοβοῦνται, μὲ ξέρες καὶ ἀπότομες ἀκτές.

Ἀκολουθεῖ ἔνα ἄλλο ἡμερολόγιο μακρᾶς διαμονῆς (1930-1931) στὰ ίταλο-κρατούμενα τότε Δωδεκάνησα, μὲ σκοπὸ τὴ συγκέντρωση δημοτικῶν τραγουδῶν. Ο Samuel Baud-Bovy δὰ τοὺς ἀφιερώσει μιὰ δίτομη συλλογή, ποὺ ἐπανεκδόθηκε στὴ Ρόδο (Τραγούδια τῶν Δωδεκανήσων, φωτομηχανικὴ ἐπανέκδοση, 1990). Τὰ κείμενα παρουσίασε στὴ διδακτορικὴ διατριβὴ του (Παρίσι 1936).